

HALKA

GENNIFER ALBIN

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

Kurtuluşun ellerinde.

DE
X

ÖLÜMCÜL SIRLAR. KARMAŞIK YALANLAR. İÇ İÇE GEÇMİŞ DOĞRULAR.

Lonca, Adelice'in tüm hayatını elinden almıştı; annesini, babasını, kardeşini ve geleceğini... şimdi hepsini geri alma zamanıydı.

Arras'taki kulede zaman ipliklerini eğiren Adelice, kaçtıktan sonra, Yeryüzü'nde özgürlüğün ne kadar tehlikeli olabileceğini fark etti. Ruhları çalınmış Kalıntıların saldırısına uğradı ve çölün ötesinde gizlenmiş bir dünya keşfetti. Canavarları bulmak kolaydı. En zoru, güvenecek birini bulmaktı.

Herkesin sırları var; özellikle de Adelice'in en sevdiklerinin. İki dünya ve iki kardeş arasında kalan Adelice, hangisi için savaşacağına karar vermeli.

...

*Yaratıcı Dünya Serisi'*nin *Yaratıcı'dan* sonraki ikinci kitabı *Halka'da* Adelice geçmişi ile geleceğinin nasıl iç içe geçtiğini öğreniyor ve kaderinden kaçamıyor.

**Gerçek bir kez açığa çıktığında, her şeyi geri dönülmez
bir şekilde değiştirir.**

Serinin no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

t. 22

YARATICI DÜNYA - HALKA

Özgün adı: *Altered*

© 2013, Gennifer Albin

Yazan: Gennifer Albin

Çeviri: Talin Ataman

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul 2014

ISBN: 978-605-09-2092-5

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

GİRİŞ

Dünyayı terk ettiler. İnsanlar evlerini ve dükkânlarını bırakıp gittiler. Dünyadaki egemenliklerinden vazgeçip, kendi gelişimlerini yeni ve bilinmeyen bir hayat vaadiyle geri çevirerek cad-delerin topraklarını çatırdamaya terk ettiler.

Ve böylece Yeryüzü görkemli bir harabeye dönüştü.

Ufukta bir şehir anlamsız bir heybetle yükseliyordu. Üstümüzde yıldızlarla aydınlanmış gökyüzü bizi seyrediyordu. Bu dünyayı pek tanıımıyordum ama içimde bir umut hissettim. Bu bizim ilk, belki de tek şansımızdı.

Hayat.

Olasılık.

Seçenek.

Bana yalnızca *bir* gerçeklik olduğu öğretilmişti: o da başkaları tarafından yaratılan ve denetlenen gerçeklikti. Ama burada, geçmişin kenarında dururken içimdeki gücün coşkusu hissettim. Hayatın doğal iplikleri burada özgür, olağanüstü ve denetimsizdi.

Zaman etrafımda kayıp gidiyor ve beni koruyarak sarıyordu. Her şey olabilirdi ve bu gerçeğin heyecan verici önemini kollarımda ve acıyan ellerimde hissediyordum.

Loricel, Yeryüzü ve neyi temsil ettiği konusunda yanılmıştı. Bana orada hayat olmadığını, geçmiş zamandan bir Kalıntı olduğunu söylemişti ama bu dünya kaderine terk edilmiş gibi değildi.

Beni bekliyordu.

BİR

Üstümüzde bir hava gemisinin uyarı ışığı bizi aydınlattı. Elim gemiye işaret etmeye çalışır gibi uzandı ama gözlerime siper etmek için elimi hızla geri çektim. Bu gezegende yalnız olmadığımızı bilmenin heyecanı yerini korkuya bırakmıştı. Ailemden beni aldıkları gün, Lonca bende bir korku duygusu yaratmıştı. İçimde yeşermeye başlayan umuttan çok daha güçlüydü.

Geniş gövdesi, geminin gökyüzünde ilerleyişini isteksiz bir süzölmeye çeviriyordu. Bize doğru yaklaşırken yön değiştirmede ve ışığı artık tüm parlaklığıyla bizi aydınlatmasa da anımsadığım şey kanımı dondurdu: Arras'tan farklı bir dünyada bulunsam ve kimsenin bana zarar vermek için bir nedeni olmasa da, güvende değildim. Ama daha önce anlayamadığım bir şeyi şimdi anlıyordum. Annemle babam benim hakkımda yanılıyorlardı. Özel yeteneğimi gizlememi öğretmişlerdi.

Oysa ellerim benim lanetim değil, kurtuluşumdu.

Geminin ufuk çizgisi boyunca parıldayan gökyüzünde ilerleyişini izledim. Mevcut yörüngesinde kalsa, ufukta gördüğüm şehrin karşısındaki dağ sırasına çarpacaktı.

"Bizi gördü mü?" dedi Jost fısıldayarak, pilotun bizi duyacağını varsayıp. Genellikle parıldayan mavi gözleri kararmış,

neredeyse omuz hizasındaki, kıvrıkcık saçlarının rengine dönüşmüştü ve korku doluydu.

“Görmüş olamaz. Nereye gidiyor?”

Jost gözlerini kısarak odaklandı ve daha iyi görmek için başını uzattı. “Sanırım devriye geziyor.”

O anda dikkatimi çekti. Gemi kuş gibi süzölmüyordu; ipleri çekilerek oynatılan kukla gibi havada asılı durmuş sallanıyordu. Gökyüzünde bir *yanlışlık* vardı. Üzerimizdekilerin Arras'ta gökyüzüne dağılmış yıldızlar gibi olduğunu düşünmüştüm. Ama bu yıldızlar uzundu ve kararsız şekilde göz kırıp duruyorlardı. Gözlerimi dikip uzun bir süre baktım ve sonunda gerçeği anladım. Bunlar gökyüzündeki yıldızlar değildi.

Bunlar *ipliklerdi*.

Arras'tan kendimizi kurtarmaya çalışırken içinden geçtiğimiz aynı garip ham dokumaydı. Beni eğiten Yaratıcı ve Arras'm en güçlü kadını Loricel atölyesinde bana bunu göstermiş ve Arras'la başka bir dünya arasındaki tampon olduğunu söylemişti. O gün bana gerçeği açıklamıştı: Arras Yeryüzü'nün kalıntıları üzerinde kurulmuştu.

“Lonca olmalı,” dedim. Lonca'nım Yeryüzü'ndeki varlığından haberdardım. Arras'ta kalmış olsaydım, burada doğa unsurlarını bulmaya çalışmak benim görevim olacaktı. Güvenlik güçleri dünyalar arasındaki tampon bölgeyi elbette koruyor olmalıydı. İçimde beliren umut yok olup yerini büyük bir paniğe bıraktı. Erik'in sol tarafta durduğunu fark ettim. Onu koruyamayacağım kadar uzaktaydı ama burada hiçbir şey yapmadan duramazdım. Ne yapacağımı planlamaya fırsat kalmadan hava gemisinin ışığı bir kez daha bizi aydınlattı. İçgüdüsel olarak tepki gösterdim ve sol elimi hızla uzatıp çevremizdeki havayı yarararak bir şey bulmaya ve bir koruma kalkını oluşturmaya çalıştım. Bu gezegende hassas şekilde örölmüş dokuma yoktu.

Arras gibi inşa edilmemişti ve bu gerçek de, burada işe yaramayacağı anlamına geliyordu.

Ama yine de Yeryüzü'nün ipliklerini hissedebiliyordum. Derimin üstünde kıvrılan ipleri hissediyordum. Ve hızlanan kalp atışlarımı sakinleştirebilsem sesi bile duyabilecektim çünkü etrafımdaki alan, enerjiyle çatırdıyordu. Arras'ın tekdüze iplikleri gibi değildi ama aynı malzemeden oluşmuştu. Birbirlerine gevşek şekilde bağlıydı ve kırılgandı. Canlılıklarını Arras'tan daha çok hissettiğim iplikler zarar görmüş parmak uçlarını ürpertiyordu. Maela'nın yaptığı işkencede yaralanan ellerim, orada dokumaya dokunduğumda iğne gibi batıyordu. Ama bu iplikler düzenli bir şekilde dokunmuş değildi ve beklenmedik bir canlılıkla doluydu. Sürgün Kulesi'ndeyken, zaman ipliklerini eğerek ayrı bir an oluşturabiliyor ve Jost'la konuşmamızı gizleyip yalnız kalabileceğimiz zaman yaratabiliyordum. Kulenin dokumasının tekdüzeliğinden dolayı o anları yaratmak kolaydı. Ama Yeryüzü'nün dokuması umduğum koruma baloncukunu yaratmaya uygun değildi. Kalın, altın rengi iplikler parmaklarıma dolanıp gökyüzüne doğru çekiştirdi ve geminin gövdesini engelledi. Hava gemisi büyük bir uğultuyla kararmış çelikten kızıl pas rengine dönüştü ve parçacıklar dökülmeye başladı. Her saniye biraz daha ufalanan gemi sonunda kıvılcım saçarak enkaz halinde yüzeye çakıldı.

Jost beni hızla kendine doğru çekti ve uzaktaki şehre doğru koşmaya başladık. Diğer yöne doğru koşmak bizi okyanusa götürecekti ve orada saklanacak yer yoktu. Kayalar arasında sendeleyerek onu izlemeye çalışıyordum. Koşarken enkaz parçaları peşimizden sürükleniyordu. Ateşli yıkıntıdan yükselen küçük kıvılcımlar siyah gecede hoş bir görüntü oluşturuyordu ama girdabın gürültüsü kulaklarımı tırmalıyordu ve ellerimle kulaklarımı kapattım. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Nasıl böyle bir şey yapabiliştim?

“Burada!” diye bağırın Erik’in sesi bizi durdurdu. Dumanın içinde neredeyse gözden kaybolmuş bir barakanın çürümüş kapı çerçevesine yaslanmış duruyordu. Kulübe bir ev olabilecek kadar geniş ve sağlam değildi. Bir zamanlar ne işe yaradığını söyleyebilmek zordu. Diğerlerinden kilometrelerce uzakta, tek başına, unutulmuş bir yapıydı.

“Bana kalırsa oraya yaslanmamalısın,” dedim elimle işaret ederek.

Yumruğuyla tahta çerçeveye vurdu ve etrafa toz saçılırken kulübenin içine girdim. “Yeteri kadar sağlam.”

Sanırım bu sözler beni rahatlatmaya yönelikti.

Erik dışarı doğru bir adım attı. O da benim gibi ne olacağını bekleyerek çevreyi gözetliyordu. Hava gemisinin düşmesi fark edilmemiş olamazdı.

Buranın havası ağırdı. Soğuk ve karanlık, Kule’de kapatıldığım hücreyi ve kaçmamızdan yalnızca birkaç saat önce Jost’la kaldığımız hücreleri anımsatıyordu. Aradan yıllar geçmiş gibi hissediyordum. Birinin bir el fenerini yaktığını fark ettim ve ceplerimizde Arras’tan ne gibi hazineler taşıdığımızı merak ettim. O anda cebimdeki ağırlığı, elektronik dosyayı fark ettim. Burada işe yaramayacağını düşündüm.

Dışarıdaki yıpranmış yapı ve kasvetli karanlık ne kadar kaybolmuş hissettiğimi anımsattı ve bir şeyin değişmesini bekledim. Korkunç bir hata yapmadığımı belirten bir şey bekledim ama burada bizi rahatsız eden bir esinti bile yoktu. Gemiye saldırdığım için uzun süre gizlenmemiz olanaksızdı. Burada kal-sak da, şehre geri dönsek de Lonca bizi bulurdu. Adamları bizi yakalarken Cormac’ın gözlerinde, şeytanca zevk alan bakışları görür gibiydim. Yeryüzü’ne gelebilmek için Kule’nin dokumasında açtığım deliği şu ana kadar onarmış olmalıydılar. Beni geri alır almaz zaman kaybetmeden değişime yönlendireceğin-

den kuşku yoktu. Dosdoğru kliniğe götürülecek, uysal bir eş ve Yaratıcı'ya dönüştürülecektim. Dehşete kapılarak olduğum yerde durup, bir kez daha Lonca'nın gelip beni sürükleyerek götürmesini beklemeye başladım. Erik, Jost ve ben uzun bir süre sessizce oturduk ve biraz rahatlamaya başladım. Şimdilik gizlenmiştik. Bir çatı altında ve güvendedik ama en önemlisi henüz arkamızdan kimse gelmemişti.

Dışarı çıkıp gemiyi aramak ve ne yaptığımı görmek istiyordum. Üzerimizde bulunan hammaddeyi incelemek istiyordum. Bunun yerine dışarıyı görmek için pencerenin üstündeki toz tabakasını sildim. Jost yanımda durmuş saçımdaki külleri silke-liyordu. Kollarımdan birine bakarken yüzünü buruşturunca başımı eğip baktım. Solgun derimde benek benek yanıklar vardı; hatta bazıları kabarmıştı. Hissetseydim dehşete kapılabılırdim.

"Canın acıyor mu?" diye sordu Jost.

Başımı salladım ve bir tel toka yere yuvarlandı.

"İşte," dedi Jost arkama doğru uzanarak. Tüm saçlarım omuzlarıma dökülene kadar tokaları çekip çıkardı. Hâlâ içinde kalanların dökülmesi için saçlarımı bir kez daha salladım.

"Daha iyi mi?" dedim. Öyle yakındık ki yeşil gözlerimin yansımasını onun mavi gözlerinde görüyordum.

Jost yutkundu ama yanıt vermesine fırsat kalmadan Erik araya girdi.

"Az önce orada ne oldu?" diye sordu.

"Gemiyi yakaladım ama..."

"Hiçbir şey," dedi Jost sözümü keserek. "Bir kazaydı."

"Bana daha çok intihar gibi göründü. Şimdi tam olarak nerede olduğumuzu anlayacaklar," dedi Erik kardeşine doğru bir adım atarak.

"Belki de bizi arıyordu," dedim yumruklarımı sıkarak. "En azından biraz zaman kazanmamızı sağladım."

“Onu imha ettin,” dedi Erik yumuşak bir sesle. Gözlerimiz karşılaştıkça başımı çevirdim. Bir kazaydı ve o bunu biliyordu. Bunu *kasten* yaptığım için beni suçlamıyordu. Hayır, sözlerindeki suçlama çok daha sertti. Beni, kontrolümü kaybettiğim için suçluyordu.

Haklıydı.

“Gidip dışarıyı kontrol etmek istiyorum,” dedim.

“Sabaha kadar beklemeliyiz,” dedi Jost.

Ağır ağır nefes aldım. “Sabah olacağını sanmıyorum.”

“Burada günışığı yok mu?” dedi.

“Hayır.” Erik araya girdi. “Gökyüzünü görmedin mi? Burada güneş yok. Adelice bizi Arras’tan kurtardığında yanından geçtiğimiz dokuma bu.”

Demek Erik de Yeryüzü’nün üstünde asılı duran ham dokumayı fark etmişti. Ama ne kadarını fark etmişti? Hava gemisinin gökyüzüne iştirilmiş olduğunu görmüş müydü?

“Daha yakından görmek istiyorum,” dedim kapıya doğru hareketlenerek.

“Gemiden kurtulan olduysa, dışarıda biriyle karşılaşabilirsin,” dedi Jost karşı çıkmaya çalışarak.

Parçalara ayrılan gövde gözümün önünde canlandı ve uflanan metalin çıkardığı ses bir kez daha kulaklarımı tırmaladı. Oradan kimse canlı çıkamazdı.

“Kurtulan yok,” dedim.

“Haklı,” dedi Erik. Dostça bir anlaşma olmasa da tavrı düşmanca değildi. Soğuk ve mesafeliydi.

“Uzun sürmez,” dedim Jost’u ikna etmeye çalışarak.

“Yalnız mı gideceğini sanıyorsun?” diye sordu.

“Başımın çaresine bakabilirim. Zavallı bir kız değilim.”

“Yine haklı,” diye seslendi Erik, kıvrıldığı karanlık oyuktan seslenerek. “Baksana, başımıza ne işler açtı.”

Dudağımı ısırđım. Tavrı *bu kez* düşmancaydı. Genellikle yaptığı arkadaşça şakalardan biri kesinlikle değildi.

“Bunu biliyorum,” dedi Jost yüksek sesle. “Ama hiçbirimiz etrafta tek başımıza gezinmemeliyiz.”

Bir an yüzünü inceledim ve ağabeyiyle dışarı çıkıp bakmaya bu kadar hevesli olup olmayacağını düşündüm ama sormamaya karar verdim.

Jost devam etti. “Elbette sen istediğın zaman uzaklaşmakta özgürsün.”

Sanırım sorumun yanıtı verilmişti.

“Anlaşılan terkedilmiş bir yerde bulunmamız, bana olan kininden daha az önemli. Artık bundan vazgeçsen ve işimize baksak, nasıl olur?” dedi Erik. Kardeşiyle yüzleşmek için karanlıktan çıktı. Karşılıklı durduklarında, onları ilk kez iki kardeş olarak inceledim. Birbirlerine soğuk davranmalarının bir nedeni olduğunu Kule’de keşfetmişim ama her ikisi de bunu gizliyordu. Tam olarak aynı boyda olduklarını daha önce fark etmemiştim. Ama Jost Kule’de yaptığı işten dolayı daha hantaldı ve şu an kırışık da olsa takımı hâlâ şık duran Erik’in aksine sıradan bir iş kıyafeti giymişti. Erik’in saçı omuzlarına dokunuyordu; Jost’un saçları ise biraz daha uzundu. İkisinde de aynı asi dalgalar olsa da Erik’in parlak saçları daha düzgün duruyordu. Jost’un koyu renk buklelerinden ne kadar hareketli saatler geçirdiğimiz anlaşılıyordu. Tam olarak birbirlerine benzeyen tek şey delici bakışlara sahip mavi gözleriydi.

“Kin mi?” Jost gülüyordu ama gülüşü sahteydi. “Karımın, kız kardeşimizin, *annemizin* Arras’tan silinmesini izlemek kin mi yarattı zannediyorsun?”

“Peki, öyleyse neden buradasın? Rozenn’e yaptıkları için Lonca’dan bu kadar nefret ediyorsan onlara yakın olmak ne işe yarar?” dedi Erik.

“Bu bizim sorunumuz.” Jost ona biraz daha yaklaştı. “Sen asla anlamadın. Rozenn’in erkek kardeşi ve arkadaşlarının neden rahatsız olduklarını anlamıştım. Lonca’nın neler yapabileceğini benim gibi sen de biliyorsun. Nasıl görmemezlikten gelebilirsin? Sen de onlardan biri oldun.”

“Jost, iki senedir Kule’deydin ve Saxun’dan geldiğini asla ağızından kaçırmadım.”

“Ben de senin sırrını açıklayabilirdim. Lonca çalışanlarının senin bir balıkçının oğlu olduğunu bilmelerini istemezdin,” dedi Jost suçlayarak.

Erik gerildi. “Bir kez bile senden kuşku duymalarına neden olacak bir şey yapmadım ama dürüst olmam gerekirse neden beklediğini anlamadım. Onlara saldıracağını, hatta belki de bunu yapan Dokumacı’yı öldüreceğini düşünüyordum,” dedi. “Seni suçlayamazdım. İşine karışmadım ama sen hiçbir şey yapmadın. Aslında onlara karşı garip bir bağımlılık oluşturduğunu düşünmeye başladım.”

“Bu doğru değil.” Jost içini çekerken alnında ve gözlerinin çevresinde çizgiler oluştu. “Anlasaydın, basit ve hızlı bir intikam peşinde olmadığımı bilirdin. Sistemin nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyordum.”

“Bu seni nasıl iyileştirecekti?” diye sordu Erik. “Bu şekilde ne elde edebilirdin?”

“Ben mi? Fazla bir şey değil. Ama sistemi anlamak ve doğru bilgiye sahip olmak onlara daha çok zarar verebilirdi.”

“Demek mesele bu,” dedi Erik sakın bir sesle. “İhanet etmeyi planlıyordun.”

“Dokumacıları öldürmek de aynı anlama gelmez miydi?” dedi Jost, Erik’in sesindeki suçlamaya karşılık vererek.

“Sorumlu olanı öldürmek mantıklıydı,” dedi Erik. “Ama sistemi yıkmak Lonca’nın getirdiği barışı baltalayabilirdi.”

“Barış mı?” diye yineledi Jost gülerek.

Sökülüp atılan insanları, Kule'deki depoda bulunan kanıtları ve Lonca'nın kazanım için evimize geldiği gece beni tünele sürükleyen babamın yüzündeki yenilgi ifadesini düşündüm. İçimden gülmek gelmedi.

Jost kolumu kavradı. “Adelice'e sor. Arras'tan birini söküp atmanın nasıl bir şey olduğunu ona sor. Onlar için huzurlu olup olmadığını Adelice'e sor.”

Tartışmanın içine sürüklenmeme karşı çıkmak için ağzımı açtım ama Jost yanıt vermemi beklemedi.

“Ya da en iyisi bana sor Erik. Bunu görmenin nasıl bir şey olduğunu bana sor.” Jost'un sesi alçaldı ve sustu. Hiçbirimiz konuşmuyorduk. “Onu izledim. Parça parça yok olup gitmesini gördüm. Onu benden koparıp almalarını seyrettim.”

“Üzgünüm,” dedi Erik. Sözleri içtendi ama yeterli olmadığını ben bile farkındaydım. Jost düşüncelerini toparlamak ister gibi hafifçe başını salladı ve dışarıdaki karanlığa baktı. “Rozenn bizden daha iyi bir insandı. Senden de, benden de daha iyiydi. Annemiz de öyleydi.” Duraksadı. “Ve kızım da...”

Erik'in yaşadığı şok yüzüne atılan bir tokat gibiydi. “Kızın mı?” diye geveledi. Başka bir şey söylemedi ama sözcüğün ağırlığından göğsüm sıkıştı ve ifadelerinden anladığım kadarıyla onlar da aynı şeyi hissediyorlardı.

“Yanımızdan ayrıldıktan sonra birçok şey kaçırdın.” Jost'un sözleri ilgisiz gibi olsa da bakışlarını Erik'ten ayırmıyordu.

“Bana bir şekilde haber verebilirdiniz,” dedi Erik ısrar ederek. Şimdi suçlama sırası ona gelmişti.

“Peki, ne olacaktı?” diye sordu Jost. “Ziyarete mi gelecektin? Babam hastalandığında ve ben evlendiğimde gelmedin. Lonca'ya hizmet etmek için yanımızdan ayrıldığında senin için ne anlama geldiğimizi anladım. Ailen siyasi hayatta ilerlemene

yardımcı olamazdı, yani biz senin işine yaramazdık.

“Umurunda olmazdı,” diye devam etti Jost. “Emirlerini harfiyen yerine getirip Maela’nın sevgisini kazanmakla meşguldün. Tıpkı Adelice’in kalbine girmeye çalıştığın gibi...”

Biri diğerini öldürmeden bu suçlamaları durdurmam gerektiğini biliyordum ama bir yandan da Erik’in nasıl bir tepki göstereceğini görmek istiyordum. Erik’in Kule’de emrinde çalıştığı güce susamış Dokumacı Maela için neler hissettiğini biliyordum. Hem Erik hem ben onu düşman olarak görüyorduk. Jost’un suçlaması içimi ürpertti çünkü Erik’in bana yaklaşmasının nedenlerinin arkadaşlıktan farklı olduğunu bir şekilde hissediyordum.

“Ama Adelice seni buraya getirince planın geri tepti. Tepeye çıkmak için tüm yaptıkların yok olup gitti. Sadık olduğuna onları bir daha asla inandıramayacaksın. Artık Lonca’yla işin bitti,” dedi Jost.

Erik yüzünü öfkeyle buruşturdu. “Beni pek tanımadığın gibi Kule’ye neden geldiğimi de bilmiyorsun ama bunlar haksız suçlamalar yapmana engel olmasın. Bayağı eğlenceli oluyor ve burada da başka yapacak bir şey yok,” dedi karşılık vererek.

“Burada yapacak çok şey var ve kavga bunlardan biri değil,” dedim araya girerek. İşlerin daha çok kontrolden çıkmasından korkuyordum. “Kişisel sorunlarınızı sonraya saklayın; şimdi yapacak işimiz var.”

“Aklında ne var? Şehri yeniden inşa etmek mi?” diye sordu Erik. “Yoksa nüfusu artırmayı mı denemek istersin?”

“Kapat çeneni,” dedi Jost emrederek. “Komik değilsin.”

“Neden? Terkedilmiş bir pislikte sıkışıp kalmanın en güzel yanı bu.”

“Öyleyse bunu gerçekleştirmek için birini bulmayı ümit etmekten başka çaren yok çünkü Adelice’in birlikte olduğu biri

var. Eminim yakında bir yerde tatlı bir köpek vardır. Belki kendi türünle birlikte olman daha iyidir,” dedi Jost.

Aralarına girdiğim anda Erik'in yumruğunu salladığını fark ederek korkuyla geri çekildim.

Jost onun yumruğunu havada yakalayınca Erik donup kaldı. Ama korkunç müdahaleme şaşkınlığı yerini hızla kardeşine bakan öfkeli gözlerle bıraktı.

“Dışarıya çıkıp etrafa bakacağız,” dedi Jost dişlerini gıcırdatarak

“Sen bilirsin,” dedi Erik.

Jost kolumu her zamankinden daha sertçe tuttu ve beni barakadan dışarı sürükledi. Kendimi elinden kurtarıp kolumu ovuşturdum.

“Canımı acıttın,” dedim.

Gözlerini dikip bir an baktı, sonra ifadesi yumuşadı. “Özür dilerim. Düşünmüyordum. Erik...”

“Biliyorum,” dedim sakın bir sesle, “Ama ben Erik değilim. Hırsını benden çıkarma.”

Başını eğerek bir kez daha özür diledi ve önemsemediğimi belirtmek için elini tuttum.

Genellikle kötü olan yön duyguma güvenebilsem, şehrin birkaç kilometre ilerde olduğunu söyleyebilirdim. Şimdi okyanus arkamızda kalmıştı ve cam gibi yüzeyini görebilsem de dalgaların sesini artık duyamıyordum. Bu dünyayla terk ettiğimiz dünya arasında durduk. Önümüzdeki şehrin tehlikeleri ile arkamızda bizi yutacak boşluğun arasında kaldık. Şu an yapacağımız her seçimin öngöremediğim sonuçları olacaktı çünkü bu dünyayı henüz anlayamıyordum.

Hızlı ayak seslerinin çırtısı bu seçimin başka biri tarafından bizim için yapıldığını bildirir gibiydi. Yakalanmıştık. Bize yaklaşan kişinin el feneri ışığından başka hiçbir şey göremiyorduk.

“Kim var orada?” diye seslendi Jost. Beni arkasına doğru itti ama ben geri çıkınca bir kez daha denemedi.

“Bunu ben size sormalıyım.” Sert bir kadın sesiydi. Işık söndü ve ışıktan sonraki karanlığa alışabilmek için gözlerimi kırpiştırdım. Karşımızda genç bir kız vardı. Makyaj yapmamıştı ama yine de çok güzeldi. Bu bir Dokumacı’nın güzelliği gibi değildi. Yüz hatları sertti ve saçları kat kat omuzlarına dökülmüştü. Onunla ilgili hiçbir şey yapay ya da biçimlendirilmiş değildi. Deri pantolon, kemer ve kalın ipek bir gömlektten oluşan giysilerinde rahatlık ön planda gibiydi. Bu kız Arras’a ait değildi.

“Hava gemisinin düştüğünü gördük. Ne olduğuna bakmak için dışarı çıktık,” dedim yalan söyleyerek. Her şeye karşın ileride gördüğümüz şehrin kalabalık olmasını ümit ediyordum.

“Ve geminin Arayüzey’den düşürülmesiyle hiçbir ilginiz yok, öyle mi?” Eliyle gökyüzünü kaplayan ham dokumayı işaret etti.

Kız gözlerini bize dikti. Jost onun denetiminden geçebilirdi. Giysileri kızinkiler kadar kullanışlıydı ama lavanta rengi takımım, çoraplarım ve topuklu ayakkabılarımla, benim uygunsuz göründüğüme hiç kuşku yoktu. Kulağımdaki zümrüt küpelere kadar üstümdeki hiçbir şeyin Yeryüzü’nde şu ana kadar gördüklerimle bir bağlantısı olamazdı.

“Boynunuza bakayım,” dedi.

“Neden?” diye sordum.

“Referans.”

Bir anlık tereddüitten sonra boyun eğdim. Ne aradığımı bilmiyordum ama bulamayacağından emindim. Saçlarımı yukarı topladım; Jost da aynı şeyi yaptı. Az sonra geri dönüp ona baktığımızda, bize bir silah doğrulttuğunu gördük.

Ağızından tek bir sözcük çıktı: “Olmadı.”

Tetiği çekmek üzereyken ansızın bağırdım. “Bekle!” Sesim beni bile şaşırtmıştı ve kız geriye doğru bir adım attı. Bir işaret

arıyordu ve bende bir tek işaret vardı: beni kazanım ekibinden kurtarmaya çalışan babamın bileğime yakarak yaptığı mühür.

Giysimin kolunu yukarı kıvrıarak kolumu ona uzattım ve derimin üstüne damgalanmış solgun kum saatini gösterdim.

İndirdiği silah artık yeri işaret ediyordu.

“Sol elin, öyle değil mi?” dedi fısıldayarak.

Sarsılmıştı ve tüfek ortaya çıktığı hızla arkasında gözden kayboldu. Mührü gizlemek için giysimin kolunu aşağı indirdi.

“Buzbölge’ye gidin,” dedi “ve gizlenin. Biz sizi buluruz. Burada güvende değilsiniz.”

“Buzbölge nedir?” diye sordu Jost.

“Karşınızdaki şehir Buzbölge’dir,” dedi. “Güneşdağitanların toprağıdır ve Lonca denetiminin dışındadır.”

“Biz neredeyiz?” dedim.

“California eyaletinin kalıntılarında,” diye yanıtladı. “Bu bölgede insanların yaşadığı tek şehir Buzbölge’dir. Orada Lonca size ulaşamaz... en azından şimdilik. Olduğunuz yerde kalın ve gizlenin. Geç vakitte dışarı çıkmayın ve bu mühür kimsenin görmesine izin vermeyin.”

“Peki,” dedim mırıldanarak. Kızın eli kolumu bir kez daha kavradı.

“Hayatınız buna bağlı,” dedi.

Söylediklerine hiçbir anlam veremesem de anladığımı belirtmek için başımı eğdim. Babamın mührünün Yeryüzü’yle nasıl bir ilişkisi olabilirdi? Güneşdağitan neydi? Ama kızın bir konuda haklı olduğuna emindim: Lonca beni yakalamaya çalışıyordu ve burada güvende değildik.

Kız ismini söylemeden yanımızdan uzaklaşıp gitti. Uyarısı havada asılı kaldı. Şehre doğru değil, okyanusa doğru yönelse de onu izlemedim.

“Bileğindeki mühürle neden ilgileniyor olabilir?” dedi Jost

ama Erik'i bıraktığımız yere doğru koşmaya başlarken ona yanıt vermedim. Buradan uzaklaşmalıydık ve bileğimdeki mührün bu kızla nasıl bir bağılantısı olduğunu anlayana kadar Buzbölge'deki insanların arasına karışıp gizlenmeliydik.

Kazanım gecemle ilgili hiçbir şey göz ardı edilemezdi. Özellikle de annemle babamın yalnızca karşıt görüşlü değıl, benim gibi vatan haini olduğunu gösteren babamın yaptığı mühür...

Şehirde farklı kokular birbirine karışıyor, telaşla koşuşturan insanların ter kokusu, kanalizasyon, ekmek ve çürük meyve kokularıyla birleşiyordu. Bir an çok hoş gelen bir koku az sonra mide bulandırabiliyordu. Bir haftadır buradaydık ama hâlâ evimiz gibi benimsememiştik ve henüz kimse bizi bulmaya çalışmamıştı.

Ama kendimi içinde bulduğum bu tuhaf dünyaya yavaş yavaş alışıyordum. Buzbölge'ye neyle karşılaşacağımızı bilmeden gelmiş ve insanlar, dükkânlar, güneş enerjisiyle çalışan aydınlatmayla karşılaşmıştık. Erik üzerimizde bulunan ufak tefek şeyleri rehin vererek aldığımız parayla ucuz bir otel odası tutabileceğimizi hızla keşfetmişti. Jost ve Erik şehrin köhne tarafında bulunan ve yasadışı alışverişin yapıldığı pazara bugün onlarla birlikte gitmemi kimseyle konuşmamam şartıyla kabul etmişlerdi. Bunu kabul etmemin tek nedeni onların diğer gezilerinde fare kapanma benzeyen otelde tıklıp kalmam ve bayat yiyeceklerle geri dönmeleriydi. Ama peşinde olduğum şey güzel bir yemek değil, bilgiydi. Erik pazar ziyaretlerinde çok şey öğrendiği için artık burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlamaya başlamıştık. Ama bizi Buzbölge'ye gönderen gizemli kızı hâlâ bulamamıştık.

Buzbölge, savaş öncesi döneminden kalan binalarla şehri

yöneten sendikanın inşa ettiği yeni binaların bir araya gelmesinden oluşuyordu. Sendika güneş enerjisi ticaretini tekelinde tutarak Buzbölge'yi kontrol eden güçlü Güneşdağitanlar grubu tarafından kurulmuştu. Otel müdürü ilk kaldığımız gece aydınlatma sistemini bize sabırla anlatmıştı. Buzbölge'ye gelen mültecilere elinden geldiği kadar yardımcı olmaya çalışıyor ve Güneşdağitanların Lonca'nın dostu olmadıkları konusunda bizi temin ediyordu. Anlaşılan Güneşdağitanlar Lonca'nın kaynak çıkarma bölgelerinin başladığı Arayüzey'in dışındaki sınırlara çıkmaya cesaret eden tek topluluktuktu. Sanırım bir gün devriye gezen bir Güneşdağitan gördüm ama şu ana kadar onlardan uzak durmaya çalıştık. Ortak bir düşmanımız olsa da, bu gerçek Güneşdağitanların dostlar aradığı anlamına gelmezdi.

Burada binaların ve direklerin üstüne afişler yapıştırılarak güçlendirilmiş kuralllar vardı. Pazara gitmek için caddelerden geçerken uyarıları fark ettik:

GÜNEŞ ENERJİSİ SAATLERİ
KARARA BAĞLANMIŞ GÜNEŞ SAATİ 8
İLE
KARARA BAĞLANMIŞ GÜNEŞ SAATİ 7
ARASINDA OLACAKTIR,

DEVRIYE BİTİŞİ
KARARA BAĞLANMIŞ GÜNEŞ SAATİ 7:15
OLACAKTIR

TÜM İŞYERLERİ VE KONUTLAR İÇİN GÜÇLENDİRİLMİŞ
ÇERÇEVELEME VE KALIN PERDELER GEREKLİDİR.

Yol daraldıkça afişler gözden kayboldu ve kırılmış kaldırımlarla cadde kenarındaki yiyecek tezgâhları yerini üzerinde her-

hangi bir işaret bulunmayan, hafifçe aydınlatılmış mağazalara bıraktı. Pazara yaklaşıyorduk. Burada kurallar zorunlu değildi ama Buzbölge'nin diğer bölümü gibi Güneşdağtanlar tarafından katı bir biçimde kontrol ediliyordu.

Kaldırımında dilenen bir adamın önünden geçtik. Elinde tuttuğu kâğıtta, "AİLESİZ GÖÇMEN. LÜTFEN YARDIM EDİN." yazıyordu. Bir şey yapmama izin vermeyen Jost ilerlemem için beni iteledi.

Buzbölge'nin tüm ana caddelerinde, birkaç metrede bir müteciler görmek mümkündü. Henüz onları görmeye alışmamıştım. Arras'ta yoksulların bile yetersiz de olsa yiyeceği vardı. İnsanları durdurup, soğukta ve aç şekilde sokakta kalmaktan daha kötü nasıl bir şeyden kaçtıklarını sormak istiyordum.

Ama yanıtı zaten biliyordum.

Beni sıkın şey onlara yardım edememektir. Jost ve Erik denememe bile karşı çıkarlardı.

Önümüzde yürüyen Erik yavaşlamaya gerek görmüyordu ama bir sokak sonra durdu ve bize döndü. "Bakın, burada iyi bir adam buldum. Ama biraz paranoyak. Lonca'ya ait özel eşyalarım ile ilgili birçok yorum yaptı ve..."

"Bizim dışarıda beklememizi istiyorsun," dedim, onun yerine sözlerini bitirerek. Şimdiye kadar elimize geçen tüm para kol saatlerinden, teknolojik eşyalarımızdan ve hatta Arras'tan kaçarken üzerimizde bulunan bazı giysilerimizden gelmişti ama şarjı bitmiş olsa da elektronik dosyayı elden çıkarmamıştım. Onu cebimden çıkardım ve Erik'e uzattım. "Al bunu. Büyük olasılıkla para eder."

"Hayır," dedi Erik hemen yanıt vererek. "Onu elden çıkarmamalıyız."

"Neden? Burada çalışmıyor," dedim yeniden cebime koyarken.

"Belli olmaz. Ayrıca onu bırakmaya karar verirsek önce hafızasını temizlememiz gerekir," dedi.

“Tamam. Yanında gelmemizi istemediğinden emin misin?”

“Adamın şaşkına dönmesini istemiyorum,” dedi, özür diler gibi konuşarak.

Sesindeki ifadeyi önemsemedim. Durum gittikçe can sıkıcı bir hal alıyordu: Jost’un öfkesi ve Erik’in utancı nedeniyle iki kardeş birbiriyle iletişim kurmaktan kaçınıp benim kanalımla konuşuyorlardı. Arras’tan kendimizi söküp atarken birlikte götürmek için ikisini birden seçerken sorunun biteceğini düşünmüştüm ama sonradan meydana gelen tartışma iki kardeşin arasında ne kadar büyük bir anlaşmazlık olduğunu ortaya çıkarmıştı. Jost’un bir kızı olduğunu öğrenen Erik’in şoku henüz yok olmamıştı.

Ama tüm bunlar sorunumuzu çözmüyordu ve ikisinin biraz ayrı kalması Jost’la ciddi bir konuşma yapmam için fırsat olabildi. Erik yanımdayken ağzını açmıyordu. Bir plan yapmamız gerekiyordu. Kızın bizi bulmasını bekleyerek bu şekilde yaşamaya devam edemezdik.

“Belki biz de Jost’la şuradaki düzgün gibi görünen barda takılırız,” dedim başparmağımın önünden az önce geçtiğimiz yeri işaret ederek. Gitmemizde sorun olmayacağını anlaması için açıklama yapıyordum.

Yanımda duran Jost geriye doğru bir adım attı. Hâlâ onu şaşırtma becerim olduğunu bilmek güzeldi. Belki de *dehşete düşürme* becerim demek daha doğrudu. Erik başını salladı ama bir an için sert tavrı yok oldu ve neredeyse gülümsedi. Eğilip omuzlarımı kavradı ve fısıldayarak, “Gözlerini açık tut. Burası iyi bir yer değil,” dedi.

Sanki bu klostrofobik, neresi olduğu belli olmayan dar geçitten güvenli bir yer olmadığı anlaşılmıyordu.

“Daha fazla gülümsemelisin,” diye fısıldadım. “Yoksa şöhretini kaybedeceksin.”

“Şöhretimi mi?”

“Çekici bir erkek olarak.”

Söylediğim şey onu güldürdü ve onu böyle görmek içimdeki öfkeyi eritti. “Burada her ne istersem olurum Adelice. Belki ciddileşirim.”

“Sana yakışmaz,” dedim onu uyarak.

Erik’le konuşmamızı kesen ve gitmeye hazır olduğunu belirten Jost kolunu omzuma doladı.

Belki de asıl belirtmek istediği beni Erik’ten uzaklaşturmaya hazır olduğuydu.

Jost’un davranışından rahatsız olan Erik geriye doğru bir adım attı. “Onun yanından ayrılmayacağına söz ver,” dedi.

“Onun yanında olacağım,” dedi Jost. Geldiğimiz gün yaptıkları tartışmadan bu yana en uzun konuşmaları buydu.

“Birbirimizden ayrılmayacağız,” diye ekledim.

“Sokağa çıkma yasağı saatine kadar fazla zaman kalmadı,” dedi bize el sallayarak.

“Öyleyse birbirimizden ayrılmayalım,” dedim.

“İşim uzun sürerse otelin yolunu bulurum. Size iyi eğlenceler.”

Eğlenmek yapacağımız son şeydi.

“Bir şeyler yemek ister misin?” dedi Jost az önce geldiğimiz yöne doğru geri dönerken.

İnanamayan bakışlarla bir kaşımı kaldırıp meydan okur gibi ona baktım. Burada yemek yiyebileceğimiz güvenli bir yer bulması beni çok etkilerdi.

“Ne demek istediğini anladım,” dedi.

“Hadi yürüyelim,” dedim. “Konuşalım ve etrafta neler olduğuna bakalım.”

Jost başıyla onayladı ama konuşmayı başaramadık. Sessizdi ve kendi dünyasında kaybolmuş gibiydi. Kızı Sebrina’dan söz

ettiğim günden bu yana böyleydi. Küçük kızın Jost'un ailesinin diğer üyeleriyle birlikte öldürülmediğini öğrenmiştim. Hayat-taydı ve Arras'ın tam olarak neresinde bulunduğu bilgisi Batı Sürgün Kulesi'nde güvenli bir şekilde saklanıyordu. Şimdi ona ulaşmak için bir yol bulmalıydık ama Yeryüzü'nde kaldığımız sürece bu olanaksızdı.

Aslında neler hissettiğini bir şekilde anlayabiliyordum. Benim kız kardeşim Amie de Arras'taydı ve şimdi daha büyük tehlike altındaydı. Jost da, ben de sevdiklerimizi Lonca'nın elinde bırakmış olmanın çaresizliğini yaşıyor ve özellikle suç ortağı olmayıp ihaneti seçerek onları kandırdığımız için geçen her saniyenin baskısını hissediyorduk. Güçlerini nasıl kötüye kullandıklarını bilerek dokuma tezgâhlarının üstünde yarattıkları gerçekliği, Yeryüzü'nün varlığını öğrendikten sonra kabul edememişim. Ama şimdi Yeryüzü'ndeyken, bundan sonra ne yapacağımızı planlamak için Jost ve Erik'in bana yardım edeceklerine güvenemeyeceğimi kesin olarak anlamışım.

Jost'un yanına düşen bukleleri geri ittim ama fark eder gibi görünmedi ve yalnızca elimi tuttu. İçgüdüsel şekilde hareket etmişti ama yine de elini bırakmadım.

Dar sokaktan ayrılarak sola döndük ve sıralanmış mağazalara doğru yürümeye başladık. Sokak lambalarının yerde yarattığı gölgeler korkutucuydu ve biraz daha Jost'a sokuldum. Burada bir haftamızı doldurmamıza karşın şehri kaplayan sürekli karanlığa, asla doğmayan güneşe ve Arayüzey'in gökyüzünde yarattığı tuhaf ışık hareketlerine hâlâ alışmamıştım. Gökyüzünde duran Arayüzey'i artık görüyordum. İplikler şekil değiştirebilir, ısıldayabilir ve hareket eder gibi durabilirdi ama Yeryüzü ve Arras arasında kalıcı bir tampon bölge olan Arayüzey hep oradaydı. Güneşi engelleyip dünyaları birbirinden ayırıyordu. Geride bıraktığımız ve keşfetmeye çalıştığımız iki dünya arasındaki sınırdı.

Pazardaki bazı dükkânlar üzerine tahta çakılarak kapatılmış, diğerleri kaldırma doğru dağılmıştı. Yalnızca birkaç tanesi zayıf bir ışıkla aydınlatılmıştı. Hiçbirine girmeye hevesli değildim. Şehir dışında, arka sokaklardaki bölgeyi değil, Buzbölge'nin merkezinde bulunan mağazaları keşfetmek istiyordum. Gerçek müşterileri olan mağazaları ziyaret etmek ilgimi çekiyordu. Yer-yüzü hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum ama o kadar az paramız vardı ki her şeyden uzak duruyorduk. Pazarda hiçbir sorumuza yanıt bulmadığımıza göre ne beklediğimizden emin değildim.

Bu caddeler ıssızdı. İki hantal ve eski model motosiklet sesi çıkarak pazaryerinin merkezinden geçtiler. Gözümüze çarpan yayalar, başlarını eğmiş mağazaların içine bakıyor ve yanlarından geçtiğimizde bizle göz göze gelmekten kaçınıyorlardı. Sürekli karanlık olsa da beden saatim bana akşamın yaklaştığını haber veriyordu. Aslında bunu bana söyleyen guruldayan midemdi. Sokak köşelerinde toplanmış kalabalık gruplar alım satım işlemleri yapmaya başlamışlardı. Buzbölge'de uygulanan sokağa çıkma yasağına karşın gittikçe daha çok müşteri işlerini halletmek için pazara akın etmeye başlamıştı. Lambalar söndükten sonra sokaklarda dolaşan hırsız söylentileri onları kaygılandırmıyor gibiydi. Buzbölge'nin daha iyi kısımlarında yiyecek tezgâhları kaldırılır ve insanlar çocuklarını kapıp saat yedide evlerinde olurlardı. Ama burada öyle olmuyordu.

Güneş enerjisiyle çalışan lambaların ışığı azalmaya başlamıştı bile. Bir saate kalmadan tamamen söneceklerdi. Bir köşede, genç bir adam lambalardan birini inceliyordu. Açık çantasından çeşit çeşit anahtarlar ve tornavidalar gözüküyordu ama giyim tarzı bir işçiye benzemiyordu. İyi kesimli bir pantolon ve Buzbölge'de hiçbir hayvan görmediğimi düşünürsek lüks sayılabilecek, uzun bir deri ceket giymişti. Basit bir işçi değildi. Bir

Güneşdağıtan olmalıydı.

“Erik bizi bulabilecek mi?” dedim Jost’a bakarak. Ağabeyinin adını duyar duymaz elimi bıraktı ama yakınımnda durmaya devam etti.

“Yalnızca bir sonraki caddedeyiz. Erik’in kendi başının çaresine bakacağından kuşkun olmasın,” diye yanıtladı.

“Bak, ne demek istediğini...”

“Hayır, anlamıyorsun.” Beni susturdu. “Sen ona güveniyorsun ama ben güvenmiyorum. İlk fırsatta çekip gidecek.”

“Peki, nereye gidecek?” dedim. Mantıklı bir soru sormuştum ama düzgün bir yanıt alamayacaktım.

“Onu benim tanıdığım şekilde tanııyorsun,” dedi, saçma sözlerle yanıtlayarak.

“Belki de haklısın.” Durdum ve son iki senede birçok şeyin değiştiğini hatırlatmayı düşünerek karşısına geçtim. Erik siyaset hayatında ilerlemek için Saxun’dan ayrılmış, ailesine ve arkadaşlarına sırt çevirmiş olabilirdi ama Jost’la Kule’de gizlice gezinirken yakalandığımız gece bana yardım eden o olmuştu. *Ona bir şans ver yoksa ikinizi de bıçaklayacağım*, benzeri bir söylev çekmeye hazırlanıyordum. Ama omzunun üstünden gördüğüm şey beni durdurdu.

Bu bir kadındı. Kısa boylu kadın, topuklu ayakkabılarıyla caddede sendeleyerek yürüyordu. Sönmeye yüz tutan lambanın kıpırdayan ışığında yüzünü fark eder gibi oldum. Gözlerini, ufak tefek, ince bedenini ve omuzlarına dökülen düz saçlarını gördüm.

“Valery,” dedim soluk soluğa.

“Efendim?” dedi Jost, konuşmanın şekil değiştirmesine şaşıarak.

“Valery’ydi,” dedim caddenin diğer tarafına bakmasını sağlamak için kolunu kavrayarak. Kadın geçip giderken Jost ancak

kaybolmak üzere olan silüetini görebildi. Bir amaçla ve hızlı hareket ediyordu.

“Valery öldü,” dedi Jost yumuşak bir sesle bana hatırlatarak.

Bunu biliyordum. En azından ölmüş olmalıydı. Kule’deki akıl hocam ve Valery’nin sevgilisi Enora’nın intiharına misilleme olarak kurban edilmişti. Loricel, Cormac’ın beni yeniden şekillendirmeyi planladığı konusunda uyardığı gece Valery’nin sökülüp atıldığını söylemişti. Ama ne gördüğümünden emindim. “Oydu.”

Jost’un benimle tartışmasını beklemedim. Valery her attığı adımla bizden biraz daha uzaklaşıyordu ve onu izlemeye başladım. Koşmuyordum. Buna benzer bir pazarda istemediğim kadar dikkat çekmeme neden olabilirdi ama köşeyi dönene dek onu gözden kaybetmeyecek kadar hızlı hareket ettim.

Binanın çevresinden kayar gibi geçerek gözden kaybolduğunda pazardan çıkmak üzere olduğumuzu fark ettim. Karşımda duran binalar daha bakımlıydı. Çoğunun üstünde işaretler vardı ve bir kısmı kapanmıştı. Ama Valery görünürde yoktu ve hâlâ açık olan mağazalardan birine girmiş olmalıydı. Kapılar kilitli, ışıklar sönüktü. Tam o sırada dokunduğum kapılardan biri gıcırdayarak açıldı. Aydınlık dükkân dağınıktı. Kitaplar ve biblolar yerde ve masaların üstünde yığınlar oluşturmuştu. Burada yürüyebilmek bile mucize olurdu. Ama burada biri gizlenebilirdi. Valery’nin beni gördüğünden kuşkulanmamı gerektirecek bir neden yoktu ama gördüyse, sakınmak istediği için onu suçlayamazdım.

Ama sakınmasına izin verme niyetinde değildim.

Kapının yanında asılı duran afişteki yazıya göz attım: ESKİ VE TUHAF ŞEYLER MAĞAZASI. Gerçekten de ilginç bir dükkandı. Birkaç dakika dolandıktan sonra içerde kimse olmadığını fark ettim ama bir şey dikkatimi çekti. Unutulmuş bir dünya hakkında eserler ve özellikle eski bir radyo. Bir şeyler aradığımı unutup ona bakakaldım ve düğmelerine dokundum ama annemle babamın gizli odasında bulunan radyo gibi bu da çalışmıyordu. Geçmişe aitti.

Gördüğüm kişi gerçekten o olsa da, şu ana kadar Valery'yi kesin olarak kaybetmiş olmalıydım. Bunu düşünerek dükkândan ayrılmamaya karar verdim ve kitapların üzerinde bulunan yılların tozunu silkeleyerek sayfaları çevirmeye başladım. Shakespeare'in şiir kitaplarından biri gözüme çarptı. Çocukken annemle babamın odalarında gizlediği yerden alıp defalarca okumuştum. Evde az sayıda kitabımız vardı ve annemle babam okumamdan hoşlanmadıkları konusunda beni asla uyarmamışlardı. Şimdi o kitapların ne kadar değerli olduğunu anlıyor ve elimdeki kitabı almak istiyordum. Evimizdeki kitapları koruyamamıştım. Annemle babamı koruyamamıştım ama bu kitapla birlikte onlardan bir parçayı yeniden yanıma almış gibi olacaktım.

“Son zamanlarda gençler kitaplarla pek ilgilenmiyorlar,” dedi kulak tırmalayıcı bir ses. Kınışık ve sıska bir yüz sözcüklerin ardından kapı eşiğinde belirdi. Elinde bir değnek yardımıyla topallayarak yürüyen kadının bacaklarından birinin çelik ve tahtadan yapılmış olduğunu fark ettim.

“Annemle babamda bu kitap vardı,” dedim. “Çocukken okumuştum.”

“Büyük bir lüks,” dedi. “Kitaplar ve çocuğunuza onları okumayı öğretecek zamanınızın olması...”

Nasıl yanıt vereceğimi bilemediğim için sustum. Bu konuşma tehlikeli bir yöne doğru gidiyordu. Buzbölge’de yaşayanların çoğu mülteciydi ama bu gerçek benim de mülteci olduğumu itiraf etmemin güvenli olduğu anlamına gelmezdi.

“Alabilirsin onu,” dedi kadın.

“Yapamam,” dedim. “Ödemeden alamam.”

Dükkân sahibi ödeme sözcüğünü iştirir iştirmez doğruldu. Çalışmayan radyolar ve okunamayan kitaplar satmaya çalışarak pek iş yapmadığı belliydi.

“Ama param yok,” dedim.

“Hiç olmazsa,” diye geveledi, başını sallayarak, “okuyabiliyorsun.”

“Bunu verebilirim,” dedim, küpenin klipsini açarak. Zümrütlerin gerçek olduğunu ve Jost’la Erik’in kızacağını bildiğim için yalnızca küpelerden birini uzattım. Sahip olduklarımızı dikkatli bir şekilde elden çıkarıyorduk ve küpeleri Arras’a dönmek için bir planımız olduğu zaman için saklıyorduk çünkü o anda gerçekten paraya ihtiyacımız olacaktı.

“Ya gururlusun ya da budala,” dedi ama küpeyi aldı. “Etrafına bak ve bu çöplükten bir şeyler daha al. Bir kitap için zümrüt bir küpe adil bir alışveriş değil çocuğum.”

Şiir kitabını aldım ve yalnızca özlem duyduğum için radyo-

yu istemeyi düşündüm. İşimize yaramazdı ve yeniden yola çıktığımız anda onu bırakmamız gerekirdi. Bunun yerine parmaklarımı kitapların üzerindeki tozlar arasında gezdirdim. Annemle babamın elinde bulunanların arasında şiir ve hikâye kitapları vardı ama bu raflarda duran kitapların çoğu Yeryüzü'nün tarihiyle ilgiliydi. Bu benim aradığım bilgiydi. Bu kadın bilgileri benim için biriktirmiş ve bu dünyayı saran tehlikeye karşı koruması altına almış gibiydi. Kim bilir kaç nesil bu raflara kitap yığmış ve geçmişi kadının önüne sermişti.

Zilin çınlamasıyla düşüncelerim bölündü ve gireni görmek için hızla kapıya döndüm. Aceleyle birkaç kitabı düşürdüm ama kadın mağazanın iç taraflarında gözden kaybolduğu için hemen eğilip toplamaya başladım. Memnuniyetsiz bir görüntüyle, Jost yanımda belirdi.

“Neler oldu?” dedi, eğilip bana yardım etmeyi düşünmeden.

“Valery. Onu kaybetmek istemiyordum,” dedim kitapları düzgün bir şekilde rafa yerleştirirken. “Ama onu kaybettim ve açık gördüğüm tek dükkân buydu...”

Beni susturdu. “Küpen.” Elimi hızla kulağıma götürdüm ama gizlemek için artık çok geçti.

“Takas ettim,” dedim alçak sesle ve onunla yüzleşmek için gücümü toplamaya çalıştım.

“Neyle?” diye sordu. Sesi yumuşaktı ama kibar değildi.

“Bir kitapla,” dedim. “Aslında birden fazla kitapla. İçlerinde ne bulacağımız belli olmaz.”

Jost kitapları kaptı ve raflara doğru fırlattı. O sırada bir yığın kâğıt yere düştü. “Biraz saygılı ol,” dedim tıslayarak ve sayfaları toplamaya başladım. Ama bunlar basit sayfalar değildi. Eski haberlerle dolu *gazetelerdi*.

Jost saygı, onu bırakıp giderek korkutmam ve kaynaklarımızı boşuna harcamam konusunda bir söyleve başlamıştı ama söyle-

diklerinden yalnızca bölümler duyabiliyordum çünkü soluk ve sararmış sayfada büyük harflerle yazılmış başlığı okuyordum:

Zulme Karşı Bir Umut:
Bilim, Savaşı Sonlandırmayı Vaat Ediyor

1 Mayıs 1943 – Cypress Projesi olarak adlandırılan ilk çalışmalar İkinci Dünya Savaşı'nın sonunun yaklaştığını gösteriyor. Projede yer alan kaynaklara göre, özel sektörden bireylerin cömert katkıları ve on iki müttefik ülkenin ortaklığıyla kurulan dokuma tezgâhlarının varlığını sürdürebilmesiyle ilgili bir sunum için yatırımcılar laboratuvarları ziyaret ettiler. İnsanlı denemeye geçme izin sağlamak için bu ziyaret gerekiyordu.

Cypress Projesi'yle ilgili on iki ülkenin savaş departmanları tezgâhlarda deneme pilotu olarak çalışacak on altı ve otuz yaş arası sağlıklı, genç kadınlara çağrı yaptılar. Amerikan tarihinde ilk kez, seçilmiş kadınlar Birleşik Devletler Donanması'nın gönüllü askerleri olarak nitelendirilecekler.

Ama asıl algılayamadığım fotoğrafı: bir bilim insanı dokuma tezgâhında, kravat ve gözlük takmış erkekler için gösteri yapıyordu. Yenileme teknolojisi sayesinde bugün Arras'ta gözlük kullanan kimse neredeyse yoktu. Ama gözlükler dışında, gazete kupüründeki erkeklerin çoğu bugün Arras'ın devlet memurları olarak algılanabilirdi. Özellikle de bir tanesi. Belki de Jost haklıydı ve aklımlı kaybediyordum. Belki hayaletler görüyordum.

Dikkatimi çekmek için konuşmasına son veren Jost beni sarstı. "Adı!"

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve bu yüzden gazeteyi ona uzatım. Aldı ve yüzünün rengi yok oldu.

Demek hayalet gören tek kişi ben değildim.

“Bu nasıl olabilir?” diye sordu.

“Rastlantı mı?” dedim ama söyledigiime kendim de inanmıyordum.

“Yoksa bir akrabası mı?”

Başım la onayladım çünkü bu açıklamaları kabul edemesem de iki yüz yıl önceki bir gazetede Cormac Patton'un resminin ne aradığını algılayamıyordum. Ama adam her şeyiyle onun gibi görünüyordu.

“Bir şey buldun mu?” diye sordu dükkân sahibi, aksayarak bize doğru yürürken. Başını yukarı aşağı sallayarak Jost'u selamladı ama bir başka yoksul genç görmekten hoşnut değil gibiydi.

“Bize bundan bahseder misiniz?” dedi Jost gazeteyi kadına uzatarak. Gözlerini açarak dikkatle baktı ve sonra yüzüne bildiği bir şey görmenin rahat ifadesi yayıldı.

“Cypress Projesi,” dedi iç çekerek. “Hepsi bu.”

“Hepsi bu mu?” dedim yineleyerek. Cypress Projesi. Arras'ın başkenti Cypress'ı bilmeme karşın bu projeyi ilk kez duyuyordum. Şehrin adını anımsamak içimi ürpertti.

“Annenle baban sana okumayı öğrettiler,” dedi sıkıntılı bir sesle, “ama bunun nasıl olduğunu anlatmadılar mı?”

“Peki, siz Cypress Projesi'ni anımsıyor musunuz?” diye sordum.

“Elbette,” dedi. “Böyle şeyler unutulmaz. Geride bırakılmak unutulmaz.”

“Anlatın bize,” dedim, elini yavaşça avucumun içine alarak. “Ben de öğrenmek istiyorum.”

Gözleri yumuşadı ama sonra bakışları hafifçe kenetlenmiş ellerimize takıldı.

“Defolun!” diye bağırdı, onu ısırmışım gibi elini can havliyle çekerek.

Şaşkınlıkla geri çekilerek Jost'a yaslandım. Kolunu koruyucu bir şekilde belime doladı.

“Lütfen!” dedim yalvararak. “Geride bırakılmak derken ne söylemek istediniz?”

“On İkililer Loncası’nın yaptığı affedilmez bir şeydi,” dedi değneğini kaldırıp bizi işaret ederek. “Ama senin türün ve senin yaptığın şey daha kötü. Başkaldırı ve şiddet kısır bir döngüdür. Kairos Gündemi burada hoş karşılanmaz. Bu işe karışmak istemiyorum. Yeteri kadar kayıp yaşadım. Çekip gidin buradan!”

Jost beni kapıya doğru çekti ama gözlerimi kadının yüzünde beliren suçlayıcı ifadeden ayıramıyordum. Sanki kim olduğumu, neler yapabileceğimi biliyordu. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Jost’un kolunu itmek için elimi kaldırdığımda kadının ne gördüğünü anladım. Geçen hafta kızın dikkatini çeken aynı işareti görmüştü. Kim olduğumu anımsamamı sağlayan işareti. Jost beni kapıya doğru sürüklerken kolumu kaldırıp kum saati mührünü kadına gösterdim.

“Bu mu?” diye sordum. “Nedeni bu mu?”

“Sen işaretlenmişsin,” dedi homurdanarak. “Bu işe bulaşmak istemiyorum.” Kapının dışına çıkmıştık. Kapı çerçevesini kavrayarak bağırmaya başladı. “O gazeteyi bana geri verin.”

Jost gazeteyi cebine tıktırdı ve oradan uzaklaşmak için hızla yürümeye başladık. Gazeteyi aldığımız için suçluluk hissetmiyordum. Ödeme olarak hakkından fazlasını almıştı. Amacı gazeteyi *benden* uzak tutmaktı ama benim kim olduğumu bilmiyordu.

Tıpkı benim de bilmediğim gibi.

Kadın sendeleyerek kaldırınma çıkmış arkamızdan küfrediyor ve bağırıp çağırıyordu. “Hırsızlar!” diyordu ama bu saatte, pazarda kimse umursayıp bakmıyordu. Sonunda karanlıktan karşımıza biri çıktı.

“Orada durun,” dedi. “Yaşlı Greta neden acı acı bağırıyor?”

DÖRT

Yabancıya biraz daha yaklaşıncı, Valery ortaya çıkmadan önce gördüğüm, sokak lambasını inceleyen Güneşdağitan olduğunu fark ettim. Gençti; benden daha yaşlı gibi durmuyordu. Buzbölge’de bulunduğumuz için Lonca’yla ilgisi olmadığını bilsem de varlığı, yolumuzu kapatırcasına özgüvenli duruşu beni rahatsız etti. Tutumunda tanıdık bir şey vardı. Belki de kendinden emin tavrı bana Erik’i hatırlatıyordu... ama daha fazlasının olduğunu hissediyordum. Saçları kısacık kesilmişti ve karanlıkta pekiyi göremesem de gözlerinin koyu renk olduğunu biliyordum.

Bunu nasıl bildiğime emin değildim.

Greta arkamızdan çılgın gibi davranmaya devam ediyordu. Jost, Güneşdağitan’ın yanından geçip gitmeye çalıştı ama adam elini tuttu.

“Sorun nedir Greta?” diye seslendi Güneşdağitan.

Jost belki onunla başa çıkabilirdi ama hareket etmedi. Buradan uzaklaşmak için becerilerimi kullanabilirdim ama algıladığım yakınlık hissiyle olduğum yerde kök salmış gibi duruyordum. Güneşdağitanlar belirlenmiş çalışma saatlerinde Buzbölge’nin daha güzel sokaklarında devriye geziyorlardı ama

etraf karanınca onlar bile içerde olmak zorundaydılar.

“Onlar hırsız ve serseri,” dedi Greta ateş püskürerek.

“Söylediği doğru mu?” diye sordu.

Jost omuz silkti ve Güneşdağitan’a doğru bir adım attı. “Hayır, ona eski bir kitabın değerinden çok daha fazlasını ödedik.”

Greta aksayarak bize yaklaştı ve Jost’u duyunca değneğini bir kez daha salladı. “Sizin gibilerle ilgilenirken hiçbir ödeme yeterli olamaz.”

“Baksana,” dedi yabancı onu durdurarak. “Bu ikisini daha önce hiç görmedim ve bu yüzden büyük bir sorun yarattıklarını sanmıyorum.”

Böyle düşünüyordu çünkü bizi daha önce görmemişti. Garip bulmuştum.

Greta yüzünü buruşturdu ve kızgın bir ifadeyle adama baktı. “Senden yardım istemedim Güneşdağitan. Sen de onlar kadar kötüsün ve belki de hırsızlarla arkadaşlık etmekten hoşlanırsın.”

“En iyi arkadaşlarımdan bazıları hırsızdı,” dedi yabancı alaycı bir gülümsemeyle. Onu daha önce hiç görmemiştim ama gülümserken dudağının bir tarafının diğerinden daha fazla yukarı kıvrılması çok *tanıdık* gelmişti. “Saat geç oldu, içeri girmelisiniz. Sakat bir kadından daha ürpertici şeylerle karşılaşabilirsiniz.”

Greta’yla konuşma şeklinden hoşlanmamıştım ama bunu ona söyleyecek zaman yoktu. Sokağa çıkma yasağı başlamak üzereydi ve bu da geçici aydınlatma sisteminin gece boyunca kapatılacağı anlamına geliyordu. Sokak lambaları tamamen sönecek ve şehir karanlığa gömülecekti. Hırsızlar ve yamyamlarla ilgili söylentiler bir kez daha aklımdan geçti. Buradan hemen uzaklaşmalıydık.

“Gitmeliyiz,” dedim Jost’a.

“Sonunda kurtuldum sizden,” diye bağırdı Greta, dükkân kapısı önünden. “Ne ekersen onu biçersen hırsız, bunu unutma!”

“Yardımanız için teşekkür ederiz,” dedim Güneşdağitan’a. Hareket etmemiz gerektiğini bilsem de onun gitmesini görme konusunda isteksizdim. Gizemini çözmek ya da neden kafamı karıştırdığını anlamak isterdim. “Arkadaşımızı bulup yerimize sığınmalıyız.”

“Bu saatte arkadaşınız sizi bulsa daha iyi olur,” dedi öneride bulunarak ama başımı hayır anlamında salladım.

“Bunu yapamayız.”

“Ad, belki de otele dönmüştür bile. Bizim de gidecek onca yolumuz varken onu arayarak vakit kaybedemeyiz,” dedi Jost. Haklıydı ve beni ikna etmek üzereydi ama niyeti konusunda kuşkucu olduğumdan Erik’i bulmamız için bir kez daha ısrar ettim.

“Ben batıya doğru gidiyorum,” dedi yabancı. “Bir Güneşdağitan’la birlikte yürümeye aldırılmazsanız yol boyunca arkadaşınızı ararız ve sonra da pazarın yakınındaki sığınağımızda kalabilirsiniz. Bu saatte daha uzağa gitmeniz güvenli değil. Kalıntılar yakında ortaya çıkar.”

“Teşekkürler ama...”

“İyi bir plana benziyor,” dedim Jost’un sözünü keserek. Saygısızlığımdan dolayı kızsada bana karşı çıkmadı.

“Mükemmel. Şimdi hırsız olduğunuzu biliyorum ama adlarınızı bilmiyorum,” dedi yabancı, Erik’ten ayrıldığımız dar sokaklara geri dönerken.

“Ben Adeline, bu da Jost.” Yalan söylemem gerektiği aklıma çok geç geldi. Lonca bizi arıyorsa isimlerimizi ilan edebilirdi. Lonca’ya karşı olsalar da, Güneşdağitanlar bizi değerli görebilirlerdi.

“Ben de Dante.” Uzattığı elini Jost yürümeye devam ederken

tuhaf bir şekilde sıktı. Dante sonra benim elimi tutup dudaklarına götürdü. Sanırım Jost'la el sıkışmasından daha garip bir görüntüydü.

“Orada devreye girdiğiniz ve hâlâ da bize yardım ettiğiniz için tekrar teşekkürler,” dedim, içten davranmaya çalışarak.

Dante'nin yardımsever tavrı Buzbölge'ye pek uygun değildi. Genelde bu gibi şeylerin tuzak olduğunu düşünürdüm ama Dante'ye karşı açıklanamaz bir güven duyuyordum. Kalbimde ve aklımda yarattığı bu sıcaklıktan kurtulmaya çabaladım ama olmuyordu. Beni onu izlemeye iten en büyük neden buydu.

“Tamamen saf nedenlerle yapmadım,” dedi Dante. “Greta utanmaz bir yaşlı kadındır ama sizle ilgili bir şey onu korkuttu ve ben bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Hiçbir fikrim yok,” dedim yalan söyleyerek. “Kitaplara bakıyor ve onunla konuşuyorduk. Birdenbire kendini kaybetti. Söylediklerinin yarısını anlamadım. Deli olduğunu düşündüm.”

“Greta öfkeli biridir ama Toplu Göç'ü anımsayan ender kişilerden biridir,” dedi Dante. “Sizin *türünüzle* ilgili bir şey söyledi mi? Nedeni hakkında hiçbir fikriniz yok mu?”

“Hayır.” Gözlerimi kaldırımlardan ve dükkânlardan ayırmadan Erik'i bulmaya çalışıyordum. Greta'nın Toplu Göç'ü anımsadığını söyleyerek Dante neyi kastetmiş olabilirdi?

“Önemli değil,” dedi. “Ben sizi çözümlerim.”

Söylediği sözler beni huzursuz etmişti. Belki bir tuzağa düşmüyorduk ama bir dostun evine de gitmiyorduk. Sokak lambaları tamamen sönmüş, yalnızca çok zayıf bir ısıltı kalmıştı. Yollar boştu ama arada sırada kıpırdayan bir gölge gözüme çarpıyordu.

“Bu saatte arkadaşınızı bulamayacağız,” dedi Dante, özür diler gibi bir ifadeyle. Ancak birbirimizi görebileceğimiz kadar ışık veren el fenerini yaktı.

“Ondan ayrıldığımızda buraya yakındı,” dedim, gözlerimi kısıp bakarak.

“Eve yaklaştık.” Dante bizi üçüncü kapıya yönlendirdi. Doğru yöne gitmemi sağlamak için bir an sırtıma dokundu ve sonra hızla geri çekti. Ama bedenim elinin varlığına tepki göstermişti. Bir an için de olsa kendimi sakın ve güvende hissettim.

“Herhalde otele gitmiştir,” dedi Jost bana doğru eğilip fısıldayarak. “Birbirimizi bulamazsak öyle yapacağımız konusunda anlaşmıştık, unuttun mu? Ayrıca karanlıkta sokakta kalmanı istemezdi.”

Haklıydı ama Erik’i bırakıp gitme fikri beni rahatsız ediyordu. Kardeşinin güvenmediği birçok konuda Erik’e güveniyordum ama özellikle de gerektiği zaman Jost’un yanında olmadığı için bu kadar kötü hissederken bir planı izleyebileceğine güvenmiyordum. Kendini kardeşine ispatlamak için er ya da geç aptalca bir kahramanlık yapacağını biliyordum. Tek umudum bunu bu akşam yapmamış olmasıydı.

Dante kalın ve iki yanından spiral kırmızı ampullerle aydınlatılmış bir kapının önünde durdu. Bir şifre girdi ve bir *tıklama* sesi işitene kadar bekleyip içeri girmemiz için bize yol gösterdi. Bir bekleme bölümüne girmiştik ve bizi çevreleyen beton duvarlarda iki kanatlı bir kapı vardı.

“Geçit,” dedi, açıklayarak. “Lazer tarayıcılar girmemizi onaylarken durmamızı sağlar.”

“Onaylarken mi?” diye sordum. Yeşil bir ışık hüzmesi baştan aşağı bedenimizi incelerken teknolojiyi anlamak için bakıyordum.

“Endişelenmeyin,” dedi bizi rahatlatarak ve devam etti. “Elbette Güneşdağtanların Arananlar listesinde değilseniz.”

Arananlar listesinde olmamızın büyük bir olasılık olduğunu söylemek istemedim ve dudağımı ısırđım. Beton duvarlar, la-

zer tarayıcılar... Burası saldırganların ulaşamayacağı şekilde inşa edilmişti. Çok sıkı güvenlik vardı ama sanırım güneş enerjisiyle ilgili yasadışı ticaret gibi tehlikeli bir operasyon yürütürken, özellikle de sokağa çıkmanın yasak olduğu saatlerde caddelerde dolaşan yaratıklar olduğu düşünülünce bu gerekliydi.

Bekleme bölümünün diğer tarafındaki koridor şaşılacak derecede sıcaktı. Tepede güneş enerjisi meşaleleri asılıydı ve duvarlar koyu griydi. Bir girintinin içine birkaç deri koltuk yerleştirilmişti ama Dante onların önünden geçti ve biz de hızla onun peşinden yürüdük. Girdiğimiz salona benzer odada çok sayıda kanepe ve parıltıyan ceviz masalar bulunuyordu. En uzak duvarda içinde ateş yanan oymalı bir şömine zarif bir şekilde tavana kadar yükseliyordu. Penceresiz oda yeşil camlı güneş enerjisi lambalarıyla aydınlatılmıştı.

“Açlıktan ölmek üzereyim,” dedi Dante. “Aşçıya bir şeyler hazırlamasını söyleyeceğim. Ama yenilebilir olacağı konusunda söz veremem.” Bize göz kırparak odadan çıktı. Onun hakkında ne düşüneceğimden hâlâ emin değildim.

Son bir hafta boyunca yediğimiz konserve gıdayı düşününce Güneşdağıtanların mutfağının bizim için bir gelişme olacağını hissettim. Buzbölge'nin ışığını sağlamayı denetlemenin en iyi yanı daha iyi yiyecek elde etmektir. Jost ve ben şömineye yaklaşıp tuğladan yapılmış kenarına oturduk ve sıcaklığı hissetmeye çalıştık. Yeryüzü'nün günlük soğuğuna alışıyordum ama tenimin üstünde sıcaklığı hissetmek güzeldi.

Jost sessizliği bozmaya çalışmadı ama beni kollarına aldı. Ateşin sıcaklığında onun sıcaklığına ihtiyacım yoktu ama bana sarılmasını özlemiştim. Yüzümü çenesinin altına gömdüm ve kokusunu içime çektim. Hafifçe geri çekildi ve dudaklarını dudaklarımın üstüne koydu. Bunu beklemiyordum ama aramızdaki garip durumdan sonra beni mutlu etti.

Yavaş bir öpüşmeydi. Yeryüzü'nde aceleye gerek yoktu. Lonca tarafından yakalanma tehlikemiz bulunmuyordu. Yaptığımızın aklımdaki her şeyi unutturduğunu fark ederek dudaklarımı aralayıp öpüşmenin etkisini derinleştirmeye odaklandım. Belime doladığı elleriyle beni biraz daha kendine çekerek karşılık verdi.

Omuzlarındaki ellerimi yavaşça aşağı indirip göğsünü okşayarak beline, sonra da sırtına yerleştirdim. Parmak uçlarım hâlâ hissizdi ama Jost'a dokunmak kollarıma kadar ürpermeme neden oldu. Jost sonunda öpüşmeyi bıraktı ama hâlâ birbirimize sarılmış durumdaydık ve bu kez de dudaklarını kulağımın üstünde hissettim.

Burada, bu anı dondurmak ve dış dünyayla ilişkimizi kesmek istiyordum.

Geçmişimi unutmak.

Geleceğimi umursamamak.

Kendimi onun kollarında kaybetmek.

Ama bunu yapabilecek zamanım yoktu.

Dante yeniden odaya girdiğinde tereddüt ettiğini fark edince Jost'la birbirimizden ayrıldık. Dante'nin yüzündeki ifadeden bizi yalnız mı bırakması gerektiğini sorguladığını görünce bize katılmasını işaret ettim.

"Aşçı yemeği hazırlıyor," dedi. "Şimdi yeniden Greta'ya dönelim."

Dükkânda olanları öğrenmekten vazgeçmiyordu ve bu yüzden onu ayıplamıyordum. Oradan ayrıldığımızdan bu yana kadının çılginca suçlamaları aklımdan çıkmıyordu. Benim için bir şey ifade etmiyordu ama Dante için bir anlamı olabilirdi. Lonca görevlileri evimizden beni almaya geldikleri gece, babamla aramızda gizli bir şifre olduğunu düşünerek kum saati mührünü gizlemiştim. Bana kim olduğumu anımsatan basit bir işaretti.

Ama Greta'nın buna tepkisi, beni buraya geldiğimiz gün karşılaştığımız kızın mührü tanimasından daha çok rahatsız etmişti. Kim olduğumu biliyor muydum? Annemle babamın o geceki davranışları Kule'de kaldığım sürece aklımda birçok soru işareti yaratmıştı. Tam olarak ne biliyorlardı? Nereye gidiyorduk? Arras'ta hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını öğrenmiştim. Hatta basit bir mührün bile...

Bu yüzden bileğimi uzattım ve Dante'ye gösterdim. İncelemek için öne bir adım attı ve yüzünde beliren ani şaşkınlığın yerini hızla sakın bir ifade aldı. Dikkatle onu izliyor olmasaydım ilk tepkisini görmeyebilirdim.

"Bu mühür, durumu açıklıyor," dedi. Öyle alçak sesle konuştu ki tüylerim ürperdi.

"Demek senin için bir şey ifade ediyor," dedi Jost.

"Bunun ne olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu Dante.

"Hayır," dedim itiraf ederek. Bir yanım ona tüm hikâyeyi anlatmak istiyordu. Arras'tan gelen mülteciler olduğumuzu, ailemi, evimizin altındaki tüneli ve Lonca'dan kaçtığımızı. Ama sessizliğimi korudum ve ona kendim hakkında ne açıkladığımı merak ederek nasıl bir yanıt vereceğini bekledim.

"Bu Kairos işareti," dedi, bize bakarak. "Sanırım size yeteri kadar kibar davranmadım. Yeryüzü'ne hoş geldiniz."

BEŞ

Cilalı siyah masanın üzerinde bir ziyafet sofrası hazırlanmıştı. Dekorasyon ve gösterişli malzemelere önem verilmemişti ama yiyecekler farklı bir konuydu. Başlangıç olarak sunulan tuzlu çorbanın içinde bulunan iri, beyaz balık parçaları ve pırasa ağzımda eriyordu. Çorba boğazımı yakıyordu ama ağzımın içindeki tat ve kokunun zevkine vararak mideme indiriyordum. Çorbadan sonra sunulan, ağır bir sosla tatlandırılmış yeşil salatanın içinde tereyağında kızartılmış ekmek parçacıkları vardı. Arkasından da et geldi. Önümde durduğunu görene kadar asla eti bu kadar özleyeceğimi düşünmemiştim. Bana verilen parça çok küçüktü. Büyük paylar erkeklere dağıtıldığı için etimi ufak parçalar halinde keserek, kanının akmasını izleyerek ve her lokmayı dakikalarca çiğneyerek yedim.

Dante'nin bir şeyler atıştırılmalı dediği bu muydu?

Bir zamanlar endişeli olduğumda yiyemez ve tabağımı geri iterdim ama etrafımda olanlar hakkında yanıtlara gerek duysam da, neredeyse aç kalarak geçirdiğimiz bir haftadan sonra böyle bir yemeği kaçıramazdım.

“Bana biraz daha Güneşdağıtımı'ndan söz etsene,” dedim. “Sanırım ben de katılmak istiyorum.”

“Seni kandırmak kolay,” dedi Dante.

“Kalbime giden yol midemden geçer,” dedim kabullenerek.

Jost yanımda oturmuş yavaşça yiyor ve pek konuşmuyordu. Sırrımızı açıkladığım ve artık Dante mülteci olduğumuzu bildiği için şimdi daha da ciddi görünüyordu ama ben omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Dante daha sonra mühür konusunda başka bir şey söylemediyse de bu konuya yeniden döneceğimizden kuşku duymuyordum. Ağzına sürekli yiyecek dolduran biriyle ciddi bir konuda konuşmak zordu.

“Bu işin en iyi yanlarından biri kesin olarak yiyecektir. Çevremizde suda bitki yetiştiren çeşitli çiftliklerden ürün alıp avcılarla et ve balık karşılığında takas ediyoruz. Arayüzey’in etrafında birkaç çiftlik var ama oralarda çiftlik hayvanı barındırmak zor iş. Elde etmesi çok güç olduğundan Buzbölge’nin büyük bir kısmında etin yıldızı söndü ama hâlâ konserve et kullanılıyor,” dedi.

“Demek biz şanslıyız,” dedi Jost ama yüzünde karamsar bir ifade vardı.

“Tehlikeli bir iş. Buzbölge’nin dışındaki alanın büyük bölümü yaşamaya elverişsiz.”

“Yaşamaya elverişsiz mi?” diye sordum.

“Kaynak çıkarma işlemleri ve savaş sırasındaki bombalama yüzünden.”

Loricel Yeryüzü hakkında bana başka bir hikâye anlatmıştı. Yeryüzü’nde kalan insanların birbirini yok ettiğini düşünüyor-du. Anlaşılan gezegenin büyük bir kısmını mahvetmeyi başarmışlardı.

“Yetenekliyim,” dedim. Aslında iş ilgimi çekmiyordu ama bilgi toplamak istiyordum.

Dante tereddüt etti ve elini kısa saçları arasında gezdirdi. Sonra elini indirdi ve boş tabağını itti. “Gerekli bazı niteliklerden yoksunsun.”

“Bunu nereden biliyorsun?” dedim.

“Çünkü bir kızsın.”

“Kız mı?” dedim yineleyerek.

Jost’un gülmemek için kendini zor tuttuğunu fark edince omzuna vurdum.

“Bu kızı küçümsememelisin,” dedi Dante’yi uyararak.

“O kadarım zaten anladım,” dedi Dante. “Aslında bu bir politika. Patronum Kincaid yalnız erkekleri işe alır. Çok özel erkekleri.”

Üstü kapalı sözlerinden anlaşılan, Jost’un bu değerlendirmeye uymadığıydı ve bu da neden hâlâ burada bulunduğumuz sorusunu aklıma getiriyordu. Bize yardım etmekte Dante’nin hiçbir menfaati yoktu. Onun iş alanında bizim değerimiz yoktu.

“Kincaid kadınlarla yalnızca bir neden için ilgilenir ve Ade-lice, içimden bir ses senin bu pozisyona karşı çıkacağını söylüyor,” dedi Dante. “İnan bana Kincaid’in işine karışmak istemezsin. Ondan uzak durman en iyisi.”

“Demek Arayüzey’in dışından güneş ışığı elde edip enerji olarak satıyorsun,” dedim Jost’un sıkılacağını düşünüp konuyu değiştirerek. Dante hâlâ konuştuğuna göre devam etmesini sağlayabilirdim.

“Kontrol ünitelerimizde onu bir çeşit elektrige dönüştürüyoruz. Sonra da mağaza ve evlere dağıtımını yapıyoruz.”

Ya da en yüksek parayı önerene, diye düşündüm. “Bu yüzden mi sokağa çıkma yasağı var?”

“Evet,” dedi. “Buzbölge’yi sürekli aydınlatacak yeterli enerjiyi sağlayamayız. Burada, Buzbölge’de, Arayüzey sınırına yakın olduğumuz için daha uzun günışığı saatlerimiz var. Şehrin elektrik şebekesindeki güneş enerjisi panellerini yeniden durmamız daha kolay.”

“Burayı seçmenizin nedeni bu mu?” dedim.

“O ve aynı zamanda Kincaid’in San Simeon’u sevmesi. Malikânesinin yakınındaki dağların Lonca’nın girişimlerine engel olduğunu savunuyor.”

“Ama sen ona katılmıyor musun?” dedim.

“Malikânesini görürsen ne demek istediğimi anlarsın.”

“Demek Kincaid bir malikâne istediği için insanlar karanlıkta kalıyor,” dedim yorum yaparak.

“Mumları var. Birçok insan özel kullanımı için gerekli miktarı alıyor ama caddeler karanlık,” dedi. “Arayüzey’in koruması dışında bir toplum kurmak olanaksız. Lonca’nın çok fazla kaynak çıkarma işlemi var. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.”

“Yırtıcı hayvanların karanlık saatlerde dışarıda dolaştığı söylentilerini duyduk,” dedi Jost.

“Işıkları söndürmenin talihsiz bir yan etkisi. Bu yüzden sokağa çıkma yasağı gerekli.”

“Ama ortalıkta sokağa çıkma yasasını zorlayan kimse yok,” dedim.

“Sokağa çıkma yasasının gerekliliği zorlamadan anlaşılır. Dışarıda olanlara Kalıntılar saldırabilir. Çoğu insan bu tehlikeyi göze almaz. Ama her zaman intiharı deneyen birkaç kişi çıkar. Kalıntılar karanlığı sever,” dedi Dante.

“Kalıntılar mı?” dedi Jost. Daha önce bu sözcüğü duymuştuk ama ne anlama geldiğini anlamamıştık.

“Evet, Kalıntılar,” dedi Dante.

“İnsanlara neden saldırıyorlar?”

“Genellikle yiyecek için.”

Birdenbire yemeğimi bitirdiğim ve fazlasını istemediğim için mutlu oldum.

“Yiyecek için mi?” dedi Jost yineleyerek. Belli ki Dante’nin söylediklerini algılayamamıştı.

“Etrafta pek dolaşacak yer olmadığını fark etmişsinizdir. Ka-

lintılar avlandıkları zaman ayırım yapmazlar ve bu yüzden sahip olduğumuz çiftlik hayvanlarını sıkı şekilde koruruz. Kim bilir, Lonca bu vahşi hayvanlarla ne yapıyordur? Her neyse, bir insan da pişirilebilir,” dedi Dante sırtarak ve midemin ansızın bulan-
dığını fark ettim.

“Yamyam olduklarını mı söylüyorsun?” dedim, tiksintimi saklamaya gerek görmeden.

“Bizle aynı ahlâk anlayışına sahip değiller.” Omuz silkti. “Ruhları yok.”

“Sanırım öyle,” dedi Jost mırıldanarak ve çatalını masaya bıraktı.

“Hayır, gerçek anlamda ruhları yok,” dedi Dante sözlerine açıklık getirerek. “Lonca onları buraya gönderiyor ve bizden farklılar. Zeki ve yetenekliler. Sürü halinde yaşarlar. Ama sizi ve beni insan yapan şeylerden arınmış durumdalar.”

Jost’un yüzünün rengi soldu ve ne düşündüğünü anladım. Lonca tarafından yaşadığı şehirden sökülüp atılan karısı Rozenn’in de benzer bir kaderi mi olmuştu? Kaçmayı denediğimiz sırada babamın bir Lonca silah namlusuyla vahşice öldürülmesi benim de aklımdan çıkmıyordu ama yakalansaydı neler olacağını düşünmek her şeyi değiştirirdi. Ama yine de siyah ceset torbasından sızan kanın görüntüsünü hiçbir şey aklımdan silemezdi. Annem bir Kalıntı’ya dönüştürülmüş olabilirdi ama Cormac hayatının sonlandırıldığını söylemişti. Kız kardeşim Amie güvenli bir şekilde başka bir aileye dokunmuştu. Bura-
ya geldiğimizden bu yana Amie’nin durumu içimdeki suçluluk duygusunu hafifletiyordu. Ama Amie daha ne kadar süreyle güvende olacaktı?

“Endişelenmeyin, Kalıntılar buralarda pek uzun kalmazlar,” dedi Dante, Jost’un ifadesine karşılık vererek. “Yiyecek çok sınırlı ve şartlar denetlenemez olduğundan sürüler er ya da geç birbirlerine saldırırlar.”

Sürgün Kulesi'nde bulunan depolama ünitelerini anımsadım. Amie hakkında bilgi ararken onlara rastlamıştım. Kristal kutularda ince iplikler duruyordu. Kişisel kimlik numaraları ETKİN olarak işaretlenmişti. Ansızın beynimde bir şey yerine oturdu ve bu farkındalık aklımda rahatsız edici bir iz bıraktı. Arras'ta insanları söküp attığımda, onlardan arta kalanlar gönderilmişti ama depoda iplikleri ilk gördüğümde, bunların insanların kalıntıları olamayacağını anlamıştım. İplikler, Lonca bu canavarları yarattıktan sonra onlardan arta kalanlardı. Onların ruhlarıydı.

"Peki, ama neden?" dedim. "Lonca onları neden buraya gönderiyor?"

"Bir ordun olmadan nasıl bir savaş sürdürebilirsin? Lonca memurlarının gönüllü olacağını mı düşünüyorsun? Yeryüzü'nün var olduğunu açıklamadan vatandaşlarını da gönderemezler," dedi Dante sakın bir sesle. Ama sözcüklerin ardında gizlenen bir coşku vardı. "Arayüzey'in altındaki alan tamamen Kincaid'in kontrolü altında ama bu Lonca'nın vazgeçeceği anlamına gelmez."

Savaş. Buzbölge'de yaşayanlar zaten Arayüzey'in güneşi engelleyen şartlarından dolayı günlük yaşamlarında yeterince zorluk çekiyorlardı. Kalıntıları buraya göndermekteki tek amaçları insanları madenlerden uzak tutmak olamazdı. Ve her nasılsa her şeyin Greta'nın dükkânından aldığımız belgelerle ilgili olduğunu biliyordum. Her şey dokuma tezgâhlarıyla ilgiliydi.

"Kincaid Buzbölge'yi kontrolü altında tutuyorsa..." diye söze başladım.

"Arayüzey'in altındaki tüm bölgeyi kontrolü altında tutuyor," dedi Dante düzelterek.

"Tamam," dedim, "ama Arayüzey'in dışında?"

"Orası Lonca'nın bölgesi," dedi Dante. "Onların madenleri

Yeryüzü'nde kullanılmayan alanın büyük bir kısmını kaplıyor.”

“Peki, öyleyse güneş enerjisini nasıl topluyorsunuz?” dedi Jost.

“Kincaid Lonca'nın sınırlarını pek umursamaz ama Güneşdağıtmayı tehlikeli hale getirir. Yakalanırsan geri gelemezsin.”

“Nasıl bir çözüm buldun?”

Dante eğildi ve sırtıttı. “Yakalanmayarak.”

Her iki taraf da birbirinin alanına saygı duymuyordu. Bu çok belirgindi. Güneşdağıtanlar tehlikeli olabilirdi ama bir yandan da Lonca'ya direnmeye cesareti olan kişiler yalnızca onlardı.

“Arras'tan neden kaçtınız?” diye sordu Dante ikimize bakarak.

“Lonca sevdiklerimizi elimizden aldı,” dedi Jost ikimiz adına yanıtlayarak. “Lonca'nın içyüzünü, yalanlarını gördük ve gerçek bizi buraya getirdi.”

Jost fazla bilgi vermeden gerçeği söylüyordu.

Dante onun yanıtıyla yetinmemişti. “Son zamanlarda burada tuhaf şeyler oluyor. Lonca'nın varlığı daha fazla hissediliyor. Bir hava gemisi düşürüldü. Bir mültecinin bileğinde Kairos işareti görüyorum.”

Ağzımda yarı çiğnenmiş eti yutmak için yutkundum. Bu yüzden bizle ilgileniyordu. “Lonca onu öldürmeden önce babam yaptı bu işareti,” dedim itiraf ederek. “Ben kaçmadan önce.”

“Ve sana anlamını asla açıklamadı mı?” dedi Dante ısrar ederek.

“Zaman yoktu. Lonca yanı başımızdaydı ve sorma fırsatı bulmadan gitmek zorunda kaldım. Sanırım bu da Lewys ailesinin bir başka sırrıydı.”

“Sen ne dedin?” diye sordu Dante.

Yüzünün rengi kaçmıştı. Son sözcüklerimi yinelerken böyle büyük bir tepki yaratan bölümü belirlemeye çalıştım. Bir yanıt almayı başaramadan acı alarm sesine odanın içinde yanıp sönen kırmızı bir ışık eşlik etmeye başladı. “Olamaz,” dedi Dante, ayağa fırlayarak ve önündeki iskemleye çarpıp yere devirdi.

“Ne oldu?” diye sordum göğsüm korkuyla kasılarak.

“Görüş sahasını ölçen aletlerden gelen bir uyarı. Girişlerden birinde bir şey görülmüş olmalı.” Koridora doğru yürümeye başlamıştı bile ve onu yakalamak için acele etmek zorundaydık.

“Kalıntılar mı?” diye sordum.

Dante yanıt vermedi. Bir aktarıcının ekranından bilgi almakla meşguldü. Şu ana kadar Yeryüzü’nde gördüğümüz her şeyden çok daha ileri, Lonca teknolojisiydi.

Güneşdağtanlar birliklerinde ne kadar esnektiler?

Giriş noktasını gösteren güvenlik ekranını buldu. Yeşil kırmızı parlattıdan dışarda, karanlıktaki hareketi görebiliyorduk. Bir avuç insan, dar bir sokakta büyük çöp bidonlarıyla uğraşıyorlardı.

“Burası mı?” diye sordum.

“Arka tarafta,” dedi Dante mırıldanarak.

Jost daha yararlı bir soru sormayı düşündü. “Bu normal mi?”

“Belki,” dedi, çöp bidonlarından atlayan Kalıntıları işaret ederek ama sonra başka bir kamera görüntüsüne geçti. “Bu normal değil.”

Kamera yerde duran, darbelenmiş, çelik bir kapıyı gösteriyordu. Kalıntılardan biri altında kalıp yakalanmıştı. Uzun saçlarından anlaşıldığı kadıyla bir kadındı ama yüzünü göremiyordum ve hareket etmiyordu. Kamera görüntüsü bir kez daha değişti ve bizim girdiğimiz geçide çok benzeyen bir beton bekleme alanının içindeki Kalıntıları gösterdi.

“Kapılarımızdan geçmeyi başardıklarına göre Lonca onlara epey güçlü patlayıcılar vermiş olmalı,” dedi Dante. “Niyetleri bizi havaya uçurmak değil, ele geçirmek.”

“İçeri girebilirler mi?”

“Kuşkulu. Bekleme alanlarında üç kat koruma var. İki beton katman arasında çelik bulunuyor. Geçmek için kullandıkları

şey onları öldürür. Ayrıca diğer kapıyı yok etmeye çalıştıkları anda devreye girecek bir bubi tuzağımız var.”

Kamera bekleme alanının diğer köşesinden görüntü verdiği anda kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarpmaya başladı. Ekran yeniden değişmeden ancak algılayabilmişim ama aklımda kalan tek şey son görüntüydü.

Erik ellerindeydi.

ALTI

Alarm bir türlü susmuyor, feryadı sessizliği delip kulaklarımda çınılıyordu. Kafamda düşünce ve fikirler canlanıyor ve anında yok oluyordu. Bu nasıl olmuştu? Erik'i buraya getireceklerini nasıl bilmişlerdi? Lonca bizi bulmuş muydu?

İzleniyor muyduk?

Dante zaman kaybetmeden sığınaktaki bir depodan tüfekleri çıkarmaya başladı. Bir tanesini bana uzatırken tereddüt etti. Ne düşündüğünü anladım. Onlarla gitmemi istemiyordu. Belki Güneşdağitanlar kızlara değer vermiyorlardı ama benim de kendime özgü becerilerim vardı. Silahı reddettim ve orada duran sivri bıçağa uzandım.

"Jost ve ben bununla başa çıkabiliriz," dedi Dante.

"Haklı. Bu yaratıklar bir şeyin peşindeler," dedi Jost. Bu bir uyarıydı. Jost benim için geldiklerini düşünse de buna inanmak için bir neden yoktu. Ama her nedense saldırmak için bu sığınağı seçmişlerdi. Üstelik de Erik'i tutsak olarak yanlarına almışlardı. Aslında bunu düşünmek için birçok neden vardı.

"Belki," dedim onaylayarak, "ama istediklerini elde edemeyecekler."

Güvenlik kamerası ana girişin yakınında kimseyi göstermiyordu.

“Başka adamın yok mu?” diye sordum Dante’ye dışarı çıkarken.

“Çevreledeler. Bazıları henüz gelmedi, diğerleri de sabah erken devriyesine çıkmadan önce uyuyorlardır,” dedi Dante.

“Onları... bilmiyorum ama... uyandırsak mı?” dedim.

Dante beni durdurmak için kolumu yakaladı ve bana doğru eğilip bakarken gözleri kapkaraydı. “Sizin iyiliğiniz için henüz kimseyi bu işe karıştırmıyorum. Kincaid seni öğrenirse dinlemek isteyecektir. Ve hatta... daha fazlasını isteyecektir. Ve siz bana her şeyi anlatana kadar buraya kimseyi getirmeyeceğim.”

“Zaten anlattım,” dedim fısıldayarak.

“Hayır, *bütün* hikâyeyi istiyorum. Onların burada olması bir rastlantı değil ve ayrıca hava gemisine ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Dante’nin başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Jost onu iterek yanımdan uzaklaştırmaya çalıştı. “Ona dokunma.”

Dante sertçe ona döndü ama sonra sakinleşmeye çalıştı ve binanın kenarına yöneldi. Erik tehlikede olmasaydı kaçırdım çünkü ansızın Dante’nin niyeti beni korkutmuştu. Geçen hafta hava gemisini düşürenin ben olduğumu biliyordu. Yemek sırasında onu korkutan bir şey söylemiştim ama olağandışı becerilerimi ele veren bir şey değildi. Mührü gördüğünde bu şekilde tepki vermemişti. O sırada merak ediyordu ama şimdi öfkesini bastırıyor gibiydi ve bunun Kalınuların saldırısıyla hiçbir ilgisinin olmadığını biliyordum. Bana kızmıştı.

Kafam bu konuyla öyle meşguldü ki ne yapacağımızı algılayamadan dar sokağa yaklaşmıştık. Acil durum ışıkları etrafı öyle aydınlatıyordu ki, sokak pazarın açık olduğu saatlerden bile daha ışıklıydı. Caddenin karanlıkta kalan kısmını gözucuyla seçebiliyor ve bazı gölgeler görüyordum. Bedenler bir görünüp bir kayboluyorlardı.

Buradaydılar ve geldiğimizi görüyorlardı.

“Silahlarınızı hazırlayın,” dedi Dante fısıldayarak.

Elimde tuttuğum küçük bıçağın hafif ve faydasız olduğunu düşündüm. Onu nasıl kullanacağımı bile bilmiyordum. Bize saldıranlara yumruk atmayı da deneyebilirdim. Dante’ye Kalıntılarla ilgili daha çok soru sormalıydim. Aslında şu anda bir manyaklar topluluğuna bakarken Dante’ye sormak istediğim daha birçok soru olduğunu düşündüm.

Beni korkutan onların gözleriydi. Gözbebekleri büyümüş, iris tabakasını aşmış, neredeyse tüm gözü kaplamıştı. Doğal olmayan bir zarafetle hareket ediyor, düşmekten korkmadan atlıyor ve büyük adımlar atıyorlardı. Kalıntılar gölgelerle oynuyor, bir görünüp bir kayboluyor, gözümüzün önünde şekil değiştiriyor gibi gözüküyorlardı. Karanlık kol ve bacaklarını zehirli damarlar gibi sarıyordu ama biraz daha yaklaşıncı siyah çizgilerin cildin derinliklerine indiği fark ediliyordu. Bunlar yara izleriydi, sızan ışığın neden olduğu göz aldanması değildi.

“Bizi buranın dışına dokuyabilir misin?” dedi Jost fısıldayarak ve dengesini korumaya çalışarak tüfeğini omzuna yerleştirdi.

“Büyük olasılıkla zamanı dondurabilirim ama gidecek bir yer yok.” Kullanmam gerekebileceğini düşünerek dokuma becerilerimi Dante’den gizlemeye gerek görmedim. Gözlerim içgüdüsel olarak çevremizdeki ipliklere takıldı. Karmaşık bir ağ gibiydi. Karışıklık içinde ayırt edilebilir bir şekil yoktu. Yeryüzü’nün ipliklerini görebiliyordum. Onlara dokunabilirdim ama bu dünyada iplikler içinde büyük bir eğiklik yaratabilirsem neler olacağını öngöremezdim.

“Onu geride bırakırsanız arkadaşınızın çok kötü hissedeceğini sanıyorum,” dedi Dante. Seçtiği sözcükler, ifade tarzı, yavaşça konuşması... anlamıştı. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama Dante bir Dokumacı olduğumu anlamıştı.

“Her şeyin bir sırası var,” diye atıldım. “Önce manyaklarla

başa çıkmamız gerektiğini düşünüyordum.”

“Peki, ne öneriyorsunuz?” dedi Dante.

“Erik’i bulalım,” dedim Jost’a emrederek.

Jost başıyla onayladı ama Erik’i bulmaya benim ondan daha istekli olduğumu düşünerek alçak sesle, “O senin ağabeyin,” dedim.

“İşte orada,” dedi Dante araya girerek.

Erik Kalıntılardan biriyle gürleşiyor ve bir elini tutan saldırganı serbest eliyle itmeye çalışıyordu.

“Erik,” diye seslendim ve sese doğru başını çevirdiği anda pişman oldum. Bir saniye için dikkati dağıldı ama yabancı kadının ona saldırmayı başaramadan Dante ateş etti. Kalıntı kadın güçsüz bir şekilde hareket etmeye çalıştı ve Erik bize koşmak için yeterince vakit kazanmış oldu.

“Geldiğinize sevindim,” dedi soluk soluğa konuşarak.

“Ben de,” dedim, titrediğimi fark etmemesini umut ederek.

“Burada olduğumuzu nereden biliyordun?”

“Ben bilmiyordum,” dedi Erik, anlamlı bir ses tonuyla. “Onlar biliyorlardı.”

“O ne yapıyor?” dedi Jost ve başımı çevirince Dante’nin gruptan uzaklaşıp sokağın diğer ucuna doğru yürüdüğünü gördüm. İlk anda her şey kontrolü altında gibi görünüyordu ama sonra bir Kalıntı yüksek bir tel örgü çite doğru onu itti.

Düşünmeden ileri atıldım ve elimde bıçağımla onlara doğru koşmaya başladım. Kalıntı Dante’yi yere indirdi ve elleriyle boynuna sarıldı. Yanlarına ulaşana kadar durmadım. Bıçağı tutan elimi uzattım ve Kalıntı’nın sırtına sapladım. Bunu yaparken elimin titremesine engel olamıyordum.

Onu yavaşlatacak nitelikte bir yara değildi ama onu öfkelen-direcek türdendi. Ellerini Dante’nin boynundan ayırdı ve avuç içlerini yere koyup tıslayarak bana doğru ilerlemeye başladı. Şimdi Dante özgürdü ama Kalıntı benim peşimdeydi.

Onu korkutmak için hâlâ elimde tuttuğum bıçağı ona doğru uzattım. Ama güldü. Tamamen sıradan bir insan kahkahasıydı ve dikkatimi dağıtıp bıçağı tutan elimin gevşemesine neden oldu. Kendimi topladım ama savunma duruşumu kaybetmiştim. Şimdi onu yavaş yavaş geriletmek yerine kendimi savunmasız duruma sokmuştum. Homurdanarak yavaşça bana doğru hareket ediyor kararsız adımlarla beni tel örgüye sürüklüyordu.

Jost'a seslenmek için ağzımı açtığım anda bir tuğla Kalıntı'nın kafasına çarparak kırıldı. Yere devrildiği anda Dante kendisini izlemem için bana el salladı.

"Dante! Adeline!" Başımı kaldırıp baktım ve Jost'la Erik'in bize işaret ettiklerini gördüm. Onlara doğru koştuk ve yanlarına ulaştığımızda Erik kolumu yakaladı. Diğerleri ilerlemeye devam ederken o beni durdurdu.

"Bu adama güveniyor musun?" dedi yumuşak bir sesle. Aslında bizi duyamayacakları bir uzaklıktaydık.

"Başka bir seçeneğim var mı?" dedim ve kolumu ondan kurtardım.

"Bu bir tuzak olabilir."

"Şansını onlarla denemek istiyorsan, hiç durma," dedim. "Bu yaratıklar Lonca tarafından gönderilmiş ve bu da bizim peşimizde oldukları anlamına geliyor."

Tepkisini ölçmek için başımı çevirip dikkatle ona baktım. Gözlerini kısıtı ama koşturaya başladı. "Lonca tarafından gönderildiklerini kim söylüyor?"

"Dante. Buradan kurtulmak için tek şansımız o."

"İşte senin sorunun bu Ad," dedi karşılık vererek. "Yalnızca insanların sana söylediklerini duyuyorsun."

Ne demek istediğini sormaya fırsat kalmadan diğerlerini yakaladık ve sorgulamaktan vazgeçtim. Kalıntıların bedenleri sığınak girişinde bir karmaşa yaratmıştı. Hâlâ hayatta olup sü-

r nerek uzaklaşmaya çalışan birkaç tanesini tek tek vurmaya başlayan Dante'ye döndüm.

"Bu gerekli mi?" dedim. Bu sırada hepsinin ölmüş olduğuna emin olmak için bir bir kontrol ediyordu.

"Neler yaptıklarını gördün ve yine de gitmelerine izin mi vermemi istiyorsun?"

"Onlar da insan..."

"İnsandan arta kalan," dedi sözümü keserek.

Kapının altında sıkışmış olan Kalıntı kımıldayınca Dante tüfeğini ona doğrulttu ama tam o sırada yüzünü gördüm.

Anımsadığım kadınla ilgisi yoktu. Bir zamanlar pürüzsüz olan cildi şimdi renksizdi. Birkaç dişi kırılmıştı ve eskiden z m-r t gibi ışıldayan gözleri hâlâ güzeldi ama kötü kıvılcımlar sa-ıyordu. Bedeninde iğrenç yara izleri vardı ama bunlar yüzeysel değil, derin ve kalıcı izlerdi. Kendini yere yatan kapının altın-da çabaladığını görünce düşünmeden çevremde bulunan dünya ipliğine uzanıp altın rengi bir zaman ipliği yakalamaya çalıştım. İpliği bükmeye çalışırken havada sertçe hareket ediyordu. İplik tahmin ettiğimden daha uzundu ve etrafındaki doğa unsurlarının arasında kırılıp havayı bulanık bir ışık ve renk karmaşasına çeviriyordu.

"Dur!" diye bağırdım ama o zaten davranışlarımdan dolayı şaşırıp kalmıştı. Ve o anda Dante'nin önündeki iplik sistemine değil, ona baktığını fark ettim.

"Kim bu?" diye sordu Jost.

Jost yanıma yaklaştı ve orada olduğunu anlatmak ister gibi elini hafifçe sırtıma koydu. Ama neyle... ya da kimle karşılaştığımız hakkında hiçbir fikri yoktu.

Benim için mi gelmişti? Onu benim peşimden mi göndermişlerdi? Bunu düşününce acıyla ürperdim. Onu kaldırmışlardı. Cormac'ın sözleri üstünde daha önce pek durmamıştım. *Bulundu*

ve kaldırıldı demişti. Erik beni hâlâ hayatta olabileceği konusunda uyardığında da ciddiye almamıştım. Ama ya benim Kalıntıların ne olduğunu algılama konusundaki beceriksizliğim ya da anlamak istememem yüzünden bunun geldiğini görememiştim. Anlaşılan Lonca'nın acımasızlığını bir kez daha hafife almıştım.

"Bu benim annem," dedim, gerçeği kabullenmeye çalışarak.

Jost'un eli kaydı ve bluzumun kumaşını kavradı. Derin nefes alış verişini duyabiliyordum ama Dante sözlerimden etkilenmemiş gibi sakın bir şekilde duruyordu. *Sanki* bunu bekliyor gibiydi.

"Senin *annendi*," dedi ama sözleri zoraki gibiydi. "Sırlar saklıyordun."

"Bu yüzden beni suçlayabilir misin?" dedim.

"Demek senin için geldiler," dedi Dante ve bunun doğru olduğunu biliyordum. Daha önce böyle bir sonuç çıkarmak kendini beğenmişlik gibi geliyordu ama şimdi gerçeğin ta kendisiydi. Dante bir sonraki sorusunu Erik'e yöneltti. "Seni nasıl yakaladılar?"

Erik ışığa çıktı ve Dante'nin karşısına geçti. "Pazarlık yaptığım adam beni ele verdi."

Erik adamın Lonca'yla ilgili araç gereçle ilgilendiğini zaten biliyordu. Erik'in değerli bir mülteci olduğunu anlamış olmalıydı. Ve biz de Erik'in tek başına tuzağa düşmesine izin vermiştik.

"Ama neden *onu* gönderdiler?" diye sordum. Önümde duran yaratık onun kızı olduğumun farkında değil gibiydi. Onu bana karşı kullanmalarının nasıl bir fayda sağlayacağını anlayamıyordum.

"Seni korkutmak için," dedi Dante soğuk bir sesle. "Onların öfkesini kazanmak için her ne yaptıysan, peşinde olduklarını ve seni mahvetmek için her yolu deneyeceklerini bilmeni istiyorlar."

Bu konuda deneyimli gibi konuşuyordu.

“Onu öldürecek misin?” diye sordum. Artık annem olmaya-bilirdi ama geri çekilip Dante’nin onu öldürmesini izlemek kal-bimi burkuyordu. Onu bir kez daha kaybetmek gibi olacaktı.

Ama Dante tereddüt etti ve yüzündeki acı ifadenin hislerimi yansıttığını gördüm. Bu konuyla görüldüğünden daha çok ilgi-leniyor gibiydi. Lonca onun da elinden bir şey almış olmalıydı. “Sen onu öldürmemi istemedikçe bunu yapmayacağım.”

Lonca onu kısmi bir hayata zorlayarak anneme her ne yap-tıysa, bunu sonuçlandırmak elimden gelmezdi. Depodaki ku-tuları düşündüm. Ondan arta kalan, bir kutu içinde bekliyor olabilirdi ve eğer öyleyse onu kurtarmak, Arras’ın steril klinik-lerinde ona verilen zararı onarmak mümkün olabilir miydi? Bir Kalıntı yaratma teknolojisi vardı; kim bilir belki onarmak için de bir teknoloji vardı.

“Kincaid’i kızdırmadan onu serbest bırakamam,” dedi Dan-te. “Güvenlik kamerası bunu kaydeder. Bu durumda onu içeri almam gerekecek.”

“Burada tutuklu saklayabileceğin alan var mı?” diye sordu Jost.

“Burada yok. Kincaid’in malikânesinde benzer yerler var ama sizi oraya götürürsem ondan koruyamam. Mülteci neyse ama firar etmiş bir Dokumacı başka bir şey,” dedi Dante.

“Bundan sonra ne olursa olsun beni koruyamazsın,” dedim ipliği bükerek yaptığım şeyi işaret ederek.

Dante dikkatini Erik’e çevirdi. “Lonca araç gereçleri için iyi kazanç sağladın, öyle değil mi?”

Erik başıyla onayladı.

“Bunu size anlayacağınız şekilde açıklayayım. Yeryüzü’nde bulunan Lonca’ya ait en değerli şey Adelice,” dedi Dante. “Kin-caid onu isteyecek.”

Bir eşyaymışım gibi konuşuyordu. Bir makine gibi, alınıp kullanılacak ve satılacak bir şey.

“Ya gelmek istemezsek?” dedi Jost.

Dante omuzlarını yukarı kaldırarak ona baktı. “O sizi almayacak. Burada dokuma tezgâhlarımız yok ama Kincaid sizi bulmak isterse uzağa gitmeniz olanaksızdır. Hayatta kalmak ve Adelice’in güvenliğini sağlamak için en iyi seçeneğiniz davet edilmiş bir konuk gibi gelmenizdir. Yoksa sizi bir tehdit olarak değerlendirir.”

“Daha önce de tehdit olarak algılandık,” dedim Jost’un yanına yaklaşarak.

“Mevcut düşmanlarınızın sayısını artırmanıza gerek yok,” dedi Dante bizi uyararak. “Lonca bu akşam sınırlarını zorladı. Kincaid buna göz yummayacaktır. Öç almak için herkesi kullanacaktır. Bu durumda, ona bir müttefik olarak ihtiyacınız var.”

“Ben onun işine yaramam,” dedim Dante’yi uyararak. “Burada iplikler farklı ve becerilerimi kontrol etmekte zorlanıyorum.” Annemi korumak için iplikleri bükerek yaptığım şey Kule’de Jost ve benim etrafımıza inşa ettiğim geniş kubbelere benzemiyordu. Doğruca gelen bir kurşunu durdurabilirdi ama Dante’nin pozisyon değiştirmesi gerekirdi. Doğru iplikleri yakalamayı güçlükle başarmıştım.

“Burada, Arras’ın kesin şekillerini bulamazsın. Burada gördüğün yer ve zamanın ham hali. Dokuma tezgâhında olduğu gibi kontrol edemezsin,” dedi Dante. “Gerçi tüm Dokumacıların senin yaptığını başardığını sanmıyorum.”

Jost Dante’ye doğru bir adım daha attı ve başıyla annemi işaret etti. “Onu ne yapacağız?”

Konuyu değiştirdiğine sevinmiştim. Özellikle burada evrenin hammaddesine dokunacağımı kavradıktan sonra, becerilerim hakkında daha fazla açıklama yapmak istemiordum.

Dante’nin yüzündeki ifade kötüydü ama yumuşak bir şekilde annemin üzerinden çelik kapının parçalarını kaldırdı. Jost si-

lahını anneme doğrultmuş bekliyordu ama Dante onu kollarına almak için uzandı. Annem homurdanarak Dante'ye uzandı ama yaraları zarar vermesine engel oluyordu. Onu dikkatli şekilde kollarında tutarken Dante şifreyi girdi ve kapının açılmasını beklerken sonunda annemin gevşediğini fark ettik.

"Onu kontrol altında tutacak yerimiz var," dedi Dante. "Sabah hareket edene kadar orada kalabilir. Siz de dinlenmelisiniz."

Başını eğerek iki yanında kapıların sıralandığı koridoru gösterdi.

"Yatak odaları," dedi ve sonra başka bir şey söylemeden gri koridorda yürüyüp gözden kayboldu.

Bir an için onun hayatta kalmasını sağlayarak doğru mu yaptığımı düşündüm. Sonra da Dante'yle gitmesinin bir hata mı olduğunu sorguladım ve kısa sürede endişem yerini büyük bir korkuya bıraktı. Paniğe kapılmışım ve hareket edemiyordum. Jost ve Erik de yanımda donakalmış duruyorlardı ve kaygılarını hissettim. Ama tüyler ürpertici keşfimi henüz sözcüklere döke-miyordum.

Lonca'nın hainlere yaptığı buydu ve bizi Arras'tan sökülüp Yeryüzü'ne getirerek çok büyük bir ihanet işlemiştim. Geçici olarak güvende olabilirdik ama geride bıraktıklarımızı asla koruyamazdık. Ve artık Lonca'nın tehdit olarak algıladıklarına ne yaptıklarını biliyordum. Onlardan birer canavar yaratıyorlardı.

Ve yakında Arras'a dönme olanağı bulamazsam, Amie'ye bunu yapmalarına asla engel olamazdım.

YEDİ

Uykumda beni almaya gelen hayaletler gördüm. Kalıntıların arasında duran Amie bana ulaşmaya çalışıyordu. Ruhsuz canavar kalabalığı arasında sürünen Amie'yi yalnızca izleyebiliyordum. Onun yok olduğu yerde yeni bir görüntü belirliyordu. Bileklerinden kan damlayan bir kadın. Sonra Kalıntılar ortadan kayboldu. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama ses çıkmadı. Ayağının dibinde bir kan gölü oluştu ve sonra birikintinin içinde yavaş yavaş dağılmaya başladı. Oradan başka bir kadın yükseldi. Çıplaktı ve karnında uzun bir yara izi vardı. Saçları alev alevdi. Bu annemdi. Parmağını uzatarak beni suçluyordu. Gözlerinin içi boştu. O bir ölüydü. Benim yüzümden. Rüyanın değişmesini diledim ve uyanmak için kendimi zorlayıp bunun gerçek olmadığına kendimi inandırdım. Ama gözlerimi açtığımda bir barda oturuyordum ve önümde bir bardak viski duruyordu. Yanında da küçük bir kart vardı. Kaldırıp ne yazdığını okudum.

Beni iç.

Etrafıma bakıp bu rüyanın beni nereye getirdiğini sorguladım. Yer tanıdıkta ama Arras'ta yaptığım yolculuklardan anımsadığım gerçek yerin renginde değildi. Burada bar kaliteli bir maun değil, abanoz rengiydi. Gözlerim iki tarafa açılıp kapanan kapiya takıldı. Her an içeri girebilirdi.

Cormac. En kötü kâbusumdu. Ama gelen o değildi. Cormac'tan daha tıknazdı ama kasıla kasıla yürüyüşü aynıydı. Yüzü fôtr bir şapkanın ardında gizlenmişti.

Rüyadan kurtulmaya çalışıp bilinçle düş arasında gidip gelirken odanın aydınlandığını fark ettim. Birdenbire beni uyandırmaya çalışan Jost'un kollarını bedenimde hissettim.

"Rüya görüyordum," dedim mırıldanarak.

"Kâbus mu?"

"Evet."

Kollarıyla beni sıktı ve ellerini göğsümde birleştirdi. Sırtımda kalp atışlarının sesini duyabiliyordum. "Şimdi dinlenebilirsin."

Kollarının güvenliğinde rahatladım ama uyuyamadım. Bir haftadan biraz fazladır buradaydık ama öyle çok şey keşfetmiştim ki. Valery'yi görmüştüm ve artık bunun hayal gücüm olmadığına gittikçe daha çok inanıyordum. Annem tarafından saldırıya uğramıştım. Greta'nın dükkânında başımıza tuhaf şeyler gelmişti. Her birinde Cormac'ın parmağı olmalıydı ama nedeni neydi? Beni korkutup Arras'a mı dönmemi sağlamak istiyordu?

Günün olayları kafamı karıştırmış ve yanıtlayamayacağım sorular ortaya çıkarmıştı. Annemin sığınağın bir yerinde kilitli tutulduğunu bilince uyumak olanaksızdı. Bir kez daha saldırıyı düşünüp o ve babamla ilgili yaşadıklarımı anımsamaya çalıştım. Annemle babam asla tehlikeyi göze alan insanlar olmamışlardı. Konuşmalarında başkaldırıyı işaret eden üstü kapalı sözler olurdu ama açık olarak Lonca'ya karşı çıktıkları tek konu götürülmemdi. Başka bir ihanetleri varsa, evimizin altındaki gizemli tüneller kadar gizli tutmuşlardı.

Annemle konuşabilmeyi ya da babamın hayatta olup beni yönlendirmesini isterdim. Okuldaki sorunlarımla ilgilendiklerinde ya da arkadaşlarımla ilgili önerilerde bulunduklarında sinirlenirdim. Şimdi bana yol göstermeleri için neler vermezdim.

Gözlerimi kapatıp onların anılarını aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım ama uykuyla uyanıklık arasında sürüp gitmeye devam ettiler. Annemle babam sevecendiler. Birbirlerine iyi davranırlardı. Ama en iyi hatırladığım şey babamın annemi nasıl delice sevdiğiydi. Lonca'nın izin vermediği üçüncü çocuğun annemde yarattığı boşluğu doldurmasını ve kimsenin takdir etmediği işinin sıkıntısını hafifletmesini anımsadım. Şimdiyse annem Lonca tarafından yaratılmış bir canavardı. Gözlerimi yumdum ve uyumaya çalıştım ama evimden görüntüler yakamı bırakmıyordu. Sevgi notları. Sabah alışkanlıkları. Annemin saçını topuz yapması. Birdenbire kulağının arkasında gördüğüm bir kum saati izi gözümün önünde canlandı ve irkilerek uyandım ama Jost'un konuşmak isteyeceğini düşünerek gözlerimi hemen yeniden kapattım.

Hayal mi ediyordum. Annemin kim olduğunu anlamak için anılarıma bir işaret mi eklemiştim yoksa bu işaret yıllarca gözümden kaçmış mıydı?

Parmaklarımla bileğimdeki ize dokundum. Her zamanki gibiydi. Hafif bir yüksekliği vardı ve belli belirsiz fark edilebiliyordu. Ama yine de kim olduğumu söyler gibi zonkluyordu. Babamın sözleri bir kez daha aklımdan geçti... *kim olduğunu anımsa...* ama o gecedен bu yana kim olduğumu anlamakla ilgili ilerleme sağlayamamıştım.

Beni çevreleyen yalanları düşündüm. Herkesin benden gizlediği sırları. Annemle babam o tünelleri ne zaman kazmışlardı ve neden bana söylememişlerdi? Beni gerçeğe götüren programı Enora nasıl elektronik dosyaya yüklemişti? Ona kim yetki vermişti? Yeryüzü'nde her taraf karanlıkta ve içinde kapana kısıtılmıştım. Dünyam sırlar ve gölgelerden oluşmuşken kim olduğumu nasıl keşfedebilirdim?

Yalnızca bir tek şey biliyordum: burada Arras'ta olduğumdan

daha fazla güvende değildim. Cormac bu mesajı açık bir şekilde iletmişti. Nerede olduğumu biliyordu ve hâlâ ipler onun elindeydi. Kincaid Yeryüzü'nün en güçlü kişisiyse, doğruca onun yerleşkesine gitmem gerekiyordu. Bir gün Enora bana dostlar edinmemi söylemişti. Haklı olduğunu biliyordum.

Ertesi gün Dante'nin sürünge olarak adlandırdığı, tekerlekli bir kafese benzeyen araçla dağların arasında ilerlemeye başladık. Kincaid'in malikânesi Arayüzey'in altında ama Buzbölge'nin dışında büyük bir alanda yer alıyordu. Yeterince uzakta olsa da toprağını göz korkutucu çitlerle çevirmişti. Henüz onu görmemiş olsam da evinin ilk görüntüsü ne tür bir insan olduğuyla ilgili bir ipucu veriyordu. Malikâne en kötü ifadeyle abartılıydı. Burada yaşadığına göre Kincaid insanları etkilemek için çablayan biriydi. Sürüngeyi park edecek kadar malikâneye yaklaşmadığımız için Dante uzun patika yollardan birinin başında durdu ve indik. Annem ilaçla sakinleştirilmişti ve Dante'nin söylediğine göre bizim güvenliğimiz için bağlanmıştı.

Malikânenin zenginliği beni şaşırttı. Güneşdağıtanların pazardaki sığınacağını gördükten sonra farklı bir şeyle karşılaşacağımı düşünmemeliydim ama nüfusu besleyecek yeterli yiyecek yokken bu itici şatafat yüreğimi sızlattı. Neredeyse kendi başına bir şehir gibiydi ve Sürgün Kulesi'ndeki yerleşkeyi bile gölgede bırakıyordu. Ortada, kırmızı kiremitli çatısı ve iki tarafında kuleleriyle ana bina manzaranın tam karşısında yer alıyordu. Aşağıdaki muhteşem görüntüye hâkim balkonlar vardı. Yürüyüş yollarında çalılık ve palmye ağaçları sıralanmıştı. Hangi tarafa dönersem döneyim mermerden yapılmış yüzler bana bakıyordu; malikâneye girmeye değer kişilere sürekli bir korku ve güzellik sunmak ister gibiydiler. Yükselen sütunlar güneşe benzer, yapay bir aydınlatma sistemi yaratıyordu. Aydınlık ve sıcaktı.

Havuzlarda ve fıskiyelelerde ışıldayan su gözlerimi alıyordu. Ama görkemli binaların ve bakımlı bahçelerin arkasına sıkıştırılmış baca borularından duman çıkıyordu.

“Jax size yolu gösterecek,” dedi Dante, basamakların başında duran uzun boylu ve zayıf genci işaret ederek. “Ben tutukluzla ilgileneneğim.”

“Onu görmek istiyorum. Onunla konuşmam gerek,” dedim Dante’ye dönerek. Ona sormak istediğim birçok soru vardı. Lonca ona ne yapmış olursa olsun, yine de sorularımı yanıtlatabilirdi. Ve onu özlüyordum.

“Daha sonra bunu yapabilirsin; sana söz veriyorum ama şimdinin sizin güvenliğiniz için...”

“Onu götürmelisin,” dedim sözlerini bitirerek.

“Kesinlikle,” dedi Dante dudaklarının arasından.

İlk karşılaştığımızda Dante’nin Jost ve bana gösterdiği dostça tavır değişmiş gibiydi. Sabah erkenden buraya gelmek için bizi yola çıkarmış ve Kincaid’e ulaşmak için ilerlediğimiz dolambaçlı dağ yollarında bizimle neredeyse konuşmamıştı. Belki yeteneğim onun sinirini bozmuştu ama bundan daha önemli bir şey olduğunu düşünüyordum.

“Hoş geldiniz,” diye seslendi Jax basamakları inerken.

“Kincaid bizi bekliyor,” dedi Dante.

“Ben onlarla ilgilenirim,” dedi Jax. “Ve işini bitirdiğinde sana bir mesajım var...” Dante’nin kollarında duran anneme baktı. Kuşkusuz bir Kalıntı’yı neden malikâneye getirdiğimizi merak etmişti.

“Sonra görüşürüz,” dedi Dante ve annemi taşıyarak uzaklaştı.

Jax öyle zayıftı ki Jost ve Erik’ten birkaç yaş genç gibi duruyordu. Ama gözleri kırıksıklarla çevriliydi ve biz kendimizi tanıtırken tek tek ellerimizi sıkıp isimlerimizi yinelerken gülümseğinde kırıksıklar daha çok ortaya çıkıyordu. Karşılama öyle

doğaldı ki dün yaşadığımız çılgın olaylardan sonra kendimi ilk kez rahatlamış hissettim.

“Toplantı salonunda sizin için içki hazırlattım,” dedi Jax. “Kincaid bir iş görüşmesi yapıyor ama öğle yemeğinde size katılacak.”

“Bunlar ne?” diye sordum baca borularını göstererek.

“Enerji santrali. Malikâne ve Buzbölge’nin elektrikliğini sağlıyor,” dedi Jax.

“Topladığınız güneş enerjisini biriktirdiğiniz yer burası mı?”

“Aslında biraz daha karmaşık bir konu. Işığa maruz kaldığında elektrik üreten bir sistemle maden kömürü merkezli bir jeneratörü birlikte...”

“Demek elektrik buradan sağlanıyor,” dedi Erik onun sözünü keserek.

“Evet,” dedi Jax gülererek. Ana binaya girerken bize tuvaletlerin yerini ve hizmetkârları nasıl çağıracağımızı anlatıyordu. Oymalı ahşap panolarda asılı duran portreler ve köşelere gizlenmiş heykeller beni büyülemişti. Karmaşık nakışlarla bezenmiş duvar kilimleri kanımı dondurmuştu. Her yanda yüzler vardı ve eve girerken bana bakıyor gibiydiler. Şekiller, renkler ve süslemeler arasında başım ağrımaya başladı. Toplantı salonunda farklı oturma grupları vardı. Karşı duvarda, boyumun en az iki katı yükseklikte bir şömine vardı. Ayaklarım gösterişli dokuma kilime gömüldü ve kendimi kanepenin üstüne bıraktım. Çok sık ve küçük kanepeye rahatsız bir şekilde oturdum. Jax izin istedi ve üçümüzü odada yalnız bırakarak dışarı çıktı.

“İçki?” diye sordu Erik kristal sürahiyi kaldırarak.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Jost ve resmi davranışı beni sinirlendirdi. İkisi arasındaki bu tuhaf durum asla sona ermeyecek miydi?

“Şu an istemiyorum,” dedim Erik’e dönerek.

“Zehirliyse, en azından benden kurtulmuş olursunuz.” Red-

detmemize şaşırın Erik omuz silkti ve büyük bir bardağa biraz kehribar rengi bir içki koydu. Geriye yaslanıp bir kolunu kanepeye koydu ve bir bacağı uzattı. Bu ortamda rahat ettiği belliydi. Bulunduğumuz yerin bunaltıcı büyüklüğü onu kesinlikle etkilememiş gibiydi.

“Şöyle bir etrafa göz atalım mı?” diye sordu Erik birkaç dakika sonra ve boş bardağını masaya bıraktı.

Ahşabı lekeleme korkusuyla hemen bir bardak altlığı koydum. İçimden bir ses Kincaid'in böyle şeyleri fark edeceğini söylüyordu.

“Burada sıkı bir güvenlik sistemi olmalı,” dedi Jost dikkat çekmeye çalışarak. “Sorun çıkaran kişiler olarak algılanmadan önce bir iki gün beklesek iyi olur.”

İki kardeş ateş saçan gözlerle birbirine bakıyordu ve eşitliği bozmam için kaçınılmaz olarak bana baktılar.

“Jost haklı,” dedim, taraf tutmaktan nefret ederek. “Ve büyük olasılıkla şu an bizi dinliyorlardır. Bahse girerim pek uzağa gidemeyiz.”

“Bu durumda başımıza dert olabilecek tek bir şey kalıyor,” dedi Erik. “Annen.”

Birdenbire ayağa fırlamak ve gitmek istedim. Bu konuşmadan kaçmak için her şeyi yapabilirdim ama sonsuza kadar göz ardı edemezdim. “Demek annem bir Kalıntı.”

Bunu yüksek sesle söylemek kabul etmenin ilk adımı olarak rahatlatıcıydı.

“Evet, ama bir Kalıntı tam olarak nasıl bir şey?” dedi Jost. “Lonca bunu nasıl yaptı?”

“Onlarla yaşadım. Bizim kadar akıllılar ve daha kurnazlar,” dedi Erik.

“Peki, bunu nasıl yaptılar?” Jost'un sorusu bu kez daha umutsuzdu ve karısını düşünmeme neden oldu.

“Lonca'nın yeniden şekillendirme ve değiştirme yapabildiği-

ni biliyoruz. Enora'ya bunu yaptılar," dedim ona hatırlatarak ve elini tuttum.

"Anlaşılan tekniklerini mükemmelleştirmiş gibiler," dedi Jost mırıldanarak.

Yüzümü buruşturdum. Haklıydı. Enora'nın değişimi korkunç bir şekilde geri tepmiş ve intiharıyla sonuçlanmıştı ama Kalıntılar tamamen işlevsel gibiydiler. "Dinleyin, size henüz söylemediğim bir şey var," diye fısıldadım. Kulenin deposunda gördüğüm şeffaf küpleri anlattım.

"Onların ne olduğunu düşünüyorsun?" dedi Jost.

"Ruhlar," dedim, tereddüt etmeden. "Dante bize Kalıntıların ruhlarını aldıklarını söyledi. Ve depoda bulduğum iplikler tam bir insan olamayacak kadar inceydi. Bunu o zaman da biliyordum ama Loricel sökülüp atılmadan önce ölenlerin ipliklerini kısmen kaybettiklerini söylemişti. Samırım için puf noktası bu. Lonca'nın yeniden kullanması için Dokumacılar insanları söküp atıyorlar."

"Yani ruhu bedenden ayırıyorlar mı?" dedi Jost düşünceli bir ifadeyle. "Ama neden? Nedensiz zor bir iş yapmaya benziyor."

"Enora'yı düşün. Onun ruhunu çıkarmadılar ve başarılı olmadılar."

"Peki, sorun çıkacağını bilerek neden Enora'nın ruhunu çıkarmadılar?"

"Kesin olarak söyleyemem ama tahminde bulunmam gerekirse Loricel'in bana söylediği bir şeyi anımsıyorum. Cormac bunu bana yapmaya korkuyordu. Bu yüzden Enora'nın üstünde denediler ve ters tepince, bende de benzer bir tepkiyle karşılaşp karşılaşmayacaklarından emin olmadılar," dedim.

"Ama seni şekillendirmeyi planlıyorlardı," dedi Erik.

"Hayır," dedim. Parçalar yavaş yavaş bir araya gelmeye başlamıştı. "Beni zaten şekillendirmişlerdi. Cormac becerilerimi başka bir Dokumacıya aktarabileceklerinden kuşku duymuyordu.

İstediklerini yapmaya hazır ve gönüllü birine. Onların çıkarları için kullanılmaya karşı çıkmayacak birine...”

“Kime?” diye sordu Jost.

“Tahminimi söyleyeyim mi?” dedi Erik. Bardağına biraz daha içki koydu ve gözlerimize bakmadan konuştu. “Pryana. O da Maela kadar güç delisi ama kontrol edilmesi daha kolay. O gece orada bulunmasının nedeni bu olmalı.”

Kaçtığımız gece Pryana’nın orada bulunduğunu unutmuştum. Varlığını çok önemsiz bulmuştum. Eğitimimizden sorumlu, kendi çıkarları için insanları kullanan Dokumacı Maela’nın kız kardeşini öldürmesinden beni sorumlu tutmuştu. Arras’tan bir ipliği söküp atmaya karşı çıktığım için Maela tüm bir okulu yok etmişti ve Pryana’nın kardeşi sökölüp atılanların arasındaydı. O günden sonra Pryana benim üstümde güç kullanabileceği bir konuma yükselmek için çabalayıp durmuştu. Elbette Cormac’ın deney için seçeceği Dokumacı o olacaktı. Cormac beni rahatsız etmekten zevk alırdı.

“Ama teknoloji işe yaramasaydı ikinizi de tehlikeye atmış olacaktı,” dedi Jost.

“Beni kullanmayacaklardı,” dedim ona anımsatarak. “Loricel’in becerilerini alacaklardı. Bunu yaptıklarında, beni fazla değiştirmelerine gerek kalmayacaktı. Yalnızca Cormac’a mükemmel bir eş olmamı sağlayacak kadar değişiklikle yetineceklerdi.”

“Biliyor musun, Cormac için biraz üzülmem gerek,” dedi Jost. “Büyük balığı kaçırdı.”

Erik kadehini kaldırdı ve “Buna içerim,” dedi.

Bir an için birbirlerine gülümsediler ama Jost’un yüzünden gülücük daha önce kayboldu.

“Bunu nasıl yapacaklardı? Bir insanın kişiliğini, becerilerini ve anılarını değiştirme yeteneğine kim sahip olabilir?”

“Diğer Kulelerde yaşayanlardan biri,” dedim tahmin yürü-

terek. “Bir kez Loricel bana tüm Arras halkının hafızasının silinmesi işleminde yer aldığını söylemişti. Demek başkaları da yardım etmişti.”

“Yalnızca Batı Kulesi’ni denetimde tutmak yeterince zor. Diğer yerlerde nasıl başarılı olduklarını düşünemiyorum,” dedi Erik.

“Belki Dokumacılar değildi,” dedim. Şekillendirme sürecinin anıları zihnimde canlandı. Bir doktor tarafından denetleniyordu. Loricel orada değildi.

“Umarım Kincaid’in yanıtları vardır,” dedi Erik mırıldanarak.

“İnanın bana var,” dedi neşeli bir ses. Nereden çıktığını anlamamıştık ama arkasında bir asansör kapısının kayarak kapanıldığını fark ettim. Kapı kapanır kapanmaz, asansör oymalı ahşap duvar panosunun bir parçası haline gelmişti. “Ama tahminleriniz fena değil. Gerçeğe yaklaşıyorsunuz çocuklar.”

“Çocuklar” sözcüğünü önemsememeye çalıştım. Kule’ye yeni katılanlardan biri olarak yetişkinlere yapmacık bir gülümsemeyle bakmayı öğrenmiştim. Onu karşılamak için ayağa kalktım. “Kincaid’le mi tanışıyoruz?”

“Doğru tahmin, sevgili kızım!” Yüksek sesle konuşan Kincaid mutlulukla el çırpıttı. Bir smokin ceket giymişti ve ayaklarında kadife ev terlikleri vardı. Giyim şekli ortama uygun olmayan yalnızca biz değildik.

“Hangi kısmında gerçeğe yaklaştığınızı söyleyebilir misiniz?” dedi Erik doğrulmaya gerek görmeden.

Erik’in fazlaca rahat tavırlarını gören Kincaid’in gergin ifadesi rahatladı. Erik’e onaylamayan gözlerle bakınca ne demek istediğimi anlayıp doğruldu.

“Her şeyin bir zamanı var,” dedi Kincaid bizi temin ederek. Elini bana uzattı. “Ama önce yabancılar dost olmalı.”

SEKİZ

Uzun yemek masasında yerlerimizi alırken midem endişeyle kasıldı. Masaya Batı Sürgün Kulesi Dokumacılarınm büyük bir kısmı sığabilirdi. Sofrada gösterişli bir çatal bıçak takımı ve katlanmış peçeteler duruyordu. Kristal kadehler soğuk su ve kırmızı şarapla doldurulmuştu. Bizim için bir ziyafet hazırlanmıştı. Yemeklerin çoğu bana yabancıydı. Özellikle de taze brokoli ve üzerinde sarmısaklı kahverengi bir sos bulunan fırında kızarmış tavuğu çok lezzetli buldum. Malikânenin bir ucunda gördüğüm seranın kullanılıyor olması beni mutlu etmişti. Tutsaklara sunulan bir yemeğe benzemediğinden Kincaid'in Dante'nin umduğu şekilde bizi konuk gibi algıladığı sonucuna vardım.

Kincaid masanın başköşesinde oturuyordu. Dante de masanın diğer ucunda, onun tam karşısındaydı.

"Eviniz çok güzel," dedim doğal olmak için kendimi zorlayarak.

"Malikâne benim zevkimi yansıtır. Savaştan önce buraya Büyülü Tepe derlerdi. Hearst adlı birinindi ama öldü," dedi Kincaid.

Ne kadar garip konuşuyordu. Elbette ölmüş olacaktı.

"Demek sizler mültecisiniz," dedi Kincaid, önünde duran yiyecek dolu tabağı önemsemeden.

Ağzıma bir parça brokoli daha atarken başımla onayladım.

“Sığınağın kamera görüntüsünden olanları izledim... tatsız bir olay olmuş,” dedi Kincaid saldırından basit bir sıkıntı gibi söz ederek. “Kaçak bir Dokumacı büyük bir hazinedir. Eminim Lonca seni geri almak istiyordur.”

Çatalımı yerine bıraktım ve Kincaid’in gözlerine baktım. “Geri gitmeyeceğim.”

Yanımda oturan Jost ve Erik yemek yemeyi bırakıp konuşmanın nasıl sonuçlanacağını beklediler ama Kincaid küçük bir kahkaha attı.

“Seni kaygılandıran buysa, seni onlara teslim etmeyeceğim,” dedi. “Lonca ve ben düşman da değiliz, *dost* da.”

Sözleri beni temin etti ama ilk lokmam sıcak ve iştah açıcı olsa da yemeğe devam edemedim.

“Yesene çocuk,” dedi.

“Korkarım Lonca’yla ilgili konuşmaları iştah kaçırıcı buluyorum,” dedim. Düşüncelerim iki gerçeklik arasında gidip geliyordu. Kincaid’in bana Lonca’yla olan ilişkisini anlatması ve bu kocaman malikânenin başka bir yerinde var olan şey. Şu an kendimi güvende hissediyordum ama annemin bu yerleşkede bir yerde kilit altında olduğunu bilmek beni yeniden bir kazanım ekibi tarafından evinden alınıp götürülen kız gibi hissettiriyordu. Denememin yapıldığı gece annemin benim için hazırladığı yemekten birkaç lokmadan fazla yiyememiştim. Annemin hayatta ve tutsak olması hayalimde geriye dönmem için yeterliydi.

“Aynı fikirdeyiz. Lonca’nın kurbanları genellikle aynı fikirtedirler.”

Merakıma engel olamadım. “Kurbanları mı?”

“Benim de kirli bir geçmişim var,” dedi Kincaid itiraf ederek.

“Hepimizin de öyle değil mi?” dedi Erik espri yaparak ama masadaki ağır hava dağılmadı.

“Bir zamanlar ben de bir Lonca görevlisiydim.”

İtirafı beni beklemediğim anda yakaladı ve önümdeki masa örtüsünü sımsıkı tuttum. Dante bunu neden daha önce söylememiştii?

“Sürgündeyim,” dedi Kincaid ve yuvarlak bir ekmeği parçalayıp üstüne tereyağı sürdü. Bu şekilde besleniyorsa şaşılacak derecede zayıftı.

“Yeryüzü’ne mi sürgün edildin?” diye sordum.

“Arras’m nasıl yönetileceği konusunda Cormac’la aramızda anlaşmazlık vardı. Ne yazık ki tarafını seçme zamanı geldiğinde arkadaşlarımdan çoğunun Cormac’m çağdışı görüşlerini paylaştığını fark ettim. Gelişmenin erdemini görmüyorlardı.”

“Ama sen görüyorsun,” dedi Erik ona meydan okuyarak.

“Buraya geldiğimde hiçbir şeyim yoktu,” dedi Kincaid bıçağındaki tereyağını parmaklarına bulaştırarak. “Yeryüzü ölüyordu. Bu şehri inşa edip Lonca’ya karşı koyacak sağlam bir sığınak yarattım ve güneş enerjisi ticaretini dengelemeye çalıştım.”

“Ticareti tekeline aldı,” dedi Dante düzelterek ve sırtıttı ama Kincaid fark etmeden yüzünden tebessüm yok oldu.

“Bu vahşi savaşın yutmaya çalıştığı yoksul ruhlara acıyın,” dedi Kincaid. Bize döndü ve “Henry V. Shakespeare,” dedi.

Ne kadar romantikti.

“Yaptığım işi ilerleme olarak adlandırabilirim. Ben çaba göstermeseydim Arayüzey’de elektrik olmayacaktı. Bu durumda benim işlemi denetlemem herkes için en iyi seçenek. Fikirlerim Arras’ta, özellikle Cormac Patton gibiler arasında hoş karşılanmadı. Sürgün edilmenin beni böyle bir özgürlüğe kavuşturacağımı kim hayal edebilirdi? Lonca’nın aleyhine dönmek verdiğim en iyi karardı.”

“Demek tahminimden de fazla ortak yanımız var,” dedim, duyduklarından sonra sesimi kontrol etmekte güçlük çekerek. “İkimiz de kaçagız.”

“Ah, evet. Seninle ortak noktalarımız olmasından hoşlandım.”

Ağzından bal damlıyor ve şefkatli olmaya çalışıyordu ama kulaklarını tırmaladı. Lonca'nın bir üyesi olmanın bir insanı kötü olarak yargılamaya yetmeyeceğini herkesten iyi biliyordum ama itirafını olduğu gibi algılama konusunda isteksizdim.

Konuşmaya devam etmemize fırsat kalmadan içeri bir kadın girdi. Yüksek yakasına karşın, tenini yalnızca ince bir tül örtüyordu ve üstünde ağzından ateş çıkaran bir ejderha motifi vardı. Nakış zarıftı ve kadının girişine egzotik bir hava vermişti. Saçları başının üstünde toplanmıştı ve birkaç bukle ensesine dökülüyordu. Bize doğru döndüğünde nefesimin kesildiğini sandım. Makyajı Arras'ta yaptığı kadar uyumlu değildi. Cildi süt beyazına boyanmış, elmacık kemikleri koyu pembe allıkla renklendirilmiş, dudakları kırmızı, küçük bir kalp şeklinde belirginleştirilmişti. Ama kirpiklerinin kenarında dans eden küçük tavus kuşu tüyüne karşın kahverengi gözleri aynıydı.

İçeri giren Valery'ydi.

“Yemeğe geç kaldın sevgilim.” Kincaid yapmacık bir gülümsemeyle ona baktı. Bize bir gösteri sunuyor hissine kapıldım.

Bakışlarım önce Jost, sonra da Erik'le karşılaştı ve aynı şeyi düşündüğümüzü anladım. Bir şey söylemeli miydik yoksa onu tanımıyor gibi mi davranmalıydık?

Sonunda Valery bizim için seçimi yaptı. “Mükemmel olmak istiyorsan acele etmemelisin,” dedi Kincaid'e sırtarak. “Adelice bunu iyi bilir.”

“Demek bizim tatlı arkadaşlarımızla tanıştın,” dedi Kincaid çocuk gibi, uçarı bir ifadeyle bağırarak. “Nasıl tanıştığını anlat!”

“Senin yanına sığınmadan önce Kule'de Adelice'in güzellik uzmanıydım,” dedi.

Sözcüklerin ağzımdan dökülmesine engel olamadım. “Öldüğünü sanmıştım.”

“Sandın mı umdun mu?” Kule’den yok olmadan önce yaptığımız son konuşmada sarf ettiği zehirli sözcükler değişmemişti ama gizlemek için gülümsedi. Bir zamanlar arkadaşık ama Valery’nin sevgilisi ve benim akıl hocam Enora’nın intiharından sonra kozumuzu paylaşmadan Valery ortadan kaybolmuştu. “Loricel kaçmama yardım etti ve Kincaid güvenli bir şekilde bu-
raya gelmemi sağladı.”

“Az önce de söylediğim gibi Lonca’nın düşmanı, benim dostumdur ve böyle sevimli bir arkadaş edindiğim için çok şanslıyım.” Valery’nin elini dudaklarına götürdüğünde kırmızı tırnak cilasını fark ettim. O anda Yüksek Kule’de tanık olduğum bir an gözümün önünde canlandı. Kırmızı ojeli tırnaklarını Enora’nın sırtında görmüştüm. “Ama sen...” Devam etmemek için kendimi tuttum. Loricel onun kaçmasına yardım ettiyse neden beni öldüğüne inandırmıştı? Geçmişi konuşmak için doğru bir yer ve zaman değildi. Öncelikle kalbindeki... değişiklikle ilgili Valery ile özel bir konuşma yapmam gerekiyordu.

Valery meydan okur gibi tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Affet beni Adeline. Sıkıntılı şartlarda ayrıldık.”

“Affedecek bir şey yok,” dedim mırıldanarak. “Hayatta olduğunu bilseydim sana yardım etmeyi denerdim.”

“Başkaları yardım etti,” dedi Valery. “Eminim senin de keşfettiğin gibi Yeryüzü saklanmak için ideal bir yer değil ama Loricel zorlayıcı iki seçenek sundu.”

“Neydi bunlar?” diye sordu Erik.

“Kaçmak ya da sökülüp atılmak. Fazla seçenek yoktu. Kincaid’in varlığını bilseydim bunu yıllar önce yapardım. Bana hemen evini açtı.”

“Valery hayatıma girene kadar yeniden sevebileceğimi düşünmüyordum,” dedi Kincaid bir kez daha onun elini dudaklarına götürerek.

Başım dönmeye başlamıştı ve tabağıma bakıp yiyeceğin bu haberi hazmetmeme yardımı olup olmayacağını düşündüm ama ben başka şeylerle oyalanırken uşak tabağını kaldırmıştı. Saçımdan sarkan bir bukleyi sinirli bir şekilde çevirmeye başladım. Valery ve Kincaid birbirini birkaç gündür tanıyor olmalıydı. Bunun hiçbir anlamı yoktu.

“Tatlım, koluna ne oldu?” dedi Kincaid.

Resim odasında bıraktığım ceketim olmaksızın, düşen hava gemisi parçalarından kolumda oluşan yanıklar belli oluyordu. Sert kabuklar haline dönüşen yanıklar acımıyordu ama göz zevkini bozuyordu. Omuz silkip gözlerini kısarak bakan Kincaid’e gülümsedim.

“Bir kaza,” dedim.

“Kimyasal yanıklara benziyor,” dedi Dante. Zararsız bir yorumdu ama Yeryüzü’ndeki ilk günümüzde hava gemisini düşürdüğüm için beni daha önce suçlamıştı ve bunu ek bir kanıt olarak algıladığını biliyordum.

“Adamlarımdan birinin bir göz atması için ısrar ediyorum. Buzbölge’de hiçbir şeyin sizi kandırmasına izin vermeyin,” dedi Kincaid. “Vahşi insanlar değiliz. Bizim de yenileme bantları konusunda özel tekniklerimiz var.”

Söylediğini yapmaya niyetim olmasa da teşekkür ettim.

“Ooo, tatlı geldi,” dedi Kincaid elinde servis tabağıyla uşak içeri girince. “Tatlım için tatlılar.” Valery kıkırdadı ve elini ona yaklaştırdı.

“Bir gün böyle davranırsam beni öldüreceğine söz ver,” dedim Jost’a fısıldayarak.

“Anlaştık,” dedi tereddüt etmeden.

İlişkimiz bu nedenle yürüyordu.

Önümüzdeki sahnenin saçmalığına gülmemeye çalışan Erik dudağını ısırdı.

Hissettiğim karmaşık duygulara karşın önümde duran muhallebiden büyük bir kaşık aldım. Dilimin üstünde eridi ve tatlı bir krema gibi ağzıma yayıldı. Bir kaşık daha alınca içine karıştırılmış çikolatayı tattım.

“Güzel, öyle değil mi?” diye sordu Kincaid doyumsuz gözlerle.

“Çok lezzetli,” dedim ama kaşığımı masaya bıraktım. Nazik bir konuştum ama yapmam gereken bir şey vardı.

“Kincaid’in sunduğu her şeyde mükemmel zevkinin izi vardır,” dedi Valery bana dönerek. Sesinde bir uyan hissettim ve bir işaret görebilme umuduyla yüzünü inceledim ama makyaj maskesi altında sakın görünüyordu.

“Dante bize yardım edebileceğini söyledi,” dedi Jost. Anlaşılan bu üstü kapalı konuşmalardan sabrı taşmıştı.

Kincaid öne doğru eğilerek ağzının kenarını peçeteyle sildi. “Birbirimize yardım edeceğiz.”

Hasret's Sisters Planet *e-kitaphane*

DOKUZ

Onun yanına gitmem için mantıklı bir neden yoktu ama sığı-
naktan ayrılırken Dante'nin bana verdiği sözü tutacağını dü-
şünerek öğlen yemeğinden erken ayrılmak için izin istedim.
Geride bıraktığımız hafta boyunca olanları düşününce başımın
kontROLSÜZ şekilde dönmesine engel olamıyor, beni dik tutma-
ları için ayaklarıma güvenemeyeceğimi biliyordum. Kule'den
ayrıldığımda bir yetimdim ama şimdi annem hayattaydı. Bunu
kabullenmek kolay değildi. Bir hafta önce kim olduğumu bili-
yordum ama artık o kadar emin değildim ve annem bana yanıt
verecek tek kişi olabilirdi.

Annemi görmek istediğimi söylediğimde nöbetçiler isteksiz
davrandılar ama Dante özellikle rica edince boyun eğdiler.

Annemi görmek istediğimden elbette emin değildim. Onu
malikânede var olan en yüksek güvenlik olanağının bulunduğu
yerde tutuyorlardı. Bir nöbetçi yığılmış halıların, tozlu tablola-
rın ve evde yer bulunmayan, atılmış eşyaların yanından geçerek
bana yol gösterdi. Yürürken onun bana saldırmasını önlemek
için neler yapabileceğimi anlatıyordu. Anneme karşı korunmam
gerekeceği asla aklıma gelmemişti. Anlaşılan bugünlerde belir-
sizlik kesin olan tek şeydi.

Nöbetçi hafifçe aydınlatılmış bir koridorda bana yol gösterirken yaklaşık on kadar boş hücrenin önünden geçtik. “Genellikle Kalıntıları birkaç saatten fazla saklamayız. Sonra da...”

Tereddüt etti ama devamını zaten biliyordum.

“Sonra da öldürürsünüz,” dedim, sözlerimi bitirerek.

“Kulağa korkunç geliyor,” dedi. “Ama onlara yardım etmeye çalıştık. Elimizden gelen her şeyi yaptık. Bu yaratıkları kurtarmak olanaksız.”

“Yaratıklar mı?” Sesimde tikslenme vardı ama ikiyüzlülük yaptığımın farkındaydım. Ben de onlar hakkında aynı şeyi düşünmüyor muydum?

“Onları ve ne yapabildiklerini gördün. İstersen onlar için üzülerken vakit kaybedebilirsin ama herkesin benzer bir şansı yok.” Konuşurken yüzüme bakmıyordu.

Dünyalar arasındaki bu kirli savaşta kimi yitirdiğini düşündüm. Acısı sesine yansıyor.

“Burayı ne için kullanıyorsunuz?” dedim, konuyu değiştirip hücrelerden söz ederek.

“Öldürülmeden önce Kalıntıları tutmak için kullanıyoruz. Ama son konuğumuz bir süre kalacak. İyileştirilmeye çalışılıyor ve Dante kaçmaya çalışmadığından emin olmak istiyor.”

“Çok sayıda Kalıntı yakalıyor musunuz?” dedim, hücre sayısının çokluğuna şaşırarak.

“Sayılır,” dedi. “İşte geldik,” diye ekledi.

Küçük bir gri kapının önünde durdu ve bir şifre girdi. Kapı açıldı ve arkasından yüksek güvenlikle korunan hücreye girdim. Oda annemin köşede kıvrılıp uzanmış şeklini ancak seçebileceğim kadar aydınlatılmıştı. Aramızda bana aşırı gözüken iki parmaklık vardı.

“Seninle kalmamı ister misin?” diye sordu ama sesinin tonundan hayır dememi ne kadar istediğini fark ettim ve başımı salladım.

“Gerek yok,” dedim kendime güvenerek. Ne de olsa annemdi.

“Tamam,” dedi ama ikna olmamış gibiydi. “Ne yaparsan yap, parmaklıkların arasından ellerini uzatma.”

Kızgın gözlerle ona baktım. “Yoksa beni ısıtır mı?”

“Hayır,” dedi, somurtkanlığıma sabretmeye çalışarak. Cebinden bir şey çıkardı ve parmaklığın arasından attı ama hücrenin içine ulaşmadı. İki parmaklık arasında görünmez bir duvara çarpmış gibi bir ses duyuldu. Az sonra ince bir kül tabakası yere döküldü.

“Güvenliği abarttığınızı düşünmüyor musun?” diye sordum küle bakarak.

“Onların neler yapabildiklerini gördün. Sen ne dersin?”

Haklı olabilirdi ama bunu ona söylemedim. “Ellerimi uzatmayacağım,” dedim onu temin ederek.

Şaşkın bir şekilde baktı ve beni yalnız bıraktı. Girişime tepki göstermeyen annem köşede uzanmaya devam ediyordu.

“Anne,” diye seslendim, yumuşak bir sesle. Sonra kendimi aptal gibi hissettim. Bu kadın her kimse artık annem değildi ve bir zamanlar olduğunu da hatırlamıyor olmalıydı. Ama beni şaşırtarak başını çevirdi ve gözlerini dikip bana baktı.

“Anne.” Bir kez daha denedim.

Gözlerini benden ayırmadan yuvarlanarak döndü. Onu temizleyip yeni giysi vermişler ve saçlarını taramışlardı. İnsan olarak değerlendirmedikleri biri için bu kadar uğraşmalarını garip bulmuştum.

Güvende hissetmesini sağlamayı ve konuşmak için kandırmayı umut ederek gülümsedim.

Dişlerini gösterdi.

Bu kez daha sert şekilde “Anne,” diye yineledim. Tuhaf bir şekilde cezalandırıldığımda onun konuştuğu gibi davranıyordum.

Dudaklarını dişlerini örtecek şekilde kapattı ve sonra parmak-

lığa doğru emeklemeye başladı. Bu berbat bir fikirdi. Neden annemi böyle görmek istemiştım? Onun hayatına son verseler ne fark ederdi? Bu kadının kaybettiğim annemle hiçbir ilgisi yoktu.

Parmaklığa ulaştığında demirlere tutunarak kendini yukarı çekti. Sonra pantolonunu silkeleyip gözlerini bana çevirdi. Alnının üzerinde, diğerlerinden daha kalın bir yara izinin parıldadığını fark ettim.

“Adelice,” diye mırıldandı ama konuşmadan çok tıslama gibiydi.

Bu annemin sesi değildi. Ama yine de beni anımsıyordu.

“Neden geldiğimi bilmiyorum,” dedim, itiraf ederek. Sözcükler boş odada yankılandı.

“Annemi görmeye geldin,” dedi. “Ama ikimiz de gerçekten annen olmadığımızı biliyoruz Adelice.”

Kalıntıların nasıl saldırdıklarını ve nasıl zarar verdiklerini görmüştüm ve bu yüzden onun bu kadar tutarlı bir şekilde konuşması beni çok şaşırtmıştı. Onu sığınağa aldığımızda uluyordu.

“Bir tür yaşayan ölü mü olduğumu düşünmüştün?” dedi.

Başımınla onayladım.

“Size saldırdığımız için hayvan olduğumuzu düşünüyorsunuz ama değiliz,” dedi öfkeli bir sesle.

“Peki, aldığınız insanlara ne yapıyorsunuz? Onlara neden saldırıyorsunuz?”

Bir kahkaha attı. “Yaşamak için çocuğum. Burada hepimize yer yok.”

“Birlikte çabalasak daha başarılı olabiliriz,” dedim.

“İdealist bir rüya,” dedi alay ederek.

Konuşma şeklinden belliydi. Gözlerinin gözlerime bakışından ve bakışlarının yine de beni delip geçmesinden belliydi. Bir şey eksikti... çok önemli bir şey. Kalıntı sözünün daha önce bu kadar uygun olduğunu düşünmemiştim.

“Benim kim olduğumu nereden biliyorsun?” dedim.

Bana baktı ve dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. “Gizli anıları anlatacağımı mı ümit ediyorsun? Aslında annen olduğumu anımsadığımı mı düşünüyorsun?”

Birkaç adım geri attım. Her sözü bir öncekinden daha iğneleyiciydi.

“İçin rahat olsun, daha önceki yaşamımı hatırlıyorum,” dedi gözlerini benden ayırmadan. “Kahve yaptığımı, yemek hazırladığımı ve her geceyi seni kaçırma planlarıyla geçirdiğimi anımsıyorum. Hatırlamadığım tek şey bunu *neden* yaptığımı. Neden bütün bunları yaptığımı. Ama adını bilmemin tek nedeni bu değil Adelice. Seni bulmaya çalışmak için hazırlandık,” diye itiraf etti acımasız bir gülümsemeyle. “Bize resimler gösterildi, kim olduğun anlatıldı ve ne pahasına olursa olsun seni kazanmamız gerektiği söylendi.”

“Kazanmanız mı?” Söylediklerinin arasında beni bundan fazla hiçbir şey şaşırtamazdı.

“Ya da öldürmemiz,” dedi.

Şimdi daha anlamlı bir şey söylemişti.

“Elbette seni anımsadım. Yapacağın her aptal hareketi öngörebiliyorum. Arkadaşını kurtarmaya geleceğini anlayabiliyorum. Onu yakalamak benim fikrimdi. Umursuyor olsaydım, önceden tahmin edilir olmandan ve bu erkeklerin seni etkilemelerine izin vermenden rahatsız olurdum. Hâlâ Meria’nın zavallı kafa yapısının etkisinde olsaydım umursardım. Ama artık onun etkisinde değilim. O, bu yüzden birliklerin sorumluluğunu bana verdi. Çünkü kendimi mükemmel bir şekilde kontrol edebiliyorum. Ve çünkü seni tanıyorum.” Gözlerini diğer tarafa çevirdi ve elmacık kemiğine kadar uzanan yara izini belirgin şekilde görebildim. Giysileri izin nereye kadar gittiğini görmeme engel oluyordu.

"O mu?" diye sordum. Aslında kimden söz ettiğini anlamak için sormama gerek yoktu.

"Reddettiğin nişanlın," dedi alay ederek. "Cormac seni deli gibi özlüyor. Söylesene Adelice, beni düğününe davet edecek miydin?"

"Büyük olasılıkla hayır," dedim sakın bir sesle ama içime görünmez vidalar saplanıyor gibiydi. "Belki cenazeme gelebilirsin."

Bunu çok eğlenceli, buldu.

"Bana öldüğünü söylemişlerdi," dedim.

"Annen öldü," dedi. "Aylarca soğuk bir depoda tutulduktan sonra öldü."

"Senin bulunduğun yer orası mıydı?" dedim, bir Dokumacı olarak söküp attığım iplikleri düşünerek.

"İşleme gerek duyan çok kişi vardı. Sıramı beklemek zorundaydım."

Demek ruh ipliğini çekene kadar onu dondurmışlardı. Anlaşılan Arras'ın bir yerinde Kalıntılar ortaya çıkmadan önce hazırlandıkları bir laboratuvar bulunuyordu.

"Ona bunu söyleyecek misin?" dedi.

"Kime?" diye sordum.

"Güneşdağıtan'a," dedi hızla nefes alarak. "Dante'ye."

Gözlerimi dikip ona baktım. Onun ismini nereden biliyordu? "Hayır," diye mırıldandım. "Henüz değil. Dante'nin bilmesini neden önemsiyorsun?"

"Yalan söyleyebilir ve onun için hazırlandığımızı anlatabilirdim," dedi. "Aslında bu yanlış da sayılmazdı. Ama Dante'yi çok iyi tanıyorum. Cormac'ın birliğin başına beni getirmesinin bir başka nedeni de bu. Burada bulunma nedenimi ve beni neden öldürmediğini Dante'ye sormalısın."

"Buradasın çünkü Dante ona yardım etmemi istiyor ve anne-

mi öldürmenin sadakatimi kazanmaya yardımcı olmayacağını anladı,” dedim meydan okurcasına.

“Öyleyse gerçeği öğrenmeye hazır olduğunda ona sor,” dedi.

Dante’nin bir şey gizlediğinden kuşkulanıyordum ama annem bunu nasıl bilebilirdi? Bu konuşma artık beni sıkmaya başlamıştı ve çelik kapıya birkaç kez vurup nöbetçinin açmasını bekledim.

Artık annem olmayabilirdi ama annemin bir zamanlar beni tanıdığı kadar iyi tanıyordu ve beni korkutan da buydu.

Dante hücrenin dışında beni bekliyordu. Bir sonraki adımımı kestirmek ister gibiydi. Kapıya yaslanmış tedirgin şekilde oturuyordu. Kalıntıların saldırısında olduğundan bile daha huzursuz görünüyordu. Gösterişli giysilerini çıkarıp bir kot pantolon giymişti ve elinde bir şey vardı. Elinde tuttuğu şey elektronik dosyamdı.

“Bu konuşmayı yapmamız için en iyi yer burası mı?” dedim. Onu burada görünce annemle yaptığım konuşmadan sonra onunla görüşmek isteyeceğimi bildiğini anladım.

“Hayır, fiskiyelerin bulunduğu yere gidelim. Ve Adelice...” duraksadı... “oraya varana kadar sorularım kendine sakla.”

Söylediği gibi yaptım ama nedeni ne soracağımdan emin olmamamdı ve dışarı çıkıp bahçeye kadar yürümek için geçen sürede annemin beni onunla konuşmaya iterek içimde yarattığı endişeden biraz kurtulmaya çalıştım.

“Suyun sesi gözetimin duymasına engel olur,” dedi Dante fiskiyeinin kenarına oturduğumuzda. Soğuktan ve sırtıma hafifçe püsküren suyu hissediyordum ama önemsemedim.

“Biliyorum.” Jost ve ben bu numarayı Kule’de ses vericilerini engellemek için kullanıyorduk,” dedim.

Dante elektronik dosyayı bir elinden diğerine geçirerek oynayıp duruyordu. “Akıllı çocuk. İyi birine benziyor. Onu seviyor musun?”

Yakışksız bir soruydu ve beni hazırlıksız yakalamıştı. “Seni ilgilendirdiğini sanmıyorum.”

“Haklısın,” dedi Dante. “Yalnızca merak etmiştim.”

Neden merak etmişti? Kur yapar gibi sormamıştı. Daha çok arayı kapatmaya çalışan eski bir arkadaş gibi sormuştu. Ama biz arkadaş değildik. En azından henüz değildik.

“Mührünü taramak için bunu getirdim,” dedi.

“Önce sorularım var,” dedim kolumu belime koyarak. “Birçok sorum var.”

“Biliyorum Adelice,” dedi Dante sakın bir sesle. “Benim de sorularım var. Sanırım aradığımız yanıtlardan bir kısmı bu kum saatinde gizlenmiş olabilir.”

Babamın yaptığı mührü taramaya çalışmak asla aklıma gelmemişti. Kim olduğumu anımsamam için yaptığını söylemişti ve ben de bu basit açıklamayı kabul etmişim ama burada Kairos işareti olduğunu öğrenmişim ve başka yanıtlar gizleyebileceğinin farkındaydım.

“Bende de var,” dedi Dante ve bileğini bana gösterdi.

Yutkundum. Bunu bana göstermek için neden bu kadar beklemişti?

“Seninkinde ne diyor?”

“Özel bir şey değil. Buraya sığınmak için nedenlerim vardı,” dedi. “Buraya gelmeme ve Kincaid’in gözüne girmeme yardımcı oldu.”

“O bir Güneşdağıtan’dan daha fazlası,” dedim kuşkulanarak.

“Çok daha fazlası,” dedi Dante. “Sana dünyaya bakman için yeni yollar gösterebilirim Adelice ama öncelikle mühürde ne yazdığını öğrenmem gerek.”

Yanıt almaya istekli bir şekilde bileğimi uzattım. Yavaşça bileğimi tuttu. Elinin sıcaklığı koluma yayılarak beni rahatlatıyordu. Elektronik dosyanın tarama yapması uzun sürdü ve so-

nunda bilgi ekranda belirdi. Ne yazdığını okuyamıyordum ama onun büyüyen gözlerine yansımış gibiydi.

“Aradığımı buldun mu?” dedim.

Yanıt vermeden önce Dante uzun bir süre bekledi ve sonra sıkıca bileğimi kavradı.

“Senin baban olduğumu söylüyor.”

Zaman donmuştu ve zihnim boş bir ekran gibiydi. Baştan aşağı tüm bedenimin ürperdiğini hissediyordum. Atlamaya çalışmamıştım ama düşüyor gibiydim. Hayatım ellerimin arasından kayıp gidiyordu.

Annemin bana söylemeye çalıştığı buydu. Bu yüzden beni Dante'den yanıtlar almaya itmişti. Bu nasıl olabilirdi? Dante benden yalnızca bir, iki yaş büyüktü.

Bir ses duydum ve hâlâ fiskiyeinin kenarında oturduğumu fark ettim.

"İslanıyorsun," dedi Dante.

Ve o anda tam bir *baba* gibi konuştu.

"İşte burada," dedi elektronik dosyayı uzatarak. "Annenle baban bilgiyi mührün içine gizlemişler."

"Babam öldü," dedim sert bir şekilde. "Kazanım için geldikleri gece Benn Lewys öldü. Kim olursan ol ve annemle aranda ne geçmiş olursa olsun, hiçbir şey bu gerçeği değiştiremez."

İçeri girene kadar hiç durmadan koştum. Arkamdan adımların seslenmeye devam ediyordu.

Jost'un yatak odası benimkinin karşısındaydı. Geç olduğunun, konuşmak istemediğimin ve onun uykuda olduğunun far-

kında olsam da kapısına baktım.

Ama kapı koluna dokunduğum anda kapının açılacağını da farkındaydım.

Öyle yaptım. Odası etrafımı göremeyeceğim kadar karanlıktı. Güvenlik sisteminden gelen tek bir ışık huzmesi kalmıyordu. Perdeden içeri sızmayı başarmıştı ve Jost'un şeklini görmemi sağlıyordu. Parmaklarımın ucuna basarak yatağına yaklaştım ve onu seyretmeye başladım. Yastığı kolunun altında katlanmıştı ve saçları yüzünü örtüyordu. Yavaş ve düzenli şekilde nefes alıyordu. Beni sakinleştirmesini ister gibi her alıp verdiği soluğu saymaya başladım.

İşe yaramadığını fark edince yatağa girip onun yanına uzandım. Döndü ve kolunu belime doladı ama gözleri açılmadı.

"Hâlâ giyiniksin."

İyice yanına sokuldum. Neden uyanık olduğumu anlatmak istemiyordum. Bugün gördüklerimi ve öğrendiklerimi paylaşmak istemiyordum. Henüz istemiyordum çünkü kendim bile hiçbir şey anlamamıştım.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu.

"Henüz denemedim bile," dedim, itiraf ederek.

"Belki de biraz..."

Konuşmak istersin, diyeceğini bildiğim için ona sözlerini bitirme fırsatı vermedim. Konuşmak istemiyordum. Düşünmek bile istemiyordum ve bu yüzden sorusunu bir öpücükle durdurdum.

Karşı çıkmadı.

Aslında tüm bedeni evet diyordu. Parmaklarıyla çenemi tuttu ve beni öpmeye başladı. Sonra parmakları gevşedi ve saçlarının arasına girdi. Oda yok olmuştu. Yalnızca o ve dudaklarının yumuşaklığı vardı. Elimde kalan tek gerçek şey buydu. Üstümdeyken sırtının gerilmiş kaslarını hissediyordum. Bedenim

Jost'un aramızda bıraktığı mesafeyi kapatmak için acı çekiyordu ama elleri beni olduğum yerde tutuyordu.

Ona yaklaşmaya çalıştım. Bana dokunması göğsümde hissettiğim acıyı yok etti.

"Sana ihtiyacım var," dedim kulağına fısıldayarak. Sırtımı okşayarak beni yukarı doğru çekti. Beni kucaklayınca kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolandı. Bedenlerimiz birbirine karışmış gibiydi.

Ama aramızdaki duvar var olmaya devam ediyordu ve dudaklarımdan ayrılan dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Neden kaçıyorsun Adelice?"

Beni çok iyi tanıyordu. İnkâr etsem de bunu fark etmek beni sevindirdi. "Kaçmıyorum."

Jost sırtüstü döndü ve elimi tuttu. "Konuşman için seni zorlamayacağım Adelice ama konuşmanı isterdim."

Onunla bile olsa, henüz konuşmaya hazır değildim. Ona doğru döndüm ve titreyen parmağımı yanağında gezdirdim. "Hiçbir şeyden kaçmıyorum," diye fısıldadım. "Bir şeye koşuyorum. Sana koşuyorum."

Yeniden konuşmak için ısrar etmedi.

ON BİR

Kütüphaneye ayrılan alan Kule'deki yemek odası kadar genişti ve kitaplar kafes şeklindeki kapıların arkasına yerleştirilmişti. Biri şöminede ateş yakmıştı ve ısı tüm odaya yayılıyordu. Bu kadar kitabın var olabileceğini asla düşünmemiştim. Deneyimim annemle babamın odasına gizlenmiş on beş ya da yirmi kitapla sınırlıydı. Oda bütün güçlü yaratıcıların hikâyelerinin anlatıldığı, evrenin doğasıyla ilgili kitaplarla doluydu. İnsanlar tarafından yaratılmış bir dünyadan geliyordum ama Yeryüzü'nde, insanların nereden geldiği bilinmiyordu. Olağanüstü bir şansın mı yoksa kutsal bir aracılığın mı sonucu olduğumuz bilinmiyordu. Burada beni sözcüklerin ve düşüncelerin dünyasına götüren şiir ve düzyazı, bilim ve tarih kitaplarını buldum.

Tarih kitaplarımn çoğunda tarih yazılmıştı. Hiçbiri Arras'm ortaya çıkmasından ya da Yeryüzü'nden Toplu Göç'ün yapılmasından sonra yazılmamıştı. Korkarım artık kimse kitap yazmıyordu. Bu gerçeklikle bir zamanlar bildiğim gerçeklik arasında bağlantı kuracak bazı ipuçları bulma ümidiyle sayfaları karıştırdım ama kitaplar adını asla duymadığım yerler, kişiler ve olaylarla doluydu.

"Onları biriktiriyorum." Kincaid'in sesi ilgisiz gibiydi ama ba-

şını eğme şeklinden etkilendiğimi umduğunu görebiliyordum.

“Annemle babamın da kitapları vardı,” dedim.

Kincaid kanepenin geniş koluna oturarak öne eğildi. “Demek bir isyankâr olarak yetiştirildin.”

“Hayır, topluma uyum sağlamak üzere yetiştirildim,” dedim onu düzelterek.

“Ama yine de buradasın. Annesi hapishanemde tutuklu olan, kitap okuyan ve Lonca’dan kaçan bir kız,” dedi yanaklarında donup kalan bir gülümsemeyle. Gözleri yılan gibi en küçük hareketimi izliyordu.

“Bu bir sorun mu?” diye sordum.

“Benim için değil. En azından şimdilik,” dedi Kincaid. “Arras’ta bulunan ihbarcılarım, Lonca’nın senin beklenmeyen gidişinden hiç memnun olmadığını söylüyorlar. Anlaşılan onlar için sıradan bir Dokumacıdan daha fazlasıydın.”

Gözlerimi şeytanca bakışlı gözlerinden ayırmamaya ve gözlerimi kırpmamaya çalışıyordum.

“Kaygılanma çocuğum. Buraya gelmiş olman beni heyecanlandırıyor. Cormac Patton’ın düşmanı benim dostumdur. Ama neden burada olduğunu merak ediyorum. Planın nedir?”

Kincaid’e güvenip güvenemeyeceğime emin değildim. On-
dan hoşlanmadığımı biliyordum ama bize evini açmıştı. Ayrıca benim gibi o da Cormac’ı mahvetmeye istekliydi. Dikkatimi yeniden raflara çevirdim. “Bu dünya ve Arras hakkında yanıtlar arıyorum. Kairos’la ilgili bir kitap bulmayı ümit ediyordum.”

“Bu güç olacak,” dedi Kincaid, sesinde bir övünme ifadesiyle. “Toplu Göç’ten sonra pek kitap yayınlanmadı.”

“Ne talihsizlik!”

“Öyle değil mi? Lonca’nın edebiyatı kısıtlama isteğine asla katılmadım. Edebiyatın denetimli tarih anlatımı için tehlikeli olduğunu varsayıyorlardı ama ben bunun barbarca olduğunu

düşünüyorum. Buraya yerleşmemin nedenlerinden biri de bu. Lonca bu malikâneyi uzun bir süre işgal etti. Belli ki Arras'ta edebiyatı ve sosyal ilimleri geliştirmek umurlarında değildi ama Yeryüzü'nde bulunana koruma konusunda hevesliyidiler. Ben çok daha dikkatli bir ev sahibi oldum. Emrimde çalışanlar heykeller ve kitaplıklar konusunda çok hassas davranırlar. Eminim burada birçok değerli şey bulabilirsiniz."

Kincaid'in sanatsal hırsları beni pek ilgilendirmiyordu ama çabasını takdir ettiğimi belirtmek için başımla onayladım. "Kairos nedir?" dedim, konuyu değiştirerek.

"Doğru soru, 'Kairos kimdir?' olmalı," dedi Kincaid.

"Bildüğümüz kadarıyla Kairos bir bilim insanının adıdır. Onun işaretini taşıdığını öğrendim," dedi.

Tereddüt ettim ama sonra kolumu ona uzattım. Bu bilgiyi gizlemeyi anlamsız buluyordum. Lonca'ya ihanet ettiğimi zaten biliyordu.

"Peki, öyleyse Kairos kimdi?" diye sordum.

"Bu karmaşık bir konu," dedi Kincaid bocalayarak.

"Lütfen. Ben işaretimi gösterdim," dedim ısrar ederek.

Kincaid'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Cypress Projesi'ni başlatan bilim insanıydı. Söylendiğine göre temel ilkeler konusunda Lonca'yla aynı fikirde değildi. Aslında bu bir efsane."

"Ona ne oldu?" dedim.

"Yok oldu. Ansızın ortadan kayboldu! Toplu Göç'ten sonra arkada bırakılanların bir kısmı kendilerini Kairos Gündemi olarak adlandırdılar ve onun çalışmasını devam ettirmeye karar verdiler."

"Onun anısını mı yaşatmak istediler?"

"Öyle de denebilir," dedi Kincaid onaylayarak. "Ne yazık ki Arras'a karşı gösterdikleri direncin faydasız olduğunu anlayınca hırsları yok oldu."

“Ama Gündem’in Lonca’ya karşı koyma planı vardı, öyle değil mi?” diye sordum.

“Gündem Kairos’un ardında bir makine bıraktığına inanıyordu.”

“Bir makine mi?” diye sordum nefes bile almadan. “Ne işe yarıyordu?”

“Kimse bilmiyor. Halka olarak adlandırılıyor. Efsanesi neredeyse Kairos’un kendisi kadar dillere destan. Bazıları Halka’nın sayesinde Yeryüzü’nün Arras’ı kontrol edebileceğine inanıyor.”

“Lonca’nın bizi kontrol etmesi yerine mi?” dedim.

“Bundan fazlasını yapabileceğine inanıyorum. Kairos Arras’ın Yeryüzü’ne bağımlılığını bitirmek istiyordu. Makinesi Arras’ı yalnızca kontrol etmekten fazlasını yapıyor olmalı. Yıllar önce onu bulup, Kairos’un işini bitireceğime yemin ettim. Arras Yeryüzü’nden bağımsız olursa bu gezegen yeniden zenginleşebilir. ‘Güneşte göl-gemi gözetlemek dışında zaman öldürmeyi sevmem.’”

“Shakespeare mi?” dedim.

“Bu da benim bağımlılığım,” dedi.

Başucu kitaplarıma bir Shakespeare kitabı eklemeyi unutmamalıydım. Onu incelemek Kincaid’i daha iyi kavramamı sağlayabilirdi.

“Halka konusunda haklıysan, her iki dünya var olmaya devam edebilir mi?” dedim. Çok mu şey ümit ediyordum?

“Buna kesinlikle eminim ama adamlarım yıllarca Halka’yı bulmaya çalıştılar.” Kincaid kanepeye gömülerek arkaya yaslanınca nabzım hızlandı. Lonca hakkında bilgi edinmiş olabilirdi.

“Başaramadılar mı?”

“Sonu olmayan çabalar. Büyük olasılıkla öyle bir şey yok.” Biraz duraksayıp devam etti. “Ama insan ümit edebilir.” Ayağa kalkıp kolunu bana uzatınca, kalbim sıkışarak kolumu elinin üzerinden geçirdim ve kütüphaneden dışarı çıktık.

“Demek hepsi bu,” dedim. “Söylentiler! Yalanlar!”

“Ah, hayır,” dedi Kincaid, serbest eliyle alnını sıvazlayarak. “Sana göstereceğim başka şeyler de var.”

“Cypress Projesi hakkında eski bir film. Kincaid bunun sizi bilgilendireceğini umut ediyor,” dedi Dante. Bir ucunda büyük, beyaz bir ekran bulunan odaya bizi götürürken çok resmi davranıyordu. Bahçede yaptığımız konuşmadan bu yana ondan kaçırıyordum ama aradan birkaç gün geçmiş olsa da aramıza bir bulut gibi yerleşen gerginlik yok olmamıştı. Jost ve Erik’in bunu algılayıp algılayamadıklarını merak ediyordum.

Sinema salonunun duvarları kırmızı ipek kumaşla kaplıydı. Halılar öyle gösterişliydi ki kadife gibi görünüyordu. Sırayla dizilmiş koltuklar da aynı şekilde görkemliydi. Kule’de video izlediğimiz beyaz odayla hiçbir ilgisi yoktu.

Cypress Projesi. Dükkânına girdiğimizde Greta bundan söz etmiş, Kincaid de bugün aynı şeyden bahsetmişti. Dante bana söz verdiği yanıtları vermeye çalışıyordu. “Cypress Projesi Arras mı? Bu yüzden mi başkentimizin adı Cypress?” dedim.

“Sanırım,” dedi mırıldanarak. “Zekâlarını hatırlatan bir nokta olmalı.”

“Ama kimsenin Yeryüzü’nü öğrenmesini istemediler,” dedim.

“Sonraki nesiller değil ama Arras’m asıl halkı onların başarisından gurur duyuyordu.”

“Film video gibi bir şey mi?” diye sordum ekranı işaret ederek.

“Evet.” Anlaşılan yanımdan uzaklaşmaya hevesli olan Dante izin istedi. Gittiğini görmek beni üzmedi. Aramızdaki tuhaflığı gizlemek zorlaşıyordu ve hâlâ diğerlerine Dante’nin iddiasını söylememiştim.

Yerimizi aldık ve filmin başlamasını bekledik. Kincaid girdi ama bizle oturmadı. Odanın yan tarafında bir kanepeye yerleşti.

Yanına yalnızca Valery otururdu. Bana bakarak başını eğdi ve ona bakarken yakalandığım için utandım.

Sonunda bulanık bir ışık ekrana yansdı. Görüntüler siyah beyazdı ve ses olmasa da çatırtılar duyuluyordu. Dante geri döndü ve yanıma oturdu. Jost'un kolunu omzumda hissederek ekrana odaklanmaya çalıştım.

Şehirlerden tanklar geçiyordu. Sıraya dizilmiş askerler gururla yürüyorlardı. Kadınlar pencerelerden el sallıyorlardı. Bıyıklı bir adam kürsüden bağırıyordu. Uçaklar bombalar atıyordu. Sonra beyaz saçlı bir adam belirdi ve doğrucu kameraya bakarak konuşmaya başladı. Ne söylediğini duymuyordum ama söyledikleri önemli gibiydi.

"Kim bu?" diye sordum Dante'ye.

"İplikleri keşfeden bilim insanı," dedi fısıldayarak.

Birdenbire ilk olarak Loricel'in bana sözünü ettiği, Arras'ta adı unutturulmaya çalışılan bilim insanının Kincaid'in sözünü ettiği ve bileğimde işaretini taşıdığım kişiyle aynı olduğunu fark ettim: Kairos. Ekranda hareket ediyordu ve kamera görüntüyü dışı çarklardan oluşan küçük bir makineye yaklaştırmıştı.

"Bir dokuma tezgâhı," dedim nefes nefese.

Bilim insanı bir topluluğa dokuma tezgâhının özelliklerini gösteriyordu. Bir zamanlar Arras'ta devlet görevlisi olan Kincaid'e göz attım ve hemen bakışlarımı yeniden ekrana çevirdim. Biz filmi izlerken Kincaid de bizi izliyordu ve şu an gözlerini üstümde hissediyordum.

Ekranda tartılmak, gözlerini kontrol ettirmek ve ellerini ölçtürmek için sıraya dizilmiş, bekleyen kızlar belirdi. Birçoğu kameraya bakıp gülümsüyor ve el sallıyorlardı. Bir tanesi kolunu yukarı kaldırdı ve kameraya ateşli bir bakış attıktan sonra gülmeye başladı.

"Bunlar..." dedi Jost şaşkın bir sesle.

“Seçilmişler,” dedi Dante. Kendimi filme öyle kaptırmıştım ki aramızdaki gerginliği unuttum. “Filmden öyle anlaşılıyor. Ses olmasını ve bize ne söylediklerini duyabilmeyi isterdim. Diğer kayıtların çoğu yok edildi. Cypress Projesi’nin gizliliğini sağlamak için Lonca çok uğraştı.”

Ama benim için olup biteni anlamak pek zor değildi. Özellikle de götürülmesine izin verilen öğelerin listesi ve katılımcılar için hazırlanan yazılı yönetmelik ekranda belirince hiç kuşku kalmadı.

“Bir dakika,” dedim, yavaşça bir şeyi algımlarken. “Bu nitelik şartları Dokumacılar için geçerli değildi.”

“Hayır, aileler ve bireyler Arras’m dokumasında bir nokta edinmek için sağlık ve değerlerini kanıtlamak zorundaydılar.”

“Peki, ya bunu yapmayanlar?” diye sordum.

“Kanıtı gördünüz,” diye yanıtladı Dante. “Yeryüzü’nde bulunan herkes Arras’a göç etmedi ama Lonca’nım dilediği gibi nesilleri de tükenmedi. Geride bırakılanlar yüzey şartlarına uyum sağladılar. Savaş çabucak sona erdi. Savaşı başlatan Hitler’in savaşacağı kimse kalmadı ve boğuşulması gereken daha büyük sorunlar ortaya çıktı.”

“Durumu sezenleri yanlarına aldılar.” Adalet duygum bu eşitsizliğe isyan ediyordu.

“Savaşın kalanları yok edeceğini varsaydılar. Az sayıdaki kayıttan öğrendiğimize göre savaş birkaç yıl daha sürdü ve neredeyse on yılı etkiledi. Çoğunlukla Avrupa olarak adlandırılan bölgede devam ettiği için Buzbölge daha az etkilendi,” dedi.

“Avrupa olarak bilinen mi?”

“Elimizdeki bilgiye göre büyük bir kısmının yok olduğunu söyleyebiliriz. Müttefik birliklerin çoğunluğu orada bulunduğundan, Arras’m nüfusunun büyük bir kısmı Avrupa’dan geldi. Onlar gittikten sonra kalanların çoğu ayaklanmalar sırasında öl-

düler. Hayatta kalanlar Buzbölge'ye geldiler.” Bunları anlatırken Dante gözlerini ekrandan ayırmıyordu. Bir gazeteci gibi davranıyordu.

Son birkaç görüntüyü de izledikten sonra film, biri kız, diğeri erkek, iki çocuklu mutlu bir aile resmiyle bitti. Kim olduklarını bilmek isterdim. Yaptıkları şeyin kendilerini ölümsüzlüğe mi götüreceğini düşünmüşlerdi? Ya harap olmuş bu dünyadaki sinema salonunu görseler ne hissederlerdi? Unutulmuş, boş bir Yeryüzü'nde...

“Filmi aydınlatıcı bulduğunuzu umarım.” Sesinde yorgun ve onunla bağdaştıramadığım ağır bir ifade vardı. Yüzüne bakınca filmin Kincaid'i etkilediğini ve gözlerinin yaşlı olduğunu fark ettim. Yüzlerce yıl önce olan bir şeyden etkilenmişti.

“Yanıt vermekten çok, ortaya yeni sorular çıkarıyor,” dedim. Yüzümdeki şaşkınlığı gizleme çabasıyla başımı biraz aşağı eğdim.

“Dünyalarımızın nasıl oluştuğunun hikâyesi bu.” Kincaid ellerini açtı. “Bir filmin her şeyi açıklamasını bekleyemezsin.”

ON İKİ

Sinema salonundan çıkarken Dante beni izliyordu ama Jost beni korumak ister gibi kolunu omzumdan ayırmadı. Sonsuza kadar Dante'den kaçamayacağımı biliyordum ama şimdi filmi gördükten sonra silkinerek Jost'un kolundan kendimi kurtardım ve yanağına aceleyle bir öpücük kondurdum. Bundan hoşlanmadı ama başıyla Dante'yi selamlayıp ana binaya doğru geri döndü. Dante'yle ben ise taş yolun üstünde durduk. Işıklar alacakaranlık olacak şekilde kısılmıştı ama yine de yabani bitkilerin şeklini seçebiliyor ve en yakındaki çeşmeden damlayan suyun sesini duyabiliyordum.

“Bizim hakkımızda kimseyle konuştu mu?” dedi Dante.

Hayır anlamında başımı salladım. “Nasıl anlatacağımdan emin olamadım.”

“Ben bile inanmakta zorluk çekiyorum,” dedi Dante.

“Ama kuşkulanmıştın. Neden?”

“Soyadının Lewys olduğunu söylemiştin ve ayrıca annenden dolayı şüphelendim,” dedi.

“Onu tanıyor musun?” diye sordum.

“Elbette... o, senin annen.”

Cümleleri ve dolayısıyla düşünceleri bir araya getirmekte zorlanıyordum. Anlam veremiyordum. Bu olanaksızdı. “Demek onu *tanıyordun*.”

“Evet,” dedi Dante onaylayarak.

“Ama Benn Lewys benim babamdı,” dedim zihnimi toparlamaya çalışarak.

“Benn benim kardeşimdi,” dedi Dante.

“Onun bir ağabeyi yoktu,” dedim.

“Hayır, ağabeyi oradan ayrıldı.” Dante gözlerini kırptırdı. “Oradan ayrıldım çünkü Lonca peşimdeydi.”

Geçmişimizle ilgili iddiaları başta olmak üzere, hiçbir şey açıklamıyordu. Kendini nasıl Yeryüzü’nde bulunduğunu da anlamamıştım. Ama annem bu konuda üstü kapalı konuştuğu için yine de dikkatimi toplamaya çalıştım.

“Ama,” dedim çabalayarak, “babam olacak yaşta değilsin.”

“Bu konuya gelince,” dedi şakaklarını ovuşturarak.

“Evet?” dedim ısrarcı davranarak.

“Burada her şey farklı.”

“Zaman makineleriniz mi var?” dedim alaycı bir ifadeyle.

“Onlara ihtiyacımız yok. Yeryüzü’nde zaman, geldiğimiz yer kadar hızla akıp geçmiyor. Arras’ta zaman Yeryüzü’yle aynı fizik kanunlarına bağlı değil. Yeryüzü’nde geçen her ay için Arras’ta bir yıl geçer. Yani on altı yaşındaysan...”

“Yalnızca on altı ay önce oradan ayrılmışım,” dedim. Doğru söylüyorsa, biz oradan ayrıldıktan sonra Arras’ta altı ay geçmişti. Yakında ilkbahar gelecek ve Amie okulun ilköğretim bölümünden mezun olacaktı.

“Oradan yeni ayrılmış gibi hissediyorum ama işte sen karşımdasın,” dedi Dante. “Hamile olduğunu bilseydim Meria’yı bırakıp gitmezdim.”

Anlamamı istiyordu. Onu bağışlamamı istiyordu.

“Önemi yok,” dedim. Sesim buz gibiydi ve bunu fark ettiğini biliyordum. “Ama yine de onu terk ettin.”

Beni tek ettin, diye ekledim sessizce.

"Anlamıyorsun. Meria benimle gelmeyi reddetti," dedi Dante açıklayarak. "Kaçmak istemedi. Fikir değiştirirse gelebilmesi için ona Kairos'un işaretini gösterdim."

"Bunun ne önemi var?" dedim, benim için artık asıl anlamını kaybetmiş bir sembol olan mührü göstererek. Şimdi bir başka sır ve yalandan farklı bir şey değildi.

"Güven belgesi," dedi. "Önemli olan yalnızca işaret değil, aynı zamanda mührün içerdiği bilgidir. Birçok mülteci ya da karışt görüşlü kişi kendi mühürlerini saç çizgilerinin altında gizlerler."

Bu yüzden kız ensemize bakmıştı ama babam benimkini bileğimi dağlayarak yaptığından onu görememişti. "Benimki neden burada?"

"Öncelikli geçiş hakkı," dedi Dante. "O gece kaçmayı başarabilseydin, kanallarımız seni hızla geçirecekti. Kincaid'in Aras'taki adamları bilgiyi soruşturacaklardı ama mührünün yeri sana geçitten öncelikli geçiş hakkı sağlayacaktı."

"Geçit mi?" dedim.

"Aras'tan bir çıkış. Mültecilerin çoğu Yeryüzü'ne bu şekilde gelirler."

"Bütün bunları Meria'ya anlattım. Gelebilseydi..." Duraksadı ve bir şey anlatmak ister gibi yüzümü inceledi ama sonra konuyu değiştirdi. "Nasıl hissettiğimi hayal edemezsin. Tıpatıp ona benzeyen bir kız, bileğinde o işaretle çıkagelip hayatıma giriyor ama..."

"Bunu yapan annem değil, babamdı," dedim sözünü keserek.

Yüzünde ihanetin acısı bir an görünüp kayboldu. "Annen ona söylemiş olmalı."

Sırrını kocasına açıkladığı için üzülmüştü. Yani kardeşine. "Evet," dedim, "çünkü onu seviyordu. Çünkü o, iyi bir insandı."

"Asla aksini söylemedim." Ama bedeni, şimdi aksini söyler gibiydi. Her ifadesi, her hareketi, her duraksaması kırgındı. Son-

ra duruşu değışti ve karşımda küçölmeye başladı. Malikânede geçirdiğimiz kısa sürede Dante asla bu kadar savunmasız görünmemişti.

“Gördüğüm anda seni tanıdım,” dedi. “Kendime bile açıklayamıyordum.”

“O yüzden bizi sığınağa davet ettin,” dedim.

“İlk başta senin Meria olduğunu, biraz değıştiğini ve benimle oyun oynadığını düşündüm.”

“Annem böyle bir şey yapmazdı,” dedim onu savunarak.

“Tanıdığım çabuk parlayan kadın yapardı ama çok geçmeden senin o olmadığını anladım,” dedi Dante.

“Jost’u öptüğümü gördüğünde mi anladın?”

“Hayır, nedeni o değildi. Beni tanımadığın belliydi ama mührü gösterip hikâyeni anlatmaya başladığında...”

“O anda anladın...”

“Hayır, mührü tarayana kadar tam olarak anladığımı söyleyemem,” dedi itiraf ederek. “O anda bile kabul etmek istemedim. Ama seni gördüğüm anda bana ciğerlerimdeki hava kadar tanıdık gelmiştin. Nedenini anlamamıştım.”

“Kulağa mantıklı geliyor,” dedim. Ben de Dante’yle ilk karşılaştığımızda neden bu kadar tanıdık geldiğini, asla karşılaşmadığım birini nereden tanıyabileceğimi anlamaya çalışıp durmuştum. Şimdi onda babamı... Benn’i... görebiliyordum. Yüz hatları birbirine benziyordu. Dante, tanıdığım adamın biraz daha genç haliydi. “Varlığımdan haberin yok muydu?”

“Hayır,” dedi.

“Peki, öyleyse babam olduğunu nereden biliyorsun? Annem kardeşinle evlendiğine göre...”

“Burada öyle söylüyor,” dedi bileğimdeki mührü dokunarak.

“Bana asla söylemediler,” dedim. Aldatılmış hissediyordum. Biyolojik olarak babam olmaması, Benn’e karşı hislerimi değış-

tirir miydi? Bana açıklamamış olması ne fark ederdi?

“Seni koruyorlardı,” dedi. “Ailemi korumanın tek yolu kaçmaktı. Babanın ben olduğumu bilseler, Lonca yetkilileri doğmana asla izin vermezlerdi.”

“Çünkü annemle evli değildin,” dedim tahminde bulunarak.

Söylediğim şeyin onu güldürmesi beni şaşırttı. “Politikaları ne olursa olsun, Lonca’da bulunan hiç kimse ahlâki açıdan o kadar katı değildir. Hayır, nedeni, senin çok tehlikeli olacağını bilmeleri olurdu. Sanırım haklı olduklarını kanıtladın.”

“Ama neden?”

“Senin genetik yapında bir çocuk kontrol edilemez.”

“Genetik yapımda mı? Benim genetik yapıyı nereden bilebilirler?”

Dante tereddüt etti. Gözleri boşluğa bakar gibiydi. “Herkesin genetik yapısını bilirler. Anneninkini de biliyorlardı, benimkini de. Bu yüzden onunla evlenmeme izin vermediler. Kule’de bir süre yaşadın. Arras’ta kadınların doğurmak için izin almaları gerektiğini biliyorsun ama herkes hamile kalabilir,” dedi.

“Ama izin alamazlarsa ne yaparlar?” diye sordum.

“Gizli işlerin döndüğü yerler yalnızca Yeryüzü’nde bulunmaz Adelice. Arras’ta da sırlar vardır ama bedelini ödemek gerekir.”

“Öyleyse neden kalmadın? Gizlenecek yer olduğuna ve annemi sevdiğine göre neden kalmadın?” dedim.

“Artık çok geçti. Daha önce ayrılmış olsaydım pazarda bir düzen kurabilirdim ama evlilik isteğimiz reddedilene kadar bir sorun olduğunu bilmiyorduk. O zaman dosyamda bulunan bilginin Arras’ta kalamayacağım anlamına geldiğini anladık.”

Annemle evlenecekti. Lonca annemin daha fazla çocuk yapma isteğine karşı çıkmakla ve babamla annemi önemsiz işlere yerleştirmekle kalmamış, istemedikleri bir hayatı onlara zorla kabul ettirmişti. Ondan sonra annemle babamın devletin talep-

lerini ne şekilde algıladığına şaşmamak gerekiyordu.

“Peki, ama Lonca seni neden istiyordu?” diye sordum.

“Söylediğim gibi, benim sırlarım var.” Sorumdan kaçınarak eliyle saçlarını düzeltti. “Ailenin radyosu var mıydı? Ya kitapları?”

Başımınla onayladım.

“Ya Yeryüzü’yle ilgili hikâyeler?”

Yavaşça başımı salladım. “Kule’deki Yaratıcı Loricel, bana Yeryüzü’nden söz eden ilk kişiydi. Annemle babam bana anlatmayı unutmuş olmalılar.”

“Olanaksız. Söylememeyi seçmiş olmalılar,” dedi Dante.

“Demek biliyorlardı... ama öyleyse neden testte başarısız olmam için beni eğittiler?” diye sordum. “Beni buraya getirebilirlerdi.”

“Meria Yeryüzü’ne gelmek istemiyordu,” dedi soğuk bir sesle. O anda Arras’ta geçen on altı yılın anneme yeni bir hayat kurmak için yeterli zaman sağladığını ama Dante’nin aynı olanağın yoksun olduğunu anladım. Yaraları hâlâ kapanmamıştı.

“Bu mümkün değil. Bana söylediğin hiçbir şeyin anlamı yok. Babam olamazsın ve Arras’ta hızlandırılmış bir zaman çizelgesi yok.” Dante’nin bana verdiği bilgiyi silmek ister gibi, her bir sözcük ağzımdan bir öncekinden daha yüksek sesle çıkıyordu.

Dante söylediklerimi değerlendirmek için duraksadı ve sonra ayağa kalkıp çeşmenin yanında kıvrılmış duran eğreltiotuna yaklaştı. “Evrenin dokusunu görebilmek için Dokumacılar dokuma tezgâhı kullanırlar,” dedi Dante. “Arras’ın dokuması içinde çalışırlar.”

“Yaratıcı, Loricel hariç,” dedim dikkatini çekerek. “İplikleri bir tezgâh olmaksızın yakalayabilirdi. Buradaki hammaddeyi biriktirmeye yardım etmesi için bile onu kullandılar.”

“Bu tamamen farklı bir beceri düzeyi,” dedi Dante, kaşlarını çatarak. Bir şeyler açıklamaya çalışıyordu ve ben sözünü kesip duruyordum. “Çok az sayıda kadının benzer bir yeteneği vardır.”

Kadını vurgulayış şekli iliklerime kadar ürpermeme neden oldu. Kule'deki atölyesinde Loricel'in bir kez üstü kapalı söylediği şeyi anımsadım: *Erkeklerin de dokumayla çalıştığı bazı bölümler bulunduğu söylentileri var ama Lonca bunu her zaman yalanlar.*

"Erkekler için farklıdır," diye devam etti Dante. "Dokuma tezgâhına ihtiyacımız yoktur ama zaten var olan şeyleri değiştirebiliriz."

Soru sormaktan kendimi alamadım. "Sen dokuyabiliyor musun?"

"Değiştirebiliyorum," dedi sözlerine açıklık getirerek. "Aynı malzemelerle farklı sonuçlar. Dokumacılar yaratabilirler ama Terziler yalnızca var olanı değiştirebilirler. Ben bir Terziyim."

"Bu yüzden kaçtın." Demek Loricel erkeklerin çalıştığı bölümler konusunda haklıydı ve Dante'nin de orada çalışmasını istemişlerdi.

"Eminim orada Terzilerle karşılaşmış olmalısın. Seni iyileştiren bir sağlık görevlisi ya da bir asistan gibi," dedi.

Kazanımım sırasında yaralanan bacağımı iyileştiren doktorla karşılaşmam bir gece önce verilen sakinleştiriciden dolayı bulanıktı ama Cormac'ın onu nasıl kolayca söküp attığını anımsıyordum. Bunu adam dünyanın en önemsiz şeyiymiş gibi yapmıştı. Arras'ta böyle adamlar varsa, Lonca'nın onları yönetme şekli çok farklı olmalıydı. "Bunu bize neden söylemiyorlar?"

"Değiştirme özel bir beceridir. Halk Terzilerin onlara neler yapabileceklerini, beden ve zihinleriyle nasıl oynayabileceklerini bilse, yeteneğimizin anlamı kalmazdı. Yenileme bandının sınırlı bir ölçekte değiştirme sayıldığını söyleyebiliriz. Halkın yaptığımızı bildiği şey bundan ibarettir. Gizlice çalışırsak daha faydalı oluruz. Lonca Terzi olarak çalışmam için beni zorlamadan önce oradan kaçtım."

"Senin bir Terzi olmanı mı istiyorlardı?" dedim.

“Ah, evet.”

“Bu yüzden aileni bırakıp kaçtın.”

“Sen de kaçtın,” dedi Dante dikkatimi çekerek.

“O farklı. Annemle babam kaçmam için beni zorladılar.”

“Neden öyle yaptıklarını düşünüyorsun?” dedi.

“Dokumacıları kilit altında tutuyorlardı.” Doktorları, hemşireleri ve beni şekillendirip değiştirecekleri kliniği düşündüm. “Doktorlar akşam evlerine gidiyorlardı. Onların özel hayatı vardı. Yalnızca Dokumacılar hapis hayatı yaşıtılıyordu.”

“Seni yemeğe davet ettiler mi?” diye sordu Dante. “Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Terzilere neler yaptıklarını bilmiyorsun. Dokuma tezgâhında çalışmaktan çok daha kötü bir kader.”

Yapay pencereler ve sürekli gözetimden daha mı kötüydü? “Sanmam.”

“Baksana Adelice, buraya gelmeden önce kaç Terzi tanıyordun?” dedi Dante.

“Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz,” diye başladım.

“Daha önce Terzilerden söz edildiğini duymuş muydun?”

“Hayır,” dedim sakın bir sesle.

“Dokumacılar tutuklu hayatı yaşayabilirler,” dedi Dante. “Ama Terziler *ortadan kaybolurlar*. Yüzeysel bir yaşam sürmek ya da Lonca’yla aynı düşüncede olmak zorunda bırakılırsınız. Sahte hayatlar yaşayıp, onlar tarafından seçilen şeytanca komploları uygularsınız.”

“Sen onlarla aynı düşüncede olmazsan ne yaparlar?”

“Aileni öldürürler,” dedi Dante. “Bir Dokumacı kazanımında herkes kutlama yapar. Bir Terzi kazanımı sırasında ortadan yok olur. Genellikle ailesinin başına da aynı şey gelir. Yaptığımız şeyin özelliğinden dolayı kimse Terzilerin var olduğunu resmi olarak bilmemelidir. Terziler, Dokumacılar ya da Yaratıcılar gibi yaratamazlar ama onların eserlerini değiştirebilirler.”

“Nasıl?”

“Bazen bir insanı ya da bir şeyi düzeltmek için özel aletler gerekir.”

Kule’deki klinikte çelik masada uzanırken zihnimi şekillendiren dişli çark sistemini anımsadım.

“Terziler anıları yok edebilir, duyguları değiştirebilir hatta yapılan işi tamamen geri alabilirler.”

“Geri alabilirler,” diye yineledim fısıldayarak.

“Beni izle,” dedi ve parmaklarını kapının yakınındaki eğreltötunun yaprakları arasına soktu. İlk başta onları okşuyor gibi görünüyordu ama sonra ne yaptığını anladım. Yaprakları oluşturan iplikleri birbirinden ayırıyordu. Birçok nesne ve hatta insan dokuma tezgâhının üstünde kalın, tek bir iplik olarak gözükürdü ama ben onları yeterince yakından incelediğim için birçok ince ipliğin özenli bir şekilde bükülmesiyle oluştuğunu biliyordum. Dante eğreltötünü parçalara ayırıyordu. İlk başta hiçbir şey olmadı, sonra bir ipliği çekip diğerlerinden ayırdı. Altın rengiydi ve Dante çekerken diğer ipliklerden ayrıldı. Sonuç anında ortaya çıkmıştı.

Eğreltötünün yaprakları soldu, gevşeyerek kahverengiye dönüştü ve ufalanarak gözlerimizin önünde toz haline geldi. Bir saniye önce canlıydı ama şimdi hiçbir şeye dönüşmüştü.

Dante’nin elindeki altın rengi ipliği bıraktığını ve onun da havaya karışıp yok olduğunu görünce gözlerim hayretle açıldı.

“Zamanı içinden çıkarıp attın,” dedim soluk soluğa. “İpliklerde zaman telleri bulunduğunu daha önce fark etmemiştim.”

“Görmek kolay değildir,” dedi Dante ve ellerini temizlemek ister gibi birbirine sürerek ovuşturdu. “Onu ayırdım.”

“İpliğin içinde neden zaman bulunuyor?” diye sordum.

“Her şeyin bir mevsimi var Adeline. Senin de, benim de yaşayacak doğal hayatlarımız var. Bize belirli bir süre verildi ve bittiğinde...”

“Öleceğiz,” dedim, onun yerine cümleyi bitirerek.

“Daha önce başka bir şey bizi öldürmezse.” Espri yapmaya çalışmıştı ama başarısız olmuştu. Ne de olsa ikimiz de, bizim gibi insanların yaşlılıktan ölme olasılığının zayıf olduğunu biliyorduk.

“Bir bitkiden zamanı çekip çıkarabildiğine göre, bunu bir insandan da yapabilirsin.” Bunu yaptığını görmeyi düşününce bile ürperdim.

“Evet.” Dante duraksadı ve yüzündeki gerginliği fark ettim. “Ya da amacına hizmet edecek şekilde onu doğal düzeninden ayırabilirsin. Lonca’nın yaptığı tam olarak buydu.” Ve o anda aklıma bir şey geldi. Cormac’ın resminin bulunduğu gazete haberini anımsadım. Propaganda filmini düşündüm. Arras’ta yüzlerce yıl geçtiğini biliyordum ama kimse bana tam olarak kaç yıl olduğunu söylememişti. Loricel de kaç yıldır Yaratıcı olarak çalıştığı konusunda ketum davranmıştı. Cormac asla yaşlanmıyor gibi görünüyordu. Okulda yurttaşlık bilgisi dersi okuyorduk ama tarih dersi yoktu çünkü Arras’ın tarihi asla değişmiyordu. Hoş bir şekilde devam edip gidiyordu.

“Kaç sene?” diye sordum çünkü parçalar yerine oturup bir sırrı ortaya çıkarmaya başlamış olsa da onun ağzından duymak istiyordum. “Büyük Göç’ten bu yana Yeryüzü’nde kaç sene geçti?”

“Yaklaşık olarak on altı sene. Yeryüzü’nde 1960 yılında olmalıyız ama bu yalnızca bir tahmin. Günler ve mevsimler olmadan söylemek zor.”

Matematikte asla iyi olmadım ama bunu ben bile anlayabiliyordum. Yeryüzü’nde on altı sene geçtiğine göre Arras’ta aşağı yukarı iki yüz sene geçmiş olmalıydı. Yeryüzü’nde bırakılanlar savaşı henüz unutmadan Arras’ta nesiller yaşamış ve ölmüştü.

Bunun hiçbir anlamı yoktu. Bu olanaksızdı. “Cormac Patton’ın iki yüz yaşının üstünde olduğunu mu söylüyorsun?”

Dante bana baktı ve gözlerindeki ateşi gördüm. “Tam olarak bunu söylüyorum.”

ON ÜÇ

Bileğimi kavrayan çelik kelepçeler beni masaya yapıştırmıştı. Gözlerimi kör eden ışıktaki etrafımı görmek için çabalarken, viski ve yenileme bantlarının kokusu midemi bulandırıyor. Yayın Birliği'nde sık sık kullandığı, hem tepeden bakan hem de sevimli sesi kulağımı tırmalıyordu. Sonunda onu gördüm.

“Neden çabalıyorsun sevgilim? Buna engel olamazsın.”

Göğsümü onun göğsüne vurarak kurtulmaya çalışıyordum ama faydasızdı. Kulağımda sıcak nefesini hissetmeye devam ediyordum. Cormac'ın dudakları tenimde gezinirken bedenim alev alev yanıyor, kemiklerim ezilip parçalanıyordu. Ona karşı çıkma gücümü kaybetmişim ve yapabildiğim tek şey çığlık atmak.

O anda uyandım ve Cormac'tan da düşlerimden de kaçamayacağımı anladım.

Asla yaşlanmayan, ölmeyen ve Arras'a özgü teknoloji sayesinde gençliğini sonsuza dek koruyacak olan Cormac'tan kurtuluş yoktu. Burada geçen her dakika süresince Arras'ta çok daha fazlası geçiyor ve Cormac'a bir saldırı planı yapacak zaman sağlıyordu. Benden asla vazgeçmeyecekti çünkü beni bulmak ve mahvetmek için tükenmek bilmeyen zamanı vardı.

Kule'de Jost'la benim için zaman ipliklerini bükerek özel bir

alan yarattığımda, tüm hayatımı orada geçirip Lonca'ya karşı olan sorumluluklarımdan kaçmayı hayal ederdim. Lonca'nın Yeryüzü'nde ve Arras'ta kendine başkaldıranlara karşı korkunç komplolarla, yarattığı zaman çizelgesi yardımıyla ilerlemesini sürdürmek için aynı şeyi yaptığını bilmiyordum. Evrenin ipliklerini tamamen bozmuşlardı.

Ertesi sabah Jost ve Erik'le birlikte odamın oturma bölümünde kahvaltı ettik. Bir kapısı benim yatak odama, diğer kapısı Jost'un odasına açılıyordu. Kule'de konaklamanın lüks olduğunu düşünürdüm ama buradaki odalarda gösteriş için hiçbir ayrıntıdan kaçınılmamıştı. Kalın mavi perdeler ve birkaç yüzyıllık gibi görünen oymalı şömine bunlardan birkaçıydı. İstersem onu kullanabileceğimden bile emin değildim. Boyanmış tavanda kanatlı melek resimleri bizi izliyordu. Uşak gümüş bir tepside kahve ve küçük pastalar servis etti ama seçtiğim konu yiyeceklere dokunmadan bırakmamıza neden oldu. Jost ve Erik'ten uzun süredir gizlemiştim ama önce kendim tam olarak kavramak zorundaydım. Şimdi onların neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeleri gerekiyordu.

"Cormac'm iki yüz yaşının üstünde mi olduğunu söylüyorsunuz?" dedi Erik. "Yaşına göre iyi göründüğünü düşünüyordum."

"Evet, anlaşılan yenileme bantları tahmin ettiğimizden bile daha iyi," dedim. "Ama nasıl olur?" dedi Jost. "Nasıl olur da bunu kimse fark etmez?"

"Sanırım bu soruyu Kincaid'e sormalıyız," dedim. "Bir zamanlar Lonca yetkilisi olduğuna göre bu sorunun yanıtını bilmeli. Büyük olasılıkla başlangıçta buradaydı." Kincaid'in de iki yüz yaşında olma olasılığıyla midemin kasıldığını hissettim.

"Burada Dante gibi başka Terziler de var mı?"

"Bilmiyorum ama Arras'ta Terziler var. Dante onların da tıpkı Dokumacılar gibi alınıp götürüldüğünü ama erkeklerin ve ailelerinin izlerinin yok olduğunu iddia ediyor," dedim.

“Mantıklı,” dedi Erik.

“Bunda nasıl bir mantık var,” diye sordu Jost kuşkuyla.

“Doğruyu söylemek gerekirse, iki yüz yaşında olduğum gerçeğini gizlemeye çalışıyorsam, nasıl yaptığımı da örtbas ederdim. Komplolarını gizlemek için Terzileri kullanıyorlarsa, kimse onların varlığını öğrenmemesini sağlamak zorundalar,” dedi Erik. “Ve Terzilerin gidebileceği hiçbir yer yok. Lonca’ya Dokumacıların olduğundan daha bağımlılar.”

“Kaçmayı denemedikçe,” dedim sakın bir sesle.

“Ve o zaman da burada sıkışıp kalırlar,” diye ekledi Erik.

Yeryüzü bir cennet değildi ve her geçen yıl gezegenin kaynaklarını daha fazla çalan Lonca orada yaşamayı olanaksız hale getirmek için elinden geleni yapıyordu. Terzilerin yaptığı müt-hiş bir şeydi ama içimden onlara acıyordum. Hapsedilmenin, hiçbir seçenek bulunmadığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Lonca düzenli şekilde Terzilerin seçeneklerini yok ediyordu. Bununla nasıl savaşabilirlerdi?

“Dante Arras’ın her tarafında Terziler bulunduğunu söyledi. Sağlık görevlileri, muhafızlar, doktorlar,” dedim. “İkinizden biri bunu biliyor muydu?”

“Bilseydim söyledim,” dedi Jost ve Erik de tuhaf bir şekilde güldü. En azından birbirlerini deniyorlardı.

“Peki, ama neden işbirliği yapıyorlar?” dedim kuşkuyla.

“Dokumacılar neden yapıyorlar?” diye sordu Erik. “Doğru şekilde özendirilirse herkes satın alınabilir.”

“Herkes değil,” dedi Jost.

İşte aradaki samimiyet yine yok olmuştu.

“En garip kısmını henüz anlatmadım,” dedim sözünü keserek. Derin bir nefes alarak Dante’yle gerçek ilişkimi açıkladım.

Erik gözlerini kırıştırdı ve Jost kaşlarını çatı. Beni ya duymamışlardı ya da şok geçiriyorlardı.

“Demek baban on dokuz yaşında!” dedi Erik.

Başımla onayladım.

“Ve gerçek baban olduğunu daha önce bilmiyordun!”

“Yani gerçek babamın, babam sandığım kişinin ağabeyi olduğunu, annemi hamileyken terk edip ben doğmadan farklı bir gerçekliğe kaçtığını bilmediğimi mi söylüyorsun?” Dokunaklı bir ifadeyle konuşmuştum ve sesimdeki çatlamanın fazla dikkat çekmediğini umuyordum.

“Demek bilmiyordun,” dedi Erik.

“Yetim olduğumu düşünürken yaşayan bir annem ve babam olduğunu öğrendim...”

“Tam olarak öyle diyemezsin,” dedi Erik söze karışarak.

“Pek yardımcı olmuyorsun, Erik.”

“O senin baban,” dedi Jost. Kaşları artık çatık değildi ve gözleri yine uzaklara dalmıştı.

“Evet,” dedim.

“Her şeyi kaçırdı,” dedi Jost ancak duyabileceğim kadar alçak bir sesle.

“Efendim?”

“Hayatın boyunca yanında olmadı,” dedi Jost.

“Sorun değil. Ne kaçırdığımı bilmiyordum,” dedim. Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz onları geri almak istedim.

Kafam o kadar karıştı ki, Jost’un bu haberi nasıl algılayacağını düşünmemiştim bile. Jost Sebrina’yı düşünüyordu. Yeryüzü’nde geçirdiğimiz her gün, Arrasta haftalara bedeldi. Geçen her saniye, kızının Jost’un parmakları arasından biraz daha kaymasına neden oluyordu. Onun kızı da ne kaçırdığını bilmiyordu.

Ama Jost biliyordu.

“Kahvaltıyı hazmetmeye gidiyorum,” dedi Erik, bir lokma bile yememiş olmasına karşın. Ses tonu kesinlikle normal değil-

di. Benden önce kusuru üzerine almış olmalıydı. Kabul etmek istemeseler de, kardeşlerin birbiriyle uyumlu olduğunu bu durum bir kez daha kanıtlıyordu. Bize veda ederek yavaşça korida çıkmadan önce Jost'a baktığını gördüm. Onu teselli etmek istiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

"Üzgünüm Jost," dedim, Erik kapıyı kapatınca.

"Ne için?" dedi Jost ama sesi buruktu.

"Düşünmeden konuştum," dedim kabullenerek. "Sebrina aklıma gelmedi."

"Onu düşünmek senin sorumluluğun değil," dedi. Bu sözler sesindeki burukluğun öfkeden değil acıdan kaynaklandığını gösteriyordu. Onun kalbini kırmıştım. Sebrina'yı ya da onu nasıl hızla yitirdiğini anımsatarak değil ama öncelikle bunu düşünecek kadar önemsemediğim için onu üz müştüm.

"Dante'nin bana anlattıklarıyla kafam öyle meşguldü ki," dedim ama özrümün çok anlamsız olduğunu fark ettim. "Şu ana kadar Amie'yi bile düşünmedim."

"Amie çok daha büyük," dedi.

"Ve çok daha kolay etkilenebilen biri," dedim, deneme için ne kadar istekli olduğu günleri anımsayarak. Dokumacılarından ve onların güzel giysilerinden söz eden gazetelerden ne kadar etkilenirdi. "Amie de risk altında. Cormac onu tanıyor ve seçilebilecek yaşa gittikçe yaklaşıyor. Burada zaman kaybedemeyiz. Bir plan yapmamız gerek."

"Kincaid'in bize yardım edebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Jost. Soruş şeklinden Kincaid'in yardım edeceğini ya da edebileceğini düşünmediğini anladım.

"Bunun öğrenmeye değdiğini düşünüyorum," dedim. "Yardıma ihtiyacımız var."

Jost başını geri atıp bana baktı. Gözleri alev alevdi. Onu bu hale getirecek ne söylemiştim?

“Sana yardım edemediğim için üzgünüm,” dedi homurdanarak. Tepkisi beni hazırlıksız yakalamıştı. Öfkeli ya da sıkıntılı olmayan sözcükler bulmak için çabaladım. “Senden yardım istemedim.”

Yanıt vermedi.

“Bu bir tür erkek egosu sorunu mu?” diye sordum. “Dertli bir küçük hanım değilim. Beni kurtarmana ihtiyacım yok.”

“Belki ben seni kurtarmak istiyorum.” Neredeyse hırıltı gibi konuşuyordu. Kızgın değildi. Bu başka bir şeydi. Daha önemli bir şeydi. Daha önce Jost’ta asla görmediğim bir şeydi. Ve sonra anladım. Sebrina’yı kurtaramıyordu ama beni de kaybetmek istemiyordu.

“Çok asil bir...”

“Asil bir davranışla hiçbir ilgisi yok,” dedi. Dudakları dudaklarımı buldu ve öyle sertçe, ezerek öpmeye başladı ki dişlerinin dudağımı kestiğini hissettim. Onu itmekle kendime daha çok çekmek arasında tereddüt ettim.

Sonunda ikincisi kazandı.

Ama kontrolü ele geçirmesine izin vermedim. Belime doladığı kollarıyla beni çekerken kendimi sertçe geri ittim.

“Çok romantik,” diye mırıldandım bir yandan öpüşmeye devam ederek.

“Tanrım! Senin romantiklik anlayışın bu mu?” dedi. Beni kavrayan kolları gevşedi ve yanma düştü. “Bu konuda seni eğitmem gerek.”

“Benim de tam olarak istediğim bu,” dedim onu kendime doğru çekerek. Omuzlarından başlayıp ellerimi göğsüne indirdim ve gömleğinden tutup onu çekerek bana yaklaşmaya zorladım. Karşı koymadı. Birkaç dakika için bile olsa, o da dünyanın yavaş yavaş yok olmasını istiyordu.

Dudaklarıyla zorlayarak dudaklarımı açtı ve bedenim ilginç tepkiler göstermeye başladı. Öpüşürken her zaman olduğu gibi

önce parmaklarımda bir ürperti hissettim. Ama sonra yayılarak büyük bir enerjiye dönüştü. Hızla soluyarak birbirimizden ayrıldık ve onu şömineye doğru iterek yeniden öpmeye başladım. Beni diğer tarafa çevirirken vücudunun baskısını hissedip şömine rafını kavradım. Taş soğuktu ve ürperdim ama umurumda değildi. Elleriyle bileklerimi yakalayıp başımın üstüne kaldırdı ve boynumu öpmeye başladı.

“Romantik olan *bu*,” dedi.

“Kesinlikle aynı fikirdeyim,” dedim mırıldanarak ve ona karşılık verdim.

Öpüşmeye devam ederken bir süre daha gülüp şakalaştık ama sonra mesafeli bir ifadeyle geri çekildi. Onu yine bir şey durdurmuştu.

Seni istemiyor, dedi içimdeki ses alaycı şekilde. *Sen o değilsin. Onun mükemmel eşi değilsin.*

Hayır. Buna inanmayı reddediyordum. Şu an benim güvensizliğimden daha önemli şeyler vardı.

“Jost.” Ona seslendim. Elini tutana kadar bana yanıt vermedi.

Gözleri yaşlıydı. Ben de gözyaşlarımdan akmak üzere olduğunu fark ettim.

“Ne yapacağız?” diye sordu.

“Kincaid’le konuşacağız,” dedim kararlı bir ifadeyle. “Arras’a nasıl döneceğimizi bilmeden bir harekette bulunamayız. Kincaid nasıl gidebileceğimizi biliyordur.”

“Ona nasıl güvenebiliriz?” dedi Jost.

Tereddüdünü anlıyordum çünkü Kincaid bize ihanet ederse ikimizin de kaybedecek çok şeyi vardı. Kincaid bir zamanlar Lonca’nın bir parçasıydı ama biz de öyleydik. Ve Lonca ona da bize yaptığı gibi korkunç bir şey yaptıysa, onlardan ayrıldığı ve onları mahvetmek istediği için Kincaid’i suçlayamazdım.

“Başka seçeneğimiz yok.”

ON DÖRT

Yapay ışıklar güneş gibi hissedilecek kadar açıkken, bahçede gezinip durdum ve Jost'la öpüşmemizi düşündüm. Hatırlamak bile beni kendimden geçiriyor ve yalnızca Jost'un yeniden bir araya getireceği binlerce parçaya ayrılmış gibi hissettiriyordu.

Birinin bakışlarını üzerimde hissederek gerçek dünyaya döndüm ve dikkatle bakınca büyük bir heykelin arkasından bir adamın ağır ağır yürüyerek ortaya çıktığını gördüm. Bana yaklaşıırken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve başını eğerek selam verdi. Benim boyumdaydı ama yüz hatları Valery'yi andırıyordu. Kalm siyah saçları ve çekik kahverengi gözleri vardı. O bana yaklaşıırken ışıklandırma sistemi kapanmaya başlayınca endişeye kapıldığımı hissettim.

“Bakım zamanı,” dedi yabancı, açıklayarak. “Yeni konduğumuz olmalısın.”

“Özür dilerim,” dedim, gözlerimi evin ana giriş kapısından ayırmadan. “Henüz burada herkesi tanımıyorum.”

“Hayır, özür dileme,” dedi. “Ben Deniel.”

“Bir Güneşdağıtan mısın?” dedim, tahminde bulunarak.

“Evet,” dedi. Parmaklarını havada dolaştırdı. “Ama aynı zamanda Doğu Bölgesi'nden gelmiş bir mülteciyim. Sen de bir mültecisin.”

Dostça davranmış olmak için yutkunarak başımla onayladım. Bu kadar gergin hissetmem için neden yoktu. Kincaid'in malikânesine girilmesi olanaksızdı ama diğer Güneşdağtanlarla pek ilişkim olmamıştı.

"Doğu Bölgesi'ni gördüm," dedim Cormac'la yaptığımız iyi niyet gezisini anımsayarak.

"Orası çok güzeldir. Kuşkusuz Yeryüzü'nden getirdiğimiz kültür kalıntılarından kaynaklanıyor." O kadar alçak sesle konuşuyordu ki mırıldandığını düşündüm. Uzattığı koluna gir-dim. Beni eve doğru götürdüğünü fark edince rahatladım. "Orayı uzun zaman önce terk ettim."

"Buraya gelmek için mi?" dedim sesimin sevimli çıkmasına çabalayarak.

"Yeryüzü'ne gelmeye mecbur kalana kadar Arras'ta bir pazarda çalışıyordum." Bana dönmeden, boşluğa bakarak konuşuyordu.

"Geride çok şey bırakmış olmalısın," dedim.

"Evet, ama geçmişimi düşünmüyorum. Büyükbabam bana bir fildişi parçası verdi. Çok eski," dedi sakın bir sesle. "Cildin onun gibi pürüzsüz ve saf. Onu görmek ister misin?"

Kabul ettim ama gözlerimi yaklaştığımız kapıdan ayırmadan saniyeleri saymaya başladım. Vardığımız anda vazgeçtiğimi söyleyip özür dileyecektim.

Deniel pürüzsüz, yontulmuş bir fildişi parçası çıkardı. Bana öyle yakın tutuyordu ki görmekte güçlük çekiyordum. Kusursuz olduğunu düşündüm. O sırada fildişini çeneme sürdü. Başparmağı kırırdarken fildişi parçasının aslında bir şeyin sapı olduğunu fark ettim. Ucundan gümüş rengi bir bıçak gözüküyordu.

"Tıpkı bir kadın gibi güzel ve ölümcül," dedi mırıldanarak.

Bir saniye içinde bıçağı boğazıma dayayan Deniel beni evin koridoruna doğru sürüklemeye başlamıştı. Boynumda bıçağın

yüzeysel bir kesik attığı yer sızlıyordu. Tüm ağırlığıyla bana yüklenince sıcak nefesini kulağımda hissettim. Beni yere yatırmasını bekliyordum ama onun yerine yaslandığım pano titredi ve kendi etrafında döndü. Bıçağı tutan elini indirdi ve beni gizli kapıdan içeri itti.

Oda malikâneyle tamamen uyumsuzdu ve diğer odaların gösterişinden yoksundu. Boş duvarlar ve uzun bir masa dışında hiçbir şey yoktu. Bedenimi saran panik duygusuna karşı savaşımaya çalışıyordum çünkü telaşın beni kolay bir hedef haline getireceğini biliyordum. Dönüp yüzüne bakınca Demiel'in gözlerindeki kararlılığı fark ettim. Oda bana Arras'ta şekillendirildiğim kliniği anımsatıyordu. Bunu düşünmek korkuma engel olmaktan çok uzaktı.

"Tehlikeli kadınları sevmem," dedi soluk soluğa, kapı eşliğinde oyalanarak.

"Ben tehlikeli miyim?" dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

"Evet, ama uzun sürmeyecek," dedi bana yaklaşarak. Önce yüzümü sonra da bedenimi inceledi. Kollarımla kendimi sarıp korumak istedim ama hareketsiz durarak doğru zamanı bekledim.

Deniel biraz daha yaklaştı. Bıçak ikimizin arasındaydı ve beni geri geri odanın içine itiyordu.

"Karşı çıkacak kadar aptal olmamalısın," dedi Deniel kulağıma tükürükler saçarak. Sesinde eğlendiğini gösteren bir ifade vardı. "Lonca'mın gitmene izin vereceğini mi sandın?"

Bu sözler beni kendime getirdi. Anlaşılan beni çok iyi tanı-mıyordu.

Bıçağı yeniden boynuma bastırıp ellerini omuzlarıma koydu. Panoyu aralık bırakmıştı. Oraya ulaşmam gerekiyordu. Ondan sonra kendimi koridorda bulacaktım. O anda parmaklarımı bana sapladığını ama yalnızca kazımadığını, beni açıp ipliklerime saldırdığını hissettim. Dokunuşu omuzlarıma alev alev yayıyordu.

Tüm parlıtısı ve çekiciliğiyle odanın iplikleri belirginleşti. Deniel'a baktığımda onu ve onu oluşturan iplikleri grebildiğimi fark ettim. Büyük olasılıkla o da beni görüyor olmalıydı. İplikleri altın rengi ve parlak değildi, kararmış pirinç rengiydi. Koyu kırmızı bir ışıkla titriyordu. Düşünmeden omzuna uzanıp, sıkıca dokunmuş iplikleri parçaladım. O noktada derisi açıldı ve kesikten kan fışkırmaya başladı. Acı içinde çığlık atan Deniel geri çekildi ve eliyle yarayı tuttu. Bir an için yeniden ştme atılacak gibi göründü ama parmaklarımdan damlayan kanını hissederek kendimi savunmak ister gibi ellerimi kaldırdım. şaşkınlığı ve nefreti benim öfkemi yansıtıyordu. Bakışları parmaklarıma takıldı ve bir şey düşündüğünü anladım. Anlaşılan beni durdurmayı başarana kadar ona ne ölçüde zarar verebileceğimi hesaplamaya çalışıyordu. Ama saldırmak yerine başını sallayarak güldü. Bıçağı hâlâ elinde tutuyordu.

Elimden geldiği kadar yüksek sesle çığlık attım.

Sesim onu korkuttu ama ağzımı kapatmak için ştme atılırken elinden bıçağını düşürdü. Bana bıaksız da çok zarar vereceğini bildiğimden sert bir tekme attım ama onu daha çok fkelenlendirmekten başka işe yaramadı. Ona bir kez daha zarar vermek için uzanmak üzereyken bir muhafız odaya daldı ve Deniel'ı yakaladı.

Arkasından hızla içeri giren Erik'i gördüm. Beni yerden kaldırıp, Kincaid'in adamlarıyla kalabalıklaşan odanın kargaşasından uzaklaştırdı. O anda gözyaşlarım akmaya başladı. Yanaklarıma süzülen gözyaşlarım bedenimdeki korkuyu temizliyordu. Neler olduğunu düşündükçe titriyordum.

Kincaid'in adamlarının, Deniel'ın benim için planladığından daha kötü bir kadere doğru onu srklemelerini izledim. Bu kadarından hiç kuşkum yoktu.

"İyi misin?" diye sordu Erik omzumu tutarak. Ben yanıt ver-

meyince beni kendine çekip sarılmasma engel olmadım. Onun kalp atışlarını sayarak düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye çalıştım ama kalbi beni sakinleştiremeyecek kadar hızlı atıyordu.

Beni odama götürdü ve dolaptan bir elbise çıkardı. Eğilip kendime bakınca üstümdeki elbisenin yırtılmış olduğunu fark ettim. Saldırı sırasında omuz yerinden sökülmişti. Fermuara uzanıp yırtık elbiseyi üzerimden çıkarmaya başladım. O sırada Erik eliyle gözlerini kapattı.

“Özür dilerim,” dedi elinden dolayı boğuk çıkan bir sesle.

“Gözlerini mi kapatıyorsun?” diye sordum hayretle. Davranışı beni şaşırtmıştı.

“Bir beyefendi gibi davranmaya çalışıyorum,” dedi başka tarafa bakmaya devam ederek.

“Bu gerçekten bir ilk olmalı,” dedim yeni elbiseyi başımdan geçirirken.

“Sanırım farklı bir erkek oldum,” dedi şakalaşarak.

“Şimdi bana doğru dönebilirsin,” dedim tamamen giydiğime emin olduktan sonra.

Döndüğünde yanaklarının pembeleştiğini fark etmekten kendimi alamadım.

“Fermuarımı çeker misin?” dedim. Ellerim hâlâ elbisenin arkasındaki fermuarı çekemeyecek kadar titriyordu. Saçlarımı yukarı kaldırdım ve Erik bir elini hafifçe sırtıma koyarak yavaş hareketlerle fermuarı çekti.

“Neler oluyor?” dedi Jost odaya girer girmez. Erik’ten uzaklaştım ve ağabeyi olanları anlatırken kendimi Jost’un kollarına bıraktım. Gözleri her ikimizin yüzünde dolaştıktan sonra öfkeyle karardı. Benden uzaklaştı ve koridora yönelip Erik’le beni onu izlememiz için zorladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendim ama yanıt vermediği için koşarak ona yetiştim.

“Adamları hakkında Kincaid’le bir konuşma yapmaya,” dedi Jost dişlerini sıkarak.

“Bunun çok iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” diye mırıldandım. “Onun konuklarıyız...”

Jost sözümü kesti. “Ve konuklarından birine saldırıldı. Konukseverlik konusunda bir derse ihtiyacı var.” Hızla dönerek bize baktı ama onu durdurmak için ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Bu konuda kendi başına bir şey yapacağını düşünüyor olamazsın,” dedi Erik. “Olanları duyduğunda Kincaid’in sevindiğini sanmıyorum.”

“Onu gönderenin Kincaid olduğunu düşünüyorum,” dedi Jost.

“Neden? Bunu yapmasının nasıl bir amacı olabilir?”

“Her şeyin bir amacı vardır,” diye yanıtladı Jost. “Ona güvenemeyiz. Bir zamanlar Lonca’da çalıştığını size hatırlatmam mı gerekiyor? Güvenebileceğimiz tek konu nasıl yalan söyleyeceğini biliyor olması.”

“Belki Dante’ye gitmeliyiz,” diye önerdim sakın bir sesle. Bizi duymamaları için Jost’un sesini kışmasını sağlamaya çalışıyordum.

Jost’un fikrini değiştirmeyi başaramadan evin girişi katına inen merdivenin başına vardık. Çok geçmeden toplantı salonundan gelen azarlama seslerini duyduk.

“Evet efendim,” dedi muhafız.

“Çok kötü bir davranış. Şimdi konuklarım ne düşünecekler?” diyordu Kincaid bağırarak.

“Hatası için özür dilemeye hazır,” dedi muhafız.

“Elbette, kesinlikle özür dileyecek,” dedi Kincaid.

Bir an geride durduk ama içimden bir ses ilerlememi söyledi.

Beni görebileceği kadar yaklaştığımda “Adelice,” dedi Kincaid melodik bir şekilde mırıldanarak. “Neler olduğunu öğrendim. Ben de seni çağırmak üzereydim.”

“Böldüğüm için özür dilerim. Saygısızca davrandım,” de-

dim, “ama saldırının nedenini öğrenmiş olacağınızı umut ediyordum.”

“Bir mülteci grubuyla birkaç hafta önce gelmiş,” dedi Kincaid. “Referans mektubu da varmış. Arras’taki tanıdıklarımız kanalıyla gelenler için geçerli olan standart protokol uygulanmış.”

“Arras’taki tanıdıklarınızı yeniden gözden geçirmelisiniz,” dedi Jost.

Yalnızca sakinleşmesi için değil, Kincaid’e söyledikleri konusunda dikkatli olması için elimi Jost’un koluna koydum.

“Deniel,” dedi Kincaid, “ciddi şekilde cezalandırılacak.”

“Bu gerekli değil,” dedim. “Neden yaptığını merak ediyorum ama zarar görmesini istemiyorum.”

“Ben onun zarar görmesini istiyorum,” dedi Jost. Öyle sessizce yanıma yaklaşmıştı ki alçak sesle konuşunca bile irkildim. Bana güven vermek ister gibi kolumu tuttu.

“Arkadaşını dinlemelisin,” dedi Kincaid. “Böyle bir adamın etrafta gizlice dolaşmasına izin vermek pek mantıklı olmaz.”

“Ayrıca,” dedi sol tarafımdan gelen ses. “Herkesin aynı mesajı anlaması önemli.”

Dante’ye döndüm ve gözlerimi dikip ona baktım. “Nedir bu mesaj?”

“Sana dokunulmaması gerektiği,” dedi.

Dante’nin bakışlarını izleyince gözlerini Kincaid’e dikmiş olduğunu fark ettim. Ağzından çıkan sert ve koruyucu sözcükler kendimi garip hissettirdi. Tam olarak hoş karşıladığım bir şey değildi. Jost da bana kırılғанmışım gibi davranıyordu ama onun nedeni Rozenn’in kaybıydı ve ben bunu henüz anlamaya başlıyordum. Ama Dante beni neredeyse tanımiyordu. Baba gibi duygular sergileyemezdi. Bunu yapmasını istemiyordum.

“Tamamen katılıyorum,” dedi Kincaid’in sesi arkamdan. Her zamanki gibi neşeli ve havalı değil, alçak bir sesle konuşuyordu.

“Hiçbir konuğuma dokunulamaz...”

“Dilerseniz kesin karar verene kadar onu hücreye...” diye başladı muhafız.

Ama Kincaid el işaretiyle aynı fikirde olmadığını belirtip onu susturdu. “Bu gece Adelice’in uyumasını istiyorum. Şimdi kesin bir karar vermezsek bunu nasıl yapabilir?”

“Ben iyiyim,” dedim ama gece Jost’tan yanımda kalmasını isteyeceğimi biliyordum. Ancak o zaman uyuyabilirdim.

“Onu bahçeye getir,” dedi Kincaid, söylediklerimi dikkate almadan. Başıyla onaylayan muhafız, kulaklığını daha sessizce kullanabilmek için yanımızdan birkaç adım uzaklaştı.

“Bundan sonra Adelice’in kendini güvende hissetmesini nasıl sağlayacaksınız?” dedi Dante Kincaid’e bakarak. Üstünde bir tişört ve yumuşak bir pijama altı vardı. Örgü şeklinde üç bant-tan oluşan mührü kolunu çevreliyordu.

“Endişelenme. Planım seni memnun edecek,” dedi Kincaid.

“Savunman delinip geçildi. Tek tehdit bu olmayabilir. Daha fazla araştırmak için izin istiyorum.” Dante ona sormuyordu.

Kincaid bir an tereddüt etti ama otorite maskesini bozmadı. “Buna gerek yok. Kızının benim önceliğim olduğu konusunda seni temin ederim. Bunu unutma.”

Dante’ye baktım. Bunu Kincaid’e nasıl söyleyebilmişti? Dante, ben bu bilgiyi paylaşmak istediğime karar verene kadar konuyu gizli tutacağına söz vermişti. Ama Dante de şaşırmış görünüyordu. Benim gibi, onun da Kincaid’in bunu nasıl öğrendiğinden haberi yoktu. Deniel saldırdığında muhafızların çığlıklarını ne kadar çabuk duyduklarını düşündüm. Beni izliyor olmasalardı sesimi duyamazlardı.

Demek sırrımızı öğrenmiş olması Dante’nin hatası değildi. Benim hatamdı.

ON BEŞ

Kincaid cezanın bahçede verileceğini söyledikten sonra biri omuzlarıma kalın, kürk bir ceket attı. Jost'u görme ümidiyle döndüm ama arkamdaki Jax'ti. Geldiğimiz günden bu yana onu görmemiştim. Konuşmadı ama başıyla beni selamlayarak Kincaid'in kararı için toplanmış güvenlik ekibinin arkasına geçti. Işıklandırma sistemi kısılmıştı ve dışarının soğuğu Buzbölge'yi andırıyordu ama burada gizlenmiş ya da hareket eden gölgeler yoktu. Çeşmelerin ve bitkilerin yakınındaki köşelere ve gizli noktalara dikkatle bakmak zorunda değildim. Canavar artık ortadaydı ve saklanması olanaksızdı.

Deniel tuğla kaplı dar yoldan sürüklenerek getirilirken sert zemin dizlerini sıyrıyordu ama konuşmuyor ya da bağırıyordu. Başını önüne eğmişti ve siyah saçları gözlerini örtüyordu. Muhafızlar onu getirip Kincaid'in ayaklarının önüne bıraktılar. Aralarından biri diziyile Deniel'in başını yukarı kaldırdı. Nefesim kesilerek adamın kanayan ağzına ve yamulmuş burnuna baktım. Anlaşılan muhafızlar Kincaid'in yanına getirmeden önce ona hatırı sayılır bir ceza uygulamışlardı.

"Kim için çalışıyorsunuz?" dedi Kincaid tekdüze bir sesle. Durumdan zevk aldığı anlaşıyordu.

Deniel soruyu yanıtlamadı. Onun yerine başını yine önüne eğdi. Kincaid parmaklarını sıkılatı ve muhafızlardan biri eğilip Deniel'in çenesini tutup zorla yukarı kaldırdı.

"Bekliyorum."

"Kimse." Deniel'in sesi çok yavaş çıkıyordu ve elmacık kemiğinin nasıl şişmiş olduğunu fark ettim. Öyle kabarmıştı ki göz kenarını kaplayıp, gözünü kısmen kapatıyordu.

"Yeniden deneyelim," dedi Kincaid.

Muhafızın parmaklarıyla uyguladığı baskıyı göremiyordum ama Deniel'in çenesini tutan ele karşı zorlandığını fark edebiliyordum.

"Burada güzel bir hayat yaşayabilirdin oğlum," dedi Kincaid. "Yeteneğinden dolayı Lonca kaçmana neden oldu ama ben Terzileri Lonca gibi aşağılamam, onlara değer veririm. Sana değer verecektim."

Anlaşılan gizlilik zamanı geçmişti. Malikânedeki tek Terzi Dante değildi. Belli ki Kincaid onları buraya toplamıştı.

Muhafızın eline karşın Deniel tükürük saçarak bir şey söylemeye çabaladı ama Kincaid devam etti. "Özür için artık çok geç. Bana ihanet ettin."

"Neler oluyor?" dedi Valery, her zamankinden daha yüksek bir sesle. Uzun ipek sabahlığı arkasından dalgalanarak yanımıza geldi. Belinde gevşek şekilde bağlanmış kuşak mükemmel ve kıvrak bedenini gizlemeye yetmemişti ama Kincaid'in dikkatini dağıtmak için yeterliydi.

"Yatağına geri dön sevgilim. Az sonra gelirim," dedi Kincaid onu temin ederek.

"Uyuyamıyorum," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Deniel'a ne yapıyorsun?"

"Deniel Adeline'e saldırdı."

Valery'nin neden umursadığına şaşırmdan kendimi alama-

mıştım ama hızla Deniel'in üstüne yürüyüp gözlerini dikerek ona baktı. Onu nereden tanıyordu? Kincaid'in söylediği gibi burada yeniyse, yolları nasıl kesişmiş olabilirdi? Akşam yemekleri dışında Valery'nin odasından çıktığına seyrek olarak tanık olmuştum. Şimdi bir şey söylemek ister gibi Deniel'in önünde duruyordu ama az sonra, hepimizin yanında sözcükler ağzından dökülüyordu.

"İyiliğime böyle mi karşılık veriyorsun?" Suçlayıcı sözcükleri zehir gibiydi.

Deniel tereddüt etti. Hâlâ Valery'nin gözlerine bakmaya devam ediyordu. "Hepimizin görevleri var."

Valery yanıt vermedi. Doğruldu ve Kincaid'e döndü. "Onu buraya getirdiğimde bir hain olduğunu kesinlikle bilmediğime inanmanı isterim."

"Onu tanıyor musun?" Sözcüklerin ağzımdan dökülmesine engel olamadım.

Valery kaşlarını çatı ve derin bir nefes alarak bana döndü. "Bir mülteciydi. Arras'tan kaçarken karşılaştık ve ona burada bir yer sağlayarak yardımcı oldum. Demek hata yapmışım."

Hata sözcüğü olanları anlatmak için hafif kalıyordu. Deniel Valery'yle aynı zamanda geldiyse, bir amaç için gönderilmiş olmalıydı ve omzumun üstünde bunu kanıtlayacak sıyrıklar vardı. Valery tereddüt etmeden ödülüne kavuşması için ona yol göstermişti. Ama gözlerini görünce kızgınlığım hafifledi. Valery iyi ve cana yakın bir insan olduğu için ona yardım etmişti.

"Ona yardım etmeye çalışıyordun sevgilim," dedi Kincaid ve kolunu Valery'nin beline dolayarak onu kendine çekti. "Yanlış bir karar vermişsin. Şimdi yatağa git."

Valery'yi dudaklarından öptü ve o anda gerçeği gördüm. Yemek saatlerinde Kincaid'in kollarında eriyen ve yapmacık şekilde gülümseyen Valery şu an gergindi. Uzlaşılmazdı. Şu an onun ilgisini istemiyordu.

Ama yine de yanından geçerken Deniel'a göz atarak odasına gitmeyi kabul etti.

"Bekleyin," dedi Kincaid. Yanına gelmesi için Dante'ye işaret etti. "Bu onuru sana verebilir miyim?"

Dante'nin bakışları bana döndü ve Kincaid'in aklındaki ceza her neyse onu görmek istemeyeceğimden emin oldum. İzin istemek için geç mi kalmıştım? Yanımda duran Jost kolumu tutup beni kendine doğru çekti. Dante'nin dikkati yine patronunda yoğunlaştı.

"Senin oyunlarında yer alamam Kincaid."

"Oyunlarımda mı?" diye yineledi Kincaid, kahkaha atarak. "Kızınla ilgilenmem seni mutlu etmeli."

Dante'nin omuzları çökmüş, reddeden dudakları çizgi haline gelmişti.

"Hayır, mı diyorsun?" diye sordu Kincaid ama umursamaz bir tavrı vardı. "Onu koruyacağımızı Adeline'e göster. Ona ihanet edenlere ne yapacağımı göster."

Muhafız başını eğdi ve Deniel'ı ayağa kaldırdı. Muhafız gözünü Deniel'm göğsünden ayırmıyordu ama o sessiz ve mesafeliydi. Muhafızın parmakları ona doğru uzanınca yüksek sesle inlemeye başladı.

Muhafızın parmakları ilerledikçe Deniel'm iplikleri yeniden parıldayarak ortaya çıktı ve nabzımın hızlandığını fark ettim.

Şimdi ipliklerini bana saldırdığı andan daha belirgin şekilde görebiliyordum. İnce, iyice yıpranmış ve yenileriyle yamalanmış ipliklerdi. Bazıları kusursuz şekilde nakledilmiş, diğerleri ise ancak iliştilmişti. Deniel'a ciddi miktarda değiştirme yapılmıştı. Bunu ona kim yapmıştı?

Düzensiz dokumasının tam ortasından ince, altın rengi bir iplik geçiyordu. Adamın içinde kalan son saf iplikti. Muhafız büyük bir kuvvetle burkarak, yaraladığım yerin altından

Deniel'in ipliklerini parçaladı. Bir an için dikkatim dağıldı ve muhafızın elinden damlayan kırmızı kanı gördüm ama sonra altın iplik içinden yavaşça çekildi ve Deniel yok olmaya başladı. Başımı çeviremiyor, gözlerimi onlardan ayıramıyordum.

Önce Deniel'in derisi kırıştı. Tişörtünde yalnızca bir sızıntı kalana kadar göğsünden kan akıp durdu. Gözleri kafatasının içine çöktü ve başı arkaya sarktı. Öldüğünü biliyordum ama henüz bitmemişti. Altın iplik temiz bir şekilde ondan ayrıldı. Buruşuk derisi çatladı ve yere döküldü. Sonra sıra kemiklerine geldi ve muhafızların ayakları altında bir toz yığınınna dönüştü.

Kincaid bir adım atarak öne çıktı ve muhafızın yaptığı işi inceledi. Yüzü acımasızdı ama gözlerinde gizleyemediği bir parıltı vardı. "Topraktan geldi, toprağa dönüştü," dedi sakın bir sesle.

ON ALTI

Ertesi sabah biri odamın kapısını tıkladınca irkildim. Oturmuş, dalgın bir şekilde saçlarımı fırçalıyordum. Kapıyı açtığımda parmaklarının ucunda gümüş bir tepsi taşıyan genç uşağı gördüm. Tepsinin üzerinde dolmakalemle adımın yazıldığı zarif bir kart duruyordu. Kartı aldım ve başımı eğerek uşağa teşekkür ettim.

“Yanıtınız için beklemem söylendi küçükhanım,” dedi.

“Peki, bir dakika bekle lütfen.” Odama girdim ve bir anlık tereddütten sonra kapıyı kapattım. Orada, beni izleyerek beklemesinin düşüncesine bile katlanamazdım. Kapıyı yüzüne kapatmak da istemezdim ama birini seçmek zorundaydım.

Kartı açtım.

Adelice,

Dün yaşanan talihsiz olay için lütfen içten özrümü kabul et. Burada kendini güvende hissetmeni istiyorum. Dün akşamki gerginliği unutup rahatlamak için seni ve arkadaşlarını eğlendirecek bir oyun hazırladık. Umarım elimizde Terziler bulunmasının olumlu yanlarını size gösterir. Lütfen saat üçte sunumu izlemek için sinema salonunda bulunup bulunamayacağınızı bana bildir.

İçten dileklerle,

Kincaid

Yatağımın başucundaki saate gözüm takıldı. Neredeyse öğlen olmak üzereydi. Sayfanın altına, heyecanlı görünmeye çalışan ama pek başarılı olmayan bir ifadeyle, kabul ettiğimi karaladım.

Gitmek istemiyordum ama davetten fazla mahkeme emri gibiydi. Ayağımı sürüyerek kapıya yürüdüm ve kapı yüzüne kapandığı için sıkıldığımı belli etmeme konusunda başarılı davranan uşağa kartı verdim.

“Teşekkür ederim,” dedim. Başını hafifçe salladı ve sağa dönerek koridorda yürümeye başladı.

Kapıyı henüz kapatmıştım ki biri yeniden tıklatınca geri dönüp açtım. Karşımda iki büyük turkuaz kutuyla Jost duruyordu. Bir başka uşak da benzer kutularla koridorda aceleyle yürüyordu. Kaşlarımı kaldırarak Jost’a baktım.

“Sevimli ev sahibimizden bir armağan,” dedi Jost içeri girmeye çalışarak.

“Sanırım gösteriye davet edildiğini söylüyorsun,” dedim.

“Kim bilir ne müthiş bir gösteri olacak,” diye geveledi Jost. Yatağa yaklaştı ve kutuları üstüne bıraktı. Yaklaşp üstünde adım yazılı olan kutunun kapağını kaldırdım. İçinde bolca pembe pelür kâğıdı vardı. Kâğıdı kaldırdım ve ipek elbiseyi kutudan çekip çıkardım. Sevimli, soluk bir pembeydi ve yukarı kaldırıp tuttuğumda kumaşı bedenimde süzülüyordu. Dekolte elbisenin yakası güneş şeklinde bir kristalle kaplıydı. Çevirip arasındaki dökümlü kumaşa baktım ve sırtımı da yine güneş şeklinde bir mücevherin süslediğini gördüm.

“Güzel,” dedi Jost. Giysiler kadar yüzeysel bir konuda ancak bu kadar coşku gösterebiliyordu.

“Bakalım sana ne gelmiş?” dedim.

“Ah, umarım benimki mordur ve daha açık saçıktır,” dedi yüzünü buruşturarak.

“Ukalalık taslamaya devam etme lütfen.”

Kutudan ütülenmiş siyah bir ceket çıkardı. “Şanslı günümde değilim.”

“Çok sık olacaksın,” dedim.

“Kendimi rahatsız hissedeceğim.”

“Smokine bu kadar karşı olduğunu bilmiyordum,” dedim.

“Smokin Cormac gibi adamlara uygun.”

“Ya senin gibi adamlara ne uygun?” dedim ceketini elinden çekip yatağın üstüne fırlatarak.

“Dikkat et, kınıştırıcaksın,” diye söze başladı ama kollarımı göğsüne dolayınca sustu.

“Ne kadar özenlisin,” diye mırıldandım, biraz daha ona yaklaşarak.

“Ne söyleyebilirim? Ne kadar özenli bir insan olduğumu biliyorsun,” dedi ama dudaklarım sözlerini bitirmesine izin vermedi.

“Elbisenin hoş olduğunu düşünüyorum. İçinde sen olunca çok güzel görünecek,” dedi geri çekilerek.

“Deneyeyim mi?” diye sordum.

Gözleri ciddiyetle büyüyen Jost bir an tereddüt etti.

“Burada yalnızız ve giyinmek için birkaç saatimiz var.”

Yatağa gömüldü ve kocaman açtığı ciddi gözleriyle bana baktı. Bir an için cesaretimi yitirdiğimi ve utandığımı hissettim ama parmaklarım sabahlığımın kuşağını kavrayıp açmaya çalışırken nasıl titrediklerini görmediğini umuyordum. Eli uzanıp elimi tutarak titremeyi durdurdu ama açmama da engel oldu. Bir saniye için onun kuşağı çekip açacağını umut ettim ve orada duran elini nasıl hissedeceğimi düşündüm. Bir yerden annem bana sesleniyordu ama sesi, bedenimin her noktasını tutuşturan ateşin sıcaklığıyla boy ölçüşemezdi.

“Bunu yapmak zorunda değilsin Adeline,” dedi fısıldayarak.

Eliyle elimi kuşaktan uzaklaştırdı ve gözlerimizi dikip uzunca bir süre birbirimize baktık. Sonra bedenimin sesine kulak verdim ve bacaklarımı kucağının iki yanına alarak ona iyice yaklaştım. Sıcak nefesini köprücük kemiğimde hissediyordum. Parmaklarını saçlarımin arasına sokunca ürperdim. Dudaklarımız bir kez daha birleştiği anda kapı yeniden tıklatıldı.

“Bu da ne böyle? Geleneksel Adelice’in kapısını çalma günü mü?” diye söylendim.

Jost’un elleri yanına düştü ve utangaç bir şekilde gülümseyerek ayağa kalkmam için çekerek bana yardım etti.

“Hadi kalk, belki de Kincaid bizi başka bir çılgın partiye daha davet ediyordur.”

“O kadar şanslı olabilir miyiz?” dedim.

Ama kapının dışında bekleyen bir uşak değil, Valery’ydi. Kursuz bir şekilde yapılmış makyajı onu burada ilk gördüğümüz geceki kadar yoğun değildi ama yine de siyah saçları ve büyük koyu renk gözleriyle egzotik gözüküyordu. Geçen gece giydiği elbiseyi giymişti ama belli ki bu öğleden sonraki etkinlik için gücü tükenmişti.

“Hazırlanmana yardımcı olabileceğimi düşündüm,” dedi. Bakışları yatağımın yanında sakarca duran Jost’a takıldı.

Onu geri göndermek istedim. Kincaid’le birlikteyken boyalı bir maske ardında gizlenme ihtiyacı hissedebilirdi ama benim bu maskaralık için süslenmekten daha önemli işlerim vardı.

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Jost benim yerime yanıtlayarak. “Ben de hazırlanmalıyım. Ama önce gidip Erik’i kontrol edeyim.”

Erik’i mi kontrol edeyim? Erik görmek isteyeceği son kişiydi. Az önce yapmak üzere olduğumuz şeyden kaçınmaya çalışıyordu. “Elbette,” dedim. “Kravatını sıkıca bağlamasına yardım et. Birbirinizin saçını da kıvrın.”

Sesimdeki sıkıntıyı gizlemeye gerek görmedim.

Jost gülümsedi ve kendime dikkat etmemi anımsatır gibi başını salladı. “Az sonra görüşürüz.” Kapıda alnımı öptü; sonra Valery’ye ve yeniden bana baktı. “Size iyi eğlenceler.”

Eğlence ikimiz için geçerli olan son şeydi ama ben de gülümsemesine karşılık verdim.

O gider gitmez Valery zaman kaybetmeden işe koyuldu.

Aceleyle yatağıma gidip ipek elbiseyi attığım yığının içinden kaldırdı. Eliyle düzelterek dolabıma yaklaştı ve dikkatle kapısına astı.

“Çok güzel,” dedi elbiseyi inceleyerek. “Saçlarını açık bırakmalısın. Biraz dalgalı tararız.”

Bunu neden yaptığını sormak için ağzımı açtım ama sonra yeniden kapattım. Burada onu gördüğümüz günden bu yana en cana yakın halindeydi. Belki Deniel’la olanlar hakkında kendini kötü hissediyordu. Enora’nın intiharından sonra bana soğuk davrandığı için Valery’yi suçlayamazdım.

Ama ne yapmaya çalıştığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

“Erken gelmem iyi oldu. Burada Kule’de sahip olduğum aletler yok. O yüzden biraz uzun sürecek,” dedi.

Onunla birlikte banyoya girdim ve beni lavaboya yaklaştırdı. Saçıma ıslatırken oturabileceğim şık bir iskemle yoktu. O yüzden başımı beceriksizce eğdim ve Valery başımı akan suyun altına itti. Su dondurucuydu ve iliklerime kadar üşüdüm.

“Özür dilerim,” dedi dalgın şekilde ve suyu ılıklaştırdı. Az sonra uzun parmakları saçlarımin arasına girip masaj yaparak şampuanı dağıttı. İlk başta hoşuma gitti ama parmakları gittikçe şiddetlendi ve sonunda tırnaklarıyla neredeyse kafa derimi kazımaya başladı. Yüzümü buruşturunca bir kez daha özür diledi. Suyu şampuanı akıtmaya başladı ama sabunlu su kayıp gözlerime giriyordu. Gözlerimi sıkıca kapatmıştım ama yine de şam-

puandan yandıklarını hissediyordum. Sonunda başımı kaldırdı ve saçlarımı bir havluyla sarıp gözlerimi silmem için küçük bir havlu verdi.

Odama döndüğümüzde, makyaj masasının önüne oturdum ve başımdan havluyu aldı. Arkadan akan su damlacıklarıyla ıslanan sabahlığım derime yapışıyordu.

Saçlarımı taradı ve hepsini toplamak için çektiğinde omuzlarıma su aktığını hissettim.

“Saçlarını kesmelisin,” dedi. “İşin kolaylaşır.”

“Uzun seviyorum,” dedim. Annemin saçı uzundu. Annemin saçı uzun, diye düşünerek kendimi düzelttim ama onu her düşündüğümde hissettiğim çaresizliğe karşı savaşıyor bu düşüncüyü kafamdan atmaya çalıştım. Malikânenin bir köşesindeki hücrede, parmaklıkların arkasında gezindiğini hayal etmek istemiyordum.

“Nasıl istersen.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim. “Yani, tek başıma hazırlanabilirim, demek istedim.”

“Yapabileceğine hiç kuşku yok ama konukları söz konusu olduğunda Kincaid’in estetik beklentisi yüksektir.”

“Makyaj yapabilirim,” dedim.

“Peki.” Ellerini indirdi ve geri çekildi. “Konuşabileceğimizi düşünmüştüm.”

Söylediğini duyunca kendimi aynı anda nankör ve şaşkına dönmüş hissederek biraz yumuşadım. “Özür dilerim. Bunu yapmak zorunda hissetmeni istemedim. Artık benim güzellik uzmanım değilsin.”

“Bunu biliyorum. Sana makyaj yapmayı sevdiğim için buradayım Adeline,” dedi. “Zorunlu olduğum için burada bulunmuyorum.”

“Öyleyse teşekkür ederim,” dedim.

Cebinden uzun ve ince bez parçaları çıkardı. Gözlerine baktım. Bez parçalarından birini ellerinin arasına sıkıştırdı. Bu kadın bana yabancıydı ve beni korkutuyordu. Gerçekten kimdi?

Ama sonra saçımdan bir tutam aldı ve bezin etrafına dolayıp ucunu bağladı.

“Az önce de söylediğim gibi elimizde aynı aletler yok.”

Yutkunarak baş işaretleriyle onayladım. “Bu yüzden mi farklı bir makyaj yapıyorsun?”

“Kincaid geyşa tarzını seviyor. Yeryüzü’ndeki eski tarzlardan biriymiş,” diye yanıtladı sakın bir sesle. “Makyajımı genellikle onu memnun etmek için yapıyorum.”

Ama onu memnun etmek için yaptığı tek şey bu değildi. Bugün yüzü boyanmış olsa da Arras’lı bir kadının estetiğini yansıtıyordu. Dün geceki olaydan sonra Kincaid’e nereden geldiğini hatırlamak için bir mesaj göndermeye çalıştığını düşündüm.

Yüzümü çevreleyen saçların çoğu bez parçalarına sarılana kadar işlemi yinelemeye devam etti. Karşıma geçip eğildi ve çenemi elinin içine alarak beni inceledi. Nefesi tarçın kokuyordu.

Burada bile, tüm olanlardan sonra Valery soğukkanlılığın simgesiydi. Teni ipek gibiydi ve her şeyiyle yumuşaktı. Ama soğuk parmakları yüzümde gezinirken başımı ona çevirmem için tenimi çimdikledi.

“Nasıl görünüyorum?” diye geveledim, neredeyse tamamen kapalı dudaklarımm arasından.

“Fena değil. Biraz makyajla kimse hasarı fark etmez.”

Kaşlarımı çattım. Hasarı mı?

“Asla bunu yapmamalısın,” dedi kuşkulu ifademe bakarak. “Görüntüyü kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz.”

Doğruyu söylemek gerekirse, başıma çok şey gelmişti. Yüzüm me makyaj yaptırma hevesinde değildim ama Valery’nin konuşmaya devam etmesini sağlayacaksa denemeye değerdi.

Getirdiği çantaya uzandı ve içinden çıkardığı kremi yüzüme sürdü. Fırçaları yanaklarımda ve gözkapaklarımda gezindikten sonra dudaklarımı belirginleştirdi. Bir an için gözlerimi kapattım ve Kule'deki odamda olduğumu hayal ettim. Az sonra Enora gelip beni eğitime, toplantıya ya da özenle hazırlanmış bir ziyafete götürecekti. Bu bir rüya mıydı... yoksa bir kâbus mu?

Emin değildim.

"Gözlerini aç," dedi Valery emrederek. Gözlerimi açınca kirpiklerimi rimellemeye başladı. Dikkatini yaptığı işe verince tıpkı eskisi gibi görünüyordu. Yaptığından gerçekten zevk alıyordu. Bu konuda yalan söylemiyordu. Giysisi hafifçe kayıp omzunu açıkta bırakmıştı. Oradan derisinin üstünde kalın bir iz gördüm. Ensesine doğru uzanıyordu, eflâtun bir yara iziydi. Gözleri bakışlarımı fark edince elbisesini çekip omzunu kapattı.

"Şimdi de elbiseni giyme zamanı," dedi.

Ayağa kalkınca sabahlığım yerdeki su birikintisinin içine düştü.

"Daha dikkatli olmalısın," dedi Valery mırıldanarak.

Gözlerim onun bakışlarını izleyince baldırımdaki morluğu fark ettim.

"Deniel saldırdığında olmuştur," dedim omuz silkerek.

"Burada kendine zarar verecek birçok şey var," dedi Valery. Sözleri beni uyarır gibiydi. Elbisemi eline alıp beklemeye başladı.

Altında ne olması gerektiğini bilecek kadar uzun süre bu elbiseleri giymiştim. Hiçbir şey. Elbise başımdan geçirip zarif bir şekilde üstüme oturdu.

"Güzel," dedi.

"Pek konuşmadık," dedim.

Valery duraksadı ve yüzünde acı bir ifade belirip kayboldu. "Biliyorum."

"Sen istemedin," dedim hafifçe suçlayarak.

"Hayır, istemedim."

Nedenini sordum ama yana çekilip saçımdaki bez parçalarını çekmeye başlayınca bukleler omuzlarıma döküldü. Aynada onu izliyordum. Bunu yapmak istediği için gelmişti. Kısa bir süre için bile olsa eski hayatını istemişti. Parıltılı bir tarakla saçımın bir yanını yukarı topladı ve durup aynaya baktı. Gülümsemeyi başaramıyordum ama Valery kesinlikle parlıyordu. Büyüleyici ve gösterişli görünüyorduk. Arras'tan gelmiş hayaletler gibiydik.

"Çok güzel," dedi gururlu bir sesle. Elini omzuma koydu ve başka bir zamana gittim. Başka bir dünyaya. Hayalimde, Kule'de Enora'nın duracağı yer canlandı.

"Onu özlüyor musun?" dedim fısıldayarak.

Eli düştü ve ifadesi değişti. Aynada gözlerini gözlerimden ayırmadan benden uzaklaştı.

"Seninle onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ama onun yerini doldurmuşsun bile! Kincaid'i onun yerine koymuşsun," dedim meydan okuyarak.

"Enora'dan bir daha söz ettiğini asla duymak istemiyorum," dedi Valery. "O öldü ve onu düşünmeye bile hakkın yok."

"Birinin düşünmesi gerek," dedim suçlayarak. "Bana yardım etmeye çalıştı. Başına ne geleceğini biliyordu ve o yüzden bana o elektronik dosyayı verdi."

"Ve bedeli ne oldu?" diye sordu Valery. "O elektronik dosyayı sana verip yardım etmenin bedeli ne oldu? Enora çok fazla kişiye güvendi ve bu da onu yok etti."

Enora bana elektronik dosyayı vererek gizlisi saklısı olmadığını belirtmiş ve ilgilendiğini göstermişti. Dosyayı elde etmesine yardım eden kişi ona ihanet mi etmişti? Bunun önemi yoktu çünkü Enora'nın bunu neden yaptığını anlıyordum. "Ölümünden sonra bile beni gerçeğe yönlendirdi ve sen bunu önemsemiyorsun bile."

“Önemsemek onu geri getirmeyecek. Bize yalnızca acı verecek,” dedi.

“Onu... onu nasıl bulduğumu hayal edip duruyorum. Enora’yı düşünmekten asla vazgeçmeyeceğim,” dedim kararlı bir sesle. Valery Enora’nın anısından uzaklaşmış olabilirdi ama ben bunu yapmayacaktım.

“Endişelenme,” dedi Valery tiz bir sesle. “Bir süre sonra düşünmekten vazgeçeceksin.”

Ama söyledikleri umurumda bile değildi. Odamdan ayrıldıktan sonra kafamı kurcalayan tek bir düşünce vardı: omzundaki eflâtun yara izi. Onu gizliyordu ve nedenini bildiğimi sanıyordum.

Valery değiştirilmişti.

ON YEDİ

Bir trompet sesiyle perde yükseldi. Üç erkek ortaya çıkıp uzakta beliren hayaleti işaret ederek bağırmaya başladı. Hayaletin sesi salonda gürledi. Rahat koltuğumda oturmuş dikkatle izliyordum. Hayalet katili için intikam çılgınları atarken kalbim hızla çarpıyordu.

“Al bunu,” dedi Valery kucağıma bir kitapçık bırakarak.

Sahnedeki hiçbir anı gözden kaçırmak istemiyordum ama onu memnun etmek için sayfaları karıştırdım. Valery’den özür dilemeyi her zamankinden çok istiyordum. Elimdeki kitapçık oyundaki aktörlerin resimlerinin bulunduğu bir programdı. Öncesini ve sonrasını gösteren fotoğraf çekimleri konmuş ve hangi film yıldızını resmettiği hakkında açıklama yapılmıştı. Oyuncular yalnızca bir Shakespeare oyununda rol yapmakla kalmıyorlardı, aynı zamanda geçmişteki oyuncular gibi görünmeleri sağlanmıştı. Oyunun gerçeküstücülüğünden etkilenmemek olanaksızdı.

Sahne değişirken oyuncuların birinin resimlerine dikkatle baktım. Karanlıkta ama programda belirtildiğine göre film yıldızı Veronica Vero’ya daha çok benzemesini sağlamak için yapılan, hemen göze çarpmayan değişiklikler dikkatimi çekti.

Saçları daha uzun ve dalgalıydı. Burnu değişti, dudakları daha dolgundu. Farklılıklar fırça darbeleri ya da göz kalemiyle yapılamayacak kadar dikkat çekiciydi.

Bir sonraki sahne başlarken Kincaid ortaya çıktı. Biçimli bir sakalı vardı ve siyah yas giysileri içindeydi ama hafif gülümsemesi kasvetli anı gölgeliyordu. Hayaletin cinayeti hakkındaki gerçek ve intikam isteği yinelenidikçe boğazımın kuruduğunu fark ettim.

Oyunculardan biri kaburgalarından kırmızı bir kurdele dökülen tarafını tutuyordu. Unutulmaz bir oyun sergiliyordu. Oturduğum yerden bile gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Ophelia çıldırmıştı. Hamlet, Horatio ve kral tarafından hapsedilip kullanılan kız için gözyaşı döktüm. Annesiyle Hamlet'in yüzleşmesi sahnesinde de ağlayıp durdum.

Dikkatimi dağıtan tek şey Kincaid'in yaşıydı. Hükmediciydi ve Hamlet'i oynayamayacak kadar kendinden emindi. Oynadığı karakterin ikilemini anlamıyordu.

Ben daha iyisini yapabilirdim.

Yalnızca Valery gösteriden benim kadar etkilenmiş benziyordu ve bu da beni şaşırttı. Jost ve Erik kimlerin hayatta kaldığını göreceğimiz, zirveye ulaşan son sahnede doğrularak oturdular. Son söz söylenene kadar herkes soluk almadan izledi.

"Çok güzeldi," diye mırıldandım.

"Aynı gösteriyi mi izliyorduk?" dedi Valery ama ne demek istediğini sormama fırsat kalmadan izin isteyip gitti.

"Geç oldu," dedi Jost yanımdan. "Aç mısın? Akşam yemeği saati çoktan geçti."

Evet demek üzereyken başımı salladım. "Kendime çeki düzen verdikten sonra size katılırım."

Erik'e döndüğünü ve oyun hakkında tartışmaya başladıklarını duyunca şaşırdım. Ben çıkarken sesleri yükselmeye başlamıştı.

Valery sahne kapısının yakınında geziniyor, aralıktan başını uzatmış içeri bakıyordu. Ne yaptığını öğrenmek için büyük bir istek duydum. Sessizce yanma yaklaştım ama meşe zemin gıcırdayarak beni ele verdi.

Hızla dönüp bana baktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Ben de sana aynı soruyu sorabilirim,” dedim ama parmağıyla işaret ederek beni susturdu.

“Bir arkadaşşıma bakıyordum,” dedi Valery, konuşurken yere bakarak.

Yalan söylüyordu ama neden?

“İçeri girmeyi deneyebilirsin,” dedim, kapıyı itmek için uzanarak.

Valery beni engellemek için önüme geçti. “Seninle bir oyun oynamıyorum Adeline.”

“Öyleyse bir iş çevirmek üzere olduğunu gizlemeye kalkışma. Arkadaşız gibi davranma ve bana kim olduğunu, ne yapmaya çalıştığını söyle.”

“Hayatta kalmaya çalışıyorum,” dedi Valery, sert bir sesle. “Beni nasıl istersen yargılayabilirsin Adeline ama önce aynaya bakman gerek.”

Ben iğneleyici sözlerinin etkisinden kurtulamadan oradan uzaklaştı. Benim hakkımda haklı olabilirdi ama bu yalan söylemediği anlamına gelmiyordu. Makyajımı tazelemeye gitmek yerine yavaşça kapıdan içeri süzıldüm. Bir şey Valery’yi buraya geri getirmişti ve bunun ne olduğunu öğrenecektim.

Halat makaralarının ve dekor parçalarının durduğu köşelerde birçok gizlenecek yer vardı. Oyunun büyüğü burada yerini kostümlere ve dekorla ilgili ayrıntılara bırakıyordu. Ama kanımı donduran tahta ağaçlar ya da sahneyi seyirciden ayıran perdeler değildi. Bir kadın boynundaki siyahımsı mavi izleri ovalıyordu

ve asker üniforması giymiş bir oyuncu, masanın üzerinde inliyordu. Jax oradaydı ve oyuncularla ilgileniyordu. Bir köşede gizlenerek izlediğimi fark etti ve hafifçe gülümsedi. Karşılık vermeye çalıştım ama tanık olduğum sahne oyundaki her şeyden daha ürkütücüydü.

Şiddet gerçekçiydi çünkü *gerçekti*.

“Ya yüzüm ne olacak?” diye sordu Ophelia’yı oynayan kadın. “Yeniden eski haline getirebilir misin?”

“Sanırım,” dedi Jax, oyun sırasında Kincaid’in kadını neredeyse boğarken yaptığı izleri inceleyerek. “Yine değiştirme işlemine katlanmayı göze alıyorsan.”

Kadın yüzünü buruşturdu. “Sanırım... sanırım, evet. Başka biri gibi görünmekten hoşlanmıyorum.”

“Onlara bildireceğim.” Jax kadının kolunu okşadı ve bereleri için bir torba buz verdi. Bana dönüp ağzını açtı ama aynı anda kapattı ve aceleyle işine döndü. Jax geldiğimizden bu yana bize en arkadaşça davranan Güneşdağtan’dı. Diğerleri uzak duruyorlardı ama Jax bizle ilgileniyor gibiydi.

Eski film yıldızlarının resimlerinin bulunduğu programı elimin içinde kıvırdım. Bu kişiler Kincaid’in geçmişi... *kendi* geçmişine saygısının göstergesiydiler. Bu kadar ağrıya dayanmalarını sağlamak için oyuncularına önemli bir şey sunuyor olmalıydı. Başka biri gibi gözükecek kadar bütün yüzün değişmesi kolay bir işlem olmasa gerek.

Kincaid’in bana göstermek istediği Terziliğin faydası buydu.

“Ayıp, ayıp,” diye bağırın Kincaid’in sesiyle irkildim. “Demek bizi gözetliyorsun, öyle mi?”

Kendimi savunmaya başlamak üzereydim ama buraya geri gelmem konusunda iyi bir özür bulmama fırsat kalmadan konuşmaya devam etti.

“İyi bir oyuncu, öyle değil mi?” dedi. Bir bez parçasıyla al-

nındaki sahne makyajını temizlemeye başladı. “Biraz kendinden geçmiş. Onlarda iz bırakmaktan nefret ediyorum ama bu da oyunun bir parçası.”

“Eski yüzünü geri istiyor,” dedim.

“Çok yazık ama çocuklar bunu yapabilirler.”

“Bunu nasıl yapacaklar?” diye sordum. Sesimin sakın çıkması ve gerçek duygularımı yansıtan titremeyi duymaması için çabaladım. Değişimi ters çevirmenin bir yolu varsa, annemi kurtarabilir ve Amie’nin hatırlaması için yardımcı olabilirdim. Ama belki de bir yüzü değiştirmek Lonca’nın neden olduğu hasarı silmekten daha kolaydı.

Ama Kincaid hâlâ oyundaki başarısının etkisindeydi ve fark etmemiş gibi davrandı. “Dünya bir sahnedir Adelice,” dedi. “Ve tüm kadınlarla erkekler yalnızca oradaki oyuncular. Sahneye girer ve çıkarlar. Bir insan kendi zamanında birçok rol oynar.”

“Onu onarabilirler mi?”

Kincaid öfkeyle baktı ama yanıt verirken ses tonu değişmedi. “Dosyada onun asıl ölçülerini bulurlar. Veronica olarak ne kadar güzel görüldüğünü düşününce yazık olacak ama geri değişim yapılabileceği konusunda onlara söz verdim. Benim yanımda çalışmaya devam edecekse gösterinin iyiliği için biraz değişime alışacak.”

Kendimi zorlayarak hafifçe gülümsedim. Kincaid’e bu kadar minnettar olmayı hayal edemiyordum.

Biz izlerken, sahne ekibi yaralı oyuncuları dışarı çıkarıyordu. Ağzımdan suçlayıcı sözcükler çıkmaması için dudaklarımı ısırardım. Yeniden Kincaid’e dönüp baktığımda öfkeden bulanık görmeye başladım ve tıpkı Deniel bana saldırdığında olduğu gibi, Kincaid’in ipliklerini belirgin olarak ayırt edebildim. Merkezi zaman ipliği ışıldıyordu. Genç Terziden çıkarıldığına tanık olduğum altın rengi iplik gibi değildi. Orta kısmında ince, par-

lak bir lifle örölmüş olsa da yaşlılıktan kararmıştı. Gördüğümün ne olduğuna emin olamadığım için gözümü kırparak görüntünün gözden kaybolmasını bekledim.

“Efendim,” dedi Jax yanımda belirerek, “yaraların değerlendirmesini yaptık ve sahne arkasını temizledik.”

“Çok iyi,” dedi Kincaid. “Köşkün yakınında düşük voltaj sorunu var. Kimse düzgün bir şekilde azaltılmasını sağlayamıyor.”

“Değişken dirençle ilgili olmalı. Bir göz atıp sonra da malikânenin şebekesinde bozuk devre bulunup bulunmadığını kontrol ederim,” dedi Jax.

“Lütfen acele et. Parti için konuklarımızı bekletmemeliyiz,” dedi Kincaid alçak sesle.

“Tüm Güneşdağtanlar aynı zamanda Terzi midirler?” dedim Jax yanımdan ayrıldıktan sonra.

“Çok küçük bir kısmı aynı zamanda Terzidir. Güneşdağıtımı iş gücümün çoğunu meşgul ediyor,” diye yanıtladı. “Ama Jax her ikisinde de yetenekli olan ender kişilerden biridir. O ve baban.”

Buna karşılık söyleyecek bir şey bulamadım. Dante’yi öyle az tanıyordum ki.

“Başka sorun var mı?” dedi Kincaid. “Gösteri hakkında ne düşünüyorsun? Beğendiğini umarım. O... hoş olmayan deneyimi silmek için bir eğlenceye ihtiyacımız vardı.”

Onu görmek için buraya geri geldiğimi düşündüğünü fark ettim. Yaptığı şeyin Terziler ve malikânesinde çalışan adamlarla ilgili endişemi çoğalttığı aklına bile gelmiyordu. Birçok sorum vardı ama Kincaid onları yanıtlamazdı.

“Hayır,” dedim. Bir sonraki söyleyeceğim şey için tüm enerjimi toplamam gerekti. “Oyun için seni kutlamak istemiştım.”

Kincaid’in gözleri parıldadı ve omzuma dokundu. “Artık daha çok seyircimiz olduğuna göre başka gösteriler de yaparız.”

“Ya istihbarat konusu? Halka’yı arama meselesi?” diye sordum. Bu soru dünden beri aklımı kurcalıyordu. Deniel beni neredeyse yakalayacaktı ve bu da Lonca’nın burada olduğumu bildiği anlamına geliyordu. “Cormac’ı durdurmak için bir plan yapmamız gerekmiyor mu?”

Şu an bu konuyu açmak saçmaydı ama artık daha fazla bekleyemeyecektim.

“Adamlarım ilgileniyorlar,” dedi beni temin ederek. “Halka hakkında bir şey öğrendiğimizde sana bilgi verilecek ve ondan sonra ne yapacağımıza karar veririz. Ama bu arada keyfimize bakmamızın bir sakıncası yok.”

“Peki, onu bulduğumuzda ne olacak?” dedim.

“Bu dünyayı Cormac’tan kurtarmak için bize gereken anah-tar o.”

“Ve Arras’ı da ondan kurtarmak için,” dedim araya girerek.

Kincaid elini salladı. “Elbette, bazen unutuyorum.”

Neyi unutuyordu? Merak ettim. Arras’ın var olduğunu mu yoksa dünyaları ayırmaya yemin ettiğini mi? Sormaya cesaret edemedim.

Kincaid beni eğlendirmek için sahneye konacak değişik oyunlar hakkında gevezelik ederek makyaj odasına kadar bana eşlik etti ama o arada bir askerin hareketsiz şekilde yerde uzandığını gördüm. Yalnızca şuurunu kaybettiğini umut ettim.

Akşam yemeği daha çok bir şenlik gibiydi. Bahçede, küçük masalarda yemek yedik. Güneş enerjisiyle çalışan büyük fenerler, parıldayan Arayüzey’in karşısında ışıldıyordu.

Buzbölge’den buraya geldiğimizden bu yana Arayüzey’i görmemiştim. Işıklandırma sistemi onu her zaman gölgeliyor ve genellikle gerçek bir gökyüzü yanılsaması yaratıyordu. Ama Jax ışığı alacakaranlık olacak kadar kısmayı başarmıştı ve şim-

di üzerimizde kıvrılan sağlam iplikleriyle Arayüzey'in garip ve korkunç güzelliğini kavrayabiliyordum.

Şampanyayla kadeh kaldırıldı ve gümüş tepsiler içinde peynir çeşitleri ikram edildi ama düşünmekten üstüme ağırlık çökmüştü.

"İyi misin?" dedi Jost yanımdan fısıldayarak.

En başarılı yapmacık gülümsememle ona baktım. Bunu Kule'de yaşadığım dönemde öğrenmiştim. Jost fark etmiş gibi davranmadı ama gözlerim parıldarken kalbim kan ağlıyordu.

Kincaid'in çevresi birkaç adam ve oyunculardan bazılarıyla çevriliydi. Oyuncuların hiçbirinde yara veya yara bandı yoktu. Kadın hâlâ Veronica'nın yüzüne sahipti ama gülüyordu ve bir erkek oyuncunun kollarına yaslanmıştı. Onlar üzgün olmadıklarına göre ben neden üzülüyordum? Kincaid onlarla ilgileniyordu. Hiçbiri acı çeker gibi görünmüyordu.

"Bir tane daha yapacağız," dedi Kincaid söz vererek. "Titus'u mu yapsak?"

Adamlardan birkaçı bağırarak onayladı. Yalnızca kadın oyuncunun gülümsemesi kaybolur gibi oldu. Dehşete kapıldığı anlaşılıyordu ama kimse fark etmeden eski ifadesini takındı. Buradan gitmesini, sahneden ve Kincaid'ten kaçmasını ümit ediyordum ama rolünü ne kadar iyi oynadığına bakılırsa bunu yapacağından kuşkuluydum. Şimdi de rol yapıyordu.

Valery yoktu. Kincaid'in birkaç kez yanına göz attığını fark ettim ama Valery gelmedi. Oyun onu o kadar üzmüştü ki Kincaid'in öfkelenmesi riskini göze almıştı ya da egosuyla aşırı ilgili olacağını düşündüğü Kincaid'in kendi yokluğunu fark etmeyeceğini düşünmüştü.

"Bir şey yemiyorsun," dedi Jost beni tabaklarla dolu bir masaya sürükleyerek.

"Aç değilim," dedim. Koluna girdim ve yüzümü omzuna dayadım.

“Yemen gerek,” dedi.

Bir adam dans gösterisini sunarken partinin gürültüsü arttı. Kadın oyuncuyu kollarına alıp zarafetle çevirdi.

Kincaid’e baktım. Kalkıp onlarla dans edeceğini düşündüm ama bir muhafızla derin bir konuşmaya dalmıştı. Parmaklarını sahte sakalında gezdiriyordu. Duyamadığım bir emir veriyordu. Gözlerini yeniden gösteriye çevirdiğinde bakışlarımız karşılaştı. Gülümsedi ama gözlerinde her zamanki parıltı yoktu. Anlaşılmazdı.

Ne de olsa Kincaid bir oyuncuydu.

ON SEKİZ

Öyle ağır uyumuştum ki ertesi sabah bir önceki geceyi tamamen unutmuştum. Demiel'in saldırdığı zamanı anımsamaya çalışınca, bir rüya olduğunu düşündüm. Uyku çocukluğumun hem karanlık hem de sevimli kaçışıydı. Ama şimdi kâbuslar uyanan varlığımın kaçınılmazlığı olmuştu. Arkamdan tekrar ve tekrar geleceklerdi ama uyurken özgürdüm.

Küçükken yatağıma uzanır ve babamın kapı kilidini kontrol etmesini dinlerdim. Uykuya dalmak için ihtiyacım olan tek şey kapı kilidinin sesiydi ve onu duyduğumda genellikle kâbus görmezdim.

Annemle babam yeteneğimi gizlemek için eğitime başladık-tan kısa bir süre sonra, bir gece rüyamda karmaşık bir ağ içinde, yapışkan iplikler arasında esir düşmüştüm ve bacaklarım yavaş yavaş yaralanıyordu. Yapışkan lifler sonunda gözlerim kapana-na kadar beni kapladılar ve aralarında yok olmak için bekledim.

O gece babam beni uyandırıp yatağımın üstündeki lambayı açtıktan sonra bile hâlâ çılgık atıyordum. Ancak kollarına sığınıp boğulur gibi hıçkırdıktan uzun bir süre sonra sakinleşmiştim.

"Güvendesin," diye fısıldadı.

"Ama sen orada değildin," dedim hıçkırarak.

Bana yalan söyleyebilir, beni asla bırakmayacağını söyleyebilirdi ama onun yerine geri çekilip titreyen çenemi sıcak ellerinin arasına aldı. “Ben orada olmadığım da, kendi başına kurtulma gücüne sahip olduğunu anımsa.”

“Ama gücüm yoktu,” dedim karşı çıkarak.

“Olacak,” dedi babam, gözyaşlarını silerek.

Onun kollarında uyuyakaldım ve sabah uyandığımda yamuk bir şekilde kıvrılmış, yanımda uyuduğunu gördüm. Gece boyunca yanımda kalmıştı. Geriye bakınca, sanki birlikte geçirdiğimiz zamanın bitmek üzere olduğunu biliyordu ve en fazla ihtiyacım olacak zaman için saklamam gereken gücümü tüketmemeye dayanamıyordu.

Uykunun anlamı şimdi de farklı değildi. Çocukluğumda olduğu gibi benim için bir sığınaktı.

Babam... gerçek babam, uyandığımda düşündüğüm ilk kişiydi. Beni büyüten, güvenliğim için gece olduğunda kapıları kilitleyen adam. Onu yalnızca bir ebeveyn olarak biliyordum... benimle ilgilenen, yediren, barındıran, güvenliğimi sağlayan kişiydi. Ama şimdi Benn Lewys'in bundan fazlası olduğunu öğreniyordum. Kule'de, kazanım gecemin anısını uyuşturucu etkisinde, bulanık bir hatıra olarak anımsıyordum. Düşünmezsem, asla olmamış gibi davranabilirdim. Hatırlanması çok acı tüm anılar ve babamı bir daha asla görmeyeceğim gerçeği kendi kendine yok olurdu.

Ama şimdi, biyolojik babamın Dante olduğunu ve Benn'in kendi özücü sırlarını gizlediğini öğrendikten sonra, hatırlamak istiyordum. Ve kazanım gününden bu yana ilk kez geçmişimi irdeliyordum.

Dante'nin bir sürüngenin arkasına büyük cam paneller ve sarılmış kablolar yüklediğini gördüm.

“Bir yere mi gidiyorsun?” dedim. Ansızın elbise yerine kalın bir mavi kot pantolon giydiğime sevinmişim.

“Evet,” dedi Dante, bir paneli daha araca yükleyerek. Sesinde tereddüt vardı. Bir şey planladığının farkındaydı.

“Seninle gelmek istiyorum,” dedim, parmağımla saçımdan bir tutamı çevirerek. “Belki aile işini öğrenebilirim.”

Dante sürüngenin kapısını sertçe kapattı ve ellerini kot pantolonuna sürerek temizledi. “Güneşdağıtımı’nın aile işi olduğu pek söylenemez.”

“Yine de görmek istiyorum.” Aslında yalan söylemiyordum. Güneşdağıtımı’nın nasıl yapıldığını görmek istiyordum ama en önemlisi, bir süre için bile olsa Dante’yle malikânenin dışına çıkmayı çok istiyordum.

“Bilmiyorum. Tek başıma gitmeyi planlıyordum...”

“Burada artık kendimi güvende hissetmiyorum,” dedim yavaşça fısıldayarak. Bir çocuk gibi babama zayıflığımı itiraf ediyordum.

“Peki,” dedi Dante onaylayarak. Anlaşılan bir zamanlar babamın olduğu gibi, o da yalvarışına karşı savunmasızdı. “On dakika sonra yola çıkacağım. Burada buluşalım.”

Gereken birkaç şeyi almak için geri koştum. Bir şişe su ve açık hava sürüngende üşümek için bir mont almalıydım. Ne yazık ki istediklerimi almaya çalışırken Jost ve Erik’le karşılaştım. Bunu bir partiye çevirme konusunda istekli değildim ama gelmek istediklerini söyleyince hayır diyemedim. Güneş enerjisiyle yüklenen panellerin taşınması için Dante’ye yardım edebilirlerdi. Dante pek memnun olmadıysa da sözünden geri dönmedi.

“Bu aracın güvenli olduğuna emin misin?” diye sordum, gözlerimi sürüngenden ayırmayarak. Malikâneye gelirken bindiğimiz kafese benzer araç gibi ürkütücüydü ve ayrıca üstü açıktı.

“Tamamen,” dedi Dante, omzunda kalın bir cam paneli den-

gelemeye çalışarak. “İçeri gir ve endişelenmeyi bırak. Senin bir asi olduğunu düşünmüştüm.”

“Ama isyankârlığın intihar aşamasına henüz varmadım,” dedim geveleyerek.

“Her babanın duymak isteyeceği şey budur,” dedi Dante. Ağzından sözcükler çıkar çıkmaz başını diğer taraf çevirdi ama aramızda tuhaf bir elektrik oluştu. Aramızdaki gerginliği azaltmaya çabalamasını takdir ediyordum ama henüz buna gülecek durumda değildim.

“Ne kadar uzağa gidiyoruz?” diye sordum, motor çalışmaya başlayınca.

“Güneşi gördüğümüz yere kadar,” dedi Dante.

“Kincaid’in topraklarının dışına mı çıkmış olacağız?” diye sordum.

“Evet,” diye karşılık verdi Dante, gözlerini yoldan ayırmadan.

Yolculuk sürüngeinin görüntüsünden tahmin ettiğim gibi zorlu geçiyordu ama Dante’nin Buzbölge’ye satılacak güneş enerjisini toplayacağı sınıra yaklaştıkça, Arayüzey’in kenarında ışık belirmeye başladı. Yeryüzü’ne geldiğimiz gece de sınırı geçmiştik ama dünyaların ilişkisini inceleyebilecek kadar uzun kalmamıştık. Arayüzey’in altından geçip Buzbölge’ye girdiğimizde asla gün doğmuyor, yalnızca güneş enerjisiyle çalışan sokak lambaları kanalıyla yapay bir sabah yaratılıyordu. O gün gökyüzüne bakmışım ve bugüne kadar hiç değişmemişti. O zaman ayı ve yıldızları arkamda bıraktığım için çok üzgündüm. Az sonra pamuk gibi bulutları ve güneşi görecektim.

Ve onları gördüğümde Lonca’nın topraklarının ta içinde olacaktık.

“Ama bu neyin sınırı?” dedi Erik, sabahın parlak ışığına doğru ilerlerken. Artık Arayüzey’in altından çıkmıştık.

“Yeryüzü’yle Arras arasındaki Arayüzey’in,” dedi Dante sü-

rüngenin motor gürültüsünün arasında. Ama bu daha önce bildiğimizden pek de farklı değildi. Arras'ın zarar verici etkilerini her gün görsek de Yeryüzü ve Arras arasındaki ilişkinin belirsizliği devam ediyordu. "Yakında Lonca'nın yürüttüğü bir kaynak çıkarma işlemi var."

"Yalnızca bir tane mi?" diye sordum.

"Faal bir maden var. Bir noktayı bitirir bitirmez başka bir madene geçerler. Yüzden fazla faal maden yeri bulunduğunu tahmin ediyoruz ama binlerce terkedilmiş maden de var," dedi Dante. "Her sene biraz daha büyüdüğü için Arras sürekli daha fazlasına gerek duyar." Başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

Arras yukarıdaysa, Arayüzey'in sınırında bile gözükmüyordu. Dante sürüngenini çimenlik bir alana park edince kendimi dışarı attım ve ayakkabılarımı ayağımdan fırlatıp serin çimlere bastım. Ayağım gıcıklandı ve çocukluğumda avluda oynadığım günleri anımsadım. İçimdeki özlem duygusunu yenmek için çabaladım. Döndüm ve güneşin yansıdığı dünyaya baktım. Bitki örtüsü düzensiz ve seyrekti. Gözlerimi kırpmadan parlak gökyüzüne baktım ve ilk geldiğimiz gün gördüğümüze benzer bir hava gemisi ardım. Ama gemi yoktu ve az sonra mor noktalar belirdi. Başımı indirip diğer tarafa baktım ve nefesimi tuttum. Karşıdaki sıradağların tepesinde uzun bir çit vardı. Metal, keskin ve modern bir çitti. Buraya gelirken Lonca'nın kaynak bulma çalışmalarından birinin yakında olduğu konusunda Dante beni uyarmıştı. O çitin arkasında ne olduğunu bilmek istemiyordum.

Jost ve Dante malzemeyi kontrol edip başlamak için hazırlanırken Erik'le ben de onları izliyorduk. Sürüngenin yük bölümünden panelleri indiriyorlardı.

"Nasıl çalışıyor?" diye sordum.

"Temelde bunlar güneş enerjisini topluyorlar," dedi Dante, bir paneli aracın arkasındaki bir rafa yerleştirirken.

“Ya bu?” dedim raftan sürünge­nin arkasına doğru kıvrılan ipi işaret ederek.

Dante yük kapısını biraz daha açınca uzun bir kumanda tablosu gördüm. “Bu alet alman güneş enerjisini ve akım doğrultucu lambalarla panelin ısı seviyesini ölçüyor. Enerji devirler halinde toplanıyor ve böylece paneller fazla ısınmayıp çatlamıyor. Güneşe doğru eğimlerinin doğruluğunu sağlamak için onları bir güneş enerjisi takip sistemine bağlamamız gerekir. Bir panelin tam olarak dolması saatler sürebilir.”

“Demek uzunca bir süre buradayız,” dedi Erik ve kendi etrafında dönerek ham dokumanın güneşi nasıl engellediğine, Lonca’nın çitine ve seyrek bitki örtüsüne dikkatle baktı. “Arras bunun üstünde...”

Arras’tan kaçarken şimdi yukarıda gördüğümüz yer­kabağunda bir çıkış açtığımı düşünerek öyle olduğunu varsayıyordum.

Erik birkaç adım geriye gitti ve etrafındaki dünyayı incelemeye başladı. Sonra eğildi ve yere dokundu. Az sonra başını kaldırıp gözlerini güneşle dokuma arasındaki sınıra dikti.

“Demek başladığı yer burası,” dedi yumuşak bir sesle.

İlk başta anlamadım ama sonra ne demek istediğini kavradım. Lorice’lin bana söylediği ve benim öğrendiğim her şeyi kastediyordu. Arras başlamak ve bitmek zorundaydı. Ve bunun doğru olduğunu fark ettim. Dante’nin kaynaklar olarak adlandırdığı dört ayrı noktada... ama ben onları farklı olarak öğrenmiştim. Ben onları dört ayrı kule olarak öğrenmiştim.

“Derinliği ölçmek zor,” diye fısıldadım. “Ama öyle olmalı.”

İkimiz de döndük ve yakında olduğunu bildiğimiz şeyi aramaya başladık. Neye benzediğini bilsek işimiz kolay olacaktı.

“Orada!” dedi Erik uzakta bir noktayı işaret ederek.

“Hadi gel,” dedim yürümeye başlayıp, sonra koşarak o noktaya doğru ilerledim. Paneller dolana kadar saatlerce bekleme-

miz gerektiğine göre etrafa göz atmamızın sakıncası yoktu.

“Durun!” diye seslendi Dante ama dinlemedik.

Uzakta, ancak görebileceğimiz bir mesafede, aerodinamik bir tünelden bir şey yükseliyordu. Kıvılcımlar uçuşuyordu ve binanın çevresinde geniş borular vardı. Gözlerimi borulardan ayıramıyordum çünkü bir Lonca maden alanına gittiğini biliyordum. Loricel’in her yıl ziyaret etmek zorunda olduğu alanlardan biriydi. Bir Yaratıcı olarak benim de sürekliliğini sağlamaktan sorumlu olacağım yerlerden biriydi. Geri çekildim. Oraya gitmenin iyi bir sonucu olamazdı. Uzaktan bile oradaki ölüm sessizliğini ve kazı alanının çevresindeki bozuk dünyayı hissedebiliyordum.

Ama gittikçe yükselen ve güneşi gölgeleyen garip buluta bakarak geriye doğru yürüdüm. Koyu renk ve göz alıcı iplikler uzanıp güneşin yanından geçiyor, Yeryüzü’nü kaplıyordu. Arras’tan da Yeryüzü’nden de ayrıydı ve çevresinde ışıldayan iplikler bir araya gelerek sanki Arayüzey’in dokumasını oluşturuyordu. Bir kule bulmuştuk.

“Bu bir...” Erik soru sormaya çalışır gibiydi.

“Sürgün kulesi,” diye tahminde bulundum. Yeryüzü’nün üstünde bir kale gibi yükseliyordu. Arayüzey’den dolayı bir zamanlar yaşadığımız yerleşkeyi göremiyorduk. Yerkabuğunun ardında gözden kaybolan kule bulutların arasında kaybolmuş bir şato gibiydi. Ama orada olduğunu biliyordum.

“Nasıl?” dedi Erik.

Dizlerimin üstüne çöktüm ve parmağımla yerde bir kare çizdim. “Bu şekilde düşün. Arras’ın dört kulesi var, öyle değil mi?” Yanıtlaması için onu beklemedim. “Bize söylendiği kadarıyla, her biri Sonsuz Deniz’in kenarında yer alıyor.”

“Peki, ama neden burada?” diye sordu gözlerini Kule’yi çevreleyen aerodinamik tünelden ayırmadan.

“Aslında burada değil,” dedim. “Orada ama o tünel Yeryüzü’nün doğa güçlerinin derinine inerek onları Arras’a gönderiyor ve Dokumacılar da tezgâhlarda kullanıyorlar. O unsurları Arras’ın içine dokuyoruz ama kaynakları bir yerden bulmak zorundayız.”

“Yani bunu alıp...” Bükülen iplikleri işaret etti. “Arras’taki dokumaya dönüştürüyorsunuz.”

“Evet,” dedim. “Bu yüzden kulelerde bulunmak zorundayız. Arras’ın düzgün bir şekilde bir arada kalmasını sağlamak için.”

“Ama bu konuda haklıysan,” dedi Erik, “kuleler Arras’ın bir parçası değiller. Yeryüzü ve Arras arasında bulunuyorlar.”

Bakışlarını izledim ve kıvrılan tünele baktığını gördüm. Yerleşkeyi göremiyorduk ama haklı olması gerektiğini biliyordum. Kule hakkında her şeyin yapay olduğundan her zaman kuşkulanmamış mıydım? Mükemmel bir atmosfer için özenle yaratılan programlanmış pencerelerden, Loricel’in atölyesinde istediği gibi kullanmak için iptal ettiği garip duvarlara kadar her şey sahteydi. Bahçe, bir arada var olmaları mümkün olmayan yaratık ve bitkilerle doluydu. Güvenlik konusunda sürekli bir ihtiyaç vardı. Kuleler Yeryüzü’yle Arras’m arasındaydı ve Arras’tan Yeryüzü’ne gelmemizi sağlamak için açtığım delikten düşerken bu yüzden ölmemiştik. Kule’de zaten yüzeye yakın bir yerdeydik.

“O yüzden fırlatma istasyonları kullanılıyordu,” dedim yerleşke duvarları dışındaki istasyonu anımsayarak. “Bu kadar yakından korunmamızın nedeni de buydu. Nerede olduğumuzu bilmemizi istemiyorlardı.”

Dante ve Jost açıklamamın tam ortasında hızlı adımlarla geldiler. Kızgın ve nefes nefeseydiler.

“Öldürülmek mi istiyorsunuz? Madenlerin ne kadar yakınında olduğumuzun farkında mısınız?” dedi Dante.

“Biliyorum,” dedim.

Jost yerdeki çizime bakınca Erik’le aramızda geçen konuşmayı tekrarladım. “Ama Lonca yetkilileri bunun nasıl çalıştığını bilmeliler.”

“Belki,” dedi Erik. “Lonca paylaştığı ve paylaşmadığı şeyler konusunda tuhaftır.”

“Bu konuda endişelendiklerini sanmam,” dedim.

Erik sırttı. “Elbette tatlım.”

“Maela biliyor muydu?” diye sordum elimle maden alanını göstererek. “Madenler hakkında bir şeyden söz ettiği oldu mu?”

“Mükemmel bir örnek,” dedi Erik. “Bilmiyorum ama sanmam. Maela doğrudan kendini etkilemeyen hiçbir şeyi umursamaz. Ne dokuduğunuzla ve niye dokuduğunuzla ilgilenmez. Kendisine söyleneni yapar ve ilerlemek için hiçbir fırsatı kaçırmaz.”

“Demek kayıtsız biri, öyle mi?”

“Bu Arras’ta tercih edilen bir illet,” dedi ve gülümsedi. Ama tebessümü eğlendiğini göstermekten uzaktı.

“Burada kalmamalıyız,” dedi Jost alçak sesle. “Yakında nöbetçiler olabilir.”

“Haklı,” dedi Dante. “Kazılmış alanların yakınında hayat yoktur. Lonca tüm kaynakları çıkardı ve uzay-zaman içinde bir düzensizlik bıraktı.”

Loricel Yeryüzü’nde madenlerin çevresinin donmuş olduğunu söylemişti ve onlara yaklaştıkça soğuğu ürperen tenimde hissediyordum.

“Şimdi madenleri görmek istiyorum,” dedi Erik ve ona yanıt vermemize fırsat kalmadan borulara doğru ilerlemeye başladı.

“Ben de,” dedim oyumu kullanarak.

Dante sızlandı ama arkasından yürümeye başladı. “Bugün neden gelmek istediğinizi anladım ama çekineceğinizi umut etmiştim.”

“Çekinmeyecek kadar genç ve düşüncesiziz,” dedi Erik arkaya dönerek.

“Ölmemize neden olacak,” dedi Jost homurdanarak.

“Daha önce ben neden olmazsam,” dedim havayı yumuşatmaya çalışarak. Gülmediğini görünce elini tuttum ve ağabeyinin arkasından yürümesini sağladım.

Erik’e yetiştik ama kimse konuşmuyordu. Sessizlikte ortak bir amaç var gibiydi ve o kadar çok yürüdük ki güneşin gökyüzündeki yeri değişti. Önce yükseldi ve üzerimizde parıldamaya başladı, sonra etkisi yavaş yavaş azaldı. Sürüngenden ve güneş enerjisi malzemelerinden birkaç saatlik uzaklıktaydık ama madenleri görene kadar geri dönmeyecektim. Keşfettiğimiz bölge dağlık alanın dışındaydı ve çelikten yapılmış çite ulaştığımızda güneş etkisini kaybetmişti. Çitten uzak olmayan bir yerde küçük bir dere dikkatimi çekti. Her şeyin cansız, yapay ya da durağan olduğu Arayüzey’in altında, dere çok önemli gözüküyordu.

“Birkaç şişe dolduracağım,” dedi Dante. “Madenin kaynağının yakınındaki su çok temiz olur ve dönüş yolunda ihtiyacımız olabilir. Ben dönene kadar burada bekleyin.”

“Seninle geleceğim,” dedi Jost. “Kimse yalnız kalmamalı.”

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama elini kaldırdı.

“Lütfen Ad. Nöbetçiler varsa sen daha çok dikkat çekersin,” diye fısıldadı.

Maden alanına varmak için sabırsızlanıyordum ve şişeleri doldurarak zaman kaybetmek istemiyordum. Başımı sallayarak onayladım.

“Biz dönene kadar onunla kal, tamam mı?” dedi Jost Erik’e bakarak.

Bu istek Erik’i çok şaşırttı ama biraz da mutlu etti.

“Sen de onun kadar huzursuz görünüyorsun,” dedi Jost devam ederek. Ağabeyinden bir iyilik istemeye dayanamıyor gibiydi.

“Elbette,” dedi Erik ama artık pek mutlu görünmüyordu.

Dante’yle Jost suya doğru ilerlediler. Ufukta küçük birer kalarlı gibi göründüklerinde huzursuz olduğumu hissettım.

“Onunla sorun yaşamama neden olmayacağına söz ver,” dedi Erik dişlerini sıkarak.

Kızdığı için onu suçlayamazdım. Ben de pek mutlu değildim. “Söz.”

Yeteri kadar uzaklaştıklarında çite doğru hareketlendim.

Erik beni durdurmak için kolumu yakaladı ama onu da sürkledim. “Birkaç dakika içinde dönerler,” dedi.

“Dante bizi hemen buradan uzaklaştıracak. O çevremizde dolaşıp durmadan önce etrafa bir göz atmak istiyorum,” dedim. “Benimle geliyor musun yoksa burada bekleyecek misin?”

Erik beni izlemeye başladı. Çite yaklaştıkça ona doğru çekildiğimi hissediyordum. Tahmin ettiğim gibi değildi. Kalın bir çelikti ve sağlam görünüyordu ama nöbetçiler ya da kameralar göremiyordum. Emniyet tedbirinden fazla sınır gibi gözüküyordu ve bu da tırmanmayı kolaylaştırıyordu. Üstüne çıkar çıkmaz madenleri gördüm. Erik parmağını dudaklarına dayadı. Sessiz olmamı söylemesine gerek yoktu. Ve o anda gördüm.

Pek uzakta olmayan bir kamyonun yakınında bir ışık hareket ediyordu. Işık bir işçinin elindeydi. Bir gruba eşlik ediyor gibiydi. Merak ediyor ve birkaç adım daha atıp yakından bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Kamyon ağaçların arasına park edilmişti ve görünmesi güçtü ama tedbirli olmalarını anlıyordum.

“Ad,” dedi Erik alçak sesle. Bir elimi kaldırarak ne yaptığımı bildiğimi belirttim.

Grup yürümeye devam etti ve asıl kazılara yaklaştı. Bir an için dikkatim maden alanına odaklandı. Kazı resimleri görmüştüm ama bu kadar büyük olabileceğini kavrayamamıştım. İlk geldiğimizde gördüğümüz hava gemisinden bile büyüklerdi. Maden çı-

karma işlemleri gece için durdurulduğundan toprak içindeki çarklar çalışmıyordu ama tehlikeli görüntüleriyle mağara gibi bir delikte duruyorlardı. İçimden bir ses sürünerek ilerlemek ve dipsiz gibi görünen boşluğun nereye kadar uzandığını daha yakından görmek istiyordu ama o sırada gözüme bir hareketlilik çarptı. Grup maden alanının yanında durdu ve o anda onu gördüm.

Bir çalışma kampında takım elbise giymek ancak Cormac Patton'dan beklenirdi.

"Yoksa bu?.." diye fısıldadı yanıma yaklaşan Erik.

Başımınla onayladım. "Biri ona nerede ne giymesi gerektiğini öğretmeli."

Erik hafifçe kıkırdadı ve elini omzumdan çekti. Daha ileriye gitmeme engel olmaya çalışıyordu. Ama beni korumasını istemiyordum. Yanından uzaklaşıp öne doğru birkaç adım attım. Onun çite geri dönmesini umuyordum ama beni izledi.

"Seni görürse," dedi Erik uyararak.

"Görmez."

Beni aramıyorsa, beni görmeyeceğini biliyordum. Cormac her an tetikte olacak kadar paranoyaktı ama Lonca işlemlerinin tam ortasında bulunacağımızı tahmin edemezdi. Kaçtıktan sonra onlara bu kadar yaklaşmamızın aptalca olacağını düşünürdü.

Ekip onları duyamayacağım kadar uzaktaydı ve o yüzden onlara daha yakın olan, iri kaya parçalarının oluşturduğu bir yükseltiye doğru hareket ettim. Erik başını salladı ama onu önemsemeden ayakta durmamda ilerlemeye devam ettim. Hâlâ ağaçlığa yakındık ve Lonca çalışanlarından biri yukarı bakarsa yalnızca karanlığı ve dalları görecek.

Cormac ve diğer adamların dikkati maden alanından ayrılmıyordu ve ben sessizce kayalığa doğru ilerliyordum.

"Bu alanı bitirmemiz ne kadar sürer?" dedi Cormac'ın sesi uzaktan ve tüm bedenim korkuyla titredi. Ona yeniden bu kadar

yakın olacağımı düşünmüyordum. Bir an için koşmayı ve onu kazı alanının içine itmeyi düşündüm. Aslında fena bir plan değildi ama Cormac Lonca'nın kötü unsurlarından yalnızca bir tanesiydi. Ölümüyle işlemlerde biraz bocalama olabiliirdi ama ölmesi beni mutlu etse de, bütün sistemi çökertmek için yeterli değildi.

"Jost'un seni öldüreceğini biliyorsun, öyle değil mi?" dedi Erik etrafına bakınarak. "Elbette daha önce Dante öldürmezse."

Parmak işaretiyle onu susturdum ve dikkatimi yeniden madenin yanındaki grupta yoğunlaştırdım. Kayalığın arkasındaki alan dardı ve gizlenmek için Erik bana yaslanıyordu. Yanımda bulunduğunda asla bu kadar gergin olduğunu görmemiştim.

Cormac başıyla onaylıyordu. "Biraz daha yayılmamız gerekecek. Elbette buradaki dengeyi tehlikeye atacağımızı düşünmüyorsan."

Yanında duran ve kot pantolon ile gömlek giydiğini fark ettiğim adam yanıtladı: "Sanmıyorum. Devam edersek geçici bir çökme riski olabilir ama yayılmak kolay değil. Buralarda yerliler zaten huzursuzlar ve Kincaid'in adamları gittikçe daha açgözlü davranıyorlar."

"Bu özelliği Kincaid'den alıyorlar," dedi Cormac. "Şüphesiz kafalarını Lonca'ya karşı şanlı devrim hikâyeleriyle doldurmuştur. Onu benim kadar tanısaldı..."

"Son birkaç haftadır birçok Güneşdağtan madencilerle kavga çıkardı."

Cormac elini sallayarak bunu önemsemediğini gösteren bir işaret yaptı. "Daha fazla Kalıntı göndeririz."

"Yakında onu da buraya getirecek misin?" diye sordu biri Cormac'a.

"Belki. Yeni bir maden yeri açarsak, Pryana'nın gelip görmesi gerekecek." Ses tonu ilgisizdi.

Demek Pryana'nın yeni Yaratıcı olması kararlaştırılmıştı.

Bu kötü bir haberdirdi. Pryana yetenekli bir Dokumacıydı ama Arras'ın bütünü'nün şeklini denetleyen kadın olan güçlü Yaratıcı pozisyonu için gerekli bilgeliği asla göstermemişti. Bu iş için her şeyiyle yanlış kişiydi.

Cormac ekiptekileri gönderdi ama yalnızca bir kişi yanında kaldı.

"Efendim, ya..."

"İnan bana Hannox, bunu düşünüyorum. Pryana'mın becerebileceğini sanıyorum. Henüz onu denemek zorunda kalmadık," dedi Cormac arkadaşına dönerek.

"Ya başaramazsa?" diye sordu Hannox.

"Sorunla yüzleştüğümüzde başa çıkmaya çalışacağız," dedi Cormac, Hannox'un kaygısını görmezden gelerek.

"Sanırım o zamana kadar Adelice'i aramaya devam etmeliyiz," dedi Hannox.

"Kincaid'le olduğunu biliyoruz," dedi Cormac. "Ama birkaç haftadır casustan haber alamadım."

"Yüzeyde henüz uzun zaman geçmedi efendim," dedi Hannox hatırlatarak. "Sabırlı olun. Haber gelecektir. Onu bulana kadar kaynak malzemesi mi arayalım?"

"Evet, birkaç aylık malzememiz stoklanmış durumda. Maden alanlarında çalışmaların azaltılmasını, tüm olanaklarımızın Adelice'i bulmaya odaklanmasını istiyorum," dedi Cormac emrederek.

"Efendim ya öldüyse..."

"Ölmedi," dedi Cormac. "Ve bana efendim deyip durma. Lanet olsun Hannox, yüz yetmiş beş yıldır birbirimizi tanıyoruz."

"Evet, *efendim*." Hannox önemini vurgulamak için başıyla onayladı. Cormac yapmacık bir gülümsemeyle uzaklaşması için ona işaret etti. "Maden işlemleriyle ilgilen. Kaçak Yaratıcımız için gerekeni ben yaparım."

"İdarecilerle birlikte hareket edip, yeni istihbarat almaya çalışacağım," dedi Hannox.

"Onu tanımaları için resim ve ayrıntı göndereceğiz ama ne olursa olsun neden Adelice'i aradığımızı bilmemeliler," dedi Cormac uyararak.

"Ya Arras'ta ise?" diye sordu Hannox.

"Fark edilmeden Arras'a girecek kadar akıllı değil," dedi Cormac. "Ama kız kardeşinin etrafındaki güvenlik ve gözetimi artırıyorum. Adelice oradaysa Amie'nin peşine düşer."

"Biri casusluk yapıyor," diye fısıldadım. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki konuşmamı bastırıyordu. Beni almaya gelmişlerdi ve daha kötüsü Amie'yi izliyorlardı.

"Pek şaşırmadım," diye karşılık verdi Erik kolumu tutarak. Cormac ve Hannox kampa doğru hareket etmeye başlayana kadar kayalığın arkasında çömelmiş durduk.

"Kim olduğunu düşünüyorsun? Casusun?" diye sordum bizi duyamayacak kadar uzaklaştıklarında.

"Herhangi bir olabilir," dedi. Ağaçlığa doğru yürümeye başlayınca onu izledim. Ayak sesim çok yumuşaktı ama ağır hissediyordum. Belki Pryana Lonca'ya engel olacağını umduğum işleri yapabiliirdi ama Cormac onun becerisinden kuşku duyuyordu. Öğrendiğimiz her şeyi sıralamaya ve hafızamda uygun noktalara yerleştirmeye çalışırken başım dönüyordu. Cormac Arras'ta zamanın hızlı akışındaki uyumsuzluğu bile itiraf etmişti. Birkaç hafta önce bir casus göndermişti. Deniel'dan söz ediyor olabilir miydi? Olay yalnızca iki gün önce gerçekleşmişti.

Çite vardığımız anda Jost elini uzatıp sertçe Erik'in gömleğini yakaladı. "Aptalca davrandınız," dedi sakın bir şekilde ama öfkeli olduğu anlaşılıyordu.

"Benim hatamdı," dedim. "Erik beni durdurmaya çalıştı."

Jost Erik'ten özür dilemedi ama elini indirdi.

"Hadi gel Ad," dedi Jost Erik'e sırtını dönerek.

"Kincaid'in ne düşüneceği umurumda bile değil," dedi Dante ellerini iki yanında yumruk yaparak. "Bir kez daha aranızdan herhangi biri yanımdan uzaklaşmaya kalkarsa, onu vururum."

"Anlaşıldı. Üzgünüm," dedim ona dönerek. Ama değildim.

"Geri dönmeliyiz." Jost'un sözcükleri basitti ama gerginliği fark ediliyordu. Kızgınlığını yatıştırmayacağını biliyordum ama az önce duyduklarımızı ve Cormac'ın orada olduğunu anlattım. Sakınmam gereken tehlikenin tam da bu olduğunu söylemeye çalışan Jost sakinliğini korumaya çalıştı.

"Kincaid'in yanına yerleştiğini bilmeleri yeterince kötü ama malikânenen ayrıldığın istihbaratını alırlarsa..."

"Beni yakalama fırsatını kaçırmazlar," dedim Dante yerine cümleyi bitirerek.

"Yolumuzun üstünde bir cephane fabrikası var. Bizim istihbaratın bildirdiğine göre orayı yeni Kalıntıları silahlandırıp devreye sokmak için kullanıyorlarmış. Büyük olasılıkla oraya nakliye yapılıyor." Gözlerinin etrafımızda dönüp durduğunu fark etmekten kendimi alamadım. Genellikle bu kadar endişeli biri değildi. "Casuslar Güneşdağıtımı'na çıktığın konusunda Lonca'yı bilgilendirdiyse, seni aramaya gelmelerinden önce buradan uzaklaşmalıyız. Üstelik sürünge birkaç saat uzakta."

"Kalıntılar olmayacak mı?" diye sordum.

"Birbirimizden ayrılmayacağız ve önce her yeri kontrol edeceğiz," dedi Dante. "Korkarım pek fazla seçeneğimiz yok."

"Bu planı sevdiğime emin değilim," dedi Jost.

"Cormac Patton Yeryüzü'nde ve sizi arıyor..." diye başladı Dante. "Adelice'i arıyor," diye düzeltti Erik. "O... Cormac'ın masum gelini."

"Ah, kapa çeneni Erik," dedim. "Eminim Maela da seni öz-lüyordur."

“Demek ben evsizim,” dedi Jost şaka gibi algılanacak bir ses tonuyla.

Herkes başını çevirdi ve gözlerini dikip ona baktı.

“Ne oldu?” dedi, kafası karışarak.

“Espri mi yaptın?” diye sordu Erik yavaşça.

“Ah, *kapa çenen*i Erik,” dedi benim ifademi taklit ederek.

“Şimdi ikiniz de çenenizi kapatabilirsiniz,” dedim onlara dönerek ve Dante'yle yan yana yürümeye başladım. Duyduklarım hakkında ve buradan nereye gideceğimiz konusunda düşünmeye ihtiyacım vardı.

ON DOKUZ

Cephane fabrikasına girdiğimizde her tarafın örümcek ağıyla kaplı ve pas içinde olduğunu gördük. Her attığımız adım yerdeki tozu havalandırıyordu. Camdan yapılmış olan tavan yıllarca ihmal edilmekten matlaşmıştı ve içerideki pisliği yalnızca hafif bir ışık aydınlatıyordu. Terk edilmiş bir taşıma bandının üstünde paslanmış atıklar duruyor, rengi solmuş resimler hâlâ duvarları süslüyordu. Onları incelemek için yavaşladım.

Üniformalı bir erkek, elinde bir tüfekte duruyor, bir kadın gözünü dikmiş hayranlıkla onu izliyordu.

Başka bir posterde, elleri kurşunlarla dolu bir kadın gülümseyordu. Fazlasıyla büyük portrenin karşısından bir gölge geçti. Döndüm ama arkamda kimse yoktu.

“Şans yüzümüze güldü. Burada kimse yok. Hadi, depoyu bulalım,” diye seslendi Dante ve ona yetişmek için koşmaya başladım.

Fabrikada yürürken yanımdaki kişinin kolunu tutmak için uzandım ama elim boşta kaldı. Diğer üçü önümdeydi ama bir saniye önce Jost’u yanımda hissettiğime yemin edebilirdim.

“Lonca bunları burada mı bırakıyor?” diye sordu Jost sıraya dizilmiş motosikletlerin önüne vardığımızda.

“Yeni Kalıntı grupları getirildiğinde burada hazırlanıyolar. Burada uyanıyorlar ve silahlanmış olarak hep birlikte Buzbölge’ye gidiyorlar,” dedi Dante. Duvarın yanında duran silah stokunu işaret ederek Erik ve Jost’a birer tüfek fırlattı.

“Boş olduğunu nereden biliyordun?” diye sordum, bana verdiği tüfeği geri çevirerek.

“Bilmiyordum.”

Uzaktan bir şey geçti gibi hissettim. Büyük olasılıkla vahşi bir hayvandı ama tüylerimin ürpermesi için yeterliydi. İstedikimiz şeyi bulduğumuza göre Lonca’nın yöntemlerini tartışmamız için neden yoktu. Bir motosikletin kollarını kavradım. “Hadi, bunları buradan dışarı çıkaralım.”

Motosikletleri dışarı çıkarırken korkum biraz dağılmaya başlamıştı ama o sırada Jost, “Dante nerede?” diye sordu.

Bizimle değildi. Kapının yanında bekledik ama gelmiyordu ve o sırada içerden durduğumuz yere doğru ekşi bir koku gelmeye başladı. Yeniden fabrikaya girdiğimde içerdeki hava gözlerimi yaktı. Kükürt burun deliklerimi sızlatıyordu. Ateş gibi kokuyordu ama kim burada ateş yakacak kadar aptal olabilirdi? Karanlık bir köşeden ortaya biri çıktı ama Dante değildi.

Sorum yanıtlanmıştı.

Fabrika boş değildi. Karaltılar hayalimin ürünü değildi. O anda bir Kalıntının kafasına eski bir tabureyle vuran Dante’yi gördüm. Bağırarak söylediği şeyi anlayamıyordum ama sanırım bir uyanda bulunuyordu.

Bir Kalıntı önümüze atlayınca Erik bir an bile kaybetmeden silahını ateşledi. Olası saldırganı vuramadı ama Kalıntı sekerek uzaklaştı ve fabrikanın karanlığında gözden kayboldu.

“Burada ateş edebilir miyiz?” diye bağırdım ama kimse yanıt vermedi. Ekşi koku yerini dumana bırakmıştı ve başlayan yangını fark ettim. Gittikçe büyüyor, yanan makineler patlayıp

çatırdıyordu. Buradan hızla dışarı çıkmalıydık.

Fabrikanın içi cehenneme dönmüştü ve tuzağa düşürülmek için daha kötü bir yer düşünemiyordum. Çıkışa yalnızca birkaç adım uzaktaydık ama kendi etrafımda dönüp iplikleri yakalamaya ve arkamızda bir koruma yolu dokumaya çalışıyordum. Korku iplikleri görmemi kolaylaştırıyordu ama asilikleri işimi yavaşlatıyordu. Zaman ipliklerini maddeden ayırt edebilmem için yakından bakmak zorundaydım. Açık havaya ulaştığımızda, Dante'nin başına vurduğu Kalıntı bana doğru atlayıp yakıma düşünce paniğe kapıldım ve hesap hatası yapıp yanlış ipliği hızla çektim. Etrafımı çeviren ipliklerin arasından kurtuldu ve alevlere dokundu. Tesisin içine doğru kaydı ve çıkardığı kıvılcımlar öfkeli yangını büyüttü. Az sonra fabrika duman ve döküntü olarak yıkıldı.

Yanan fabrikadan dalgalar halinde siyah duman yükseliyordu ve güvenli bir uzaklığa varır varmaz dizlerimin üstüne çöktüm ve soluduğum dumandan öksürerek kurtulmaya çalıştım. Daha kötüsü olabilirdi. Kimse yaralanmamıştı ve istediğimizi elde etmiştik.

Sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışırken Dante kolumu yakaladı ve beni yeniden yere itti. "Burada olduğunu belirten daha fazla kanıt mı bırakmak istiyorsun?"

"Bir kazaydı," diye geveledim ama benim kulağıma bile inandırıcı gelmiyordu.

"Gökyüzünden kopardığın hava gemisi gibi mi? Yanıtlar istediğini, Lonca'yla savaşmak için bize yardım etmek istediğini iddia ediyorsun ama benim gördüğüm her şeyi havaya uçurmayla kararlı, aptal bir kız." Sözleri kırıncıydı.

"Belki gelecek sefer seni öldürmelerine seyirci kalırım," diye bağırdım. Ama hedefi vurmuştu; suçlaması beni yaralamıştı.

"Kontrol edemediğin şeyleri yapma," dedi tepemden baka-

rak. "Ne yaptığını bilmediğin için her şeyi tehlikeye atıyorsun."

İğneleyici sözler beynimde dönüp duruyordu. Hangisinin daha kırıcı olduğuna karar vermeme fırsat kalmadan tesisin yıkıntıları arasından ortaya bir Kalıntı çıktı. Erik ona doğru yürürken Jost önüne geçip ağabeyini durdurdu.

"Bırak gitsin," dedi.

"Geri dönüp diğerlerine nerede olduğumuzu söyleyecek," dedi Erik.

"Ve o zamana kadar biz çoktan gitmiş olacağız," dedi Jost. "Bir sorun daha yüklenmemize gerek yok. Motosikletlere binip sürüngene ulaşalım. Lonca neler olduğunu araştırmak için gelecek; bir an önce buradan gitmemiz gerek."

"Yani onu bırakmamızı mı söylüyorsun? Umarım motosikletlerde yeteri kadar yakıt vardır çünkü durduğumuz anda bize yetişirler," dedi Erik alaycı bir ifadeyle.

"Cormac zaten Yeryüzü'nde olduğumuzu biliyor," dedim, onları yatıştırmaya çalışarak.

"Senin *burada* olduğunu bilmiyor," dedi Erik beni uyararak.

"Gidelim," dedi Dante. Bana hâlâ öfkeli olduğu anlaşılıyordu ama şimdi mesafeli duruyordu. Kararlıydı.

Madenlere ulaşmak için ne kadar yürüdüğümüze dikkat etmemiştim ama sürüngenin birkaç saatlik mesafede olduğunu biliyordum. Motosikletlerle oraya hızlı ulaşabilirdik ama yine de geç kalmış olabileceğimizi biliyordum. Lonca'nın bir şey olduğunu anlaması uzun sürmeyecekti. Tek ümidim, patlamaya Kalıntıların neden olduğunu düşünmeleriydi. Onları bir fabrikada kilitli tuttuklarına göre daha önce de sorun yaşamış olmalıydılar.

Malzemeleri bıraktığımız yer ile burası arasındaki tek yol, eskilikten çatlamıştı. Anlaşılan yolların bakımı burada bir öncelik değildi ama motosiklet kullanmayı zorlaştırıyordu. Neredeyse

iki kez yolun dışına savrulurken kendimi dengede tutmayı başarabildim. Başıma bir kaza gelmemesi iyiydi çünkü önümüzde olan Dante ve Erik'i gözden kaybetmiştik ve bir kaza olsa asla duyamazlardı. Akşam olmak üzereydi ve hava iyice soğumuştı. Hayvanlara ait olduğunu umduğum kemik yığınlarından başka görececek hiçbir şey yoktu.

Rahat kullanmaya sonunda alışmışken motosikletten garip sesler gelmeye başladı. Bunu fark eden Jost diğerlerinin yolunu kesmek için hızlandı ve geri döndüklerinde hareketsiz motosikletin yanında durmuş bekliyordum.

"Yakıtı bitti," dedi Dante ve yolun kalanını Jost'un motosikletinde, onunla birlikte gitmeme karar verildi.

"Ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordu Erik.

"Pek fazla değil," dedi Dante. "Özellikle de şimdi birbirimize daha iyi ayak uydurduğumuzu düşünürsek..." Yanaklarımla ateş gibi yandığını hissettim.

Çatlaklar ve delikler arasında hız yapmaya devam ettik. Jost'un benim yüzümden geride kaldığı konusundaki kuşku da haklıydım. Yol korkutucuydu. Kontrol eden ben olmayınca motosikletin güvenliğinden emin olmak daha zordu. Jost'un beline sıkıca sarılmış, ilerlemeye devam ederken saçım rüzgârda yüzümü kamçıliyordu. Hız bedenimi ve zihnimi felç etmişti. Gözlerimi açamıyordum. Bedenimin çalışır gibi görünen tek yanı, motosiklet her titrediğinde Jost'u daha fazla sıkarak kollardı. Bir süre sonra motor sesinin yavaşladığını duyunca durmak üzere olduğumuzu anladım. Dikkatle bir gözümü açtım ve ne göreceğimden emin olmadan Jost'un omzunun üstünden baktım.

Sürüngen karşımdaydı ve ona binmekten ne kadar nefret ettiğimi düşününce şu an bu kadar mutlu olmama şaşırdım. Dante panelleri toplamaya başlamak için zaman kaybetmedi.

Birbirimize bağırıp çağırdığımızı anımsayınca utançtan midem kasıldı. Dante buraya çalışmaya gelmişti ve ben her şeyi berbat etmişim.

“Güneş enerjisi elde edebildin mi?” dedim konu açmaya çalışarak.

“Yeteri kadar,” dedi homurdanarak. Bir paneli omzuna attı ve sırtını çevirip uzaklaştı.

“Yeteri kadar mı?”

“Kincaid’in bütün gün nerede olduğumuzu sormayacağı kadar,” dedi Dante.

Erkekler sürüngenin arkasına panelleri yüklemeye yardım ederken beni önemsemedi. Erik bana kaygılı gözlerle baktı ama kimse cephane fabrikasında olanlarla ilgili başka bir şey söylemedi.

“Önde oturur musun?” dedi Dante yola çıkmaya hazır olduğumuzda. Bir emirden fazla bir rica olduğunu fark edince şaşırdım.

Jost’a baktım ve eğilerek kulağıma fısıldadı: “Konuşmalısınız.”

Öne oturdum ve nutuk çekmesini beklemeye başladım ama sonunda Dante konuştuğunda duyduklarım umduğumdan farklıydı.

“Neden benimle gelmeni kabul ettiğimi biliyor olmalısın...”

“Çünkü madenleri görmek istediğimi biliyordun,” dedim, tahminde bulunarak ama Dante başını salladı.

“Madenleri görmek ya da Güneşsağıtımını öğrenmen için götürmedim seni. Küçük oyunundan sonra seni Kincaid’le malikânede bırakmak istemediğim için götürdüm,” dedi Dante.

“Kincaid beni korkuttuğunu fark etmiyor,” dedim, söylediklerime inanarak. Kincaid Deniel’dan kurtulmanın ve o oyunu sahneye koymanın, güvende hissetmem için bana yardımcı ola-

cağını düşünmüştü. O da Cormac Patton kadar tuhaftı.

“Ne yaptığını biliyor Adelice. Kincaid karmaşık biridir ve bunu unutmasan iyi edersin,” dedi Dante uyararak. “Ama özür dilerim Adelice. Sana öyle saldırmamalıydım.”

“Hayır.” Onu susturdum. “Aptalca davranan bendim. Burada ne yaptığımı bilmediğim çok açık.”

Sürüngeyi hızlandıran Dante duraksadı. Bakışlarını bana çevirdi. “Sanırım bu konuda çalışmalıyız. Muhteşem bir yeteneğin var ama onu kontrol edemezsen işine yaramaz.”

Çok mantıklıydı ama yine de o konuşurken kendimi daha küçük hissediyordum. Sözleri özenle gizlenmiş bir azarlama gibiydi ve bir kez daha babamı anımsatıyordu. Benim için Benn Lewys’in kibar şekilde azarlaması verebileceği tüm cezalardan daha korkutucuydu çünkü onun haklı olduğunu bilirdim. Anlaşılan Dante kardeşiyle bu özelliği paylaşıyordu.

“Sanırım haklısın,” dedim geveleyerek.

Dante ağzını açtı ama sonra yeniden kapattı. İkimiz de deniyorduk. Ama ne yapacağımızı bilmiyorduk. Yolculuğun geri kalan kısmında bu soruna nasıl yaklaşacağımı, birbirimizi nasıl kabul edebileceğimizi düşünmeye odaklandım ama malikânenin kapısına vardığımızda bir çözüm bulmaktan çok uzaktım.

YİRMİ

Oraya vardığımızda, malikâne derin uykudaydı. Yıkanmak ve kendimizi yatağıımıza atmak isteğıyle birbirimize iyi geceler dileyip kendi yolumuza giderken Jost elimi tuttu ve köşke giden dik basamakları çıkmaya başladık. İçeri girdiğimizde hâlâ elimi tutuyordu ama eve dönerken Dante'yle ne konuştuğumuzu sormadı.

Sessizliğin içinde öfkeli bir ses yankılanınca olduğum yerde donakaldım. Jost durmam için beni tuttuğunda tartışmaya kulak misafiri olmaya başlamıştık.

“Onu bir daha bu malikâneneden çıkarmayacaksın,” diyordu Kincaid emrederek. “Daha doğru kararlar vermeni umut ediyordum.”

“Küçük bir gezintiydi. Panelleri yerleştirdik ve güneşin tadını çıkardık. Her şey yolundaydı,” dedi Dante. Yalanı inandırıcıydı.

“Bu bir uyarı. Onu yakalarlarsa değerli kızma neler olacağını düşün. Burada, benim korumam altında.” Kincaid'in sesi her zamankinin aksine öfkeli ve ısrarcıydı.

“Bu konuda minnettarım,” dedi Dante.

“Öyle mi Dante?” dedi Kincaid. “Minnettarlığını garip bir şekilde gösteriyorsun.”

Sesleri zayıfladı ama Jost'un da duyduğundan kuşku yoktu. Dante benim yüzümden yalan söylüyordu. Bunun ne anlamaya geldiğini kavramakta güçlük çekerken Jost'un sessiz kalmasını da anlamakta zorlanıyordum.

"Hadi," dedi Jost. "Yorgunum."

Ama odalarımıza doğru hareket ettiğimiz anda Dante konuşmaya başladı. Sesinin Kincaid'le olduğundan daha sakin geldiğini fark edince daha iyi duymak için toplantı odasına biraz daha yaklaştım. Bakımsız bir piyanonun arkasına gizlendim.

"Uzun bir gündü Jax," dedi Dante. Konuşurken ellerini saçlarında gezdirdiğini hayal edebiliyordum.

"Sorun mu çıktı?" diye sordu Jax.

"Kalıntılar. Madenler. Saymakla bitmez."

Dante Jax'e gerçekten neler olduğunu anlatıyordu ve bu da Kincaid'in aksine, ona güvendiğini gösteriyordu.

"Kendini nasıl bu kadar sorunun içinde bulduğunu sorabilir miyim?" dedi Jax.

"Kızım." Jax'in tepkisini görmek için önemle vurgulamıştı.

"Demek sana benziyor," dedi Jax şakalaşarak.

"Başlama yine," dedi Dante uyararak. "Cormac'a gezimizle ilgi davetiye göndermesi bir yana, hepimizin ölmesine neden olabilirdi. Orada olduğumuz öyle açıldı ki."

"Onunla ilgili ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Aklını başına getirmeyi mi kastediyorsun?" dedi Dante. "Bilmiyorum. Çok inatçı. Ah, bana öyle bakma. *Bu özelliği de benden aldığını biliyorum.*"

"Başına çok şey gelmiş," dedi Jax. "Arras'taki hayatı, annesi, Deniel'in yapmaya çalıştığı... ona biraz zaman ver."

"Deniyorum ama bu arada öldürülmesini görmek istemiyorum." Konuşmada bir sessizlik oldu ve nefes almadan dinlediğimi fark ettim. "Onu henüz tanımaya başlıyorum."

“Tanımak istiyor musun?” diye sordu Jax.

“Evet, istiyorum.” Sesindeki kararlılığı duyunca rahatladığı-mı hissettim.

“Kotanın üstünde güneş enerjisi toplamayı başardın mı?” diye sordu Jax, konuyu değiştirerek.

“Hayır. Özür dilerim. Senin için işin ne kadar önemli olduğunu biliyorum...”

Jost beni iteleyerek asansöre doğru sürükledi. Bu gece ikimiz de merdivenden çıkamayacak kadar yorgunduk. Artık Dante’nin konuşmasını dinleme isteğim yoktu ama düşünecek çok şeyim vardı. Dante beni tanımak istiyordu. Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Odalarımıza ulaştığımızda, Jost kendi banyosunda bir leğene sıcak su doldurup bana getirdi. Cephane fabrikasındaki patlamanın küllerinden ve yolun kirinden ikimiz de pislik içindeydik.

Ellerimi leğene daldırıp birbirine sürterek temizledim. Daha sonra banyo yapabildim.

“Dante üzüldü,” dedi Jost sonunda ve ses tonundan onun da üzgün olduğunu anladım.

“Dante’nin söylediğine göre yeteneklerimi kontrol edemiyorum,” dedim. Somurtkan Jost geri gelmişti. Bugünkü talihsiz olaya kadar ilişkimizin bir dönemeçten geçtiğini hissetmiştim. Yeniden mutlu olabileceğini düşünmüştüm. Ama öfkeli Jost yeniden kendini göstermeye başlamıştı ve birdenbire onunla hiçbir şey konuşmak istemediğimi fark ettim. Onun da konuşmaya hevesli olduğunu düşünmüyordum. İçine kapandığında asla konuşmak istemezdi.

Ona bir şey daha söylemek yerine lavaboya doğru yürümesini izledim. Kirli gömleğini çıkarırken ona bakmaya devam ettim.

Neden onun yanına gitmek istemiyordum? Çok kısa süre

önce, onu böyle görmek, onunla yalnız olmak heyecanlanmam için yeterli olurdu. Ama şimdi istekli olan tek tarafın ben olduğumu hissediyordum ve bu da duygularımı zayıflatıyordu.

Yine de kendimi zorladım ve ona yaklaştım. Bana dönmesine fırsat vermeden kollarımı beline doladım ve başımı sırtına yasladım. Gün boyunca yaşadığımız serüvenlerden dolayı ter kokuyordu. Dudaklarımı tenine dokundurunca tadını aldığım tek şey tuzdu.

Ben omzunu öperken nefes verdiğini hissettim ve beni şaşırtarak yanımdan uzaklaşmak yerine bileklerimden tutup kendine çekti.

Ürperdim ve onu bir kez daha öptüm. Kollarım, göğsüm ve sonunda tüm bedenim gevşeyerek ona yanıt verdi. Ayakucumda yükselerek boynunu ve kulağını öptüm. Karşısına geçmem için beni çevirdi ama uzaklaştırmaya çalışmadı. Kollarım belime doladı ama beni öpmedi. Dudakları boynumdan saçlarıma doğru hareket etti.

Derin bir nefes aldı ve mırıldanarak konuştu. "Ateş ve duman kokuyorsun," dedi.

Hafifçe gülümsedim ve her nasılsa onun da gülümsediğini hissettim.

Ama devam etmesine izin vermedim ve dudaklarımız buluştu. İsteğine karşılık verdi. Bu kez farklı bir öpüşmeydi. Bedeni bedenime tepki veriyor, yaklaşıyor ve birleşmeye çalışıyordu. Kucaklaşmamızdaki umutsuzluğu hissediyordum ama istek de vardı. Yakınlaşmak için, uzun zamandır yadsıdığımız bir şey için ihtiyaç hissediyorduk. Her an kaybedebileceğimiz bir şey için...

O anda beni yatağına doğru sürüklediğini fark ettim.

Bu konuda düşünmeme gerek yoktu. Devam edebilirdim.

Beni yavaşça yatağa bıraktı. Yatak çok küçüktü ama umurumda değildi çünkü Jost üstümdeydi, beni öpüyordu ve ben onu istiyordum. O da beni istiyordu.

Bu doğru.

Bu doğru.

Bu doğru.

Yüzümü göğsüne dayadım ve o boynumu öperken elimi pantolonuna uzattım.

Eli bileğimi yakaladı.

Ve o anda ihtiyaç... istek, her şey yok oldu. Arzu odadan çekilip gitti ve içerde yalnızca kuru hava kaldı.

"Ad," dedi geveleyerek. "Yapamam."

"Yapmazsın," dedim suçlayarak. Oyundan önce, odamda da aynı şekilde davranmıştı. O zaman da benden uzaklaşmıştı. Yeryüzü'ne geldiğimizden bu yana kendini geri çekiyordu.

"Yine başlama," dedi ayağa kalkarak ve şifonyerden bir tişört aldı. "Tartışmak istemiyorum."

"Bu durumda olduğumuz her sefer durmamızı sağladığını düşünürsek, bunu tartışmak olarak adlandırmak doğru olmaz," dedim bluzumu düzelterek.

Bir iki adım atıp şifonyere yaslandı. Çıkıp gitmemin doğru olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum. Konuşmayı yaptığına göre gitmem için bir ipucu mu vermişti yoksa kalmamı mı istiyordu? Bugünlerde bana hiçbir şey söylemediği için anlamak zordu. Birkaç dakika sonra utangaç bir şekilde gitmek üzere ayağa kalktım.

"Gitme," dedi yumuşak bir sesle.

Durdum ve bekledim.

"Bu benim için kolay değil," diye devam etti.

"Ya benim için kolay mı? Burada mutlu olduğumu mu sanıyorsun?" Bir daha asla mutlu olabileceğimden de emin değildim ama bunu Jost'a söylemedim. Bir sonraki adım için öyle çok planlama yapmak gerekiyordu ki. Mutlu olacak zaman yoktu ve burada keşfettiğimiz şeye bakılırsa böyle bir olasılık bulunma-

dığı açıkça anlaşılıyordu. Birbirimizin kollarında her şeyi unutamıyorsak, başka yapacak ne kalmıştı?

“Ben seninle nerede olsa mutlu olabilirdim, eğer...”

Eğer ne? Onun ne söylemesini istediğimden bile emin degildim. Sen daha mutlu olsaydın. Erik'i getirmemiş olsaydın. Bir savaşın tam ortasında olmasaydık. Eğer. Eğer. Eğer.

“İlişkiye giremeyeceğimizi anlayamıyor musun?” diye sordu sonunda. Konuşmanın bu yöne gideceği aklıma gelen son şeydi.

“Mesele bu mu? Seks mi?” Sesim son sözcüğü söylerken iyice yükselmişti.

“Ad, seks yaparsak geri dönemeyiz.”

Ne demek istediğini açıklayacağını umut ederek gözlerimi dikip ona baktım çünkü hiçbir şey anlamıyordum.

“Bir dakika,” dedim yavaşça, sorunu anlamaya başladığımı düşünerek. “Nedeni saflık standartları mı?”

“Elbette,” dedi. “Seks yaparsak, kızları kurtarmak için Arras'a gidebiliriz ama senin becerin elimizdeki en güçlü silah. O olmadan asla Sebrina ve Amie'ye ulaşamayız.”

Bu açıklamasıyla hangi duygumun galip çıktığını söylemek zordu. Öfke mi, sıkıntı mı, rahatlama mı? Hepsi birbirine karıştı ve ağızımda acı bir tat bıraktı.

“Saflık standartlarının doğru olmadığını biliyorsun, öyle değil mi?” Sözlerimin kulağa ne kadar küçümseyici geldiğini düşününce kendimden nefret ettim ama Jost'un daha akıllı olduğunu düşünürdüm.

“Bunu nereden biliyorsun Adeline?”

“Çünkü Cormac bana söyledi ve Dokumacıların yansı memurlar ve uşaklarla yatıyordu.” Erik'i iyi bir örnek olarak kullanmamak için dilimi ısırardım.

“Bir önseziye dayanarak kızların durumunu tehlikeye mi atmak istiyorsun?”

Sabırım taşmıştı.

“Neden ağabeyine sormuyorsun?” dedim, sesimde beliren düş kırıklığını gizlemeye çalışmadan.

“Maela’yla yatıyordu, öyle değil mi? Ama bu bir şeyi kanıtlamaz. Maela’nın zaten yeteneği yoktu.”

“Peki, ya Enora’ya ne demeli?” diye sordum. “Eminim Valery ve o...”

“Biliyor musun?” diye sordu. “Onlardan biri sana söyledi mi? Valery’ye sordun mu?”

Sonunda anlamıştım. Onunla tartışırken haklı olduğumu kanıtlamam mümkün olmayacaktı.

“Seksin becerimi yok edeceğini düşünse Cormac benimle evlenmeyi planlamazdı,” dedim. Bana olan ilgisinin en çok becerimle ilgili olduğunun farkındaydım.

“Ama seni nasıl şekillendireceğini biliyordu. Becerilerini daha sonra onarabilir ya da onları başka birine aktarabilirdi. Seni de evde tutardı...”

Hamile olarak. Düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetmişti.

“Bu konuda bana güvenmek zorundasın Jost. Bu bir yalan. Erik’e sor,” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. “Aslında öyle bir şey yapma. Tuhaf olur.”

“Gel buraya,” dedi. Sesindeki düşmanca ifade yok olmuştu. Başımı göğsüne yasladım ve Arras’tan başka bir dünyada bile tişörtünün ne kadar yumuşak olduğuna ve aynı şekilde koktuğuna hayret ettim. Kokusu içimde bir sızı yarattı ama nedeninin özlem mi üzüntü mü olduğunu bilmiyordum.

“Ad, artık çok uzun sürmeyecek ve ondan sonra...” Sesi ke-sildi ve tereddüt ettiğini fark ettim.

“Ondan sonra?” Herhalde beni o zaman da geri çevirmeyecekti.

“Ondan sonra bir aile kurabiliriz,” dedi ve o anda anladım.

Jost seksten uzak durmaya çalışıyordu; ben de ailemden. Amie'yle Sebrina'yı geri almak istiyordum ama bir aile kurmak için hazır olduğumu düşünmüyordum. Kızlar için geri dönmek her şeyin sonu değildi. Beni her zamankinden daha tehlikeli bir durumla karşı karşıya bırakacaktı. Kızları içine sokmak istemediğim bir tehlike ile...

"Ya bir aile olamazsak?" dedim fısıldayarak.

Jost'un kısılan gözlerinde beni suçladığını görebiliyordum. "Çünkü Sebrina'yı istemiyorsun."

Karşı çıkmak istedim. Tehlikeyi ve Amie'yle Sebrina'yı koruma ihtiyacımı açıklamak istedim ama yapamadım. Ben de hiçbir şey söylemedim ve belki de daha kötü bir seçim yapmış oldum.

"Onun annesi olmanı istemedim Ad," dedi sakın bir sesle ama ifadesi sakın olmaktan çok uzaktı. Daha çok suçlayıcıydı. "Bana neden onun yaşadığını söyledin?"

"Bu soruyu nasıl sorabilirsin?"

"Bunu gerçekten bilmek istiyorum," dedi. "Şimdi burada bulunmanın sebebi nedir?"

"Ben... ben sana önem veriyorum," dedim kekeleyerek. Konuşma şekli beni hayrete düşürmüştü. "Biz birbirimize aitiz."

"Belki Arras'ta öyleydi ama onları geri aldığımızda ne olacak?" diye sordu. "Kızımı bırakamam. Bunu anladığını düşünmüştüm. Ya kız kardeşin?"

"O farklı," dedim itiraf ederek.

"Çünkü aramıza girmeyecek," dedi.

"Hayır, mesele o değil. Ben bir anne olamam. Amie'nin bana bu şekilde ihtiyacı olmayacak." *Ve her ikisi de bensiz daha güven-de olacaklar,* diye ekledim içimden.

"Anne olmanı istemedim," diye yineledi.

"Hayır, istememiş olabilirsin Jost ama sen bir baba olacaksın..."

"Ad, ben her zaman bir babaydım," dedi yorgun bir sesle.

“Bu asla değişmedi.”

Ama bir baba gibi görünmüyordun, demek istedim. Haklıydı. Geçmişinin, özellikle de kızının bende ne tuhaf hisler yarattığını hep görmezden gelmiştim. Ve Sebrina geri döndüğünde her şeyin nasıl değişeceğini yadsımıştım. Onu koruyamayacak ve onunla ilgilenemeyecektim. Jost’la birlikte olmam bile Sebrina için tehlike yaratacaktı.

“Senin hazır olmanı bekleyerek zaman harcayamam. Sen ve Dante gibi olmayacağım. Sebrina için bir yabancı olmak istemiyorum. Belki şimdilik bir plana odaklanmalıyız,” dedi fikir vererek.

Göz göze geldik ve tam olarak ne söylediğini anladım. Midedem kasıldı ve içimde derin bir acı hissettim. Ama onun söylemesini istiyordum. Bu sorumluluğu üstlenmesini istiyordum.

“Ne yapmak yerine?” diye sordum sakın bir şekilde.

“Kendimizi düşünmek yerine.”

Sesimin titremeden çıkması için kendimi zorlamam gerekiyordu ama başardım. “Daha sonra ne yapacağımızı düşünür müyüz yoksa aramızdaki şeyi tamamen unutalım mı?”

“Tamamen unutalım,” dedi kararlı bir sesle.

Neden bunu söylediğini duymak istemişim? Böylece “kendimizi düşünmek yerine” sözyle tam olarak ne demek istediğini tahmin etmek zorunda kalmayacaktım. Öyle olacağını hissetsem de umduğum yanıt bu değildi.

Yere çökmek istiyordum. Bir yanım hıçkırmak, yalvarmak gibi kendime yakıştırmadığım davranışlarda bulunmak istiyordu. Ama sonra başımla onayladım ve bir damla gözyaşı dökmeden dönüp yürüdüm. Kapı milyonlarca kilometre uzakta gibiydi ve attığım her adımda kararlılığımı kaybediyordum ama Jost beni durdurmak için hiçbir şey söylemedi ve bu da bana yardımcı oldu.

Kapıyı arkamdan kapattığım anda gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı.

YİRMİ BİR

Musluktan küvetin içine su akarken odam yasemin kokusuyla doldu. Terliklerimi ayağımdan fırlatıp suyun içine girince soğukluğu beni şaşırttı. Ilıktı ama tahmin ettiğim sıcak banyo değildi. Suyun içine gömüldüm ve tüylerimin ürperdiğini hissettim. Derin bir nefes alıp başımı suyun içine soktum. Saçlarım yüzümün etrafında dalgalanıyordu ve birkaç saniye sonra gözlerimi açtım. Su gözlerimi yakıyordu ama yeniden kapatmadım. Ciğerlerim suyun altında kalmaktan patlayacak gibi olana kadar kaldım.

Banyodan çıktığımda kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyordum ama yüzüm hâlâ çok solgundu ve boyanmış saçım bakır rengine dönüşmüştü. Koluna gözyaşı damlamış olduğunu görsem de aynı sabahlığı üzerime geçirdim. Benimle ilgili her şey farklıyken ayna yalan söylüyor ve değişmeyen aynı görüntüyü yansıtıyordu.

Ertesi sabah odamdan çıkmadım. Sabahlığımı da üstümden çıkarmadım. Temiz ve rahattı. Biri bana yemek getirdi ama geldiği şekilde tepside kalıp soğudu. Nefis yiyecekler ve tatlılar vardı ama gözüme hiçbirisi güzel görünmedi. Şarap da vardı ama içmek istemiyordum. Enora öldüğünde üzüntümü bir şarap şi-

şesinde yok etmeye çalışmışım ama bu kez hissetmek istiyordum. Acı çekmek ve iyileştiğimde kalbimin daha zor kırılacak, kedere daha az duyarlı şekle dönüşmesini istiyordum.

Aslında hiçbir şey hissetmiyordum. Üzüntü ya da öfke hissetmiyordum. Felce uğramış gibi bir uyuşukluk içindeydim. Şu an gerçek gibi görünen tek şey bunun kaçınılmaz olduğuydu.

Benim yaşımda kızlar Arras'ta nasıl evleniyorlardı? Kocalarıyla kavga ediyorlar mıydı? Annemle babamın kavga ettiklerini anımsamıyordum. Ama evlilik ve aşkın farklı şeyler olduğunu kendime hatırlattım. Evlilik sürekli, yasal ve bağlayıcıydı. Dün akşam Jost'u yüzüstü bırakıp gittiğim gibi, bir evlilikten vazgeçemezdim. Birbirimize karşı hiçbir zorunluluğumuz yoktu.

Kapıma sertçe vurulduğunda üstümde hâlâ sabahlığım vardı. Jost'u görmeyi umut ederek kapıyı açtım.

Kapıda duran Dante karmaşık görüntümü ve keyifsiz ifademi fark etti ama yorum yapmadı. Çok gergindi. Belki de heyecanlı... Kalın kaşlarının arasındaki kırışığa kadar Benn'e benziyordu.

Hayır, heyecanlı değildi. *Endişeliydi.*

"Hadi gel," dedi beni koridora doğru çekerek.

Sabahlığımın önünü örtmeye çalıştım. "Giyinik değilim."

"Zamanımız yok," dedi beni sürükleyerek.

Kolumu çekerek ondan kurtardım. "Tamam."

Ona ayak uydurmaya çalışarak sabahlığımı tekrar bağladım. Büyük mermer girişten koşarak geçip ana kapıdan çıktığımızda epey şaşırdım. Yan merdivenden öyle hızlı iniyorduk ki düşmemek için sıkıca tırabzanı tutuyordum. Bana yol gösteren Dante'yle birlikte dışarı çıktığımızda birçok sürüngeenin toplanmış orada beklediğini gördüm. Bunlar zırhla kaplıydı. Tavanları kalın metalden yapılmıştı ama daha yakından bakınca tepede delikler bulunduğunu gördüm. Bir Güneşdağıtan'ın araçlarını birinden dışarı fırladığını görünce sürüngeenlerin amacını an-

ladım. Keşfe çıkmaya hazırlanıyorlardı. Onlarca adam araçlara kasalar ve silâhlar yüklüyordu.

“Neler oluyor?” dedim birdenbire korkarak. Dün Lonca topraklarındaydık. İzimizi sürmüş olabilirler miydi? Cormac peşime mi düşmüştü?

Dante’nin omzunun üstünden Kincaid’in yaklaştığını fark ettim. Kulelerde muhafızların giydiklerine benzer kalın, siyah bir yelek giymişti. Orada korunma amacıyla giyildiğini biliyordum ama Kincaid kendini tehlikeye atacak biri gibi gözüküyordu. Elbette önemli bir şey onu yönlendirmiyorsa...

Kincaid yavaşça bana yaklaştı ve adamları izlemeye koyuldu. Yapay aydınlatma sisteminin ışığı altında gözleri parlıyordu.

“Göreve gidiyoruz,” dedi. Sesinde her zamanki neşe fark ediliyordu. Etrafımızda herkes tüfekleri denemekle ve yelek giymekle uğraşırken Kincaid kampa gitmeye hazırlanıyor gibiydi.

“Ne oluyor?” Kincaid’den doğru bilgi alacağımdan kuşku duyduğum için bu kez Dante’ye sordum. Bir Güneşdağitan hızla yanımdan geçerken bana çarpıp ve beni Kincaid’e doğru itti.

Kincaid’in eldivenli elleri beni yakaladı ama dengemi bulur bulmaz bıraktı. Gözleri bana çarpan adamı arayınca nasıl bir ceza düşündüğünü merak etmekten kendimi alamadım.

“Halka’yla ilgili bilgi aldık,” dedi Dante. “İzcilerimizden biri Çekirdekte bazı bilgilere ulaştı.”

“Çekirdekte mi?”

“Çekirdek bölge, yani eski Amerika’nın merkezi. Arayüzey’in örtüsünün cansız merkezinde.”

“Çoğunlukla terk edildiğini düşünüyordum,” dedim.

“Öyle. Ama yine de merkezden çok uzak birkaç yer var. Kincaid’in istihbaratı, Halka’nın bunlardan birinde gizlendiğini belirtiyor. Onu kontrol etmeye gidiyorlar.”

“Ben de gitmek istiyorum,” dedim.

“Olanaksız,” dedi Kincaid bizi çevreleyen telaşlı hareketlilikten gözünü ayırmadan. “Senin güvenli bir şekilde malikâne kalmayı istiyorum.”

“İyi bir fikir değil,” dedi Dante bana dönerek. “Uzun ve zorlu bir yolculuk olacak. Ben seninle burada...”

“Ben çocuk değilim,” dedim alıngan davranarak. Sözcükler ağzımdan çıktığı anda Jost’un sürüngenlerden birine bir çanta yüklediğini fark ettim. “O da mı gidiyor?”

Sözcüklerin ağzımdan nasıl çıktığını bilmiyordum çünkü dün akşamki gibi kendimi uyuşmuş hissediyordum.

“Evet, gönüllü olan ilk kişiydi. Çok azimli biri,” dedi Dante. “Gitmek üzere oldukları için veda etmek isteyeceğini düşündüm. Onunla gitmek istediğini biliyorum ama...”

Elimi kaldırıp onu susturdum. “Kazandın. Burada kalacağım. Hoşça kal.”

“Mantıklı davranacağını biliyordum. Bu nedenle bizim yokluğumuzda malikâne kalmayı sorun etmeyeceğinden eminim. Şartlar ne olursa olsun buradan ayrılma. Güvenliğe bilgi verdim,” dedi Kincaid.

“Efendim?” dedim güçsüz çıkan sesimle. Gözyaşlarımın akmaması için çabalayarak dudaklarımı kenetledim. Ağladığımı görmelerine izin vermeyecektim. Lonca burada olduğumuzu biliyordu ve aradığım yanıtlar malikâne değildi. Kincaid beni sözde bir güvenlik ağına koyuyordu ama kendimi kapana kısırlanmış gibi hissediyordum.

“Bu senin güvenliğinin için gerekli,” dedi Kincaid beni temin ederek. “Yanlış ellere düştüğünü görmek beni çok üzer. Dante de kalıyor. Birbirinizi tanımanız için bu bir fırsat olabilir.”

Beni onaylamadığını gizlemeyen biriyle yakınlaşma olasılığı pek de rahatlatıcı değildi.

“Valery benimle seyahat edecek ama Jax’i burada bırakıyo-

rum. Acil bir durumda şebeke işlemlerini sürdürebilir,” dedi Kincaid, Dante’ye bakarak.

Onlar oyalanırken hızla yanlarından ayrıldım. Dante arkamdan seslendi ama beni durdurmayı başaramadan yeniden konuşmaya daldı. Hazırlıkları izlemek istemiyordum. Üzerine basmamak için eteğimin ucunu tutup kaldırdım ve hızla odama koştum.

Uyuşukluğumu dağıtan bir heyecan içimi kemiriyordu. Ama arkamdan kapıyı kapatıp tam olarak ne hissettiğimi düşünmeye fırsat kalmadan biri kapıyı itti ve Jost içeri daldı. Gözleri soğuk ve ifadesizdi ama birbirimize baktığımızda uzaklık yok oldu. Birbirimizin varlığına duyarsız olmamamız beni sevindirdi.

“Gidiyorum,” dedi. Resmi bir ifadesi vardı.

“Ben... evet, duydum...” Sözcükler ağızımdan dökülüyordu. Utançtan yerin yarılmasını ve içine girmeyi diledim. Odasında ağlamadan, hiçbir şey hissetmeden oturan kız şimdi neredeydi? Neden tam şu anda beni terk edip gitmişti?

“Halka’yla ilgili bir şeyler öğrenmişler. Onu bulurlarsa, benim de bilmem gerekiyor,” dedi.

“Neden? Bu konuda bir şey yapamazsın,” dedim dikkatini çekerek.

“Arras’ı denetleyebiliriz ve bunu yapabilirsek Sebrina’ya ulaşmamı sağlamak için başka bir şeye bel bağlamama gerek kalmayacak. Burada harcadığımız her saniye bana onunla geçireceğim dakikalar kaybettiriyor,” dedi. “Senden anlamamı beklemiyorum.”

“Anlıyorum.” Sözcüğün ağızımdan sertçe çıkmasına engel olmadım.

“Anladığımı sanıyordum ama Amie’yi ya da planını önemsemediğin şekilde Sebrina’yı önemsemeni bekleyemem. Onların savaşında yer almak istiyorsan, sen bilirsin. Ben kızımın peşinden gidiyorum.”

Sözleriyle odada bir çizgi çizmişti ve benim bu çizginin ötesine geçmemi istemiyordu.

“Gitmek bir şeyi değiştirmez,” dedim.

“Biliyorum,” dedi Jost sakın bir sesle. “Değiştirmesini istemiyorum.”

İşte *bu* kalbimi kırmıştı.

“Aslında ben de senin Sebrina’yı kurtarmanı istiyorum,” dedim.

“Bunu biliyorum Ad,” dedi Jost, “ama bana yardım etmek için savaşmak istemiyorsun.”

Bu da kalbimi kırmıştı.

“Savaşmaktan asla vazgeçmedim,” dedim.

“Dert etme,” dedi. “Ondan sorumlu değilsin.”

“Er ya da geç sınırı geçmesi için birine izin vereceksin Jost Bell,” dedim.

“Neden?” diye sordu.

Tereddüt ettim.

“Böyle olmasını asla...” diye söze başladı.

“Gitmelisin,” dedim sözünü keserek. “Sanırım bu bir veda.”

Jost uzandı ve öne düşmüş bir tutam saç kulağımın arkasına itti. Arras’taki güvenlik kubbemizin altında birbirimize verdiğimiz öpücükleri anımsayarak kalbim parçalandı. Anılar birbirine karıştı ve söylemek istediğim şeyler dudaklarımda donup kaldı.

“Hayır, veda etmiyorum,” dedi ve odamdan çıktı.

YİRMİ İKİ

Boş gözlerle kapiya baktım. Açık perdelerden içeri giren ışık dışında etrafımdaki her şey solgun ve renksizdi. Gerçek olsa da yanlış gibi geliyordu. Gerçek dünya buydu. Bu benim gerçek dünyamdı ve bu dünyanın en küçük parçasını bile istemiyordum.

Erik kapıyı itip odama göz atığında hâlâ oturuyordum. “Selam.”

Yanıt veremedim.

“Jost meselesini duydum,” dedi Erik. Mavi gözlerindeki derin bakış kaygılıydı.

“Artık çok yoruldum,” dedim dişlerimi gıcırdatarak. “Onunla kavga etmekten çok yoruldum.”

“Ama şimdi gitti.”

Sözlerindeki acı gerçeği hazmetmeye çalışarak yutkundum. “Evet. Gitti.”

“Bu da artık kavga etmek zorunda kalmayacağın anlamına geliyor.” Erik yanıma yaklaştı ve konuşmamı bekledi.

Başımı kaldırıp ona baktım. İfadesini tam olarak anlayabilmek güçtü. Çelişki içinde gibiydi.

“Erik...” diye söze başladım.

“Hayır, konuşma,” dedi ve parmağını dudaklarımın üstüne

koydu. Gözlerimi kapattım ve sıcak yanağıma düşen soğuk gözyaşını hissettim.

“Ağlıyorsun,” dedi elini aşağı indirerek.

“Sen... nedeni sen değilsin,” dedim. Çünkü gerçekten değildi.

Nedeni o değildi ve onun nasıl hissettiğini biliyordum. Bir parçam ona dayanmak ve unutmak istiyordu. Arras’tan ayrıldıgımızdan bu yana olan her şeyi unutmak... Ama Erik ona verebileceğimden fazlasını hak ediyordu. Herhangi birine verebileceğimden fazlasını hak ediyordu.

“Bir kez olsun, bir şeyler hissetmen için kendini rahat bırak Ad!” diye bağırdı Erik, sakinliğini kaybederek. “Her şeyi bastırarak yok olmasını sağlayamazsın.”

“Yalnız hissediyorum,” diye geveledim.

“Değilsin.” Erik gözünü benden ayırmadan başını salladı. “Ben varım.”

“Daha iyisini hak ediyorsun,” dedim ve ayağa kalktım.

“Uzun zamandır arkadaş olarak en yakın hissettiğim kişi sensin.” Koluma dökülen gözyaşını sildi. “Senden vazgeçemediğim için beni kendinden uzaklaştıramazsın.”

“Kaçmaktan ve savaşmaktan yoruldum Erik. Artık ne yaptığımı bile bilmiyorum. İşe yaramaz olduğum için beni yanlarına bile almadılar. Artık bitmesini istiyorum,” dedim itiraf ederek.

“Bu sen değilsin,” dedi. “Adelice Lewys dünyayı paramparça eder. Kalıntılara saldırır. Biraz aptaldır ama çaresiz değildir.”

“Beni gerçekten tanıyor musun, Erik?” dedim ve sözcükler ağızımda buruk bir tat bıraktı. Boğazımda düğümlenen sözcükler öfkeye dönüştüler ve makyaj aynasında haykıran yansıمامı görmeme neden oldular. “Onun hakkında... her şey hakkında. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum!”

Karşımdaki görüntüye baktım ve fırçaları, makyaj malzeme-

lerini odanın dört bir yanına fırlatmaya başladım. Her şey takırdarak yere düşüyor, şişeler kırılıyordu. Etrafımdaki yıkım beni aynanın sapını kıracak kadar sakinleştirdi.

Erik'in omuzları çökmüştü ama ellerini yumruk yapmıştı. "Seni tanıyorum."

Nasıl bu kadar emin olabildiğine şaşarak, eğilip, kırık parçaları yerden toplayan Erik'e baktım. Benden... burada yaptıklarımızdan. Yeryüzü'ne yanımda getirdiğime öfkelenen kişi o değil miydi? Nasıl bu kadar çabuk büyümüştü?

"Bak Ad," dedi yanımda diz çökerek. "Sen olağanüstüsün."

"Olağanüstü olmak istemiyorum," dedim yumuşak bir sesle.

"Yeteneğini kastetmedim. Dokuyabildiğin için olağanüstü değilsin; iyi bir ruha sahip olduğun için olağanüstüsün. Benim ya da Jost'un ruhundan çok daha iyi... Hatta neredeyse tanıdığım herkesten daha iyi bir ruha sahipsin," dedi.

"Babasının ölmesine ve annesinin bir hücrede hapsedilmesine neden olan iyi bir ruh... Jost'un neden gittiğini biliyor musun? Çünkü Sebrina'yla başa çıkabileceğimi düşünmüyor."

"Sebrina'yla başa çıkmak mı?"

"Yani annelik yapmak gibi..."

"Bu kimseden istenemeyecek kadar büyük bir şey," dedi Erik.

"Ama onu sevseydim yapabileceğimi söylemez miydim? Onun için savaşmaz mıydım?" dedim.

Beni yanıtlamasını istiyordum çünkü kalbimi sıkıştıran soru buydu. Bir yanıt bana oksijen gibi gelecekti.

"Asla tanışmadığın birine, asla bilmediğin bir durumda nasıl tepki vereceğini tam olarak anlayamadığını mı söylemek istiyorsun?"

Erik'in ne yapmaya çalıştığının farkındaydım ama işe yaramadı.

"Ad, Jost korkuyor. Yalnızca Sebrina'ya ulaşmamaktan değil, seni kaybetmekten de korkuyor," dedi.

“Beni kaybetmekten mi?” diye yineledim.

“Rozenn’in hayatında asla olmadığı kadar tehlike altındasın. Seni takip eden, öldürmek ya da kullanmak isteyen insanlar var. O da bunu biliyor.”

“Yani beni korumaya mı çalışıyor?” Beni böyle kandıramazdı. Jost’un gözlerindeki acı kaybetmekle değil, ihanetle ilgiliydi. Bunu biliyordum. Ona ihanet etmişim ve işin kötüsü, bunu nasıl yaptığımı bile bilmiyordum.

“O kendini koruyor.”

“Birbirimizi hiç sevdik mi, bundan bile emin değilim. En azından annemle babam gibi değildik,” dedim.

“O kadar basit değil,” dedi Erik dikkatimi çekmeye çalışarak. “Annenle baban birbirlerini seviyorlardı ama annen Dante’yi de seviyordu.”

“Biliyorum. Bu gerçek, durumu anlamayı daha da zorlaştırıyor. Babamı, Benn’i sevdiğini biliyorum ama neden Dante’nin adını bile anmıyordu?”

“Seni koruyordu ama Jost gibi, o da aynı zamanda kendini koruyordu. Bazı şeyler dayanamayacak kadar can yakıcıdır. Jost seni kaybetmeyi düşünmeye bile dayanamazken seni kaybetti. Hayatına girmeni engellerse seni kaybetmeyeceğini düşünüyor.” Erik ara verdi ve elini dizimin üstüne koydu. “Ama bazı insanların hayatımızdaki etkisi öyle büyüktür ki onları unutulabileceğimizi hayal bile edemeyiz. Seni bir haftadır tanıyor olsam ve kaybetsem, hayatımın sonuna kadar özlerdim.”

“Ben de seni özlerdim.”

Dostça davranışının ardında bir şeyin gizlendiğini görüyordum ve onun yakıcı gücü beni korkutuyordu. Ama yeniden kardeşine ihanet etmediği, güvenli ilişkimize geri döndü.

“İyi misin?”

“Evet,” dedim. Ve içimdeki boşluğa karşın her nasılsa iyi ola-

cağımı bildiğimi fark ettim. “Yarın sabah uyanacağım ve yeni bir gün olacak. Bana bir söz verir misin?”

“Ne istersen,” dedi.

“Yarın sabah kalkmazsam, yataktan beni sürükleyerek çıkarır mısın?” dedim, sesimdeki üzüntüyü gizlemeye çalışarak.

Erik iç çekti ama kabul etti. “Söz veriyorum. Peki, kalkmayı başardıktan sonrası için planın ne?”

“Dante’den bana değiştirmeyi öğretmesini isteyeceğim.”

“Nasıl iyi zaman geçireceğini biliyorsun,” dedi Erik.

“Evet, tam bir parti kızıyım,” dedim.

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordu Erik.

“Elbette,” dedim.

“Onların küçük av gezisine davet edilmedim,” dedi. “Ve burada biraz sıkılıyorum.”

“Yüzebilirsin,” dedim, öneride bulunarak. “On tane havuz var.”

“Mayom yok,” dedi Erik, imalı şekilde kaşlarını kaldırarak. “Çıplak yüzmek zorunda kalırım.”

Yüzümün ateş gibi yandığını hissettim ama kendimi zorlayarak sııttım ve onu başımdan gönderdim. Bugün yapacak çok işim vardı. Ağlayıp bu acıdan kurtulacak ve yarın yeni bir dünyaya uyanacaktım.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

YİRMİ ÜÇ

Dikkatimi toplayınca seranın parlak bir uyumsuzluk içinde, binlerce iplikten dokunmuş olduğunu fark ettim. Adrenalin seviyem yükselmeden Yeryüzü'ndeki iplikleri fark edebilecek duruma gelmem bir haftamı aldı. Ekibin göreve gitmesinin üstünden iki hafta geçmişti ve kendimi tamamen kurumuş bir kuyu gibi hissediyordum. Arras'ın düzenli dokuması olmaksızın becerime komut vermem çok güç oluyordu çünkü evrenin doğal ipliklerini görmekte ve korumakta zorlanıyordum.

Şimdiyse gözlerimi dikip baktığımda tek bir ipliğe odaklanabiliyordum. Dilediğim kadar ipliği aynı anda kavrayabiliyordum. Bize ışık sağlaması için Dante'nin çalıştırdığı yedek jeneratörün uğultusu duyuluyordu. Eski halojen ampuller odayı aydınlatıyordu ama sürekli titremeleri ömürlerinin sonuna yaklaştıklarını bildirir gibiydi. Bununla jeneratörün uğultusu birleşince ipliklerin titreşimini hissetmek daha zor oluyordu. Sorun iplikleri görememem değildi; sorun Dante'nin bulmamı istediği, ufacık bir orkidenin içinde bulunan zaman ipliğini görebilmektir.

Parmaklarımı çiçeğin dokumasında gezdirmeye çalıştım. İpliği belirli bir açıyla tutup parmağımı Dante'nin bulmamı istediği ipliğin üstünden ayırmamayı denedim. Onun için doğru yeri

göstermenin çok daha kolay olduğuna emindim ve bana tam da bunu öğretmeye çalışıyordu. Büyük bir dikkatle altın rengi ipliği yakaladım ve çekerek bükmeye çalıştım. Dokunuşum yumuşaktı ama iplik havada parçalandı ve taçyaprağını ikiye ayırdı. Yakındaki bir tabureye oturmuş beni izleyen Erik'le göz göze geldik. Beni desteklemek için gelmişti ama aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum: sonsuza dek burada kalacaktık.

"Hayır," dedi Dante. Sesi sabırlıydı ama bende daha çok *sabırsızlaştırma* etkisi yaratmıştı.

"Sana da umutsuz görüldüğü anlar oldu mu?" dedim ve yenilgiye uğramış şekilde ipliği bırakıp saksı ve bitkilerle dolu bir masaya yaslandım.

"Yalnızca sen kendine umutsuz olduğunu söylersen öyle hissedersin," dedi Dante ama konuşurken sol elinin parmaklarını çıltlatıyordu.

Her neyse... anlaşılan biraz yorulmuştu.

"Bir savaş içindeysen becerini kontrol edebilmelisin. Yanlış ipliği yakalarsan neler olabileceğini düşünebiliyor musun?" Bu bir soru değildi. Neler olabileceğini ikimiz de görmüştük ama örnek olarak sürekli cephane fabrikasını gündeme getirmesinden sıkılmıştım.

"Canımızı kurtardık. Önemli olan da bu."

"Öyle mi?" diye sordu. "Peki, böyle kibirli bir tutumla kurtulacağına nasıl emin olabiliyorsun?"

"Henüz birimizin ölmesine neden olmadım." Çevremdeki ipliklere dokunmaktan vazgeçip ellerimi belime koydum.

"Fabrikada neredeyse hepimizin ölmesine neden olacaktın. Kontrolünü kaybetmiştin," dedi. "Ben bunu tehlikeli olarak adlandırırım."

"Ben bunu şans olarak adlandırırım. Bize zaman kazandırdı." Saksıdaki eğreltiotunun yaprağına dokunan Dante omuz silk-

ti. “Her şeyi farklı bakış açılarıyla görüyoruz Adeline. Arras’tan kaçışın cesur ama tehlikeli bir davranıştı. Gücünü kullanma şeklin yolundaki herkesi tehlikeye attı.”

“Kimse zarar görmedi,” dedim karşı çıkarak ama bu kez kanıtım küçük ve zayıftı çünkü ben de onun haklı olduğunu biliyordum.

“Daha iyi hissetmene neden olacaksa evet, kimse zarar görmedi ama ya aralıkta biri yakalansaydı? Örnek olarak Jost...”

“Nutuk çekmene ihtiyacım yok. Bana öğretmene ihtiyacım var.”

“Konuyu anlamıyorsun,” dedi. “Ne yapman gerektiğini zaten biliyorsun. Becerini nasıl kontrol edeceğini öğrenmen gerek.”

Hiç durmadan aynı şeyi söylüyordu.

“Deniyorum!” dedim köpürerek.

Dante iç çekti ama yüzünde yumuşak bir ifade belirdi. Alındaki kırışık yok olmuştu. “Gözlerini kapat.”

“Ama...”

“Söylediğimi yap,” dedi. “Zaman ipliğinin hareketini hissetmen gerek. Çevrendeki eşyaları ve insanları korumak için onu ayırmalısın.”

“Hayır, ben...”

“Titreşimi hisset,” dedi kararlı bir şekilde.

“Zamanın titreşimi yoktur, maddenin vardır... *hayatın*,” dedim karşı çıkarak ama gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Etrafımdaki maddeyi hissedebiliyordum. Dikkatimi yoğunlaştırdıncaya bizi çevreleyen seslerin arasında maddenin hışırtısını duyuyordum.

“Zamanın titreşimi farklıdır. Genellikle gelip geçici bir rüzgâr gibi sürekli değişkendir. Madde canlıdır ve enerjiyle doludur. Zaman fısıltı gibidir. Ancak çok yakından dinlersen onu yakalayabilirsin,” diye mırıldandı Dante. “Onun bir parçası olduğunu ve onun da kalp atışın gibi senin bir parçan olduğunu kabul et.”

Dikkatimi topladım ve parmaklarımı kullanarak uzandım. Hiçbir şey yakalamadım, yalnızca etrafımdaki iplikleri okşadım. Yaşamsal enerjiyle titriyorlardı. Madde iplikleriydi. Parmaklarımın ucundaki duygu beni şaşkına çevirmişti. Belki Arras'ta bu kadar yoğun şekilde odaklanmamıştım ama şimdi dokunduğum her ipliğin zonklamasını içimde hissediyordum. Onları bıraktım ve etrafımdaki alana odaklanıp dünyanın sesinden başka her şeye kulaklarımı tıkadım. Ve işte oradaydı... arada bir kaybolup yeniden ortaya çıkan hafif bir ısıklık gibiydi. Hafifçe metalik bir sesteki ve bazen zayıf bir ritimde, bazen de çirkin bir çekiş sesiyle kendini gösteriyordu. Parmaklarımı uzatıp sesle dokunsal duyguyu eşleştirmeye çalıştım. İnce bir ipliğin üzerinde titreşimin yoğunluğunun değiştiğini, sesin yükseldiğini ve elimin içinde daha ısrarcı olduğunu hissettim.

"Daha iyi," dedi Dante dikkatimi dağıtarak.

Gözlerimi açtığımda parıldayan zaman ipliğini parmağıyla gösteriyordu.

"Beğendiğine sevindim," dedim. "Ama savaş sırasında durup dikkatimi toplamak için bekleyemem."

"Elbette," dedi onaylayarak. "Sana anlatmaya çalıştığım bu değil. Yeteneğini özgür bırakmalısın. Çabalamadığın zaman daha güçlüsün."

Homurdanmamak için kendimi zor tuttum. "Öyleyse eğitim almam, yapmam gereken şeyin tam tersi değil mi?"

"Bunu eğitim olarak değil, ayrıntılar üzerinde çalışmak olarak algıla."

"Bir politikacıya layık farklılaştırma," diye mırıldandım. "Belki de ben bu iş için biçilmiş kaftan değilim."

"Tam bunun için yaratılmışsın," dedi Dante elini omzuma koyarak. "İkimiz de öyleyiz. Dokuma ve değiştirme becerileri rastlantısal değildir. Genetik mirasımızdır. Ama yeteneğini ka-

bul etmen gerek. Bunu kabul edip, kimliğinin temel bir yönü yaptığında... nefes almak kadar kolay olacak.”

Bu dört gözle beklediğim bir şeydi çünkü eğitime son verip uyuyabileceğim anlamına geliyordu. Annemle babamın yıllarca yeteneğimi önemsememem ve kabul etmemem için beni eğit-tiklerini düşününce zor bir durumla karşı karşıya olduğumu anlıyordum. Yıllarca bunun için çalışmışım ve şimdi Dante bu hazırlığı silebileceğini düşünüyordu.

“Ellerine ne oldu?” diye sordu.

Uzattığım ellerimi inceledi.

“Bir Dokumacı beni cezalandırdı,” dedim.

“Parmaklarını mahvederek mi?”

“Keskin tel ve çelikle dokuma yaptım.” Maela’nın intikam iz-lerinin hâlâ belirgin olduğunu fark ederek ellerimi geri çektim.

“Hâlâ ellerin olduğu için şanslısın,” dedi. “Ama Adelice yete-neğin ellerin kadar da zihninde yatmaktadır. Bu kadar kararsız olmaktan vazgeç. Böyle davranman seni beceriksiz yapıyor.”

“Beni durduran bu mu?” diye sordum.

“Gerek duyduğunda kendini bıraktığını gördüm. O dar so-kakta anneni kurtarmak için ve cephane fabrikasında.”

“Becerimi kullanma şeklimi onaylamadığını sanıyordum,” dedim.

“Onaylamıyorum. Aceleci bir şekilde tepki gösterdin,” dedi. “Ama o durumlarda rahatladın ve becerini yönlendirdin. Ellerin seni durdurmadı. Şimdi de durdurmalanna izin verme.”

Utançtan boğazım düğümlenerek başımla onayladım.

“Sanırım bugün bu kadar yeterli,” dedi. “Enerji santralının ılık-tan elektrik üreten sistemindeki sorunla ilgilenmem gerekiyor.”

“Jax sana yardım ediyor mu?” diye sordum. “Onu bir süre-dir görmüyorum.” Jax’le arkadaş değildik ama Erik’ten sonra malikânede bana en dostça davranan kişiydi.

Dante'nin yüzünde karanlık bir ifade belirip kayboldu. "Göreve gitti."

"Öyle mi?" dedim. "Özür dilerim, kaldığını sanıyordum."

Enerji santraline kadar Dante'ye eşlik etmeyi düşündüm ama baca borularının görüntüsü bile beni korkutuyordu. Cephane fabrikasındaki hatamdan dolayı hâlâ utanıyordum. Jax orada değilse Dante'yle gitmek istediğimden emin değildim. Santrali düşününce daha önce söylediklerini anımsadım. "İpliği bükerek birini yakalarsam ne olur?"

"En iyi şartlar altında yakaladığın anın içinde onu kapana kısırmış olursun."

Bunu deneyimimden biliyordum.

"Ya daha tehlikelisi?" diye sordum sakın bir sesle.

"Onun ipliğine zarar verebilir, sakat bırakabilir ya da öldürebilirsin. Kontrolsüz şekilde maddeyi tutmak çok tehlikelidir. Ne kadar kırılgan olduğumuzu biliyorsun. Hatalı bir hareketle bir insanı ikiye bölebilirsin."

"Gerçekten öğrenmek istediğim şey nasıl değiştirme yapabileceğim," dedim itiraf ederek.

Dante sustu ve bana baktı. "Tahmin etmiştim. Göründüğü kadar büyüleyici değil."

"Deniel'a ne yaptıklarını gördüm," dedim. "Ne kadar büyüleyici olduğunun farkındayım."

"Terzilerin yaptıkları en kötü şeyi gördün," dedi.

Demek en kötüyüydü. Evet, Deniel'a yapılan şey korkunçtu ama insanları ruhlarından arındırmaya ya da anılarını değiştirmeye ne demeliydi? Ya Terzilerin ve Lonca'nın insanların hayatlarını mahvettikleri diğer şekillere ne demeliydi? İnsanlardan kimliklerinin özünü koparıp almalarına ne demeliydi?

"Terziler insanlara yardım da edebilirler Adelice. Eğitilmiş bir Terzi bir ipliği onarıp bir insanı iyileştirebilir," dedi.

“Öncelikle zarar verdikleri insanlara yardım ettiklerini gördüm,” dedim ellerimi belime koyarak. Doğruydı. Yenileme bantlarıyla ilgili deneyimlerim Cormac ve Kincaid gibi insanlar tarafından yanlış kullanımlarıyla sınırlıydı.

“Ne yaptığımı bilmek istiyorum,” dedim. “Kimseye zarar vermemem için bana bunları öğretiyorsun ama bana saldırdığında Deniel’a yaptığım şey daha kötü sonuçlanabilirdi. Değiş-tirmenin nasıl yapıldığını anlamam gerek.”

“Tamam. Sana bir saat veriyorum ama sonra santrale gitmem gerek.” Ama Dante’nin yüzündeki ifade farklı bir şey söylüyordu. Bunu görmemi, anlamamı ya da yapmamı istemiyordu. Ama neden? “Belki arkadaşın gönüllü olabilir.”

Erik’in başıyla onaylamadan önce yutkunmasına şaşırdım. “Elbette.”

“Belki kanamaya daha az yatkın, küçük bir şeyle başlayabiliriz,” dedim öneride bulunarak.

Dante gergindi ama başını aşağı yukarı sallayarak onayladı ve yakınında duran eğreltiotunu işaret etti. Yalnızca bir bitkiydi ama fikir hoşuma gitmemişti.

“Bunu yerinden çıkarabilirim,” dedi, “ya da şeklini değiştirip yapraklarını uzatabilirim. Başka bir bitkiden çaldığım iplikleri bunun içine dolayıp bir melez yaratabilirim.”

“Başka bir bitki gibi görünmesini sağlayabilir misin?”

“Elbette,” dedi omuz silkerek ve biz onu izlerken eğreltiotunu çekip ayırdı ve sonra ipliklerini dikkatle küçük bir ağaççığa ekledi. Bitkiler gözümüzün önünde bulanıklaşıp değişmeye başladı ve küçük ağaççık bir eğreltiotuna dönüştü.

“Bugüne kadar gördüğüm en iyi bahçivansın,” dedi Erik etkilenmiş bir ifadeyle. “Bunu dediğimi kardeşime söyleme.”

Keyifsiz ruh haline rağmen Dante gülümsedi.

“Onu büyüt,” dedim.

Elini üzerinde gezdirdiği yaprak bulanıklaştı ve uzun, yeşil bir yaprağa dönüştü.

Bana döndü. “Sen dene.”

Yaprağa uzanırken ellerim biraz titriyordu. Dikkatimi toplayıp yapısını görmeye ve parmaklarımı nereye koyup hangi parçaları değiştireceğimi anlamaya çalıştım ama yapamadım.

“Rahatla,” dedi Dante. Arkama geçti ve ellerini omuzlarıma koydu. Garip bir hareketti ama beni sakinleştirdi.

Bitkinin bileşimi gözümün önünde canlandı ve onu bir şifre gibi okuyana kadar yoğunlaştım. Tüm iplikler düzenli olarak dokunmuştu ama bazıları gevşek, diğerleri sıkıca iç içe geçmişti. Ama çektiğimde bitki ufalanarak toz haline geldi.

“Gördüğün en kötü bahçıvan da ben miyim?” diye sordum Erik’e dönerek.

“Çiçek yetiştirme yeteneğın olmadığını söylemek daha doğru,” dedi.

“Bir kez daha dene,” dedi Dante ısrar ederek.

“Onu öldürdüm,” dedim, yargılayan bir sesle.

“Bu şekilde düşünme.”

“Nasıl başka bir şekilde düşünebilirim?”

Birkaç denemeden sonra bir yaprağı uzatmayı başardım. Yalnızca yarım santimetre kadar uzatmıştım ama kendime güvenimi artırmıştı. “Bir insanı nasıl değiştirdiğini görmek istiyorum.”

“Onu zaten gördün,” diye anımsattı Dante yumuşak bir sesle.

“Nasıl kullanacağımı bilmezsem değiştirme yeteneği ne işime yarar?”

“Birinin bedenini paramparça edebilmek iyi bir kullanma şekli sanırım,” dedi Erik.

Ona bir bakış attım. “Gergin olmayan bir zamanda ne kadar deneyim kazanırsam, kriz ortamında değiştirme becerimi o kadar iyi kontrol edebilirim.”

“Benim üstümde denemeye ne dersin?” diye sordu Erik.

“Gerçek bir gönüllü gibi konuştun,” dedim tatlı bir gülümsemeyle ona bakarak.

“Aklımı çelmeye çalışma Adelice Lewys,” dedi uyararak ama kazandığımı biliyordum.

“Neden şimdilik izlemekle yetinmiyorsun?” dedi Dante. Erik’in koluna uzandı ama o kolunu vermedi.

“Sanırım bana dokunacaksın,” dedi.

“Yeni fikirlere pek açık değil gibisin,” dedim.

“Özür dilerim,” dedi Erik alaycı bir ifadeyle. “Açık konuşmak gerekirse bedenime bağlıyım.”

“Neyse Adelice üzerinde çalışınız,” dedi Dante. “Sen de görmüş olursun.”

Tereddüt etmeden kolumu ona uzattım. Odaklanıp zihimi dikkatimi dağıtan şeylerden arındırmaya çalıştım ve bileşiminin canlanmasını bekledim ama Erik elimi aşağı itti.

“Benim üzerimde çalış,” dedi.

“Anlaşılan kibarlık ölmemiş,” dedi Dante mırıldanarak.

“Ne dedin?” diye sordu Erik.

“Hiçbir şey.”

Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa Erik’in duyduğu anlaşılıyordu. Gönüllü olmaya neden bu kadar istekli olduğunu itiraf etmek istemiyordu ve ben de bu konuda düşünmek istemiyordum. Ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum. Erik’in beni korumaya çalıştığını düşünmek istemiyordum çünkü buna ihtiyacım olmadığı gibi isteğim de yoktu.

Kimsenin beni korumasını istemiyordum.

Dante cebinden ince bir bıçak çıkarırken Erik sakın bir şekilde duruyordu. Ama onu kesmedi. Bunun yerine Erik’in bileği boyunca bir iz yaptı. Midemin bulandığını hissederken Dante’nin ne yaptığını gördüm. Erik’in dokumasının hatlarını

çiziyordu. Az sonra parmakları aşağı kaydı ve bir damla kan gördüm.

Bir an için işleme olan ilgimi kaybederek Erik'in yüzüne baktım. İyi hissediyor olamazdı. Dişlerini kenetlemişti ama kararlı bir baş işaretiyle bana her şeyin yolunda olduğunu belirtti. Kuşkusuz bana bir gösteri sunuyordu.

Benim için gönüllü olmasına izin vermemeliydim.

Dante işini bitirdiğinde Erik'in bileğinden yukarı doğru çıkan bir iz vardı ama zor görebilecek kadar inceydi. Bakmasaydım fark etmeyebilirdim.

"Bana ne yaptın?" diye sordu Erik elini inceleyerek. Bileğinde bir kan lekesi vardı ama bunun ve küçük izin dışında değiştirildiğini anlamak olanaksızdı. Öyle hızlı ve ustaca yapılmıştı ki.

Düşüncesi bile midemi bulandırdı.

Herhangi birinin bir saniye içinde değiştirilmesi mümkündü.

"Bu bitkinin DNA'sından bir parça sana ekledim," dedi Dante.

"Ne?" dedik Erik'le ben aynı anda, şaşkınlık içinde.

"Nasıl bir etkisi olacak?" diye sordum.

"Büyük olasılıkla yeşerecek ve domates vermeye başlayacak." Dante'nin yüzüne büyük bir tebessüm yayıldı.

"Komik değil."

"İkinizi de aldatmak çok kolay," dedi Dante. "Yaptığım tek şey ipliğini germek ve birleştirip yerine geri koymak oldu. Bu yüzden bir iz var."

"Ah," dedim hafif bir sesle ama Erik'in bu şakayı takdir ettiğinin farkındaydım.

"Hiçbir yan etkisi var mı?" diye sordu Erik.

Dante tereddüt etti ama yanıt verdiğinde kuşku duyacak bir neden kalmamıştı. "Hayır. Hiçbir yan etkisi olmayacak."

Babamın çocukluğumda benimle konuşurken kullandığı sakın sestti. Dolabın içinde canavarlar mı bulunduğunu sordu-

gumda, hayır derdi. Denemede götürölüp götürölmececeğimi sorduğumda, götürölmececeğimi söylerdi. Okulda arkadaş ediniş edinemeyeceğimi sorduğumda, yeni arkadaşlarım olacağını söylerdi. Aynı ses tonuyla bana duymak istediklerimi söylerdi. Canavarlar konusunda bazen haklıydı ama bazı konularda belli ki kumar oynamıştı.

Arras'm her bir yanında elbette canavarlar vardı.

Ama Erik'e neden yalan söylüyordu? Değişirmenin nasıl bir yan etkisi olabilirdi?

"Açlıktan ölmek üzereyim," dedi Erik. "Denek fare olmak karnımı acıktırdı. Başka acıkan var mı?"

"Az sonra gelirim," dedim, beklediğinin ben olduğumu fark ederek.

Erik açıklamamı kabul edip acıyormuş gibi bileğini bükerek seradan çıktı.

"Ne yaptın?" diye sordum Erik bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında.

Dante avucunu açınca içinde kanlanmış bir çip ve devreler gördüm.

"Nedir bu?"

"İzleme çipi," dedi.

"Orada olduğunu nasıl anladın?" diye sordum. Kanlı da olsa çipi elime aldım.

"Yalnızca bir tahmin."

"Ama yerkabuğunda bizim izimizi sürebilirler," dedi şaşkınlıkla. Çipi elimin içinde çevirdim ve neden orada bulunduğu dair bir ipucu bulmaya çalıştım. Kişisel kimlik numaralarını bulup bireyin ipliklerini kolayca yok edebilirken neden bununla uğraşıyorlardı ki?

"Yerkabuğunun büyük bir kısmında iz sürebilirler ama dokuma tezgâhları her yeri görmez. Tıpkı Lonca'nın madenlerinin

yakınında olduğu gibi Arras'ın dokumasında bazı düğümler ve düzensizlikler var."

"Düğümler kazalar sonucu mu meydana gelmiş?"

"Arras'ta kaza yoktur," dedi Dante sakın bir sesle.

Hayır, yoktu. Bu da dokumadaki düzensizliklerin ve düğüm-lerin insan eliyle yapıldığı anlamına geliyordu. Lonca tarafından oraya konulmuş olmaları anlamsızdı. Mutlak güç istiyorlardı. Peki, neden oradalardı? "Ben de izleniyordum," dedim. "Cormac ile seyahate çıktığımda yemeğime bir verici koydular."

"Hâlâ orada olduğunu sanmam," dedi Dante. "O tarz vericiler vücudun içinde kolayca bozulur. Böyle bir şeyle uğraşmalarına şaşırdım."

"Neden yapmış olabilirler?" diye sordum.

"Belki de daha kolayca izini sürebilmek için. Belki Cormac dokuma tezgâhlarını kullanmak istemedi ya da gün boyunca hareketlerini izlemenin mümkün olmasını istedi."

Bu davranış Cormac'a yakışıyordu ama Erik'le neden ilgilenmişti?

"Bütün bu süre boyunca onu izini sürüp sürmediklerini merak ediyorum," dedim kendimi gittikçe daha kötü hissederek.

Sorumu yanıtlamadan bir süre duraksadı. "Sanmıyorum."

Güven verici değildi.

"Bende de var mı?" diye sordum.

Dante koluma uzandı. "İz görmüyorum," dedi.

"Erik'te iz var mıydı?" Nasıl olmuş da bunu fark etmemiştim.

"İğne ucu kadar küçük bir şeydi. Sıradan bir insanın anlamasını beklemem ama değiştirilmiş deri farklıdır. Erik'in bile bundan haberi olduğundan kuşkuluyum."

"Peki, nedeni nedir?"

"Bilmiyorum Adeline," dedi Dante. "Ama senin yerinde olsaydım kendime arkadaşımı ne kadar iyi tanıdığımı sorardım."

Onu hiç tanıımıyordum. Yalnızca bana söylediğini ve Jost'un anlattıklarını biliyordum... ama yine de yanıtım kesindi. "Bilmiyordum. Ona güveniyorum."

"Sana yalan söylüyorsa bile mi?" diye sordu Dante ve çipi bir mendile sarıp cebine koydu.

"Yalan söylemiyor," dedim. "Çipin orada olduğunu bilmiyordu."

"Sözünü ettiğim şey bu değil," dedi Dante yumuşak bir sesle. "Arkadaşın iplikleri görüyor."

Bunu biliyordum. Kule'deki ilk eğitim günümde sahte pencerelerden bahsettiğimde Erik'in tepki gösterdiği andan beri bunu biliyordum. Arayüzey'den geçerek Yeryüzü'ne gelirken de iplikleri kavradığını görmüştüm. Bu benim için yeni bir haber değildi ama ne anlama geldiğini düşünmekten de asla vazgeçmemiştim. "Birçok erkeğin görebildiğine eminim."

"Arayüzey'in ipliklerini ya da Arras'm dokusunu belki görebilirler ama Erik bir şey gizliyor," dedi Dante yüksek sesle.

"Birine izleme çipi yerleştirecek olsaydın, nedeni ne olurdu?" diye sordum.

Dante tereddüt etti, sonra doğruca gözlerime baktı. "Birine çip yerleştirmem için iki neden vardır. Onu kaybetmek istemiyordumdur ya da tehlikelidir."

İki seçeneği de sevmemişim. Çünkü Erik'e güvensen de, onun için her iki seçeneğin geçerli olduğunu biliyordum.

YİRMİ DÖRT

Dante arkamızdan seranın kapısını kilitledi. Saksıların ve bitkilerin neden güvende olması gerektiğine emin değildim ama sorsam bile Dante'nin bana söylemeyeceğini biliyordum. Akşamüstünün zayıf ışıklandırması altında cam siyah görünüyordu. Dante'nin daha önce söylediği bir şeyi düşünerek parmağımı bir çerçevenin üstünde gezdirdim.

"Ailemizin nasıl geçiş izni aldığını merak ediyorum," dedim düşünceli bir şekilde.

Ana binaya doğru hareket eden Dante kıkırdadı. "Yeteneğin dikkate almırsa açık olduğunu düşünüyorum."

"Bizim yapıldığımızı söyledin," dedim ona hatırlatarak. "İlk baştaki Dokumacıları becerileri için seçmediler... çünkü hiçbir yetenekleri yoktu!"

"Ama ailelerimizi bir fiziksel ve zihinsel şartlar listesine göre seçtiler. Kararlar potansiyele bağlıydı," dedi Dante eve giden yolda ilerlerken ve ben onu izledim.

"Ve sonra onları Dokumacıları dönüştürdüler," diye bitirdim. "Ama bir dakika, annem bir Dokumacı değildi. Kız kardeşim de."

"Ailelerde bulunan birçok genetik beceri atlayarak nesilden

nesle geçer,” dedi açıklama vererek. “Örnek olarak herkes aynı göz rengini ya da vücut yapısını taşımaz. Enjeksiyon ve ameliyatları gösteren filmi anımsıyor musun? O da genetik bir güdülemeydi.”

“Yani bize genlerimizi biliminsanları mı verdi?” diye sordum.

“Yarısını anladığımı söylersem yalan konuşmuş olurum. Dokumak çekinik bir gendir. Bir insanın genetik bileşimine eklendiği anda kendini gösterebilir ama bu kesin değildir. Ortaya çıkan ilk Dokumacılar çok zayıftı. Biliminsanları yeteneği artıran sıvılar yarattığında Dokumacılar tamamen tezgâhlara bağlılardı.”

Dante bilgisiz olduğunu iddia etse de bilgiyle doluydu.

“Ya yeteneği olmayanlar?” diye sordum.

“Onlar da daha çok Dokumacı üretmek üzere halkın içine salıverildiler.”

“Ve daha çok Terzi,” diye ekledim. “Lonca şimdi de bu genleri ayırıp kopyalamaya mı çalışıyor?” dedim tahminde bulunarak.

“Lonca için Dokumacıları tamamen kontrol altında tutmak daha kolay olacak. Haklısın Adeline,” dedi. “Sanırım dikkatle seçilmiş örnekler yaratmak için baskın bir gen yapmayı planlıyorlar. Hangi kızlara yetenek dağıtılacağına daha sonra karar verebilecekler.”

“Büyükannem ailelerin kazanım ekipleriyle kavga ettiğini anlatırdı,” dedim. “Ama filmdeki tüm kadınlar katılmak için hevesliydim.”

Dante düşünceli bir şekilde başını salladı. “Bir filmde gördüğün hiçbir şeye inanmamalısın Adeline ama sanırım haklısın. Savaş sırasında buradaki şartlar korkunçtu belki de Arras’ta bazı şeyler değişti.”

“Nasıl değişti?” diye sordum.

“Toplumlar bir araya geldi ve kanunlar herkesin beklentisini karşılayacak şekilde yeniden düzenlendi. Tutarsız ulusal kim-

likler birleşerek uyumlu bir bütün yarattılar. Bu değişikliklere geceleyin götürülen kızlara sahip olmanın küskünlüğü eklenince, onları yeniden görme ümidi neredeyse yok oluyordu. Bir uyum sağlama dönemi idi,” dedi.

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Ailemizden,” dedi kısa bir aradan sonra. “Yasaya karşı olsa da günlük olayların kaydını tuttular.”

“Kairos Gündemi’nin üyeleri miydiler?” diye sordum. Annemle babam ne olduğumu bilmelerine karşın bana asla bu hikâyeleri anlatmamış, bu bilgiyi benden gizlemişlerdi.

“Hayır.” Sustu. Bir şeyden çekindiğini hissedebiliyordum. “Barış yanlısıydılar. Annemle babam rahat ve kolay yaşamak istediler.”

“Senin yeteneğini görene kadar mı?” diye sordum.

“Kaçmamı isteyen onlar değildi. Aslında istemeliydiler,” dedi. Birkaç saniye sustu. “Filmdeki gibi propagandalar sayesinde Arras’ta yaşayan insanların çoğu Lonca’nın mutlak gücünün tehlikesini görmemeye başladı. Bombalar atılmadığı için yasalar gittikçe daha tuhaf ve kısıtlayıcı olsa da insanlar Lonca’yı desteklediler. Lonca herkesin evlenmesini ve genlerini denetleyeceği çocuklar yapmasını istiyordu. Arras’ta evlilik yasaları ve beceri denemeleri bu şekilde ortaya çıktı.”

“Yani bu bir erkek çocukta da var olabilir mi?”

“Ben yaşayan bir kanıtım,” dedi gösterişli bir ifadeyle.

“Öyleyse neden erkekleri dokuma tezgâhlarında kullanmıyorlar?” diye sordum. Lonca kadınları belirli raflara yerleştirmiş küçük kutularda özenle saklamaya hevesli görünüyordu. Erkekler dokuyabiliyorsa neden onlara fırsat verip kadınları daha da baskı altında tutmamışlardı?

“Dokuma becerilerine sahip bir erkek ne kadar güçlü olabilir?” Bu kez vurgulamak için ara verdi. “Yeteneği olmayan bir memurdan daha güçlü!”

Başımla onayladım. “Mantıklı.”

“Ve ilk bakışta sorun yoktu. Ama Lonca’nın kaçtığı savaş, güce susamış erkekler tarafından yapılmıştı. Vatandaşların adına hareket eden hükümetin karşısına genç bir adam çıkıp yeteneğinden dolayı güç istese ne olurdu? Lonca’nın sağladığı barış için bir felâket olurdu.”

“Diğer insanlardan daha iyi değillerdi,” dedim.

“Niyetler değişken olabiliyor,” dedi Dante. “Lonca’nın tüm kuralları savaşlara ve güç kavgalarına karşı insanları koruma niyetiyle koyduğuna inanıyorum. Toplumdaki kadınları, erkeklerden oluşmuş bir hükümet tarafından dikkatle izleyip kontrol edebilirlerse her şeyin düzene gireceğini düşünüyorlardı. Dokuma becerisine sahip erkek çocuklar, dokuma tezgâhlarından ve eğitimden uzak bırakıldılar.”

“Lonca şimdi bize yalnızca kadınların dokuyabildiğini söylüyor.”

“Bir beceriyi reddetmek onun yok olduğu anlamına gelmez. Yeteneğe sahip birçok erkek çocuk doğmaya devam etti. Bazıları çekip gittiler ve farklı bir şekilde döndüler. Değişmiştiler,” dedi Dante.

“Bu yüzden mi birçok Terzi Yeryüzü’ne kaçtı?” diye sordum.

“Ne yazık! Burada bu kadar çok Terzi bulunması bizim için çok tehlikeli,” dedim.

“Her Terzi kötü değildir Adeline.”

“Sen kötü değilsin,” dedim.

Kumral saçlarını eliyle düzelten Dante yanıt vermeden, bir an tereddüt etti. Gergin olduğunda hep aynı hareketleri yapıyordu. “Ben gerçekten bir Terzi değilim. Kalben değilim. Bu becerimi asla istemedim.”

“Benim de gerçekten bir Dokumacı olmadığım gibi,” dedim itiraf ederek.

“Kesinlikle,” dedi.

“İpliği bükebilir misin?” diye sordum.

“Hayır, bu bir Yaratıcı becerisi,” dedi. “Güçlüyüm ama senin kadar yetenekli değilim.”

“Neden?” diye sordum.

“Kalıtımsal olmalı,” dedi omuz silkerek ve gülümsedi.

“Demek hem Dokumacıların hem de Terzilerin dokumayı işlemek için tezgâh gibi aletlere ihtiyaçları var,” dedim.

“Hayır, Terziler dokuma tezgâhında çalışamazlar,” dedi bana hatırlatarak. “Onların gücü daha farklıdır. Becerilerinin doğasının değiştirme olduğunu biliyorsun.”

“Terziler nesneleri ve insanları fiziksel olarak değiştirirler. Dokumacılar dokumak ve nakış yapmak için tezgâh kullanırlar.”

“Doğru,” dedi Dante.

“Bu yüzden mi Lonca Terzilerden bu kadar korkuyor?” Kontrolsüz yeteneğin ne kadar tehlikeli olabileceğini hayal edemiyordum. Dokumacılar tezgâhlara ulaşımını engellenerek kontrol altında tutulamazlardı.

“Demek bu yüzden çok sıkı şekilde denetleniyorlar. Ama Lonca’yla aynı düşüncede olan Terzilerin varlığını da asla unutma. Hepimiz kötü değiliz ama bizlere körü körüne de güvenilemez,” dedi Dante. “Bir erkeğin Terzi olduğundan kuşkulanıyorsan onu kendinden biraz uzak tutmanda fayda var.”

Uyarısı yansıtmak istediği kadar genel değildi. Özellikle bir kişiyi kendimden uzak tutmamı söylüyordu ama Dante’nin Erik’e güvenmek için bir nedeni olmasa da benim vardı. Konuyu değiştirmeye çalıştım. “Terzileri nasıl bulurlar? Erkekler için kızlara yapıldığı gibi bir deneme yapılmıyor.”

“Erkeklerin de dokuma yeteneği olduğunu anladıklarında, başlangıç deneylerine katılan anne babalardan doğan erkek çocukların kayıtlarını tutmaya başladılar. Birçoğu geri dönmedi.

Lonca'nın ideal kız çocuklarını bulmak üzere evlilikleri denetleyebilmesini sağlamak için şehirlerde kızlar ve erkeklerin ayrı yerlerde yaşamaları isteniyordu."

"Kadınları kontrol altında tutmakta yeteri kadar başarılı oldular," dedim, tiksindiğimi gizlemeye gerek görmeden.

"Dokumacılar güçlü olabilirler ama Lonca tarafından kontrol edilmeye karşı çıkmıyorlar. Ayrıcalıklara sahip olmak uğruna teslimiyeti kabulleniyorlar."

Anlaşılan Dante ailesinden koparıp götürülmenin nasıl bir his olduğunu anlamıyordu. Kule'de beni hapsedmelerine karşı çıkmamıştım çünkü denetimin ellerinde olduğunu ve başka bir seçeneğim bulunmadığını düşünmüştüm.

"Gücün olduğunu kabul etmek her zaman kolay değildir," dedim. "Özellikle de, dünya bunun aksini kanıtlamaya kendini adanmışsa."

"Sen bir istisnasın Adeline," dedi Dante. "Ve bunu ailene borçluyuz."

Sözleri övgü içeriyordu ama inanarak konuşuyordu.

"Anlamışlardı," dedim birdenbire gerçeği fark ederek. "Senin yüzünden başıma gelecekleri biliyorlardı. Çünkü kaçmıştın."

"Arras'ta yeteneğimi kucaklamak yerine hep gizlemek istediğimi hissediyordum. Buradaysa, becerim sayesinde bir şey yapabileceğimi düşünmeye başladım," dedi Dante itiraf ederek.

"Oradan ayrılma cesaretini nasıl buldun?" diye sordum.

"Hikâyeler," diye fısıldayarak yanıtladı. "Hikâyeler tehlikeli ve yararlı şeylerdir."

YİRMİ BEŞ

Havuzun kenarında sırayla dizilmiş on kadar direkli lambanın ışıltısı suya yansıyor. Kapalı yüzme havuzunun tek ışık kaynağı buydu. Su cam gibi berraktı ve altın benekli taşlar, gök mavisi yüzeyden kendini gösteriyordu. Etraf sessiz olsa da suyun altında hareket eden bir şekil gördüm. Erik sakın bir şekilde ilerlerken arkasında daireler oluşuyordu. Saçları altın rengi bir ışık halkası gibi onu izliyordu. Suyun altında ne kadar uzun kalabildiğine şaşırarak kenarda durup bekledim.

Sonunda başı suyun yüzeyini yararak ortaya çıktı. Gözlerini ovdu ve bana gülümsedi. “Ad, beni korkuttun. Burada ne yapıyorsun?”

“Anlaşılan bir mayo bulmuşsun,” dedim. Buraya gelişimin gerçek nedenini söylemeye hazır değildim.

“Sayılır. Balıkçı köylerinde kullanılan türünü buldum,” dedi. Elleriyle havuzun kenarını tuttu. Gözleri havuzun ısıldayan taşları kadar parlaktı.

Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım. “Peki, bu nasıl bir tür?”

“Özür dilerim, dikkatimi dağıtıyorsun. Ne dedin?”

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve havuzun kenarına oturarak

ayaklarımı suya daldırdım. Tahmin ettiğimden daha sıcaktı.

“Çocukluğumda, Saxun’da balıkçı teknelerinde çalışırken, hazinemizi sergilemeden, giysilerimizin çoğunu çıkarır, suya öyle atlardık,” dedi muzip bir gülümsemeyle.

“Bir hazinen mi var?” dedim, gözlerimi yapmacık bir masumiyetle açarak.

“Yoksa onu yağmalayacak mısın?” diye sordu.

“Beni tuzağa düşürdün,” dedim itiraf ederek.

“Evet,” dedi Erik.

Parmağıyla baldırındaki bir izi işaret ederken çıplak tenimde suyu hissettim ve elini ittim.

“Büyük bir iz,” dedi. Yüzümü buruşturdum ve ne demek istediğini anlamak için baktım. Bacağımda, boydan boya soluk, ince bir çizgi vardı. “Bunu nasıl yaptın?”

“Bilmiyorum,” dedim, dizlerimi göğsüme çekerek. “Büyük olasılıkla kazanım gecemde olmuştur. Beni tünelden dışarı çekmek için bir alet kullanmışlardı. Yenileme bandı iz bırakmış olabilir.”

“Olamaz,” dedi Erik ve daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak baktı. İz umurumda bile değildi. Yalnızca geçmiş hayatımdan bir Kalıntı’ydi.

“Erik.” Ama Dante’nin bana izleme cihazıyla ilgili söylediği şeyi nasıl soracağımı düşünerek durakladım. Bunun doğru şekli olmadığını anlamam uzun sürmedi.

“Isırırken dudaklarını parçalayacaksın,” dedi Erik uyararak. “Yalnızca sorman yeterli.”

“Saxun’dan nasıl ayrıldığını ve kendini nasıl Kule’de bulduğunu bana anlatmanı istiyorum,” dedim. Sözcükler uzun bir nefeste ağzımdan dökülürmüştü.

“Neden?” dedi Erik şaşırarak. Keyfinin kaçtığını anlamıştım. Erik sorular sorulduğunda kendini köşeye kısıtılmış hissedip uzaklaşırdı.

“Bana gerçeği söylemeni istiyorum,” dedim sakın bir sesle. Çok ısrar edersem elimden kayıp gidecekti.

“Yapamam,” dedi Erik.

“Neden? Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine söz veriyorum.”

Erik sırtını bana döndü ve gözlerini parıldayan tavana dikti. Kollarını iki yana açmıştı ve üst bedeninde yıllarca balıkçı teknelerinde çalışmaktan oluşmuş güçlü kaslar dikkatimi çekti. “Söz veremezsin Adelice. Bu aramızdaki her şeyi değiştirir. Geçmişimde gurur duymadığım şeyler...”

“Benim de pişmanlıklarım olmadığını mı sanıyorsun?” diye sordum. “Babam öldürüldü. Annem bir canavara dönüştü. Kardeşim Cormac’ın pençeleri arasında. Ve bütün bunlar ben Kule’ye gidip her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmaya başlamadan önce oldu.”

“Bu farklı. Bunlar senin başına geldi Ad.” Erik tereddüt etti ve bir an duraklayıp bana baktıktan sonra yeniden sırtını döndü. “Geçmişimdeki şeyler... *benim yaptığım* seçimler. Bunlardan dolayı başka kimseyi suçlayamam.”

“Bana söylemeyecek misin?” diye sordum. Suyun içinde ayaklarımı sallayıp, parmaklarımda çevresinde oluşan kabarcıkları izlemeye koyuldum. Ne gizlediğini biliyordum ve o da bunu bilmeliydi. Yapmacık ilgimi fark ediyordu. Onu yakalamak istediğini biliyordu. Dante’nin teorisi doğruysa, Erik’in sırrı güvenimizi sarsacaktı. Şimdi dürüst davranabilirse, yeniden güvenimizi kazanabilirdi.

Ama istemiyordu.

İkimiz de konuşmuyorduk ve sessizlik o kadar uzun sürdü ki sudaki ayak parmaklarım buruşmaya başladı. “Biliyorum.”

“Neyi biliyorsun?” diye sordu Erik.

“İplikleri görebildiğini biliyorum. Onlara dokunabildiğini biliyorum.”

“Bunun mutlaka bir anlamı olmayabilir,” dedi Erik.

“Hayır, bir anlamı olduğunu *biliyorum* ve bunun ne olduğunu söyleyecek kadar bana saygı duyduğunu ümit ediyorum.” Meydan okumama karşılık vermesini bekledim ama sessiz kaldı.

“Bunu bir kez sana söylersem, geri alamam Ad,” diye fısıldadı sonunda.

“Bunu biliyorum ama gerçeği senden duymam gerek.” Rica eden sesim ve duygularımın baskısı altındaydı. “Şu an hayalim her şeyi olduğundan daha kötü duruma getiriyor.”

“Sanmam.” Erik başını kaşdı ve kendini havuzdan dışarı çekerek yanıma oturdu. Suyun altında sallanan ayaklarımız tehlikeli şekilde birbirine yakın duruyordu.

“Lonca’yla çalışmak için Saxun’dan ayrıldım,” diye başladı Erik ve dinlediğimi, söylemek istediklerine önem verdiğimi göstermek için başımla onayladım. Yeter ki sonunda yanıtlar olsun.

“Balıkçılık için biçilmiş kaftan değildim.”

“Yakışıklılar asla olmazlar,” diye şakalaştım havayı hafifletmeye çalışarak. Erik gülümsedi ama yüzü hâlâ ciddiydi. “Asla anlamadığım şey nasıl olduğu. Lonca’nın dikkatini nasıl çektin?”

“Risk aldım,” dedi. “Ender olarak rastlanan bir şey oldu ve Lonca görevlileri Saxun’a geldiler. Aralarından birinin yanına yaklaşıp bende istedikleri bir şeyin bulunduğunu söyledim.

“Riskli,” dedim yorumda bulunarak. “Neydi o?”

Erik derin bir nefes aldı ve yavaşça konuştu. Konuşmaktan sakındığı konu buydu.

“Değiştirme yapabildiğimi onlara gösterdim,” dedi itiraf ederek.

Açıkça söylememiş olsa da, aslında Dante’nin haklı olduğunu her nasılsa hissediyordum. Terzileri kendimden uzak tutmamı söylemişti ve Erik’ten söz ettiğini anlamış ama inanmak istememiştım.

“Bir Terzi misin?” diye mınıldandım. Sesim o kadar hafif çıktı ki Erik’in beni duyduğuna bile emin değildim.

“Evet,” dedi Erik.

Elim yukarı kalktı ve ne yaptığımı bile algılamadan yanağına bir tokat attım. “Bunu benden nasıl gizleyebildin?”

“Nasıl söyleyecektim?” dedi Erik, elimin yanağında bıraktığı kırmızı izi ovuşturarak.

“Aslında çok kolaydı,” dedim sesimi alçaltıp onu taklit ederek. “Adelice, ben de senin gibi ipliklerle oynayabiliyorum.”

Bu kadar kolay olmadığını biliyordum ama olması beni mutlu ederdi.

“Sana söylemek istedim ama Terzilerle ilgili her şeyi bilmiyorsun. Bize ne yaptıklarını biliyor musun?” diye sordu.

Dante Terzilere ne yapıldığını anlatmıştı. Dokumacılar gibi onları da alıp götürüyorlardı ama Terziler daha sıkı kontrol ediyorlardı. Lonca onların ailelerini sistematik olarak yok ediyordu. Onları hapsediyor ve insanlara bazı şeyler yapmalarını istiyordu. Anılarını çalmayı, duygu ve kişiliklerini değiştirmeyi... ve hayal bile edemediğim başka şeyler yapmalarını söylüyordu.

“Saxun’dan ayrılmak istiyordum,” dedi. “Değiştirme yapmak benim buradan ayrılma biletimdi. Kendimi neyin içine attığımı bilmiyordum.”

“Jost biliyor mu?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Erik çabucak. “Ad, diğer görevliler ve Saxun’daki en iyi arkadaşım Alix dışında bilen tek kişi sensin.”

“Maela bile mi bilmiyordu?”

“Söylediğim ilk kişi sensin.”

“Bunu yapabildiğini nasıl keşfettin?” diye sordum.

“İlk deneyimle ilgili hikâyeler anlatmak zorunda değiliz,” dedi. “Birçok ilk deneyim gibi, benimki de bir kazaydı. Ben onlara yaklaşmasaydım Lonca’nın bunu öğreneceğine inanmam

için hiçbir neden yok. Alix'in onlara söyleyebileceğini düşündüm ama özellikle o da Saxun'dan ayrılınca orada hayatımı geçiremeyeceğimi anladım."

"Ve oradan ayrılıp sana ne yapmanı söyledilerse yaptın mı?" diye sordum. Olduğundan da daha acıklı hale getirmeye çalışıyordum çünkü ihaneti hâlâ yeniydi ve her yeni açıklama, hassas ve zedelenmiş ilişkimizi biraz daha incitiyordu. Daha kötüsü de onu yargıladığımı biliyordum.

"Veda etmeden ayrıldım," dedi Erik. "Gençtim ve kaygısızdım. Ailemi bir daha göremeyeceğim asla aklıma gelmedi. Bırak Terzileri, Saxun'da pek Dokumacı bile yoktu. Orada bana rehberlik edecek, yeteneğimi bana anlatacak hiç kimse yoktu. Özel olduğumu düşünüyordum."

"Onlar için değerli olabileceğini mi düşündün?" dedim, tahminde bulunarak.

Başıyla onaylayan Erik'in yüzüne dalgın bir ifade yerleşmişti. "Özel biri olacağımı düşünmüştüm. Hayatımda ailem için yaptığım en iyi şeyin onları bırakıp gitmek olduğunu artık biliyorum."

"Gönüllü olduğun için ailenin peşine düşmediler mi?" diye sordum.

"Alix Terziler için her türlü işin yapıldığı bir pazara girmem için bana yardım etti. Yeni izin kartı, yeni soyadı... Ailemin peşine düşmediler çünkü onları tanımıyorlardı."

"Ama yüzün değişmedi, öyle değil mi?"

"İsim değişti, çekici kısım aynı kaldı," dedi.

"Neden bunları yapmaya uğraştın?" diye sordum.

"Ailemin nereye gittiğimi öğrenmesini istemedim," dedi. "Bir balıkçının oğlu olduğumu öğrenirlerse Lonca'nın beni reddedeceğinden korkuyordum." Yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Tam bir pislik gibi davranıyordum ama Jost'un bugün hayatta olmasının tek nedeni bu olabilir."

"Böyle algılayacağından kuşku duyarım," dedim. Erik ailesinin nasıl hissedeceğini umursamadan onlardan ayrılmış ve bu düşüncesizliği onları kurtarmıştı. Kazanım gecemde yalnızca ailemi ve kendimi düşünmüştüm. Uyarmayacak kadar bencildim ve onları mahvetmiştim. Ne garip ki bencillik bazen kurtarmaya bazen de yıkmaya neden oluyordu.

"Haklısın," dedi Erik onaylayarak. "Jost'un neden benden nefret ettiğini düşünüyorsunuz?"

"Senden nefret etmiyor."

"Benden hoşlanmıyor," dedi Erik.

Buna karşı çıkamazdım.

"Ona söylemen gerek," dedim Erik'in elini kavrayarak. "Anlayacaktır."

"Hayır," dedi Erik yüksek sesle. Elimi öyle sertçe sıktı ki acıdan nefesim kesilir gibi oldu. Ona söylemeyeceğine... kimseye söylemeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum," dedim ve elimi bıraktı. "Ama yine de ona söylemen gerektiğini düşünüyorum."

"Jost'u benim kadar tanımıyorsun," dedi Erik ama sözcükler ağzından çıkar çıkmaz iç çekti.

"Lonca'nın senden istediği şeyleri yaptın mı?" diye sordum, konuyu Jost'tan uzaklaştırmaya çalışarak.

"Evet," dedi Erik. "Her zaman istediklerini yaptım. Yapmamak için bir neden görmedim."

İnsanların zihinleriyle ve bedenleriyle oynamakta, hiçbir sakınca görmemiş miydi? "Fikrini neden değiştirdin?" diye sordum. Günahını bağışlatmaya çalışmasını istiyordum. "Kule'de kapana kısıtlanmış olduğunu söylemiştin. Kaçmama yardım ettin."

Erik'in yüzüne bir gülümseme yayıldı ama üzgün bir tebesümdü ve başını salladı. "İzin ver de birkaç sırrım olsun."

Başımı eğdim ve gözlerine baktım. “Sana tokat attığım için özür dilerim.”

“Tahmininden daha güçlüsün Ad,” dedi Erik, eliyle yanağına uzanarak.

“Bunu aklımdan çıkarmayacağım.”

“Ama yine de tokat yemeyi hak etmedim,” dedi Erik fısılda-
yarak. “Arkadaşlara tokat atmanın bazı sonuçları vardır.”

“Öyle mi?” diye sordum Erik’in tokada karşı nasıl bir adil ceza planladığını bekleyerek. Ellerini havuzun kenarından ayır-
madan bana doğru eğildi ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

Sonra kollarını uzattı ve beni kendiyle birlikte havuzun içine çekti. Suyun içine daldığımızda deli gibi çırpınıyor, ayaklarımla
tekmeliyor ve Erik’in kollarını itiyordum.

Suyun yüzeyine çıktımızda güçlükle soluyarak nefes almaya çalıştım ve tükürükler saçarak ağza alınmayacak şeyle bağırdım

“Biraz ıslandın,” dedi Erik ellerini belimden ayırarak. Kollarını omuzlarına dolayıp ona tutundum. “Geri zekâlı, yüzmeyi bilmiyorum!”

Erik başını hafifçe arkaya atıp, söylediklerimi değerlendirir gibi bana baktı.

“Herkes bir balıkçı kasabasında büyümüyor,” dedim.

“Sudan hoşlanıyorsun. Okyanusu seviyorsun,” dedi.

“Evet, ama bu yüzmeyi bildiğim anlamına gelmez. Ailem okyanusa yakın yaşamıyordu. Annemin bile yüzmeyi bildiğinden emin değilim. Kendimi yüzer gibi hissettiğim tek yer banyo küveti.”

“Kule’deki banyo küvetin kocamandı,” dedi Erik, yüzüne yerleşen suçlu ifadeyle. Kollarını sıkıca belime dolayınca rahatladım ve suyun yumuşak basıncının tadını çıkaracak kadar kendimi güvende hissettim.

“Küvetin dibine dokunabiliyordum,” dedim.

“Hadi,” dedi Erik beni kendinden uzaklaştırarak. Çığlık atarak su sıçratmaya ve onu durdurmaya çalıştım. “Ayaklarını yere koy.”

Suyun içinde bacaklarım hâlâ çılgın ve umutsuz daireler çiziyordu. “Bırakma beni,” dedim.

Başıyla onaylayınca bacaklarımı rahat bıraktım ve ayak parmaklarım havuzun pürüzsüz taşlarına dokununca şaşırdım. Gerginliğim biraz azaldı ama Erik’in kolunu bırakmadım. An-neme yüzmeyi bilip bilmediğini sormayı unutmamayı düşündüm. Söylememesi için hiçbir neden yoktu. İşte masum bir soru daha bulmuştum.

“Sana yüzmeyi öğreteceğim,” dedi Erik beni bulduğumuz ana geri getirerek. “Boğulursan kendimi asla affetmem.”

“Büyük su birikintilerine atlama gibi bir alışkanlığım yok,” dedim. “Ama yüzmeyi öğrenmek isterim.”

Erik sırtımdan beni tutarken cesaretimi toplayana kadar ona yaslandım, sonra kendimi ondan kurtarıp yardımsız bir adım atmaya çabaladım. Artık dibe basabildiğim için başlangıçtaki paniğim yatışmıştı. Yine de Erik’ten ancak bir metre kadar uzaklaşabildim. Başıyla cesaretlendiriyordu ama havuzun derin tarafına yaklaşınca beni durdurdu.

Birkaç dakika sonra başımı dikkatle suyun üstünde tutup parmak uçlarıma basarak havuzun sonuna kadar yürüdüm. Erik yavaşça yaklaşıp elleriyle beni kaldırıp havuzun kenarına bıraktı.

“Teşekkür ederim,” dedim, bu anın tadını çıkararak. Erik’in elleri hâlâ sırtımdaydı.

“Endişelenme Ad,” dedi Erik. “Seni asla bırakmayacağım.”

YİRMİ ALTI

“Dante bana bütün Terzilerin kötü olmadığını söyledi,” dedim havuzun bulunduğu binadan gecenin serinliğine çıkarken. Hava nemli tenimi ürperttiği ve kemiklerime kadar soğuk işlediği için havluma sıkıca sarıldım.

“Evet, değiliz,” dedi Erik. “Aslında benim orantısız miktarda kötülük yaptığımı söyleyebilirim.”

“Büyük konuşuyorsun ama ne yapabilirsin?” dedim ona meydan okuyarak.

“Benden bir şeyi değiştirmemi mi istiyorsun?” dedi Erik olduğu yerde durarak.

Onu üzdüğümü fark ederek durakladım. “Yalnızca sen istersen.”

“Neyi değiştirmemi istersin?” diye sordu.

“Bir şeyi güzelleştir,” dedim. “Ama ona zarar vermeden,” diye eklemeyi unutmadım.

Dante gerçeği söylüyorsa ve değiştirme olumlu amaçlar için de kullanılabiliyorsa, bunun kanıtını görmem gerekiyordu. Yeryüzü’nde yalnızca yıkmak ve bozmak için kullanıldığını görmüştüm. Ben bile istemeden kullanmış ve hava gemisini düşürüp, fabrikayı mahvetmiştim. Benim değiştirme eğitimimin bile

tek bir noktaya odaklandığı fark ederek kendimi kötü hissettim. Bu eğitim bir savaşta kendimi korumak için becerimi iyileştirmeyi hedefliyordu. Terzi olmanın beni şu an olduğumdan daha kötü bir canavara dönüştürmeyeceğini kanıtlayan bir şey görmek istiyordum.

Erik beni durdurdu ve özenle kesilmiş bir ağaçcığa doğru çekti. "Bunların ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. Budanmış olmasına karşın üstünde ne tür bir bitki olduğunu belirten bir yaprak bile yoktu.

"Gül ağacı." Erik damar gibi birbirine dolanmış dalların arasına uzandı.

"Hiç gül yok," dedim üzülerek.

"Öldüler. Malikâneye geldiğimizde bu ağaçlar çiçek açmıştı. Onlara ne oldu?"

Başımı salladım. Hiçbir ipucum yoktu.

"Mevsiminde ya da mevsim dışı çiçeklendirme için Terzileri kullanıyorlar," dedi Erik. Parmakları dalların üstünde öyle hızlı hareket etmeye başladı ki ne yaptığını bile tam olarak göremiyordum. Erik'le ilgili özel bir şey olduğundan her zaman kuşku duysam da şimdi onu izlemek beni büyülemişti. Yeni yapraklar çıkarken ellerinin içindeki dal hafifçe titredi ve bir düğümün tomurcuğa dönüşerek hayat bulmasını hayretle izledim. Yapraklar açıldı ve tüm güzellikleri gözler önüne serildi.

Erik dalı ağaçtan koparıp bana uzattı. Hafifçe gülümsedim. Babam anneme çiçek getirirdi ama ben henüz hiçbir erkekten çiçek almamıştım. Gülü aldım ve burnumu çiçeğe yaklaştırıp tatlı kokusunu içime çektim. Gül kar beyazıydı ve taçyaprakları kadife gibiydi. Hâlâ elini uzatmış, gülümseyerek duran Erik'e baktım. Elinin üstünde küçük bir kan izi vardı. Gülü bırakıp elini yakaladım.

"Kendine zarar mı verdin?" dedim.

"Her gülün dikenidir Adelice," dedi.

"Bana bir şeyler daha gösterebilir misin?" dedim dikenlerinin batmaması için gülü büyük bir dikkatle tutarak. "Başka ne yapabilirsin?"

"Evet." Dante'nin sesi konuşmamızı böldü. "Başka neler yapabilirsin Erik?"

Erik gözlerini bana çevirdi ama başımı salladım. Kuşkularımdan Dante'ye söz etmemiştim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Dante öne doğru bir adım attı ve gizleyemediği bir öfkeyle bana baktı. "Neden ondan özür diliyorsun? Sana yalan söyledi Adeline."

"Bana yalan söyleyen ilk kişi o değildi," dedim Dante'nin dikkatini çekerek.

"Yanlış anımsamıyorsam beni bu kadar çabuk affetmemiştin," dedi Dante.

"Seni tanı mıyordum."

"Peki, onu tanıyor musun?" diye sordu Dante. "Ona başka neler söylemedin Erik? Lonca için ne yapıyordun? Neden seni izliyorlardı?"

"Beni izliyorlar mıydı?" dedi Erik. Bir Dante'ye, bir de bana baktı. Doğru olduğunu anlatmak için başımla onayladım.

"Dante kolunda bir izleme çipi buldu."

"Demek oynadığın oyun bununla ilgiliydi," dedi Erik Dante'ye bakıp. Sesi yükselmişti. "Bulduğun her neyse, orada olduğunu bilmiyordum. Lonca burada benim izimi süremez. Denemeyi bende yapmada bir numara olduğunu biliyordum."

"Ve ihtiyacım olan bilgiyi aldım," dedi Dante onaylayarak. "İplikleri görebildiğinden kuşkulandırdım. Lonca'nın basit asistanlarından bir olmadığını anlamıştım."

"Tebrikler," dedi Erik. "Ama zaten Adeline'e her şeyi anlattım. Ondan gizleyecek hiçbir şeyim yok."

“Yaptığın her şeyi anlattın mı?” diye sordu Dante. “Ve hâlâ yanında mı duruyor?”

“Bütün Terzilerin kötü olmadığını söyledin bana,” dedim ona hatırlatarak. “Hepimiz de unutmayı tercih ettiğimiz şeyler yaptık. Önemli olan, Erik’in bugün kim olduğu.”

“Neye istersen inan ama sen anlamamış olsaydın sana bunları anlatıp anlatmayacağını ona sor,” dedi Dante alçak sesle.

Yanımda duran Erik’in kaskatı kesildiğini fark ettim ama ben yanıtı zaten biliyordum. Erik yalnızca onunla yüzleştiğim için bana bunu anlatmıştı. Bu sırrını hayatı boyunca gizleyebilirdi. Ama Dante’nin anlamadığı şey Erik’i bu yüzden hatalı bulmuyordum. Yüzleşmektense gömmeyi tercih ettiğim hayaletler vardı. Aynı şekilde hissettiği için Erik’i suçlayamazdım.

“Sen ikiyüzlüsün,” dedim Dante’ye dönerek. “Gizlediğin sırları bana anlat.”

Dante’nin gerildiğini fark ettim ama sorumu yanıtlamak için ağzını açmadı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedim. “Tutamayacağın sözler konusunda gelecekte bana öğüt verme.”

Erik’i kolundan çekip bahçeye doğru sürükledim ve oradan da eve girdik. Giysilerim hâlâ ıslaktı ama şimdi öfkemin ateşiyle yanıyordum.

“Özür dilerim,” dedim.

“Gerek yok,” dedi Erik, daha fazla özür dilememe engel olmak için elini kaldırarak. “Seni gözetmeye çalışıyor. Onun yerinde olsaydım aynı şeyi yapardım. Güvende olmanı sağlamak istiyor.”

“Beni arkadaşımдан uzaklaştırarak mı?” diye sordum. “Beni sana karşı kıskırtarak mı?”

“Arkadaş, haa?” dedi Erik dudakları buruk bir gülümsemeyele kıvrılarak.

“Ukalalık yapma,” dedim.

“Ona çok kızma Ad. Terziler hakkında bildiğim şeyleri bilseydin... Dante’nin de bildiğine emin olduğum şeyleri... belki sen de bana...”

“Dur,” dedim elimi göğsüne koyarak ve özeleştiriden kendini kurtarıp dikkatini bana vermesini bekledim. “Sana güveniyorum ve geçmişinde ne olduğunu umursamıyorum.”

“Çok iyisin,” dedi, “ama...”

“Hayır!” dedim. “Beni aksine inandırmaya çalışmaktan vazgeç çünkü başaramayacaksın. Seni tanıyorum, Erik Bell. Hoşlansan da hoşlanmasan da senin iyi bir kalbin var.”

Erik söylediklerimi bir süre düşündü ve sonra beni kendine çekip sarıldı. “Hoşlanıyorum.”

“Gördün mü?” dedim kollarının sıcaklığında rahatlayarak. “Her geçen gün seçimlerin iyileşiyor.”

YİRMİ YEDİ

Kendi kendime yalnızca onun yanıtlayabileceği sorularım olduğunu söyleyip duruyordum ama aslında ilgisiz şeyler bende suçluluk duygusu yarattığı için onu ziyaret ettim. Bahçedeki güllerin kokusu, sıcak banyo suyunun bedenimi yakması, rostonun ağzımda bıraktığı tat... hepsi bana onu hatırlatıyordu. Malikânenin bir köşesinde hapsedilmiş mahkûmu annemle ilişkilendirmek istemiyordum. Ama durumu ne kadar iyi anlarsam anlayayım, duygularım mantığımı dinlemiyordu.

Annem hücrenin köşesinde kıvrılmış oturuyordu. Girdiğimde hareket etmedi. Bir an en kötüsünü düşündüm: ölmüştü. Ve içimde çelişkili duygular belirdi. Öfke. Umutsuzluk. Üzüntü. Rahatlama. Eğilip ona dokunmak istedim. Gözleri kapalıyken öyle huzurlu görünüyordu ki. Yüzünde makyaj yoktu, saçları da başının üstünde toplanmıştı ama yine de oydu. Başını kaldırdı ve boynundan yukarı doğru uzanan mor izi fark ettim.

Lonca ona ne yapmıştı? Yapılan işlemi geri alabilir miydim?

Gözlerini dikip konuşmadan bana baktı ve aklından bir şeyler geçirdiğini anladım. Benimle oyun oynayacaktı ama ona izin vermeyecektim. “Meria,” dedim. Son görüşmemizden sonra ona anne demek içimden gelmiyordu.

“Adelice,” diye mırıldandı. “Tutuklunu ziyarete mi geldin?”

“Benim tutuklum değilsin,” dedim ona anımsatarak.

“Elbette, beni buraya düşüren senin sızlanmaların değildi.”

Doğrultu. Son gördüğümde bu yana zayıflamıştı. Yırtık pırtık tişörtünün altından kemiklerinin çıkıntısını ve giysilerinin ne kadar büyük geldiğini görebiliyordum.

“Seni besliyorlar mı?” diye sordum.

Dudaklarında yapmacık bir gülümseme belirdi. “Evet, artıklarla.”

Onu bir hayvana verilen artıklarla besliyorlardı. Bu kadar zayıfladığına şaşmamalıydım.

“Sana gerçek öğünler verilmesini sağlayacağım,” dedim ona söz vererek.

“Çok tatlısın.” Sesi bizi çevreleyen duvarlar kadar ifadesizdi.

“Sana sormak istediğim birkaç sorum var.”

“Ve benim yanıtlamak için sonsuz zamanım var.” Yavaşça gözlerini kırptırdı.

“Yüzmeyi biliyor musun?” Açlıktan ölmek üzere olan bir kadına sorulacak aptalca ve anlamsız bir soruydu.

“Beni boğmayı mı düşünüyorsun?”

Ellerimi belime koydum ve ona baktım. “Burada su görüyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum.” Her sözcüğü vurgulayarak konuşuyordu.

“Her neyse,” dedim. “Saçma bir fikirdi.”

“Saçma bir soruydu.”

“Tamam.” Çocukken kızdığımdaya yaptığım gibi ellerimi yumruk yaptım. Gerçek bir soru istiyorsa, bende onlardan da vardı. “Yeryüzü’ne nasıl geldin?”

“Eve mi dönmeyi planlıyorsun?”

“Anımsıyor musun?” dedim, onun sorusunu önemsemeden.

“Elbette,” dedi. “Bir geçidi kullanarak geldik.”

“Kazanım gecemde bir geçide mi gitmeye çalışıyordunuz?” diye sordum. Sıradan bir konuşma yapma umudumu kaybetmişim.

“Annenle baban o gece seni gerçekten düş kırıklığına uğrattılar,” dedi sorumu yanıtlamadan.

“Anımsıyor musun?” dedim, yanıtı istediğimden kuşku duyarak.

“Ne olduğunu biliyorum,” dedi. “Kazanım ekibi geldi ve aileni uyarmayacak kadar ahmakça davrandın. Kaçmaya çalıştılar. Romen’in dokumasında bir düğüm vardı. Orada güvende olabilirdiniz ama sen onları uyarmadığın için kaçamadılar. Onları sen öldürdün.”

Sözleri yüreğimi sızlattı.

“Annemle babam ölmediler,” dedim. “Benn öldü. Sen ve biyolojik babam hayattasınız.”

“Demek Dante sana söyledi,” dedi. “Anlatıp anlatmayacağını merak ediyordum. Cesareti olacağını sanmıyordum.”

“Sen bana neden anlatmadın?”

“Neden anlatacaktım ki?”

Geçmişimi paylaşan ve anımsayamadığım sırları benden gizleyen ama kendini hayatımın bir parçası olarak görmeyen bir kadınla oturup konuşmak sinir bozucuydu. Kendi anılarına dışarıdan bakıyor gibiydi.

“Yakın bir zamanda ona Baba diyebileceğimi sanmıyorum,” dedim.

“Dante bir baba olamaz,” dedi. “Onun hamile olduğunu bile anlamadı.”

“Sen hamile miydin?” dedim araya girerek.

“Meria hamileydi.” Dili zehirliydi.

“Meria sensin.”

“Ben kimse değilim,” dedi.

Ve gözlerinin donukluğunda bu gerçeği gördüm. Sesindeki çaresizliği duydum. Sözcükler aramızda asılı kalırken bunu hissettirdi. Doğruydum çünkü o buna inanıyordu.

“Nerede bir geçit bulabilirim?” Konuyu değiştirmek istedim çünkü annemin beni, ailemi ve kendini kınamasını dinlemek istemiyordum.

“Etrafta,” dedi omuz silkerek.

“Çok yardımcı oldun.”

“Ev sahibin kadar güçlü birinin bu sorunun yanıtını bileceğini düşünmüyor musun?”

“Ev sahibim şu an burada değil,” dedim. O anda Kincaid’in burada bulunmadığını söyleyerek ona fazla bilgi vermiş olabileceğimi fark ettim. Güvenli bir şekilde burada tutulması belki de iyi bir fikirdi.

“Ve seni burada mı bıraktı?” Sorusu canımı sıkıyordu.

“Senin oyunlarından usandım,” dedim. “Yalnızca... yalnızca seni görmek istemiştin.”

“İlerde,” diye başladı ve bir an, nefesimi umutla tuttum. “Zahmet etme.”

Bunun bir oyun olduğunu bilsem de acı vermişti. Döndüm ve veda etmeden yanından ayrıldım. Dışarı çıktığımda karanımı vermiştim:

Bir daha asla onun yanına gelmeyecektim.

Erik tek başına akşam yemeği yiyordu. Aç değildim ama onun yemek odasında olacağını biliyordum. Kincaid Halka’yı bulmaya gittiğinde yemeklerin daha az resmi olacağını ümit etmiştim. Valery bize katılmasa ve Dante seyrek olarak bizle yemek yese de mutfak beş çeşitten oluşan yemek servisi yapıyordu.

“Geçitlerle ilgili bir şey biliyor musun?” diye sordum Erik’e ve tatlı tepsisiyle getirilen kahvenin son yudumunu içtim.

"Bu konuda bir şey bildiğimi sanmıyorum," dedi Erik. Kahvesine henüz dokunmamıştı ve onun kahvesini de aldım.

"Bilmediğine inanamıyorum." Ağzımı şapırdatarak kahveyi içmeye devam ettim.

"Neden?" diye sordu.

"Kafamı kurcalayıp duruyor," dedim alnımı ovarak. "Küçük patlamalar gibi."

Elinde eski elektronik dosyayı tutmuş, söylediklerimle pek ilgilenmiyordu.

"Bunu neden satmadın?" diye sordum.

"Burada işe yaramaz," dedi Erik ama onunla oynamaya devam etti. "Neden geçitleri sordun?"

"Annemin söylediği bir şey yüzünden."

Bu kez sözlerim dikkatini çekti.

"Kardeşim gibi davranma riskini göze alarak onu ziyaret etmenin kötü bir fikir olduğunu söylemeliyim," dedi Erik. Elektronik dosyayı bıraktı ve bana baktı.

"Biliyorum," dedim kabullenerek. "Ama elimde kalan tek bağlantı o gibi hissediyorum."

"Ben varım," dedi Erik.

"Söylemek istediğim bu değildi. Hayatımın bu kadar karmaşık olmadığı bir zamana son bağlantım demek istedim." Sözlerim tamamen yanlıştı, beni ele veriyordu. Erik'e açıklayamazdım. Kendim bile zor anlıyordum.

"Sana geçitlerden mi bahsetti?" dedi Erik.

Başım la onaylayarak düşüncelerimi uyumlu sözcükler dizisine dönüştürmeyi denedim. "Dante onları geçitler olarak adlandırıyor. Bu kadar çok mülteci kendini burada bulduğuna göre Buzbölge'de bir tane geçit bulunmalı. Pazarda biri biliyor olabilir."

"Geçidin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" dedi Erik.

"Hayır," dedim. "Ama bir fikrim var."

“İyi... bu da bir şeydir,” dedi Erik. “Peki, şimdi ne yapacağız?”
 “İşin kolay tarafı bu. Buzbölge’ye gidiyoruz.”

Akşam olduğundan evde herkes odasına çekilmişti. Güvenlik ayrıntılarında bir boşluk sağlayıp bu saatte araziden ayrılmak olanaksızdı. Kincaid buradan ayrılmamam konusunda kesin emir vermişti. Ama otuz dakika sonra bir sürüngende oturuyorduk. Etekle bluzumun yerine Kincaid’in burada bana verdiği az sayıda kullanışlı kıyafetten birini seçmiştim. Dar bir pantolon, ipek bir üst ve dizime kadar gelen yumuşak, deri çizmeler giymiştim. Geldiğimizde sattığımız şeylerden kalan para cebimdeydi. Buzbölge dağların aşağısındaydı ve malikânenin çevresinde bir şehir gibi yayılıyordu.

“Bir sürüngen mi çaldın?” diye sordum.

“Ödünç aldım,” dedi Erik.

“İzinsiz,” diye ekledim.

“Esnek kurallar,” dedik ikimiz aynı anda.

“Uğursuzluk,” dedi Erik.

“Ah, benim kötü şansım,” dedim.

“Hayır,” dedi. “Saxun’da bana bir şey borçlu olduğun anlamına gelir.”

“Anlaşılan başım belada,” dedim Erik’e daha fazla borçlanmak istediğimden kuşku duyarak. “Sana ne borcum var?”

Erik sürücü koltuğundan bana bakıp göz kırptı. “Bir şey düşüneceğim. Peki, şimdi ne yapıyoruz?”

“Çözüm bulmaya...” diye başladım ve durdum. Neye çözüm bulacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“İyi bir plan,” dedi.

“Mükemmel planlama becerilerimle tanınırım.”

Pazar anımsadığım kadar zevkliydi. Kaldırımında dilenen bir mülteciye birkaç kuruş vermeme Erik hiçbir şey söylemedi.

“Parayı nasıl kullanacağı umurumda değil,” dedim ansızın yaptığının bilincine vararak. “Benden daha fazla ihtiyacı var.”

“Seni yargılamıyorum,” dedi. “Büyük olasılıkla senden daha fazla ihtiyacı var.”

Bana öyle içten gülümsedi ki tüm güvensizliğim yok olup gitti ve yerini sımsıcak duygulara bıraktı.

Bu duygularla başımı diğer tarafa çevirdim.

“Bir dakika,” dedim ve mültecinin bulunduğu ters yöne döndüm.

“Bayan.” Hayali şapkasına dokunarak bana selam verdi.

“Sen bir mültecisin.” Kargacık burgacık yazılmış geçici kimlik bilgisini işaret ettim. “Arras’a nasıl geldin?”

Dilencinin bakışları önce Erik’e, sonra yeniden bana döndü. “Anımsamıyorum.”

“İnan, yalnızca kendimiz kullanmak için bir yer anyoruz,” dedim yanına çömelerek. “Geri dönmemiz gerek.”

Kaşlarını hayretle kaldırdı ve anlaşılabilir bir şeyler geveledi.

“Lütfen,” dedim ısrar ederek ve eline dokunmak için uzandım.

“Pazarda bir depo var. Birinci sokaktaki barı bulun,” dedi ama birdenbire elimi tutkuyla yakaladı. “Geri dönemezsiniz. Bu intihar olur.”

Gülümsemeye çalışarak elimi çektim.

“Hadi,” dedi Erik elini bana uzatarak. Mülteciye verdiği bilgi için teşekkür ederek Erik’in elini tuttum. Sönmeye yüz tutan aydınlatma sisteminin ışığında adamın yüzü gri gibi duruyordu. Sözüünü ettiği Birinci Cadde’deki barı bulmak için, sokağa çıkma yasağı başlayıp yollar kararmadan yeterli zamanımız vardı.

“Bir içki içmeye ne dersin?” dedi Erik kolunu omzuma atarak.

“Aklımı okudun Erik.”

YİRMİ SEKİZ

Bar karanlıktı ve duvarlarda sıralanmış, güneş enerjisiyle çalışan küçük aplikler tarafından aydınlatılmıştı. Yüksek sırtlı koltuklar, oturanların mahremiyetini koruyordu. Koltukların yanından geçerken meraklı bakışlarımı fark eden birkaç kişi bana baktı. Rahatsız hissedip hemen başımı diğer tarafa çevirdim. Burası arkadaş edinmek için gelinen yerlerden değildi. Oturacak boş bir yer bulana kadar Erik ilerlemem için beni eliyle yönlendirdi. Oturdum. Erik bir an tereddüt ederek yanıma oturdu.

“Birlikteymişiz gibi davranırsak daha iyi olur,” dedi.

“Kim için daha iyi?” diye sordum bir kaşımı kaldırarak ve mantıklı bir yanıt vermesi için ona meydan okudum.

“İkimiz için de,” dedi. “İnsanlar çiftleri rahatsız etmezler.”

“Ah,” dedim iç çekerek. “Elbette.”

“Ayrıca sen yanımda olunca daha iyi görünüyorum.”

Kolunu gelişigüzel biçimde omzuma attı. Gerçek değildi ama kolunun omzumda olmasından ne kadar hoşlandığımı düşünmekten kendimi alamadım. Güvende ve sıcak hissediyordum.

“Bu nedir?” dedi Erik, dirseğimin kıvrımından tutarak.

Parmak uçları tenimi yakıyordu ve güçlkle soluk alarak dikkatimi toplamaya çalışıp başımı salladım. Solgun kolumda

ince bir kırmızı sıyrık etrafında koyu renk çiller vardı ama ateş gibi yandığım için pek fark edememiştim.

“Çiller,” dedim kolumu çekerek. Çiziğin neden kaynaklandığını bilmiyordum.

“Bunlar çil değil,” dedi Erik. “Eğitim sırasında dikkatli davranıyor musun?”

“Yara aldığımı fark etmedim ama önemsiz bir şey. Acımıyor bile,” dedim onu rahatlatarak.

“Ne içersiniz?” dedi servis yapan kız. Şimdiye kadar duyduğum en sıkıntılı sesle konuşuyordu. Arras’ta hostes olarak çalışabiliirdi ama eteği fazla kısaydı ve uzun bacaklarının alışık olmadığım kadar büyük kısmını açıkta bırakmıştı. Başını yana çevirip arkasındaki platform sahneye baktı.

“Neyiniz var?” diye sordu Erik.

“Her yerde olan şeyler tatlım,” dedi omuz silkerek. Gözleri hâlâ başka yerdeydi. “Cin. Viski. Ay ışığı.”

“Ay ışığı mı?” diye sordu Erik.

“İsmi ben uydurmadım,” dedi.

İsmi onun oluşturmadığını düşündüm. Büyük olasılıkla ayı asla görmemişti. Arayüzey’in sınırını geçtiğini bile sanmıyordum.

“Cin. Tonığınız var mı?”

“Elbette.” Hiçbir şey yazmadı ama suratsız barmene seslenecek siparişi verdiğini duydum.

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordu Erik dikkatini yeniden bana vererek. Alçak sesle konuşuyordu.

Derin bir nefes aldım. “Emin değilim.”

“Biliyor musun, annen belki de seninle dalga geçiyordu,” dedi Erik yavaşça.

“Biliyorum.” Annemin yüzünü taşıyan canavarı düşünmekten hoşlanmıyordum. Garson kız masamıza iki tane lekeli bardağı sertçe bıraktı ve başka ne istediğimizi sordu.

"Buralarda bir yer vardı," dedi Erik. "Bir geçit. Ona ne olduğunu biliyor musun?"

"Mülteci barınağı mı? Elbette," dedi dudaklarını şapırdatarak.

"Evet, tahmin etmiştik," dedi Erik ölçülü bir sesle. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, bitişikte, merdiveni inince. Ama uzun zaman önce kapandı."

"Kim kapattı?" diye sordu Erik.

"Bildiğim kadarıyla, sahibi. Hâlâ orada yaşıyor. Burayı da o kiralıyor. Arada sırada bir içki içmeye gelir ama içine kapanıktır."

"İsmi biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır, beni ilgilendirmez," dedi, yine gözleri başka tarafa dalarak. "Başka bir şey istiyor musunuz?"

"Hayır, teşekkür ederiz," dedi Erik.

"Bitişikteyse," diye başladım ama düşüncelerim konuşmaya devam edemeyecek kadar karıştı. Geçit hâlâ orada olabilirdi ve sahibi oradaysa, ona sorabilirdik. Erik'in de aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

"Tehlikeli," dedi.

Haklıydı. Özellikle sahibi hakkında hiçbir şey bilmeden geçidin peşine düşmek tehlikeliydi.

"Çözümlere," dedi Erik kadehini kaldırarak. Kadeh tokuşturduk ama onun gibi büyük bir yudum almadım. Benim için çok sertti. Küçük bir yudum aldım ve boğazımı yakınca bardağı yerine bıraktım.

"Sert," dedim yüzümü buruşturarak.

"Akşam yemeği yemedin," dedi hatırlatarak. "Dikkatli içsen iyi olur... herkes içkiyi Cormac gibi kaldıramaz."

"Cormac gibi içme hevesinde değilim," dedim ama Erik'in konuşması bana malikânenen çıkmadan önceki anları anımsattı. Yemek yememiştim çünkü Erik yemeğini bitirmişti ve

Arras'tan getirdiğim elektronik dosyayla oynuyordu. Gözlerimi dikip ona bakınca bir kaşımı kaldırarak karşılık verdi.

“Elektronik dosya,” dedim sakın bir sesle. “Enora'nın o programı nereden bulduğunu hep merak etmiştim. İzleme programını.”

Erik kolunu omzumdan çekti ve hafifçe uzaklaştı.

“Sendin,” dedim, o konuşmayınca.

“Üzgünüm Adelice. Bana geldiğinde Enora'yı bundan vazgeçmesi için ikna etmeliydim. Daha çok çabalasaydım şimdi hayatta olabilirdi.”

“Onun ölümüyle hiçbir ilgin yoktu,” dedim ama o anda bunun doğru olmayabileceğini fark ettim. Erik bir Terzi'ydi. Unuttuğum bir ayrıntıydı bu.

“Yoktu,” dedi beni temin ederek. Aklımdan geçenleri okumuş gibiydi. “O sırada her şey kontrolden çıkmıştı. Sanırım Lonca toplantısından sonra Cormac benden şüphelenmeye başladı.”

“Sonunda iyi bir izlenim bıraktın,” dedim. Kule'ye gittiğim ilk zamanlarda Cormac Erik'i gözden çıkarmıştı.

“Adelice,” dedi Erik derin bir nefes alarak. “Ben Cormac için çalışıyordum.”

“Hepimiz Cormac için çalışıyorduk.”

“Hayır,” dedi üzerinde durarak, “ben Cormac için çalışıyordum. Cormac'm tüm kulelerde Dokumacıları gözaltında bulunduran ve işlemleri gözetleyen Terzileri vardı.”

“Ve sen de beni mi gözaltında bulunduruyordun?” Kule'de geçirdiğimiz son saatimizde bana bunu söylemişti ama o günden bu yana konuyu açmamıştım. Şimdi bunu yapmadığıma pişmandım.

“Gerçekten çok karmaşık olduğunu söylesem beni rahat bırakır mıydın?” diye sordu.

Erik'e bakıp düşündüm. Sırları ve pişmanlıkları anlayabiliyordim. Bende de bolca vardı ve kimliğimin onlar tarafından oluş-

turulmasma izin vermemeye kararlıydim. Erik de aynı fırsatı hak ediyordu.

“Aslında bırakırdım,” dedim.

Birçok çalgıdan aynı anda karmakarışık sesler gelmeye başladı. Hayır, almıyorlardı. Hazırlanıyorlardı. Her müzisyen kendi algısını akort ediyor ve etrafa uyumsuz sesler yaylıyordu. Çevremizde güneş enerjisiyle çalışan lambalar iyice kısılmıştı ve sonunda orkestra almaya başladı. Duymayı umduğum şeye benzemiyordu. Şarkı hareketli ve canlıydı. Birkaç ift sahnenin önündeki küçük alana doğru hareketlendi. Oraya vardıkları anda müzik kadar coşkulu davranmaya başladılar. Bir kadın ellerini önünde sallarken ayaklarını arkaya atıyordu. Hareketlerini izleyen partneri de ona katıldı. Başka bir kadın eteği havalandırarak döndü ve sevgilisinden uzaklaştı. Arras’ta yalnızca ağır şarkılarımız vardı. Zarif vals parçaları ve sakin şarkılardı. Bunlara kesinlikle benzemiyordu.

“Denemek ister misin?” diye sordu Erik.

“Ritmik olarak pek yetenekli olduğumu sanmıyorum,” dedim, itiraf ederek.

Birkaç dakika daha dans edenleri izledik ve sonra Erik ayağa kalkıp bana elini uzattı. Pistin ortasında kalçamın üstüne düşme olasılığımı düşünerek dudagımı ısırdım. Ama Erik eğildi ve “Düşmene izin vermem,” dedi.

Elimi ona uzattım ve ayağa kalktım. Gözlerini benden ayırmıyordu. Eliyle elimi tutmadı ama bakışlarında ciddi bir ifade vardı. Piste vardığımızda parmakları elimi kavradı ve beni uzağa doğru fırlattı. Açılabilecek bir etek ya da birini etkileyecek bir şey giymediğime memnundum. Pantolon ve çizmeyle en azından ayaklarım üstünde durabiliyordum. Erik sırtarak bana bakınca gözlerimi kısıtım ama sonra kıkırdamaya başladım. Elinin beni çektiğini hissettim ve o anda kendimi yeniden kollarında

buldum. Diğer elim içgüdüsel bir hareketle açık bekleyen avucunu buldu. Birbirimize dokunduğumuzda canlılık ve elektrik hissettim. Kollarımın arasında döndüm ve topuklarını arkaya doğru savuran kadını taklit etmeye çalıştım.

Başaramadım.

İkimiz de dans etmekten çok gülerек vakit geçiriyorduk ama kendimi hafif hissediyordum. Sanki havayla doluydum ve hiçbir kaygım yoktu. Bir an için gerçekten mutluydum.

Sonra canlı müzik değişti ve yerini yumuşak bir ritme bıraktı. Ortaya bir kadın çıktı ve şarkı söylemeye başladı. Boğuk ama güzel bir sesi vardı. Şarkısında aşktan, kaybetmekten ve aidiyetten söz ediyordu. Kalbimin hızla çarptığını hissettim. Bu şarkıyla bağlantı kurabiliyordum.

Erik yeniden beni kendine doğru çekti ve başımı omzuna yasladım. Kolları sırtımdayken yumuşak bir şekilde sallanıyorduk.

İkimiz de konuşmuyorduk. Arras'ta, bahçede vals yaptığımız geceyi, elini çıplak sırtımda nasıl hissettiğimi, ay ışığının saçlarını nasıl gümüş rengine dönüştürdüğünü düşündüm.

"İyi misin?" diye sordu Erik yumuşak bir sesle.

Yüzüm kızardı. "Evet. Burası biraz sıcak."

"Evet ve biz az önce çılgın gibi dans ettik. Oturmak ister misin?"

Başımı salladım. Dans etmek güzeldi. Bu ruh halinin devam etmesi güzeldi. Oturursak artık bir bahane bulamazdım.

Erik'in bir eli omzumdaydı ve kollarımı boynuna biraz daha sıkıca doladım. İkimizin de aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Birbirimize söyleyemediğimiz şeylerin dalgalar halinde ondan bana doğru geldiğini hissediyordum.

Aramızda bir şey değişmişti ama başımı kaldırıp onun yüzüne bakana kadar bunu anlamadım. Çenesindeki kirli sakala, hafifçe sola eğik burnuna baktım. Bir an ay ışığının altında ol-

mayı ve saçının gümüş rengi, gözlerinin gri görünmesini istedim. Erik bana baktığında, gözlerinde duygularımın yansımasını gördüm. Bir şey konuşmadık ve bayanlar tuvaletine gitmeye ihtiyacım olduğu bahanesiyle geri çekilip kaçtım.

Ama daha fazla kaçamayacağımı biliyordum.

YİRMİ DOKUZ

Bayanlar tuvaletine girdiğimde sendeliyordum. Yüzüme ve boy-numa su serptim. Aynada yansıyan kızın yanakları kızarmış ve topuzu dağılmıştı. Saçımı topladım ama yanaklarım hâlâ kırmızıydı.

“Kim olduğunu anımsa,” dedim, aynadaki kıza fısıldayarak. Parmaklarım bileğimdeki mührün üstündeydi.

Her şey değişmiş olsa da bunu Jost’a yapamazdım. Bunu ona yapmayacaktım. Ben böyle biri değildim.

Gömleğimi düzelttim ve çizmelerimi biraz yukarı çektim. Tuvaletten çıktığımda barın daha sıcak olduğunu fark ettim. So-kağa çıkma yasağı başlamış olsa da içeri daha çok insan girmişti. Oturduğumuz yere gitmek için dans pistinden geçerken birkaç erkek beni izliyordu. Bakışlarını gizlemeye gerek duymuyorlardı ve garip bir duyguyla, ütülü pantolon ve kolu yukarı kıvrılmış ceketler giydiklerini, altın cep saati taşıdıklarını fark ettim. Onlar kadar iyi giyimli tek kişi Erik’ti. Yeryüzü’nde yalnızca bir grup insanın böyle şık ve pahalı giysilerle aksesuarlara ulaşma olanağı vardı: Güneşdağtanlar. Kendi zevkleri için burada olsalar bile beni görmüşlerdi. Barlarda takılmam şöyle dursun, malikâne arazisinden ayrılmamam gerekiyordu.

Yavaşça yerime oturdum. “Fark edildik.”

“Öyle mi?” dedi Erik başını uzatıp koltuğun üstünden bakarak ve hafif bir ıslık çaldı.

“Dante’nin kulağına gitmesi ne kadar sürer?” diye sordum yüksek sesle.

Masamıza sertçe büyük bir içki bardağı kondu ve başımı kaldırıp bakınca sorumun yanıtıyla karşılaştım.

“Tahminimden bile daha hızlıydı,” diye geveledi Erik.

“Ben de kendi kendime, ‘Gidip Adeline’e bir bakayım. O da benim gibi olgun ve sorumluluk sahibi olduğu için konuşabiliriz,’ dedim ve ne bulduğumu biliyor musunuz?” dedi Dante karşımıza geçip oturarak.

“Bahse girerim bize söyleyeceksin,” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. Malikânenen ayrıldığı için zerre kadar üzgün değildim.

“Başına sürekli bela mı açmaya çalışıyorsun?” diye sordu Dante. “Yoksa aptal mısın?”

Erik kolunu omzumdan indirdi ve masanın üstüne koyarak Dante’ye doğru eğildi. “Kincaid’in malı değiliz ve sen de bunu hatırlasan iyi edersin. Buzbölge’de bir işimiz vardı. Bu kadarını bilmen yeterli.”

“Buzbölge’de işiniz vardı, öyle mi? Gördüğüm kadarıyla gizlice içki satılan bir yerde cin içiyorsunuz,” dedi Dante.

“Gidelim Erik.” Oturduğum yerden kalkarken Dante elini kaldırdı.

“Bahçede söylediklerim için özür dilerim. Lonca tarafından eğitilmiş bir Terzi’ye güvenmenin benim için ne kadar zor olduğunu anlamalısınız,” dedi Dante.

“Kincaid’in adamlarının yarısı Lonca’dandı ama onlara güveniyorsun,” dedim, dikkatini çekerek.

“Tam olarak doğru değil.” Ama Dante bize açıklama vermedi.

“Neden Erik’e güvenmeyecekmişim?” diye sordum, müziğin

gürültüsünü bastırmak isteyen sesimle. “Bana yeteri kadar güvenip...”

“Ad,” dedi Erik beni durdurarak. “Sorun değil. Baban haklı.”

“O babam değil,” dedim.

Müzik masaya çöken sessizliği bastırdı. Kimse ne diyeceğini bilmiyordu.

“Size ne yapacağınızı söylemek istemiyorum ama bensiz yola çıkarsanız, izlenirsiniz,” dedi Dante uyararak. “Buraya neden geldiniz?”

Derin bir nefes aldım ve sesimin kızgınlıktan titrememesini dileyerek konuştum. “Geçidi arıyoruz.”

“Geçidi mi?” diye yineledi Dante yavaşça.

“Annem bana ondan söz etti,” dedim. Dante koltuğa gömüldü ve içkisinden büyük bir yudum aldı.

“Annen sorun yaratmaya çalışıyor,” dedi Dante.

“Bunu biliyorum,” dedim. “Bu ondan hiçbir şey öğrenemeyeceğim anlamına gelmez.”

Dante gözlerini önce kapıya, sonra dans pistine çevirdi. “Buradan çıkmalıyız.”

“Neden seninle bir yere gitmek zorundayız?” diye sordu Erik. Eli koruyucu bir şekilde benimkini tuttu ama ben elimi geri çektim.

“Çünkü size gösterecek bir şeyim var.”

Erik vizon ceketimi aldı ve omzuma attım. İkimiz de Dante’yle gitmek zorunda olduğumuzu biliyorduk. Bardan çıktığımızda gözlerimi yerden kaldırmıyordum. Babamın bizi doğruca malikâneye geri götüreceğini umuyordum ama bizi pazarın karanlık ve sakın caddelerine sürüklemek yerine, binaların arasına sıkışmış dar bir sokağa girmemiz için işaret etti.

“Bu işin gidişatından hoşlandığımı söyleyemem,” dedi Erik fısıldayarak.

“Serüvenci ruhuna ne oldu?” diye sordum ama elini bırakmadım.

“Ama böyle bir serüven için yeteri kadar cin içmedim,” dedi Erik.

Ağzına kadar dolu bir çöp bidonunun yakınında durduk ve Dante çevremize göz attı. Gecenin karanlığında kimseyi görebileceğini sanmıyordum ama neyse ki bu başkalarının da bizi görmeyeceği anlamına geliyordu. Dante bir taşı itince taş duvarın içine gömüldü ve ortaya gizli bir kapı çıktı.

Giriş karanlıktı ama Dante el fenerini yakıp yürümeye başladı. El feneri ancak bir, iki metre önümüzü görmemize yetecek kadar ışık sağlıyordu. Nereye gittiğimizi bilmememize rağmen karşı çıkmadan birkaç dakika onu izledikten sonra Dante durdu ve ışığı duvara tuttu. Bir panoyu açarak birkaç elektrik düğmesine dokundu. Güneş enerjisiyle çalışan bir dizi lamba yandı ve tünelin geri kalanını hafifçe aydınlattı. Işıkla birlikte huzursuzluğum kısmen dağıldı.

“Neredeyiz?” diye sordu Erik. Işıkları güvenli bir şekilde yakacak kadar girişten uzaklaştıysak soru sormakta bir sakınca olmamalıydı.

“Bir geçidin ne olduğunu öğrenmek istemiştiniz,” dedi Dante. “İlerde bir sürüngen var. Onunla gemiye gideceğiz.”

Önümüzdeki tünelin uzunluğu kilometrelerle hesaplanıyor olmalıydı. Hem yürümek zorunda kalmadığım için mutluydum, hem de yeniden sürüngene bindiğim için gergindim. Dante sürüngene biner binmez aracı çalıştırdı. Erik ön koltuğa oturmam için bana yardımcı oldu ve kendisi de arkaya atladı. Omzumun üzerinden öne eğilerek kemerimi çekti.

“Kemerini bağla,” diye fısıldadı.

Başımınla onayladım ve kemerin sürüngende seyahat etmeye beni razı eden tek şey olduğunu açıklamaya çalışmadım.

“Bu araçları sevmiyorsun, öyle değil mi?” diye sordu Dante.

“Sevmiyorum,” dedim itiraf ederek.

Bana sırtıarak baktı ama onun da kemerinin bağlı olduğunu fark ettim. “Taşıt araçlarından pek hoşlanmıyor gibisin,” dedi. “Motosikletleri de sevmemiştin ve içimden bir ses bu kez sürüngenleri daha bile az seveceğini söylüyor.”

“Öyle mi?” dedim sızlanarak ve kemerimi bağladım. Erik elini omzuma koydu ama yaptığı şey korkumu dindirmeye yetmedi. Dante haklıydı. Hareket eden taşıt araçlarında, açık havada bulunmaktan hoşlanmıyordum. Bir motorvagonla yolculuk daha kolaydı ama en önemlisi onun bir tavanı vardı. Motosiklet ve sürüngenlerde ise kontrolsüz hissediyordum. Tutacak hiçbir şey yoktu ve sürüngen silkinerek ileri fırladığında, Erik’in eline odaklandım.

Sürüngen adı aracı gördüğüm anda mantıklı gelmişti. Ne de olsa metal örümceklere benziyorlardı ve Güneşdağıtımı’na gittiğimizde kayalık arazide nasıl gürültüyle ilerlediklerini görmüştüm ama isimlerinin nereden geldiğini şimdi tam olarak anlıyordum.

Tünel daire şeklindeydi ama yol yoktu. Yalnızca kırık raylar vardı ve eski hatlardan manevra yapmak yerine içbükey duvarların yanından hareket ederek ilerliyorduk. Dante duvar boyunca sürüngenini kullanmaya devam etti ve öyle hızlandı ki saçlarım yüzümü kamçılamağa başladı. Neredeyse bana acı veriyordu ama artık altımızdaki hatlara paralel şekilde ilerliyorduk ve kolumu uzatıp saçımı geri atmaya cesaret edemiyordum. Ellerim emniyet kemerine kenetlenmişti; Erik’in eli de omzumda durmaya devam ediyordu. Onun eline odaklanıp sıcaklığını rahatlamak için kullandım.

Gürültüyle kırık rayların üstüne inip ilerlemeye devam ettik. Sesimi duyuramayacağım kadar hızlı gidiyorduk ama ışıklı bir yere yaklaştığımızda Dante sonunda yavaşlamaya başlayınca, “Burası neydi?” diye sordum.

“Son yüzyılda, insanları kandırarak gemilerde köleliğe zorlamak için bu tüneli kullanıyorlardı. Viskini içiyorsun, az sonra kendini denizde, heyecanlı bir hayatın içinde buluyorsun. Şimdi burayı mültecileri getirmek için kullanıyoruz.”

Emniyet kemeri açılınca bacaklarım titreyerek oturmaya devam ettim. Sonra aşağı inmem için Dante'nin elini tuttum ama kendimi aşağı bırakamadım. Dante uzanıp belimden tuttu ve beni yere indirdi. Beni bıraktığında sendeleyince Erik tutarak doğrulmamı sağladı.

“Bu geziden hoşlanmadın,” dedi Dante.

“Hayır, ölüm tehlikesi içeren şeylere özel bir düşkünlüğüm yoktur,” dedim itiraf ederek.

“Yine de kendini sık sık tehlikeli durumlara attığını görmek çok tuhaf,” dedi Erik. Bizi hareketli bir rıhtıma götüren basamaklarda Dante'yi takip ettik. Üzerimizde bulunan geniş cam kubbeden Arayüzey'i görebiliyordum. Uzağa doğru bakınca siyah okyanusun önümde uzandığını gördüm.

İşçiler ileri geri koşup duruyor, yuvarlak bölmeden içeri dolan buharın arasında bağınıyorlardı. Bölmenin ilerisinde rıhtım uzayıp gidiyordu. Bittiği yere bağlanmış bir şey fark ettim. Mavi, metal bir duvarın içinde, bir kapı ve birkaç pencere seçtim. İnsanlar yanımızdan aceleyle geçiyor ama telaşları içinde bile yanımızda bir an durup, yumruklarını sol omuzlarına kaldırıp başlarını eğerek Dante'ye selam veriyorlardı. Dante de yumruğunu kaldırarak karşılık veriyordu ama başını eğmiyordu.

Gri bir tulum giymiş bir adam aceleyle yanımıza yaklaşıp durdu. Gelen Jax'ti.

“Dante,” dedi, yüzüne bir gülümseme yayılarak. Dante'yi diğerleri gibi resmi bir şekilde selamlamadı. Bunun yerine ikisi de birbirinin kolunu tuttu.

“O buralarda mı?” diye sordu Dante. “Artık bunu bitirip kur-

tulmam gerek.” Bize göz attı. İnsanı rahat hissettirecek bir bakış değildi.

“Evet, Falon sürprizlerden nefret eder,” dedi Jax. Koruyucu gözlüklerini alından biraz daha yukarı iterken tenine kir izi yayıldı. “Onu son gördüğümde bir yolcunun beyanını kontrol ediyordu.”

“Neden yolcunun beyanıyla ilgileniyor?” diye sordu Dante yüzünü buruşturarak.

“Ona kendin sor,” dedi arkadan bir ses. Döndüm ve bir genç kızla yüz yüze geldim. Gözlerini kısarak bana bakarken geriye doğru bir adım attım.

“Sen,” dedim, o anda onu tanıyarak. Hava gemisinin parçalanarak düştüğü gece gördüğümüz kızdı. Buzbölge’ye kaçmamız için Jost ve beni cesaretlendiren kişiydi.

“Söz verdiğim gibi Buzbölge’de sizi aradım,” dedi. “Ortadan kaybolduğunuzu düşündüm.” Sesinde suçlamaya benzer bir ifade vardı.

“Bizi ilk önce Dante buldu ama şimdi de sen buldun,” dedim.

“Dante sizi buldu, öyle mi?” Bir kaşını kaldırarak başını çevirdi ve ona baktı. “Bunu bildirmeliydin.”

“Başlama Falon,” dedi Dante alçak sesle. “Kanallarımızın izlendiğini biliyorsun.”

“Peki, onun özrü ne?” dedi Jax’i işaret ederek.

“Adelice’le ilgili daha fazla bilgi istemedim. Jax de emirleri yerine getiriyordu,” dedi Dante.

Falon sinirlenmişti ama dikkatini bana verdi. “Adelice, öyle mi? Demek Lonca’nın yarısını ayağa kaldıran sensin.”

“Yalnızca yarısını mı? Gerilemiş olmalıyım,” dedim, hafifçe gülümseyerek.

Gülüşüme karşılık vermedi. “Burada ne işi var?” dedi Dante’ye dönerek.

“Sanırım yalnız konuşmamız gerek,” dedi Dante kızın dirseğinden tutarak.

“Bana patronluk taslamaya başlama, Dante,” dedi Falon.

“Beni buna zorlama.”

“Bazen tam Arras’lı gibisin. Bundan iğreniyorum.” Hakareti yüzüne tükürür gibi söyledi.

Erik’in elini sırtımda hissedene kadar ona yaklaştım. Konuşma gittikçe çirkinleşiyordu.

“Falon, kısa bir konuşma.” Dante isteğini tekrarladı. Kısa bir duraksamadan sonra tereddüt ederek ekledi. “Lütfen.”

Birkaç adım uzaklaştılar. Burası konuştuklarını duyamayacağımız kadar gürültülüydü.

“Bu da neydi böyle?” dedim gergin bir şekilde bekleyen Jax’e dönerek.

“Dante sizi getireceğini bize bildirmedi. Haftalardır rıhtıma gelmedi,” dedi açıklama vererek.

“Benim yüzümden,” dedim iç çekerek.

“Falon’ı nereden tanıyorsun?” diye sordu arkamda duran Erik.

“Yeryüzü’ne geldiğimiz gece Jost ve ben onunla karşılaştık. Düşürdüğüm hava gemisine bakmaya gelmişti.” Falon’ın o geceki uyarısını Erik’e anlattım.

“Bunu bana anlatmayı düşünmedin mi?”

“Sen ve Jost sürekli kavga ederken ve bu kadar çok şey olurken sanırım unuttum.” Özürleri sıralarken bile bunların bahane ibaret olduğunun farkındaydım.

“Kincaid ve Lonca arasında sıkı bir güvenlik vardır. Bu senin suçun değil...” Jax ellerini pantolonuna sürerek temizledi.

“Senin de göreve gittiğini sanıyordum,” dedim Jax’e, Dante’nin onunla ilgili söylediklerini anımsayarak.

“Hayır, ama genellikle buradaydım,” dedi. Dante gerçekten nereye gittiğini benden gizlemek için Jax hakkında yalan söy-

lemişti. Dürüst davranmamak için iyi bir nedendi ama hoşuma gitmemişti.

Falon ve Dante bize doğru yürüyorlardı ve ikisi de mutlu görünmüyordu. Dante onun elini tutmaya çalıştı ama Falon izin vermedi. Hızlı bir şekilde kızın omzunu sıktı ama yüzündeki kötü ifade değişmemişti.

“Şimdi anlaşıldı,” diye mırıldandı Erik.

“Sevgilinin aşağılaması,” dedim.

“Ve haftalarca yok olduktan sonra güzel bir kızla ortaya çıkıyor,” dedi Erik.

“Ben onun kızıyım,” dedim Erik’e hatırlatarak.

“Bunu bildiğini düşünüyor musun?”

Haklı olabilirdi.

Onlar bize yaklaşırken birbirimize fısıldamaya son verdik.

“Saygısız davrandığım için özür dilerim,” dedi Falon. Erik’e elini uzattı ve resmi olarak tanıştılar. “Dante bana her şeyi anlattı.”

“Her şeyi mi?” diye sordum Dante’ye bakarak. Babam olduğunu da ona söylemiş miydi?

“Her şeyi,” dedi Dante dudaklarını sıkarak.

“Peki, öyleyse,” dedi Erik araya girerek. “Bize geçidi gösterebilir misin?”

“On dakika sonra oraya gidiyoruz. Zamanlaman çok iyi Dante,” dedi Falon. Loş ışıktaki gözleri siyah gibi görünüyordu.

“Pek değil,” dedi. “Kincaid’in şebekesinden kulağıma bir istihbarat geldi.”

“Hâlâ dikkat ettiğine sevindim,” dedi Falon. Büyük adımlarla yürümeye başladı. Deri pantolonu ve örülmüş siyah saçlarıyla korkutucuydu ama kubbenin rıhtıma açılan deliğine doğru yürürken onu izledik.

“Ona biraz zaman ver,” dedi Dante. “Az sonra rahatlayacak.

Endişeli olduğunda bunu itiraf etmekten hoşlanmaz.”

“Senin için mi endişelenmişti?” dedim tahmin yürüterek.

“Kafam meşguldü ve Kincaid senin etrafında dolaşıp dururken malikânenen sıvışmak daha zor oldu.”

“Kincaid’in bu işlemi bilmediğini mi söylüyorsun?” dedi Erik.

Dante derin bir nefes aldı ve sonra başını salladı. “Buradaki birçok kişi onun için mülteci getirir ama Kincaid burayı ve yapılan işlemi bilmez.”

Çevremdeki işçilere baktım. Garip bir insan çeşitliliği vardı. Bizim yaşımızda birçok insan olduğu gibi daha yaşlılar da vardı. Kemerlerinde aletler ve gözlerinde koruyucu gözlükler bulunuyordu. Bazıları da kolayca ulaşabilecekleri şekilde, gözlüklerini boyunlarına asmışlardı. Rıhtımın üstüne çöken yoğun buharın arasından geçtiğimizde, sonunda ne bulunduğunu gördüm. Dikkatimi çeken kapılar ve pencereler havada süzülen bir balondan asılmış metal bir kutunun parçalarıydı. Balonun gövdesinde büyük çelik nervürler vardı. Hava gemisi rıhtıma kalın halatlarla bağlıydı. Buraya geldiğimiz gece Lonca’yla ilgili olduğunu düşünerek düşürdüğüm hava gemisinin bir benzeriydi.

Dante’ye döndüm. “Neredeyiz? Bu insanlar kim?”

Dante kollarını iki yana açıp çevremizdeki telaşlı hareketliliği işaret etti. “Direnişe hoş geldin Adelice. Kairos Gündemi’nin tam merkezindesin.”

OTUZ

Dante tesisleri görmemiz için bizi küçük bir tura çıkardığında gösterge panolarının önünden geçip bazı taslakları tetkik eden insanlar gördük.

“Ne üzerinde çalışıyorlar?” diye sordum.

“Şebeke,” dedi Jax, panoları işaret ederek. “Öz yeterliğe yavaş yavaş yaklaşıyoruz.”

“Bir elektrik şebekesi mi inşa ediyorsunuz?”

“Buzbölge'nin ya da gelecekte Yeryüzü'nde bulunacak herhangi bir şehrin var olabilmesi ancak bir güç kaynağıyla mümkün olabilir,” dedi Dante.

“Ama Kincaid...”

“O ileriye göremez,” dedi Dante sözümü keserek. “Tek düşündüğü şey Arras'ı mahvetmek. Ondan sonra Yeryüzü'nün nasıl yeniden inşa edileceğini asla göz önünde bulundurmadı. Nüfusu yeniden artıracaksak, güce erişmemiz gerekecek ve o gün geldiğinde Kincaid'e güvenmek zorunda kalmak, istediğim son şey.”

“Yalnızca güneş enerjisiyle çalışan bir sistem üzerinde deney yapıyoruz,” dedi Jax. “Şu an maden kömürüne erişmemiz zor çünkü hâlâ Kincaid'in kontrolü altında ama ışığa maruz kaldı-

ğmda elektrik üreten ve sadece güneş enerjisine bağlı olan bir sistem kurdum. Kalıcı bir sistemle çalışan bir elektrik santraline sahip olduğumuzda işimiz kolaylaşacak ama bunun için biraz beklememiz gerek.”

Jax ve Dante planlarıyla ilgili başka birçok soru yanıtladılar ama ben sessiz kaldım. Gündem yalnızca canlı değildi, aynı zamanda geliyordu. Dante ve diğer devrimciler savaş için değil sonrası için plan yapıyorlardı. Dante'nin bunu benden gizlemiş olmasına içerlesem de öngörüsünü takdir ediyordum. Bu benim doğal olarak yetenekli olduğum bir konu değildi.

Bizi hava gemisine götürdüler ve içine girip kendimizi okyanusa bakan, geniş bir keşif bölümünde bulduk. Dışarıdaki koridor bir açık hava güvertesine açılıyordu ve geminin gövdesinde sağlam merdivenler duruyordu. Etrafıma bakarken dilimin ucuna kadar gelen soruyu sormak için cesaretimi toplayamadım.

“İpleri çekiyorlar,” dedi Falon bize yaklaşırken. “Pilotla ko-
nuştum ve toplanma hattında düzenin kurulduğunu doğrula-
dık.”

“Kaç kişi geliyor?” diye sordu Dante.

“Güven belgesi bulunan yalnızca bir kişi var ama o da birkaç kişi için geçiş sağladı,” dedi Falon.

“Peki, onları ne yapacağız?” diye sordu Dante. “Kincaid şu anda Buzbölge'yi çok yakından izliyor. Onları güvenli bir şekilde içeri yerleştirmek zor olacak.”

“Sen bir çare bulursun,” dedi Falon. Sözlerinde destekten çok tehdit var gibiydi. Belli ki hâlâ kızgın olduğu Dante'nin yüzüne bakmadan konuşuyordu.

“Egemenlik elimde değil,” dedi Dante onun kolunu kavrayarak.

“Ne zamandan beri?” diye sordu Falon.

“Kincaid onu öğrendiğinden beri,” dedi Dante Falon'a bakarak. İkinin de gözleri aynı anda bana çevrildi.

Kavgaların ortasında kalmaya bayılırdım.

“Ama onları şimdi terk edemeyiz. Güvenli bir şekilde düğümün içindeler ve geçiş izni için söz verildi.”

“Öyleyse biz Kincaid’in dikkatini dağıtana kadar Gündem’le birlikte kalmak zorundalar,” dedi Dante.

“Kincaid’in dikkati zaten dağılmış,” dedi Falcon anımsatarak.

“Ama uzun sürmeyecek. Numaran yeterli olmayacak ve yine etkinlik beklentisinde olacak.”

“Biri bize ne konuştuğunuzu anlatır mı?” diye sordu Erik. Konuşmayı izlemekte zorlanan tek kişi ben olmadığım için sevindim.

“Kincaid gereksiz bir işe gitti,” dedi Dante acımasız bir sesle.

“Gereksiz bir iş mi?” dedim yineleyerek. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

“Halka’yla ilgili istihbarat onu Buzbölge’den uzaklaştırmak için bir oyalamaydı,” dedi Falon. “Meşgul olduğundan emin olmamız gerekiyordu.”

“Neden?” dedim, kendimi kötü hissederek. Halka’yla geri gelmeleri umudumu kaybetmiştim.

“Halka’nın Lonca’nın koruması altında bulunduğuna inanmak için yeterli nedenimiz var ve Kincaid burnunu her şeye sokarken onu rahatça arayamazdık,” dedi Dante bize dönerek.

“Bu, onun nerede olduğunu bildiğiniz anlamına mı geliyor?” Bir iskemleye yerleşerek yanıtı bekledim.

“Henüz değil ama yaklaşıyoruz...” dedi Dante.

“En önemlisi”... dedi, Falon sözünü keserek... “bizim onu daha önce bulmamız. Halka’nın Kincaid’in eline düşmesi tehlikesini göze alamayız.”

“Neden olmasın? Kincaid onu dünyaları birbirinden ayırmak için kullanmak istiyor,” dedim. Halka’ya ulaşmak Lonca’dan kesin olarak kurtulmam için en iyi seçeneğimdi.

Kincaid güvenilir birisi olsa da, kaynak olarak kullanılabilir.

Falon çevremizde kimlerin bulunduğunu görmek için başını önce sağa, sonra sola çevirdi ve sonra başını salladı. "Kincaid Kairos Gündemi'nin bir parçası değil."

Derin bir nefes aldım. "Peki, öyleyse kim?"

"Yeteri kadar açık değil mi?" dedi Falon. "O kötü adam."

"Öyleyse malikâneye geri dönemeyiz," dedi Erik.

"Hayır, yapmanız gereken oraya geri dönmek," dedi Dante aceleyle. "Malikâneneden kaybolursanız ne olacağını düşünebiliyor musunuz?"

"Bekleyip, Kincaid'i destekliyormuş gibi davranmamızı mı ümit ediyorsun?" diye sordum.

"Gündeme değer veriyorsan..." diye başladı Falon.

"Gündem'in ne planladığını bile bilmiyorum!" dedim birdenbire köpürerek. "Şimdi nereye gidiyoruz? Neden sizlerden birine güveneyim? Sen bizi asla aramadın ve Dante sürekli bizden bir şeyler gizleyip duruyor." Sorular ve suçlamalar ağzımdan birbiri ardına dökülüyordu.

"Bunu size söyleyemezdim," dedi Dante alçak sesle, beni sakinleştirmeye çalışarak. "Güvenli değildi."

Oturduğum yerde kıpırdadım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ya şimdi doğru zaman mıydı?"

"Hayır," dedi Dante kabullenerek, "ama başınızı belaya sokmak üzeredyiniz. İkiniz de bunu açıkça belli ettiniz."

"Belki de biraz beladan zarar gelmez," dedi Erik. Onayladığını göstererek başımı salladım.

"Yeteri kadar sıkıntımız var; ayrıca birkaç çocuğun sorun yaratmasını istemeyiz," dedi Falon.

"Kendini beğenmişlik yapma," dedim öne eğilerek ve parmağımı ona doğru salladım. "Dante'nin babam olması umurumda değil. Sen ve ben aynı yaşıyoruz."

“Birçok silahlı çatışmada bulundun mu? En iyi arkadaşının kollarında ölmesini izledin mi?” diye sordu Falon.

“Birden fazla arkadaşımın ölümünü izledim,” dedim öfkele-nerek. “Sevdiğim insanların canavara dönüştürüldüğünü gö-rdüm ve Cormac Patton’dan kaçtım. Kule’den kendimi sökerek atmayı başardım.”

“Demek söylentiler doğru. Yalnızca bir Dokumacı değilsin,” dedi Falon. Karşılaştığımızdan bu yana ilk kez gözlerinde onay-ladığını gösteren bir parlolu belirdi.

“Hayır, lanet olası Yaratıcı benim,” dedim ağzımdan zehir saçarak.

“Kesinlikle onun da senin gibi davranış sorunu var,” dedi Falon iskemlesine yaslanıp Dante’ye bakarak.

“Beni bu işe karıştırma,” dedi Dante, bir elini kaldırarak.

“Beni Arras’ta bırakıp gittiğinde bu işe karışmış oldun,” de-dim ve yerimden fırlayıp, karşıma gelen ilk kapıdan girdim. Erik de arkamdaydı ama bir sonraki koridora çıkarken beni durdurmadı.

“Bana nasıl böyle davranabilir? Kim olduğunu sanıyor?” diye mırıldandım.

“O senin baban,” dedi Erik.

Döndüm ve omzuna vurdum. “O asla babam olmayacak.”

“Bunu biliyorum,” dedi Dante arkasından kapıyı kapatarak. “Sana patronluk taslamaya çalışmıyorum. Seni bundan koru-maya çalıştım.”

“Bunu benden saklamaya hakkın yoktu,” dedim

“Özür dilerim,” dedi Dante. “İlk başta protokole uymak için gizledim. Bunu sana anlatmak niyetinde değildim ama sonra za-man geçtikçe kesinlikle anlatmak istemediğime karar verdim.”

“Çünkü bana güvenmiyorsun,” dedim suçlayarak.

“Hayır, bundan fazlası var. Belki sen doğduğunda orada de-

gildim. Tanrım, bu konuda kafamın çok karışık olduğunu söylemeliyim. Bunun ne anlama geldiği konusunda çabalayan tek kişi sen değilsin,” dedi Dante. “Ve her şeye karşın... bilmeyi hak ettiğini bilmeme karşın... sana söyleyemedim.”

“Peki, neden?” diye sordum. Erik’in kolunu omzuma atarak beni sakinleştirmesiyle gözlerime dolan yaşları güçlkle tuttum.

“Çünkü... sevsen de sevmesen de Adelice, benim kızsın.” Dante duraksadı ve başını kaldırıp gözlerime baktı. “Ve seni seviyorum.”

Beni daha fazla yatıştırmaya çalışmadan döndü ve Falon’ı bıraktığımız yere gitmek için kapıdan çıktı. Erik beni kendine doğru çekince başımı omzuna yaslayıp hıçkırarak ağlamaya başladım.

“Kime güveneceğimi bilmiyorum,” diye fısıldadım.

“Bana,” dedi kolumu okşayarak. “Ve Jost’a. Ne olursa olsun, biz her zaman yanında olacağız.”

Bunu biliyordum ama kollarında ağlasam da aramızdaki mesafenin aşamayacağımız kadar büyük olduğunu hissediyordum. Gereklilikten dolayı yarattığımız bir mesafeydi ve buna uymazsak Erik’i kaybetmeyeceğim kesin değildi ama emin olduğum bir şey vardı.

Jost’u kaybedecektim.

“Erik seni kaybetmek istemiyorum,” dedim. “İkinizi de kaybetmek istemiyorum.”

Kollarıyla beni sıkıca sardı ve bir an için aramızdaki duvarı yıkmasını istedim. Her şeyi unutmama yardımcı olmasını istiyordum. Ama o yalnızca fısıldayarak konuştu. “Kaybetmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim. Seni asla bırakmayacağımı söz veriyorum.”

Şu an, birbirimize sarıldığımızda bile aramızda binlerce kilometre vardı.

Seyir güvertesinde durup Arayüzey'in yanından geçen hava gemisini izledik. Geminin dış gövdesine konmuş bir dizi kanca ve kasnak Arayüzey'in ipliklerini kavramış ve bir araya getirmişti. Uçmuyorduk, ipliklerin dokuması boyunca emekliyorduk. Gemi durup bizi geçici olarak Arayüzey'e bağladığında Dante yanımıza yaklaştı.

"Bu bir geçit," dedi.

O konuşurken Arayüzey'in iplikleri şiddetli bir şekilde dönerek, hızlı ve kesin hareketlerle birbirine dolandı ve sonunda güvertenin bir, iki metre uzağından gemiye doğru karmaşık şekilde dokunmuş ipliklerden oluşan, çapraz, uzun bir oluk açıldı. Tehlikeyi göze aldım ve geçidin ağzına baktım. Tahmin ettiğim gibi içi boştu ve bir renk kaleydoskopunda uzanan ipliklerden oluşmuş yuvarlak bir kuyu gibiydi. Gözlerimi kısıtım ve ipliklerin müziğini dinledim. Gittikçe yükselen bir kemanın coşkulu notalarıydı. İhtiyacım olan tek şey buydu. Buradan tırmanabilir ve geri gidebilirdim. Ama neyle karşılaşacaktım?

"Bunu nasıl yaptınız?" diye sordum.

"Arras her yetenekli insanı kontrol etmiyor," dedi Dante omuz silkerek.

Asrımızın en alçakgönüllü ifadesi olmalıydı.

"İçerde adamlarınız var," dedim kuşkulananarak.

"Elbette," dedi Dante. "Casuslar olmadan bir direniş düşümlenemez."

"Casuslarınız benim hakkımda ne söylüyorlar?" diye sordum. Falon'ın aldığı istihbarat sayesinde ismimi hemen tanıdığını anımsadım.

Falon yanımda belirdi. "Orada olan biteni gözetlemek benim görevim. Ve sen, yayınının her yerindesin."

"Yayın Birliği'nin haberlerinde miyim?" Yüzümde renk kalmadığını hissettim. Orada herkes beni ararken güvenli bir şekil-

de Arras'a geri dönmem asla mümkün olmayacaktı.

"Çeşitli bilgilerin yer aldığı yayından söz ediyorum," dedi Falon beni rahatlatarak. "Kulelerden ve bakanlık ofislerinden bana bilgi aktaran casuslarım var."

"Kincaid'e bilgi verenler de aynı kişiler mi?" dedim tahmin yürüterek. "Ona sen satıyorsun."

"Bilgi satmak iyi bir iştir," dedi. "Kincaid'in ne duyduğunu kontrol edebiliyorum ve bana verdiği parayı onun adamlarına rüşvet vermek için kullanıyorum."

"Rüşvet vermek mi?"

"Mülteciler buraya bedava gelmiyorlar. Paraları yoksa mali destek sağlayan birine borçlanıyorlar," dedi Falon. Sesindeki nefreti fark edebiliyordum.

"Valery bu şekilde kendini malikânede buldu," dedi Dante.

"Bu arada, Deniel nasıl?" diye sordu Falon.

Onun adı geçince midemin kasıldığını hissettim.

Dante tereddüt etti ve başını salladı. "Gitti."

"Gitti mi? Nereye?"

"Nereye değil," dedi Dante. "Yok edildi."

"Ne?" dedi Falon öfkeli bir sesle.

"Adelice'e saldırdı ve onu değiştirmeye çalıştı. Bir casustu," dedi Dante.

"Casus mu?" diye yineledi Falon. "Arras'ta kim onun için güven belgesi verdi?"

"Emin değilim," dedi Dante.

"Çok yazık," dedi Falon iç çekerek. "Yetenekliydi. Kincaid'e gitmek istediğinde anlamalıydım. Onun gibi bir Terzi işimize yarayabilirdi."

"Hilekâr bir Terzi'nin işi iyi olmaz," dedi Erik ona anımsatarak.

"Doğru. Sanırım şanslıymışız," dedi Falon.

"Bu nasıl çalışıyor?" diye sordum, ılık ve renklerin dönerek şekil değiştirdiğı tünele büyülenerek bakıp.

"Uzay-zamanın bir evrişimi. Yeryüzü'nde doğal olarak ortaya çıkan ipliklerle Arayüzey'in ipliklerini birbirine doladılar," diye açıkladı Falon.

"Düğüm diğeri uğta," dedi Dante.

"Düğümleri kim ekliyor?" diye sordum.

"Bazılarını biz yapıyoruz ama diğeri önceden var olanlardı," dedi Dante. "Arras yaratıldığında düğümler vardı."

"Aylardır bu düğümü kullanıyorduk ama Deniel bir casussa gizliliğı ihlal edilmiş olabilir."

"Lonca düğümü öğrenirse ne olur?"

"Bazen hiçbir şey," dedi Falon. "Onu casusları geri göndermek için kullanırlar. Bazen de bildiklerini bilmemizi istediklerinde bir Kalıntılar taburu gönderirler. En kötü senaryo Birinci Protokoldür. Tüm şehirde ayarlama yaparlar."

Zihnimde puslu bir anı canlandı. Kazanım gecemdi. "İnsanların anılarını değiştirirler."

"Evet," dedim. "Dokumacılar düğümleri çıkararak tüm parçayı yeniden dokurlar ve bu arada Terziler insanların ortak belleğini ayarlarlar. Her biri diğeri grubun ne yaptığını bilmeden çalışır. Ve sonra geçiş kapatılır. Mültecilerin geçebileceğı bir yer kalmaz."

Dönüp gözlerimi diktim ve geçidin içine bakıp bükülmüş ipliklerin çevresindeki ılık ve renk oyunlarını izledim. Beni çağırıyordu. Ama bu yalnızca bir ara aldı. Yeryüzü evim olmadığı gibi artık Arras da evim değildi. Yapabilsem, saf güzellik içinde kendimi kaybedecek ve evrenin dokusunun ta içinde bir hayat inşa edecektim. Ama beni burada tutan çok şey olduğu gibi beni eve çağırın da çok şey vardı. Eylemler arasındaki alanda kalmak için zaman yoktu.

"Geliyorlar," dedi Falon bizi bilgilendirerek.

Baktım ama hiçbir şey görmedim. Gözlerimi kapattım ve dinledim. İplikler uğulduyordu ve kendimi zorlasam yumuşak melodinin arasından zamanın çevresindeki maddenin tıngırtısını duyabiliyordum. Birleşince sesler güzelleşmişti ama çok dikkat etmiyor olsaydım sabit olduğunu düşünebilirdim. Dikkatimi bir kez daha topladım ve sesleri duydum. Geçidin ağzında gölgeler belirdi ve küçük bir grup insan ortaya çıktı. Yalnızca beş, altı kişiydiler.

“İyi akşamlar Walter, elinde neler var?” dedi Falon, grubun başındaki adamla selamlaşarak.

“Yalnızca birkaç kişi. Beş yetişkin ve bir çocuk.”

Gruba yakından baktım. Çocuğu görmemiştim ama evet, oradaydı ve annesinin bacağına sarılmıştı. Bakışlarımız karşılaştı. Kocaman gözleri vardı. Tipik bir okul forması giymişti ama yaşı pek büyük olamazdı. Okula bu sene başlamış olmalıydı. Ona gülümsedim ama annesinin eteği arkasına gizlendi.

Annesi soğukkanlı bir kadına benziyordu ve bize temkinli bir şekilde bakıyordu. Elbisesi eskiydi ve ince kazağının kolunu yukarı sıyrarak bir deliği gizlemeye çalıştığını fark ettim. Başını yukarıda tutuyordu ve kulağının yakınından boynuna dek uzanan birkaç koyu renk benek gördüm. Bereler içindeydi.

“Güven belgesine sahip olan bu,” dedi Walter uzun boylu bir erkeği Dante ve Falon’a doğru iteleyerek. Adam saç çizgisinde gizlenmiş kum saati mührünü inceleyebilmeleri için başını onlara çevirdi.

“Ne yapabiliyorsun?” diye sordu Dante.

“Ben mi?” diye sordu adam. “Hiçbir şey. Dante’ye istihbarat getirdim.”

Dante adamın kendisini bulduğunu açığa vurmadı ve dönüp kadınla çocuğa baktı. “Ve bu istihbarat altı kişinin geçişini güvenceye mi aldı?”

"Onu bırakamazdım," dedi adam. "Hele ona yapılandıktan sonra, asla. Buraya borçlanarak gelenlere ne olduğunu biliyorum ama inanın getirdiğim istihbarat hepimizin geçişine bedeldir."

"Haklı olabilirsiniz," dedi Dante, "ama bu hâlâ bildiğinin neden geçiş izninize yetecek kadar önemli olduğunu açıklamıyor."

"Buna Dante karar verecek," dedi adam. Önemi belirtmek ister gibi çenesini yukarı kaldırdı.

"Şu an Dante'yle konuşuyorsun geveze," dedi Walter.

"Efendim." Adamın tutumu değişti ve yumruğunu omzuna koyarak eğilip selam verdi. "Özür dilerim. Sizin daha..."

"Yaşlı mı olduğumu düşünüyordun?" dedi Dante tahmin yürüterek. "Bunu çok duyuyorum." Bana baktığını hissettim.

"Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum."

"Burada söyleyebilirsiniz," dedi Dante.

"Hayır efendim, yapamam," dedi adam. "Size özel olarak söylemek için Alix'ten emir aldım."

Bu bilgiyle Dante kaskatı kesildi ama başıyla onayladı ve ikisi birlikte içerdeki boş koridora yöneldiler.

"Ne hakkında olabilir?" dedim, yüksek sesle düşünerek ama Erik yanıt vermedi. Soruyu tekrarlamak için ona döndüğümde yüzünde şaşkın bir ifade gördüm.

"Erik?" dedim hafifçe koluna dokunarak. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim," dedi ama konuşurken nasıl yutkunduğunu fark ettim.

Gözümün kenarıyla kadın mültecinin bizi izlediğini gördüm. Oğlu hâlâ ona yapışmıştı. Hava gemisinin ağır hareketinin yarattığı esintiden ürpermişti.

"Bekle," dedim Erik'e.

Yavaşça kadına yaklaşarak eğildim ve çocuğun özenle kesilmiş saçım okşadım. Bana gülümsedi. Ceketimi çıkarıp kadının omzuna attım. Geri çekilip başını salladı.

“Buna ihtiyacım yok,” dedim ısrar ederek.

“Kabul edemem,” dedi. “Bedelini size ödeyemem.”

Arras'ta başına her ne geldiyse yapılan iyilikler karşılığında borçlanmak istemiyordu ama bu tutumla Yeryüzü'nde ödeyemeyeceği çok şey olacaktı. Jost'un sayesinde ona ulaşmanın tek yolunu biliyordum.

“Bunu senin için yapmıyorum,” dedim. Bu kez ceketi omzuna koymama izin verdi. Jost bana bir anne ya da babanın sevgisinin her şeyden baskın olduğunu öğretmişti. Gururdan bile...

Kadın yutkundu ve güçlkle konuştu. “Teşekkür ederim.”

Hafifçe gülümsedim ve gözlerim yaşararak döndüm.

Omuzlarımda kalm bir kumaşın varlığını hissettim. “Adelice Lewys, iyi bir kalbin var.” Erik'in sesi boğuktu.

Erik'in ceketinin kenarlarını çekerek kapatım. “Senin de, Erik.”

Omuz silkti ve uzağa baktı ama elini yakaladım.

“Gerçekten,” dedim.

Erik yanıt vermek için ağzını açtı ama ansızın güvertede bir grup erkek belirdi ve emirler yağdırıp bizi Arayüzey'deki düğüme bağlayan ipleri çekmeye başladılar. İpleri yukarı atıp ilerleyişimizi durduruyorlardı. Yanımızdan aceleyle geçen Falon'm kolunu yakaladım. “Neler oluyor?” diye bağırdım, gürültülü ortamda sesimi duyurmaya çalışarak.

“Malikâneye saldırılmış,” diye seslendi. “Dante geri dönmemizi emretti.”

Binlerce sorumu yanıtlayacak kadar oyalanmadı. Malikâne saldırı altında mıydı? Lonca peşimde miydi? Kincaid'in adamları gittiğimi biliyorlar mıydı? Ve son bir soruyla donup kaldım:

Annem ne olacaktı?

OTUZ BİR

Hava gemisi çok ağır ilerlediğinden, kollarında emniyet yelekleri taşıyan Dante ve yanındaki Falon'la karşılaşana kadar güverte boyunca yürüdüm. Falon bize olanları anlattığından bu yana Dante'yi görmemiştim ama yanımıza yaklaşırken parmağını kaldırıp dudaklarımın üstüne koydu.

Başımı salladım. “Hayır, neler olup bittiğini öğrenmem gerek. Malikâneye kim saldırıyor?”

“Bir grup Kalıntı,” dedi Dante. “Büyük olasılıkla annenin peşindeler.”

“Annemin mi?” diye yineledim şaşkınlıkla.

“Bir kurtarma görevi mi?” dedi Falon, giymem için bana bir yelek uzatırken. “Kalıntılardan böyle bir sadakat beklenemez Dante.” Dante'ye baktığımda gözlerinde soğuk ve mesafeli bir bakış gördüm. Falon'a ve bana yalan söylüyordu... ama neden?

“Kincaid senin gittiğini bilemez,” dedi Dante. “Saldırı hakkında bilgilendirilecek ve bu yüzden zaman kaybedemeyiz. On-
dan önce orada olmalıyız.”

“Anneme ulaşmak zorundayız,” diye ekledim. Durum ne olursa olsun, onun bir Kalıntı grubunun eline geçmesi fikrini kabullenemiyordum.

“Elbette,” dedi Dante dalgın bir şekilde.

“Peki, planın tam olarak nedir?” diye sordu Erik, siyah yeleğinin ceplerini kontrol ederken.

“Halatlarla aranız nasıl?” dedi Dante güvertenin yan tarafına göz atarak.

Soruyla ilgili hiçbir ayrıntı beni rahatlatmamıştı.

“Ama saldırının içine girmiş olmayacak mıyız?” diye sordum yeleği alırken.

“Hayır, kendimizi saldırının içinde bulmuş olacağız ama bu kaçınılmaz. Zamanımız yok.” Dante önce bana, sonra da Erik’e birer kalm ve siyah koruyucu tulum uzattı. “Bunları giyseniz iyi edersiniz.”

Nedenini sormaya cesaret edemedim.

“Ve hava gemisini yanlış yönlendirerek Buzbölge’ye mi götüreceğiz?” diye sordu Erik. “Bu çok riskli.”

“Başka seçeneğimiz yok,” dedi Dante bıkkın bir sesle. Falon’un yüzündeki ifadeye bakılırsa aynı konuyu daha önce konuşmuşlardı.

“Tek ümidimiz, bu karmaşanın içinde kimsenin dikkatli şekilde bakmaması,” dedi Falon açıklayarak.

“Sorun olmayacak,” dedi Dante. “Kincaid henüz dönmedi. Jax ve ben ortaya çıkan her türlü sorunun üstesinden gelebiliriz.”

“Kesinlikle öyle olmasını umarım,” dedi Falon ama kuşkulu görünüyordu.

Erik ve ben birbirimize sırtımızı dönerek giyindik. İkimiz de konuşmuyorduk ama kalbimin atışını duyduğuna emindim. Göğsümün içinde, davulun sesi kadar güçlüydü.

“Fermuarı çeker misin?” dedim, daracık giysinin içine girdiğimde.

Erik fermuarı çekti ve enseme yumuşak bir öpücük kondurdu. Dünya durmuş, parlıdayan iplikler hayat ve enerjiyle hare-

ket etmeye başlamıştı. Bu dudakların yumuşaklığını ve tenimin üstündeki nefesinin varlığını hissederek bir hayat geçirebilirdim. Hiçbir şey söylemedim. Yeleğimi üstüme geçirdim ve ona bakmaya cesaret edemeden yürümeye başladım.

Dante yeleğimi inceledi ve inerken beni ipe bağlayacak vücut tipi bir emniyet kemerine takılı kalın, metal yaylı klipi gösterdi. Bacaklarımın üstüne doğru çekerek kemeri taktım. Dante yaylı klipi kavradı. "Geri çekil."

Gergin bir şekilde ona baktım ama ağırlığımı geriye bıraktım. Sallanıyordum ama başım asla yere çarpmıyordu. Dante yaylı klipi sıkıca kavrayınca emniyet kemeri beni tutuyordu. Kolumu yakaladı ve onaylayan bir tebessümle beni çekerek ayaklarımın üstünde durmamı sağladı.

"Yapman gereken tek şey bunu bacağının altına çekmek. Bir elin burada, diğeri de şurada olacak." Falon halatı bacaklarının arasına getirmeyi gösteriyordu. Diğer eliyle halatı kuyruk sokumu kemiğinin üstünde tutuyordu. "Sonra ipin elinin içinde kaymasını sağlayarak yavaş yavaş kendini bırak. Ama ipi bırakma."

"Kolaymış gibi anlatıyorsun," dedim derin bir nefes alarak ve Falon'm gösterisini taklit ettim.

"Fazla düşünme," dedi. "Bunları al." Bir çift eldiven uzattı. "Ellerinin zarar görmesini istemeyiz."

"Teşekkür ederim." Zaten zarar görmüş olduklarını... her bir zerremen bir şekilde hasta ve çökmüş olduğunu ona söylemedim.

Eğildi ve kulağıma fısıldadı: "Bir aksilik olursa tünele koş ve beni bul."

Başımla onayladım ama Dante aramıza girip son bir kez emniyet kemerini kontrol etti.

"Biz buradayız," dedi. Halatları atmak için güvertede kimse ortaya çıkmadı ve şaşırmış bir ifadeyle ona baktım.

“Duramayız,” dedi. “Nasıl bir durum içinde olduğumuzu bilmiyoruz ve hava gemisini tehlikeye atamayız. Gündem’in elindeki tek gemi bu.”

Çünkü diğerini yok etmişim. Cesur görünmeye çalışıp sefil görünerek başımla onayladım.

Dante beni güvertenin parmaklıkla çevrili olmayan tek yanına yönlendirdi. Sarılı dört halat yığını orada duruyordu. Seslendi ama rüzgârda söyledikleri duyulmadı. Halatlardan birini aldı ve geminin yanından sarkıttı. İp güverteye bağlı kalarak açıldı. İpi bacaklarımn arasına çekti. Ellerini yerleştirerek arkasına yaslandı ve *Bana katıl*, der gibi başını geri attı. Erik’le birbirimize baktık. Göz kırttı.

“Bir önerin var mı?” diye sordum Jax’e, halatlara yaklaşırken.

“Hızlı kay,” dedi omzumu sıvazlayarak.

İpi kalçamın çevresine sardım ve sonra metal yaylı klipi üsüne geçirdim. Ellerim ipi sıkıca kavramıştı.

“Hadi, git!” Dante sesini duyurmak için bağırdı.

Yan tarafta Jax’le birlikte gözden kayboldular.

“Bunu yapamam,” diye seslendim Erik’e.

“Yapman gerek,” dedi ve beni cesaretlendirmek ister gibi yanımdan hızla kayarak geçti.

Rahatlamaya çalıştım ve gözlerimi kapatıp ellerimin arasındaki ipi hissettim. Yalnızca bir iplik, dedim kendi kendime, kalbim deli gibi çarparken. Esinti yanaklarımlı okşuyor ve kulaklarımda uğulduyordu. Halatı yeniden sıkarak güverteden kendimi havanın içine attım.

OTUZ İKİ

Beni sabitleyen iple havada asılıydım. Geriye doğru düşerken, bedenim baş aşağı gelene kadar havada şekil değiştirdim.

Yeryüzü'nün üstünde süzülüyor, hava gemisinin ileriye doğru hareketiyle sallanıyordum. Toplayabildiğim tüm güçle ipe sarılmayı başarana kadar vücudumu doğrulttum. Derin bir nefes alarak bir an parmaklarımı rahatlattım. Büyük bir hızla, bir iki metre düştüm ve yeniden halata sıkıca tutunarak ilerleyişimi durdurdum.

"Tamam," dedim kendi kendime. Tek başıma, havada bir ipte asılıydım. "Ne yapacağını biliyorsun, şimdi kendini bırak," dedim.

Yeniden kaymaya başlayana kadar bunu birkaç kez tekrarlamam gerekti. Anında etkisini gördüm ve kendimi bıraktım. El-divenlere ve tuluma karşı sürtünme tenimi yakıyor, bedenimde ateş gibi bir iz bırakıyordu. Yerçekimi saçımı çekip gevşetiyor ve yüzümün çevresinde uçmasına neden oluyordu. Sonunda hızla düştüğüm zemine doğru bakmaya cesaret ettim. Halat eldivenlerimi yırtmaya başladı ama yere bir, iki metre kalana kadar inişimi kontrol ettim. Yukarıda hava gemisi süzölmeye devam ediyor ve kendimi son bir iki metreyi inmeye zorlarken beni yavaşça çekiyordu.

“Uzun sürdü,” diye seslendi Erik.

“Çay molası verdim, *seninki* neden uzun sürdü?” diye yanıtladım omuz silkerek. Şu an biraz kendimi beğeniyordum...

“Kendini bırak,” diye seslendi Erik. “Ben seni yakalarım.”

Bana ayak uydurmaya çalışan Erik’e baktım.

“Hazır mısın?” diye seslendim ve daha iyi karar vermiş olsam da, halatı kavrayışımı bıraktım.

Zarif bir iniş değildi. Erik beni yakaladı ama ağırlığının altında çöktü ve ikimiz birlikte yere çakıldık.

“Mükemmel inişti,” dedi Dante yanı başımızda belirerek.

“Çeneni kapat ve bana yardım et,” dedim.

Ayağa kalkar kalkmaz durumu inceledik ve malikânenen uzak olmadığımızı fark ettik.

“Jax’ı oraya gönderdim,” dedi Dante, durumu bize açıklayarak. “Aynı anda ortaya çıkmamalıyız.”

“Öyleyse boş boş oturup vakit geçirmeyelim,” dedim. “Kurtarmamız gereken bir malikâne var.”

İlk başta hiçbir sorun yok gibiydi ama Kincaid’in arazisine yaklaştıkça kendimi daha huzursuz hissetmeye başladım. Korkunç bir şey olduğunun ilk işareti araziye çevreleyen çitteki kocaman delikti.

“Patlayıcı madde.” Dante çitin parçalanmış bölümünün çevresindeki enkaz yığınının bir tekme attı.

“Lonca,” diye mırıldandım.

“Büyük olasılıkla Kalıntılardan kaynaklanıyordur ama Lonca da uzakta olmayabilir. Cormac burada saklandığını biliyor,” dedi Dante.

Malikâne arazisinin ana girişine yaklaştığımızda karşımıza çıkan görüntüye kendimi hazırlamamıştım. Kincaid’in değerli heykellerinden birçoğu yıkık dökük halde yerde yatıyordu.

Yürüme yolu mermer baş ve kollarla doluydu. Ama büyük eve yaklaştıkça çok daha kötü bir şeyi... cesetleri fark ettik.

Kincaid ve ekibi Halka'yı arama görevine gidip arkalarında bir iskelet grubu bırakmışlardı. Gittiklerinde malikânede yalnızca üçümüzün kaldığını hissetmiştim ama şimdi ne kadar yanıldığımı görüyordum. Bir cesedin bacaklarına takılıp üzerinde kalın değiş-tirme izleri bulunan bir başka cansız bedenin üstüne düştüm.

"Kalıntılar," dedi Dante, ayağa kalkmama yardım ederek.

Yere dağılan diğer cesetlerin çoğu Kincaid'in adamları ve yemek saatlerinden tanıdığım hizmetkârlarıydı. Birkaç hafta önce Kincaid'in sahneye koyduğu oyundaki yüzünü hâlâ taşıyan sarışın bir kadının cesedini görünce midem kasıldı. Anlaşılan Terziler onları asla eski hallerine döndürmüyorlardı.

"Belli ki gösteriyi kaçırmışız," dedi Erik ama onu haksız çıkarmak istercesine evde bir patlama oldu ve tuğlalarla döşemeler üstümüze savrulmaya başladı. Erik üzerime atılarak beni yere yatırdı ve aynı anda Dante binaya doğru koşmaya başladı.

"Silahı yok," diye bağırdım. "Öldürülecek!" İleriye atıldığım anda Erik beni durdurmak için kolumu yakaladı.

"Ona bir şey olmaz. Güçlü becerilere sahip," dedi. "Birbirimizden ayrılmayalım Ad. Burada neler olduğunu bilmiyoruz."

İçerde, Kincaid'in gösterişli halılarının üzerinde bir savaş sürüyordu. Kimin kim olduğunu seçemeyeceğimiz kadar duman vardı. Eve girmemizim üzerinden birkaç dakika geçmeden Erik beni daha önce bir heykel tarafından işgal edilen girintiye doğru itti. Ne yaptığını anlamaya çalışırken bir Kalıntı'yı yakaladığını gördüm. Bir çatırtı duyuldu ve o anda Erik'in dikkati dağıldı ama sonra parmakları Kalıntı'nın bedenine girdi. Tüm bedeni kanlar içinde kalan adam kulak tırmalayıcı bir çığlık attı. Ama Erik onu yok etmedi. Kalıntı kaçmak için dönüp uzaklaşırken biz koridora doğru koştuk.

“Dante nerede?” diye seslendim Erik’e.

“Fark etmez. Seni buradan çıkarmam gerek,” dedi Erik.

“Onu bırakıp gitmem!”

“Ad, Lonca peşinde olabilir ama bu Kalıntılar öz denetimden yoksun oldukları için birini ele geçirmekle yetinmezler,” dedi Erik benimle tartışarak ve üst kattaki konuk odalarına çıkan merdivene yaklaşıp kadar beni arkasına aldı. Ama beni yukarı çıkarmak yerine uzanıp ahşap doğramadaki oymalı yüze dokundu. Saldırdığında Deniel’in beni arasına ittiğine benzer bir panel kendiliğinden açıldı. Hayretle Erik’e baktım.

“Nasıl...” diye başladım.

“Keşfetmenin işe yarayacağını düşünmüştüm,” diye bağırdı Erik yan odadaki silah sesini bastırmaya çalışarak. “Kötü bir konuğum. Gizlice araştırma yaptım. Binanın her tarafında gizli geçitler bulunuyor.”

“Bu geçitler nereye çıkıyor?” dedim, karanlığa girmeye gönülsüz bir sesle.

“Fark etmez.” Erik beni çekti ve yanıt vermeme fırsat kalmadan panel arkamızdan kapanıverdi. Yalıtım savaş sesini bastırıyordu. El yordamıyla duvarlara dokunarak karanlıkta gizlenmiş ne korkutucu şeyler olduğunu düşündüm. Erik elimi tutmuştu ve bana yol gösteriyordu.

Sonra Erik elimi bıraktı ve duvar ansızın şekil değiştirerek açılıp yeni bir geçidi ortaya çıkardı. Çerçeveye tutundum çünkü arkamda aydınlatılmış bir merdiven aşağı doğru kıvrılıyor, bilinmeyen bir yöne gidiyordu.

“Özür dilerim,” dedi Erik ve uzanıp dengemi bulmam için yardım etti.

“Yardıma muhtaç olmadığımı biliyorsun.”

“Asla aksini söylemedim. Yalnızca merdivenin nereye indiğini biliyorum,” dedi.

Basamaklar malikânenin bodrum katına iniyordu. O anda hücrelere giden bölümde bulunduğumuzu fark ettim. Annem oradaydı ve aramızda ne geçerse geçsin, onu Yeryüzü'nde bulduğuma göre ayaklarım beni onun hücresine sürüklüyordu. Erik beni izliyordu. Elektrikli parmaklıkların tanıdık vınlaması duyulmuyordu.

"Güvenlik sistemi devre dışı," diye fısıldadım. Ne düşündüğünü anlamak için dönüp ona baktım ve sol kolunu tuttuğunu fark ettim.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi yanımdan uzaklaşmaya çalışarak.

Ona yakından bakmak için döndüm ve gömlek kolundan damlayan kanı gördüm. "Yaralısın!"

"Vurulduğunda yaralanırsın," dedi. Gülümsemeye çalıştı ama tebessümü acı çeken bir yüz ifadesine dönüştü.

"Sana tıbbi yardım bulmalıyız."

"Şu an benden daha kötü durumda olanlar var," dedi. "Gidip anneni ve Dante'yi bulalım."

Karşı çıkmaya çalıştım ama beni iterek hücrelere doğru yürümeye başladı.

Kapıda bekleyen nöbetçi yoktu. Tüylerim ürpermişti ama Dante'nin sesini duyunca paniğim yerini meraka bıraktı. Kulaklarımı duvara dayadım ve onun Kincaid'in diğer adımlarıyla birlikte savaşmak yerine neden burada olduğunu anlama ümidiyle dinlemeye başladım.

"Meria, sana yaptıkları şeyi değiştiremem," dedi.

"Umurundaymış gibi davranma Dante. Anılarımı benden almadılar. Beni terk ettiğini biliyorum. Bizi terk ettiğini."

"Üzgünüm," dedi Dante.

"Bir zamanlar Meria da üzülmüş olabilir. Ama artık umurunda değil," diye karşılık verdi. "Kincaid'in öldüreceği bir son-

raki tutuklu için endişelenmekten daha önemli işlerin olmalı.”

“Buna izin vermeyeceğim.”

“Neden? Bu parmaklıkların ardında olmasaydım seni öldürürdüm,” dedi.

“Yapar mıydın bunu?”

Annem çocukluğumdan anımsadığım sesle ilgisi olmayan bir kahkaha attı. “Ben Meria değilim. Benim o olmamı ne kadar çok istesen de Adelice benim o olmamı ne kadar çok istese de fark etmez. Senin arkadaşın da değilim, sevgilin de.”

“Bu benim için hiçbir şey değiştirmez,” dedi Dante.

Dante’nin ayak seslerini duydum ve yakalanma korkusuyla nefesimi tuttum. Ama onun yerine bir kilidin açılma sesini duydum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Meria kuşkulu bir sesle.

“Seni bırakıyorum,” dedi Dante.

Çılgılık atmamak için elimle ağızımı kapatmam gerekti.

“Seni öldüreceğimi kanıtlamamı mı istiyorsun?” dedi ve sesindeki ifadeden gülümsediğini görür gibi oldum.

“Önce seni ilaçla uyutacağım,” dedi Dante.

“Bu bir şey değiştirmez,” dedi annem onu uyararak.

“Bunu yapmamın nedeni başka. Ne olursa olsun, bazı şeyler değişmez,” dedi Dante. “Zamanla kaybolmaya yüz tutan şeyler ve mesafe bile asla gerçekten kaybolmaz.”

Annemin çılgınlıkları kulağımı tırmalamaya başlayınca ve bedeninin yere çarpan sesini duyunca Dante’nin ona ne yaptığını anladım. Onu durdurmak için tek fırsatım buydu. Derin bir nefes aldım ve köşeyi döndüm. Erik sessizce arkamda duruyordu.

“Ad,” dedi Dante şaşkınlıkla. Uyur gibi gözükten annemin üzerine eğilmişti. Dante önce bana, sonra Erik’e baktı ve ansızın ortaya çıkmamızın şaşkınlığıyla elini saçları arasında gezdirdi. “Erik... iyi misin?”

“İyiyim,” diye mınıldandı Erik.

“Sen ne yapıyorsun?” dedim, anneme yaptığını görmemiş gibi davranmayı başaramayarak.

“Göründüğü gibi değil.”

“Onu ilaçla uyuttun ve çöle götürüp orada bırakmayı planlıyorsun gibi görünüyor,” dedim.

“Tamam, öyleyse tam göründüğü gibi,” dedi, kafası karışmış bir ifadeyle.

“Her şeyi duydum,” dedim. Meria’nın bazı sözlerinin beni nasıl üzdüğünü anımsadım. Annem olmadığını kendime bir kez daha hatırlattım. “Onu bırakamazsın. Arras aşkına... orada bir savaş var.”

“Onu kimse kuşkulanmadan buradan çıkarmak için tek şansım bu. Döndüğünde Kincaid bu saldırı konusunda onu suçlayacak.”

“O seni öldürmek istiyor,” dedim ona hatırlatarak. “Beni öldürmek istiyor.”

“Biliyorum.”

“Ve bu senin için sorun değil mi?” diye sordum.

“Bizi öldürmeyi istememesini tercih ederdim,” dedi. “Adelice, anlamıyorsun.”

“Deniyorum,” dedim.

“Kincaid hatırım için onu burada tuttu ama böyle bir baskından sonra onu burada barındırması olanaksız.”

“Kincaid’in umurunda mı?” dedim. “Böylece hücrenin güvenliği için değerli enerjiyi harcamamış olacak, onun yerine o enerjiyi iğrenç oyunları ve izlediği filmler için kullanacak. Meria’yı buradan çıkarıp bir yere bıraksan da, er ya da geç öldürülecek.”

“Neden onu kurtarmıyorsun?” dedim. “Onu değiştirip... onarabilirsin.”

“Başka birinin ruhuna onanım yapamazsın,” dedi Dante ve parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu. Annemi hücrede tutan ve şimdi zararsız hale gelmiş parmaklıklara doğru eğildi.

“Onun iplik Kalıntıları Lonca’nın elinde. Tüm Kalıntıların iplikleri onların elinde. Onlara ulaşabilirsek...”

“Bunun için zamanımız yok,” dedi Dante sözümü keserek. “Dışarıda onun başına ne gelirse gelsin, Kincaid’in yapacağından daha kötü olamaz.”

Parmaklıklara dokundum. Elektrik devre dışı olduğu için artık tehlikeli değildi. Tutunabilecek somut bir şeye ihtiyacım vardı. “Ya başka birini öldürürse? O zaman ne olacak?”

“Buna dayanabilirim,” dedi.

“Ben dayanamam.”

“Bu sana bağlı değil. Lonca’nın yaptığının kötü olduğunu düşünüyorsun, ama...”

“Ama?” dedim ısrar ederek. “Kincaid’in yapacağı şey annemi bir oyunağa mı çevirir?”

“Keşke o kadar sevimli olsaydı,” dedi Dante.

“Bizi sen buraya getirdin. Kincaid’in en iyi seçeneğimiz olduğunu söyledin...”

“Kincaid’in *tek* seçeneğiniz olduğunu söyledim,” dedi beni düzelterek. “Bir seçim yaptınız ve o karar sizi buraya getirdi.”

“Beni sen buraya getirdin.” Bir adım öne çıktım ve ona parmağımı salladım.

“Başka seçeneğim yoktu.”

“Gerçekten mi? Yoksa yalnızca merakını mı tatmin ediyordun?” diye sordum.

“Kismen,” dedi kabullenerek. “Ama Ad, olaylar oluyor. Kincaid geri dönüyor. Onların bilgileri var.”

“İyi.”

“İyi olduğunu sanmıyorum.” Dante tereddüt etti. Durdu ve

annemi omzuna aldı. Bir çocuğun omzundaki bez bebek gibi sallanıyordu.

“Peki, şimdi bana neden bunları söylüyorsun?” diye sordum.

“Çünkü Cormac senin peşinde Adelice ve zamanımız yok. Burada daha fazla kalamayız.”

“Ama Jost ne olacak?” dedim karşı çıkarak.

“Diğerleriyle birlikte geri dönerse onu bekleyeceğiz.”

“Dönerse mi?” dedim tekrarlayarak.

“Döndüğünde,” dedi Dante, yanımdan geçip koridora doğru yürürken. “Şimdi açıklayamam. Siz ikiniz yarayla ilgilenin.”

“Ama ben...”

“Yapabilirsin.” Dante beni durdurdu. “Erik sana yardım edebilir. Kimseye, hatta Jost’a bile bu gece gördüklerinizi anlatmayın.”

Yanıtımızı beklemeye gerek bile görmedi.

OTUZ ÜÇ

Bodrumdan dışarıyı gözetlediğimizde koridorların sakın olduğunu gördük. Yırtık pırtık halılar tavandan sarkıyordu ve duvarlar küçük deliklerle doluydu ama görünürde kimse yoktu. Erik'in odasındaki banyoda, su ılık akana kadar musluğu açık tuttum ama yeniden yatak odasına döndüğümde burnuma keskin bir viski kokusu geldi.

Masanın üstünde duran içki şişesini işaret etti.

"Hayır, teşekkürler," dedim başımı sallayarak. "İçmen doğru mu?"

"Dezenfekte etmek için kullanıyorum," dedi ve yüzünü buruşturarak kanayan kolunun üstüne biraz döktü. Hemen yatağın üzerine bıraktığım ıslak bezle yarayı kapattı.

"Bunu kilitleyeyim mi?" dedim kapıya doğru yürüyerek. Ona yardımcı olmak istediğim kadar yaraya bakmaktan da kaçınıyordum.

"Saldırı sona erdiğinde güvenlik görevlileri inceleme yaparlar. Açık bıraksak iyi olur yoksa Kincaid'in fedaileri kapıyı yıkarlar."

"Nedense söylediklerin kendimi iyi hissetmeme sebep olmadı." Yanına yaklaşıp yaraya bakmak için kendimi zorladım ve bezi

kaldırdım. Kasma yakın bir yerde küçük bir kan sızıntısı vardı.

"Kemiği etkilemeyen bir deri yarası," dedi Erik sakın bir sesle ama yarası havayla temas edince yüzünü buruşturduğunu fark ettim.

"İçinde kurşun var mı?" Sözlerimde anlaşılmaz bir heyecan vardı. Ağlamak ve aynı zamanda onu öpmek istiyordum.

"İçinden geçip çıktı," dedi. "Kanama durduğu anda sorun kalmayacak."

"Onu düzeltebilirim," dedim hatırlatarak.

"Sormayacaktım. Ben de yapabilirim ama onarım için iki el, bir taneden daha iyidir," dedi Erik. "Seni rahatsız ederse..."

Onu susturdum. "Bana adım adım yol göster." Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve parmaklarımin üstüne biraz viski döktüm. Dezenfekte edici gücünden pek emin değildim ama denemekten zarar gelmezdi. Biraz daha inceleyince kolunun diğer tarafında kurşunun çıktığı yeri buldum.

"Dikkatini topla," dedi Erik. "İplikleri gör."

Erik'in bu kadar ciddi ve derin konuşması beni güldürdü ama gergin bir şekilde kıkırdadığım için kolunu çekti.

"Özür dilerim," dedim. "Bunu yapabilirim."

"Gülmeyi bırakıp iplikleri görmeye başladığında," dedi Erik dokunaklı bir şekilde. "Zarar görmüş olanları çekip bir araya getir ve birleştir. Dokuma tezgâhındaki gibi, Ad. Deliği onar."

Gözlerimi kapattım ve göğsümde bir savaş şarkısı söyleyen korkuma odaklandım. Gözlerimi yeniden açtığımda Erik'in kolunu oluşturan iplikleri ve kanayan kırmızı lifleri görebiliyordum. Tam olarak ne yaptığımı bilmiyordum ama zarar görmüş ipliklerin uyumsuz sesleri ahenkli hale gelene kadar onları öreerek bir araya getirdim ve iyileştirdim.

"Fena değil," dedi Erik, yaptığım işi gözden geçirmek için bir adım geri attığımda.

Gösterdiğim çabadan bitkin düşmüş şekilde ansızın kendimi yatağa attım. Yüzüstü döndüm ve yastığı göğsüme yapıştırdım. Erik onarılmış yaranın üstünde kalan kanı temizledi ve kullandığımız kanlı bezleri banyoya götürdü. Gittiğinde annemle Dante hakkında ona ne söyleyeceğimi düşündüm. Bu konuda konuşmak zorunda değildim ama bunu yapmak istiyordum. Nedeninden tam olarak emin değildim. Kendimi daha iyi hissetmek için mi? Ayrıntılarını konuşmak için mi? Bu nedenler mantıklıydı ama bir şey beni durduruyordu. Erik'le aramızda konuşmaktan kaçındığımız bir gerginlik vardı. Dante'yle annem hakkında konuşmak, Erik'le benim sürekli kaçındığımız konuları konuşmam gerektiği anlamına gelecekti.

Yine de konuyu açtım.

“Onu durdurmak için hâlâ geç değil,” dedi Erik.

“Bunu yapmalı mıyım?” dedim şaşkın bir sesle. Ona engel olmam gerektiğini biliyordum ama aslında bunu yapmak istemiyordum. Ama nedenini tam olarak bilmiyordum.

“Hayır,” dedi Erik kararlı bir sesle.

“Neden?” diye sordum. Nasıl bu kadar kesin konuştuğuna şaşırmıştım.

“Çünkü Dante onu seviyor,” dedi.

“Bunu biliyorum. Ama birini sevmek onun hakkında doğru kararları vermek anlamına gelmez,” dedim.

“Hayır. Aşkın gözü kör olabilir,” dedi Erik onaylayarak. “Ama Meria'nın tehlikede olduğuna inanıyorsa, tüm seçenekleri zaten düşünmüş ve en iyisini seçmiştir.”

“Belki daha tarafsız olabilen biri karar vermeliydi,” dedim.

“Belki ama daha tarafsız biri onu seven biri kadar çabalamaz,” dedi Erik alçak sesle. “Sorunla yüz yüze geldiğinde, biri yana çekilirken diğeri ölür. Dante'ye karşı çıkacaksan bunu düşün.”

Artık yalnızca Dante'yle annem hakkında konuşmuyorduk.

“Nasıl olsa Dante’yi kaybedecek,” diye mınıldandım.

“Yine de Dante’nin denememesi gerektiği anlamına gelmez,” dedi Erik.

“Ama annem bir başkasını seviyordu. Babam, *amcam*...” Karmaşık aile ağacımdan bahsederken düşüncelerimi sözcüklere dökmekte güçlük çekiyordum. “Çok karmaşık. Dante babam değil, en azından kalbimde...”

“Anlıyorum,” dedi Erik.

“Babam, ben ve annem için öldü,” dedim.

“İyi bir insandı,” dedi Erik. “Benden daha iyi bir insan.”

“Benim için... ve kardeşin için birkaç kez kendini tehlikeye attın.” Ailemin karmaşık aşk üçgeni kadar bizim hakkımızda da konuştuğumuzun artık farkındaydım.

“Senin için kendimi yine tehlikeye atardım,” dedi Erik.

Gözlerinden kaçınmak için başımı yastığa koydum ve yatağın ayakucunda bir kitap gördüm. Benim kitabımdı. Uzandım ve yeşil kapağında parmaklarımı gezdirdim.

“Özür dilerim,” dedi Erik. “Birkaç hafta önce burada bırakmıştın. Sana geri verecektim ama...”

Sözlerini bitirmedi ve başımı kaldırıp ona baktım.

“Okumaya başladım,” dedi, itiraf ederek.

“Nasıl buldun?” diye sordum, şiir kitabını yanıma çekerek. Kapakta ince altın harflerle yazılı *Shakespeare* sözcüğünün üstünden parmağımı geçirdim.

“Yaklaşık yarısını kavrayabildim,” dedi dürüstçe. “Ama çok güzel.”

“Artık Arras’ta insanların neden yazmadığını asla anlamayacağım,” dedim mınıldanarak.

“Anlamıyor musun?” diye sordu Erik. “Aslında anlamak kolay.”

“Söyle bakalım,” dedim, meydan okuyarak.

“Neden artık Yayın Birliği tarafından onaylanan programlar dı-

şında filmler yok? Neden yalnızca *Gazete* ve moda dergileri var?”

Durakladım ve bunu düşündüm. Arras'ta sanatın yavan şekillerine izin veriliyordu. Derinlikten yoksundular. Giysi tasarımıyla, makyaj uygulamalarıyla, bir binanın yapısı ve dekorasyonuyla ilgili sanatçılık vardı ama anlamdan yoksundu.

“Sözcükler,” dedi Erik.

Elbette haklıydı. Annemle babamın küçük odasındaki kitaplar. Onları okuduğum için övünüyordum ama neden kaçak mal olduğunu asla düşünmemiştim. Sözcükler bir hikâye anlatabilirdi. Ama aynı zamanda bir fikri de iletebilirdi.

“Sözcükler tehlikelidir,” dedim.

Erik başıyla onayladı.

“Ama sözcükler aynı zamanda güzeldir,” dedim, kitabı ona uzatarak. “Bunu sen söyledin. Lonca nasıl olur da şiire sırtını dönebilir?”

“Bundan başka birçok şeye sırtlarını döndüler,” dedi Erik.

Haklı olduğumu biliyordum ama bir kez daha farkına varmak Lonca'dan biraz daha nefret etmeme neden oldu.

Erik yanıma oturdu ve kitabı aldı. Sayfaları karıştırdı ve belirli bir yerde durdu. “Bu en sevdiğim.”

“Hangisi?”

“116 numaralı şiir.”

Başımı salladım. Neredeyse hepsini ezberlemiştim. “Oku bana.”

Erik'in yüzünde garip bir ifade belirdi ama hafifçe öksürdü. Okumaya başlayınca kadar nedenini anlamadım.

“İki kişinin neden evlenmemesi gerektiğini söyletmeyin bana. Şartlarda bir değişiklik olduğunda değişen ya da aşıklardan biri sadakatsiz bile davrandığında gücünü kaybeden aşk, aşk değildir.” Durdu ve bana baktı.

“Değişimden söz ettiği için mi sevdin?” dedim şakalaşarak ama yanaklarımın ateş gibi yandığını hissediyordum.

"Bizim Şu anki durumumuza çok uygun göründü," dedi.

"Devam et," dedim ısrar ederek.

Yer yer zorlanarak ama yine de düzgün bir Şekilde okudu. Sözcükler beni sarıp sarmaladı ve sakinleştirdi. Bitirdiğinde, son dize aramızda asılı kaldı.

"Neden en sevdiğin bu?" diye sordum.

"nk doğru," dedi mırıldanarak. "Dante bu yüzden anne-ni aldı. Baban bu yüzden senin için öldü."

"Dikkat et Frik," diye mırıldandım. "Düpedüz duygusal davranıyorsun."

Gülümsedi ama tebessüm gözlerine ulaşmadı. "Amacım bu değildi."

Bir kez daha Şakalaşarak gerçek bir konuşmaya engel olmuştum. Her zamanki gevezeliğimize dalıp kitabı bıraktık ve gece-nin geç saatlerine kadar planlarımız ve stratejilerimiz hakkında konuştuk.

Ama asla bizim hakkımızda konuşmadık.

Hasret's Sisters Planet *e-kitaphane*

OTUZ DÖRT

Gün ağardığında odaya giren yapay ışık Erik'in yüzünü aydınlatıyor, elmacık kemiklerini ve burnunun kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Uyurken çok çekiciydi ama az sonra gözleri titremeye başladı ve ona bakarken yakalanmak istemediğim için başımı çevirdim.

"Çok sevimli görünüyorsun," dedi, dalgın bir şekilde mırıldanarak.

Hazırlıksız yakalanmıştım. Ona dokunacak kadar yakın yapıp dokunmaya cesaret edemezken kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki göğsümün ağrıdığını hissediyordum. Bunu söylemesinden hoşlanmıştım ve ona bakmak için yana döndüm. Ona yaklaşmaya cesaret etme çabasıyla parmaklarımı uzattım. Erik elimi yakaladı ve parmak uçlarımı dudaklarına götürdü. Her bir parmağımı tek tek öpünce ürperdim.

"Sana bunu yaptığı için üzgünüm," dedi parmaklarımı gevşek bir şekilde tutmaya devam ederek.

"Onu durduramadın," diye mırıldandım çenesini inceleyerek.

"Denemeliydim. Ellerin çok güzel."

"Artık değiller," dedim.

"Şimdi daha güzeller. Kusurlarıyla mükemmel olmuşlar."

Elimi bıraktı. Boğazımda düğümlenen sözcüklerin etkisiyle yutkundum. Ona söylemek istediğim şeyler vardı... ve o anda kapı hızla açıldı. Burada kalmayı planlamadığım için kilitlememiştim.

“Erik, Ad’i gördün mü?”

Hâlâ uykulu olduğum için algılamam için birkaç saniye geçmesi gerekti. Jost dönmüştü. Yol yorgunuydu ve beni Erik’in yatağında bulmuştu. Nasıl görüldüğünü anlamam için fazla düşünmeme gerek yoktu.

“Önemli değil,” dedi Jost, tökezleyerek odadan çıkarken.

Erik’in yanıt vermesine fırsat kalmadan yataktan fırladım ve koridora çıkıp merdivene koştum. Koşarken bir esinti fark edip durakladım ve bahçeye açılan kapılardan birinin aralık olduğunu gördüm. Denemeye karar verip sakin sabah havasına çıktım ve önceki gün meydana gelen yıkıma bakakaldım. Jost sırtı bana dönük şekilde etrafı seyrediyordu.

“Jost bekle!” diye seslendim ama büyük adımlarla yürümeye başladı.

“Baksana,” dedim sonunda onu yakaladığımda ve kolunu tuttum. Bakışlarımız karşılaştığı anda azarlamalarım ve özürlerim çok yetersiz ve çok geç göründü. Ona ihanet ettiğime zaten karar vermişti ve bir parçam haklı olabileceğini sorguluyordu.

“Ne oldu Ad?” dedi bana meydan okuyarak. “Bana bu konuda ne söyleyeceğini sabırsızlıkla bekliyorum.”

Olası her yanıtı kafamda tartarak ona baktım. Tüm yanıtlar yetersizdi.

“Dilini yuttuğunu söyleme sakın,” dedi. “Buna inanmam.”

“Erik’le ben arkadaşız,” dedim.

Söze başlamak için kesinlikle yanlış bir seçimdi.

“Gerçekten mi?” diye sordu. “Bana arkadaştan fazlası gibi gözüktü.”

“Biz ayrıldık,” dedim. “Sen beni bırakıp gittin.”

“Yanıt bulmak için. İkimize de gereken yanıtlar için,” dedi Jost. “Anında Erik’e mi koştun?”

“Erik’e koşmadım.” Ama zihnimin bir yanında Erik’in bana bakan gözlerindeki parıltı duruyordu. Erik’e koşmamıştım ama yine de onu bulmuştum.

“Birkaç haftalığına gitmişim,” dedi. “Ellerim boş döndüm ve üstelik bununla karşılaştım. Hatalı olduğumu kanıtlamak için mi bunu yaptın?”

“Hatalı olduğunu kanıtlamak için mi?” dedim tekrarlayarak. Söylediği şey olanaksızdı. *Yokluğunda bunun olduğunu düşünmesi olanaksızdı.*

“Evet, *bunu* tehlikeye atamayacağımızı sana söyledim ve sen de haksız olduğumu kanıtlamak istedin. Doğru değil mi? Bana bir şey söyle, Ad, bizi birbirimizden daha da uzaklaştırmak için mi Erik’i seçtin yoksa karşına çıkan ilk erkek o muydu?”

Suçlaması beni ona bağlayan son kırılğan bağı kesip atmıştı.

“Söylesene hâlâ yapabiliyor musun? Hâlâ iplikleri yakalayabiliyor musun?” diye sordu. O anda becerimin Jost için her şeyden önemli olduğunu anladım. Erik’le geceyi geçirmiş olduğum gerçeğinden bile daha önemli...

Son birkaç aydır yaşadıklarımız, aramızdaki duvarı hissedecek kadar yakın olmamız, Erik’le gelişen arkadaşlığım ve onu izleyen suçluluk duygum, varsayımlar ve güvensizlik... Hepsi birlikte bir zamanlar Jost’la hissettiğim mutluluğu mahvediyordu. Anılarımız ve Jost’a karşı hissettiğim istek yok olmuş, utancım yerini haksızlık karşısında duyduğum kızgınlığa bırakmıştı.

“Yeteneğim... seni ilgilendiren tek yanımda bu, öyle değil mi?”

Ne söylediğimi anlamaya çalışarak gözlerini dikip bana baktı.

“Senin için hiçbir zaman bir Dokumacıdan fazlası olabildim

mi?" diye sordum. "Yoksa beni her zaman bir intikam aracı olarak mı gördün?"

Ağzı açık kaldı ve başını salladı. "Buna inanıyorsan..."

"Ya neye inanmalıyım Jost?"

"Böyle hissetmene neden olduysam özür dilerim," dedi yumuşayan ifadesiyle. "Kızlara geri dönmek istedim. Güvende olduğumuza emin olmak istedim; böylece bir..."

"Aile kurabilirdik," dedim sözünü tamamlayarak. "Ama bana bir kez bile istediğimin bu mu olduğunu sormadın. Bunu yapamam. Bu gerçeği göremiyor musun? Onların hayatını tehlikeye atabilirim."

"Sanırım istediğini varsaydım," dedi sakın bir sesle. "Ama anlaşılan yanlış varsaymışım."

"Konuşacak birine ihtiyaç duyduğum için beni kötü hissettirmeye nasıl cüret edersin, Josten Bell?" dedim öfkeyle.

"Öyle demek istemedim."

"Ve *becerime* gelince..." İğrenç bir şey söyler gibi tükürürcesine konuştum. "Keşke yok olsaydı. Belki o zaman hiçbirinize katlanmak zorunda kalmazdım."

"O zaman kardeşine karşı sorumluluk hissetmeyecek miydin?" dedi suçlayarak.

"Hayır, onu yine de bulurdum. Ama dokuyamadığımı görünce belki siz, bir kez olsun yararlı bir şey yapmak zorunda kalırdınız."

"Ben yararlı bir şey yapıyorum. Geç olmadan kızları geri alabilmemiz için Halka'yı aramaya gittim. Zaman onları bizden almadan!" Jost kolumu yakaladı.

"Peki, ne işe yaradı?" diye sordum. "Kızları kurtarma konusunda birkaç hafta önce bulunduğumuz yerdeyiz. Arras'ta neredeyse iki yıl kaybettik, Jost. İki yıl."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi homurdanarak.

“Burada geçen her saniyenin Sebrina’yı benden biraz daha uzaklaştırdığını anımsamadığımı mı düşünüyorsun?”

“Eğitim gördüm,” dedim. “Değiştirme ve ayırma yapabiliyorum. Hiçbir şey yapmadığımı söyleyemezsin.”

“Bir şey yaptın,” dedi Jost. “Bir silah oldun. Dün savaştın mı? Amacına ulaştın mı?”

Silah sözünden nefret ediyordum. Ama haklı olduğuma inanıyordum ve Jost’un bu tartışmanın galibi olmasına izin vermiyecektim. Bu tartışmanın galibi olmayacaktı. “Kimsenin silahı değilim. Beni kimse kullanmıyor. Sorunlarımıza efsanevi bir yanıt bulmak için bir yerlere sürüklenmiyorum.”

Jost hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. “Bulunduğun yerin tadını çıkar Ad.”

Jost gitmek için döndüğü anda, üzerinde yalnızca kot pantolonu bulunan Erik belirdi. Jost’un arkasından koştuğumu duymuş olmalıydı ve büyük olasılıkla kavgamızı dinlemişti.

“Sorun bu değil Jost,” dedi Erik. “Düştüğümüzde, desteklemek için bize yardım etmeyeceksin. Hepimiz senin katı ahlâk kurallarına göre yaşayamayız.”

“Demek haklı olduğumu kanıtlamak ve içine düştüğün pislik kadar iyi olduğunu göstermek için Adelice’le yattın,” dedi karşı koyarak.

Erik bana baktığında gözlerindeki acıyı gördüm. “Yanlış anladın. Hiçbir şey olmadı ama şu andan sonra olanlar yalnızca beni ve Adelice’i ilgilendirir,” dedi Erik, kardeşine biraz daha yaklaşıp. “Çünkü ona âşığım.”

Ve sonunda açığa çıkmıştı.

“Sen kendine âşıksın. Kendi mutluluğundan başka kimsenin mutluluğuyla asla ilgilenmedin. Onu istedin ve aldın. Tıpkı Saxun’dan ayrılmak isteyip ayrıldığın gibi. Asla başka birini önemsemedin,” dedi Jost onu suçlayarak.

Erik'in neler yaşadığını biliyordum. Saxun'da kalsaydı olabileceklerle nasıl mücadele ettiğini biliyordum. Ben biliyordum. Ama Jost bilmiyordu. Çünkü Jost ve Erik tartışmak dışında neredeyse birbirleriyle hiç konuşmuyorlardı ve ben bundan bıkmıştım.

"Durma, devam et," dedi Erik. "Saxun'da olanlara nasıl engel olmam gerektiğini söyle. Orada kalıp hayatımı nasıl balıkçılıkla geçirmem gerektiğini söyle. Sen başına gelen en iyi şeyi önemsemezken Adelice'e aşık olmak yerine, gölgede durup beklemem gerektiğini söyle."

"Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Belki bilmiyorum," dedi Erik kabullenerek. "Ama savaşmakla ilgili bir, iki şey biliyorum. Ne zaman ayağa kalkacak ve bir şey için savaşacaksın küçük kardeşim? Benim hırslarımı paylaşmadığın için asla seni suçlamadım. Kule'ye geldiğinde, izlediğin ve düşündüğün için seni yargılamadım. Ve Adelice'in peşine düştüğünde seni suçlamadım. Ama er ya da geç ne için savaşacağına karar vermeli ve yapmalısın."

Burada olmam onları rahatsız etmiyordu çünkü bakışları birbirine kilitlenmişti.

"Peki, sen ne için savaşıyorsun?" diye sordu Jost.

"Adelice için," dedi Erik tereddüt etmeden. "Sen şansını kaybettin. Daha fazla beklemeyeceğim. Geri çekildim çünkü kötü hissediyordum. Ama bu kez sen kaybettin ve bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu."

"Benim ne düşündüğüm kimsenin umurunda mı?" dedim sakın bir sesle.

"Hayır!" diye yanıtladılar aynı anda.

"Peki." Onları orada bırakıp uzaklaştım ama odama varmadan iki Güneşdağtan yolumu kesti.

"Odanıza dönmeniz gerek bayan." Bir tanesinin yüzünde di-kişler vardı. Dün geceki saldırıdan payını almış olmalıydı.

“Ben de odama gidiyordum,” dedim, yanlarından dönüp kapıya doğru yürürken.

“Siz de,” diye seslendi adamlardan biri, Jost ve Erik’e ve iki kardeşin ateşli tartışmasını böldü.

“Az sonra,” diye yanıtladı Jost, Güneşdağtan’a bakmaya gerek duymadan.

“Acil bir durum yaşıyoruz. Direnenleri vurmak için emir aldık,” dedi Güneşdağtan onları uyararak. “Bir odanız varsa, gitmenizi öneririm.”

Erik’le Jost’un odalarına doğru yürüdüklerini görene kadar bekledim ve sonra odamın güvenli duvarları arasına girdim.

OTUZ BEŞ

Ertesi sabah kapım dışarıdan kilitlenmişti. Pencereleeri denedim ama hiçbir i açılmıyordu. Yanda bulunan oturma odasına bile gidemiyordum. Nöbetçilerin eşliğinde kahvaltım geldiğinde Kincaid'in tutuklusı olduğumu anladım.

“Ne zaman dışarı çıkmamıza izin verilecek?” diye sordum, bana bir tabakta iki tane soğuk, katı yumurta ve ekmek getiren muhafıza.

“Etrafı temizliyorlar. Alanımıza tecavüz edilmiş,” dedi, odadan çıkmaya hazırlanırken.

“Bana bilmediğim bir şey söyle,” diye mırıldandım.

Adamın kaşları kalktı ama başka bir şey söylemedi. Kendimi zorlayarak soğuk yumurtaları mideme indirdim çünkü son iki gündür neredeyse hiçbir şey yememiştim. Kesinlikle Kincaid'in mutfak standartlarına uygun değildi ama anlaşılan saldırıdan sonra mutfakta yemek pişirecek kimse kalmamıştı.

Adam gittikten sonra bir kez daha kapıyı açmayı denedim ama hâlâ kilitliydi. Değıştirme yapıp çıkmayı deneyebilirdim ama diğer tarafta beni neyin beklediğı hakkında en ufak bir fikrim olmadan bunu yapmak istemedim. Değıştirme becerimden kuşku duyuyordum ve kapıyı açayım derken duvarın yarısını

yere indirebilirdim. Etrafı mahvetmektense, bir gün daha bekleyebilirdim.

Öğleden sonra öğünü Jax getirdi ve onun samimi yüzünü görünce rahatlayarak iç çektim. Arkasından kapıyı incecik bir ışık kalana kadar itti ve tabağını odaya getirdi. Kapı arkasından kilitlenmemiştir.

"Jax, Arras'a şükür," dedim. "Neler oluyor?"

"Kincaid çok kızgın. İsyanın içerden çıktığını düşünüyor," dedi Jax, tabağını makyaj masasına bırakarak.

"Ve kim olduğunu öğrenene kadar hepimizi kilit altında tutuyor," dedim, tahmin yürüterek.

"Hayır," dedi Jax yüzünü buruşturarak. "Kim olduğuna karar verdi bile."

Bağırarak için elimi ısırardım. Jax diğer Güneşdağtanlarla birlikte özgürce dolaştığına ve ben odamda kilitli tutulduğuma göre başlıca şüpheli ben olmalıydım. Ya da Jost ve Erik...

"Dante gitti," diye devam etti Jax. "Annen de..."

"Biliyorum," diye mırıldandım.

"Kincaid senin bu işle bir ilgin olduğunu düşünüyor."

"Hayır." Onu durdurmaya çalışmışım ama bunu Jax'e söylemedim. Ne kadar az bilirse, başının derde girme olasılığı o kadar azalır.

"Daha fazla kalamam," dedi Jax. "Ama bir şey üstünde çalışıyorum."

"Ve benim beklemem mi gerekiyor?" dedim. Ellerimi öyle sertçe yumruk yapmışım ki tırnaklarım avucuma batıyordu.

"Başka seçeneğin yok. Seni bu durumdan kurtaracağım ama beni dinlemen gerek. Yemeğini yeme."

"Yemek istesem bile..."

"Dokunma bile," dedi Jax beni susturarak. "At, sakla ve seni almaya geldiğimizde uyurmuş gibi yap."

Beni almaya geleceklerdi. Bu düşüncenin bende yarattığı paniği bastırıyordum. Bu gece beni almaya geleceklerdi. “Kim geliyor? Neden?”

“Bunu söyleyemem ama bana güvenebilirsin,” dedi Jax aralık kapıyı açarken ve gözden kayboldu.

Başka seçeneğim yoktu.

Akşam yemeğini makyaj masasının bir çekmecesine gizleyerek yatakta uzandım. Ansızın gelip beni uyanık yakalayacaklarından ve Jax’in planını bozacaklarından korkarak hareket bile etmiyordum. Sonunda kapımın kilidinin açıldığını ve ayak seslerini duyduğumda gözlerimi kapatıp sessiz durmaya çalıştım.

“Uykuda.” Jax’in sesini duyunca biraz rahatladım.

“Emin misin? Tehlikeli olduğunu duydum,” dedi başka bir adam.

“Uykuda olduğunu söyledim. Endişelenme, ben onu tuttum.” Elleri gövdemin altına girdi ve beni kaldırdı. Jax’in kucağındaydım.

“Sessiz ol,” diye fısıldadı Jax.

Alınıp götürülme duygusu gerçeküstüydü. Nereye gittiğimi ya da hangi yoldan götürüldüğümü görmek için gözlerimi açamazdım ama zihnimden her adımı hesaplıyordum. Gözkapaklarımdan arasından sızan ışık gittikçe daha parlaklaştı ve hava daha soğudu.

“Onu burada bırak.”

“Tamam.” Jax elimi sıkarak beni metal bir tezgâhın üstüne bıraktı. Düzenli ve yavaş nefes alıp vermek için çabalıyordum. Neredeydim? Neler oluyordu?

“Gidebilirsin,” diye emretti diğer adam.

“Bir şey daha var,” dedi Jax. Yattığım metal tezgâhta bir şeyin parçalanıp yere düştüğünü hissettim. Gözlerimi daha fazla ka-

palı tutamadım ve açtım. Jax aceleyle yanıma gelip beni kaldırdı. Kalkarken bir bedene basıp geçmem gerekti.

“Öldü mü?” diye sordum gözlerimi dikip adama bakarak.

“Onu yere devirdim,” dedi Jax. Çömeldi ve adamın giydiği laboratuvar önlüğünün cebinden plastik bir kart çekip çıkardı.

“Nedir bu?”

“Güvenlik geçişi,” dedi Jax. “Fazla zamanımız yok.”

Muayene odasından çıkıp malikânenin alt katındaki koridorlardan birine girerken Jax’i izliyordum. Hücrelere giden koridora benziyordu ama daha önce buraya asla gelmemiştim. Sıradan çelik kapılar koridor boyunca sıralanmıştı.

“Bunlar değiştirme laboratuvarları,” dedi Jax, bana açıklama vererek. Sola döndük ve o anda bir dizi güvenlik kapısıyla karşılaştık. Jax güvenlik kartını tarayıcıya gösterdi ve kapı kayarak açılıp girmemizi sağladı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum, omzumun üstünden bakıp kontrol ederek.

Jax yanıt vermedi. Onun yerine beyaz bir kapıyı iterek açtı. Paravanlar hastane yataklarını görmemi zorlaştırıyordu ve duvardaki ışık kutularında siyah beyaz görüntüler sergileniyordu. Onları incelemek için yaklaştım.

“Demek oyuncaklarını burada yapıyor,” dedim onun tuhaf oyununu ve bizi eğlendirmek için oyuncularını mükemmelliğe uyarladığını anımsayarak.

“Yalnızca oyuncaklarını değil,” dedi Jax. Duvardaki bir düğmeyi çevirdi ve aynaların arkasında bir ışık yandı. Ancak o anda aynaların üstünde asılı duran resimleri gördüm. Işık filmin üstündeki gölgeleri gösteriyordu ve gözlerimin önünde birçok farklı şekil belirmişti.

Biraz daha yaklaşıp dikkatle görüntülere baktım. “Bu bir?..” Sorumu bitiremedim.

“Beyin,” dedi Jax onaylayarak.

“Ya diğerleri?”

“Göğüs. Eller.” Her bir resmi işaret ederek uzun bir liste yaptı. El ve ayak gibi ince kemiklerin bazıları anlaşılıyordu ama diğerlerini algılamak için odaklanmak gerekiyordu.

“Değiştirmeleri uygulamak için bunları mı kullanıyor?”

“Bunları Terziler kullanıyor,” dedi beni düzelterek.

Dante gibi, Erik gibi ya da benim gibi Terziler.

Röntgen filmleri çalışabilmemiz için bize ana bir kalıp sağlıyor ve ölçme sürecine yol gösteriyor,” dedi Jax açıklayarak.

“Ölçüme neden ihtiyacınız var?” diye sordum. İçimdeki panik gittikçe büyümekteydi.

“Oyundan sonra eski yüzünü geri isteyen oyuncuyu anımsıyor musun?” diye sordu.

Başımınla onayladım.

“Bir Terzi, birinin özelliklerini değiştirmek için ölçü kullanır. Her zaman gerekli değildir ama işi hızlandırır,” dedi Jax.

“Şimdi bunu bana neden gösteriyorsun?” diye sordum. Bu odada bulunmak beni ürpertiyordu ve Lonca’nın insanların zihnini şekillendirme ve değiştirme çabalarında Terzileri kullandığı fikrini pekiştiriyordu. Arras’ta Terzilerin aletleriyle ameliyat olmama ramak kalmıştı. Burada da onlara bu kadar yakın olmak istemiyordum.

“Yeteri kadar yakından bakmadın,” dedi Jax.

Biraz daha yakından inceledim ama benim için yine de be-yaz ve ince bir kemik yığınının farklı değildi. Jax’ın uzun parmağı röntgenin alt kısmını işaret etti. Birçok anlamsız sayı ve şifre vardı. Ölçümle ilgili bilgiler olduğunu varsaydım ama asıl gözüme çarpan anlaşılmasız ayrıntının altındaki yazıydı:

ÖZNE: ADELICE LEWYS

“Bu ben miyim?” diye sordum yüksek sesle. Aslında onunla konuşmuyordum, gördüğümü zihnimde şekillendirmeye çalışıyordum.

“Yalnızca sen değil,” diye mırıldandı. “Kincaid’in elinde seninle ilgili neler bulunduğunu bilmeyi hak ediyorsun.”

Bir sonraki görüntüyü inceledim. Valery. Erik. Ve bir sonrakine baktım. Jost.

“Bunları nasıl elde ettiler?” diye sordum yüksek sesle. Jax parmağıyla susmamı işaret etti.

“Burada gözetim bulunmuyor, öyle değil mi?”

“Suçların kaydı saklanır mı?” diye sordu. “Ama yine de bağışlamak iyi bir fikir değil.”

Haklıydı.

“Nereden bulduklarını anlayamıyorum,” diye tekrarladım parçaları birleştirmeye çalışarak. “Şekillendirmeyi asla kabul etmedim.”

“Kincaid’in bunu soracağını mı düşündün? Seni ilaçla uyutmamızı ilk kez emretmiyor.”

“Ve daha önce yaptınız mı?”

“Dante Kincaid’in niyetinin ne olduğunu öğrenmek istiyordu.” Jax eliyle özür dilemek ister gibi bir hareket yaptı ve benden birkaç adım uzaklaştı.

Kincaid hakkında daha fazla bilgi edinmek için Dante elbette beni tehlikeye atacaktı. Annemi terk edip gitmesinden sonra bu davranışı artık bana acı vermiyordu. Ama nasıl olmuş da ben farkına varamamıştım? Rüyasız geçen geceleri anımsadım. Kendimi güvende hissettiğim için artık rüya görmediğimi düşünmüştüm ama şimdi kötü bir entrika çevrildiğini anlıyordum. Ben farkına varmadan gece biri beni buraya mı taşıyordu? Ama sonra durup düşününce, Erik’in barda fark ettiği kolumdaki garip nokta ve çiziklerle, havuzda dikkatimizi çeken izi

anımsadım. Jost'la ayrıldığımız gecenin ertesi sabahı yırtık olan sabahlığım, beni oyun için giydirmeye gelen Valery'nin dikkatini çeken bacağımdaki çürük... ipuçları oradaydı. Kincaid'in adamları iz bırakmamak için bile yeteri kadar dikkatli davranmamışlardı. Ama bu yine de en önemli soruyu yanıtlamıyordu.

"Neden?"

"Efendim?" dedi Jax.

"Neden yapıyor bunu? Son hamlesi ne olacak?"

"Kincaid dengesizdir," dedi ama sesindeki rahatsızlığı fark edebiliyordum. O da benden fazla bir şey bilmiyordu ama bu odadaki röntgenlerin korkunç ve kötü anlamlarını hissediyordu. Kincaid'in niyeti masum değildi.

"Burada başka ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Değiştirmeleri yapıyoruz," dedi Jax, bir an tereddüt ederek. "Kincaid'in yenileme bantları da burada uygulanıyor."

"Hâlâ hayatta kalmasının nedeni bu, öyle değil mi?" diye sordum. "Bu bantlar nelerden oluşuyor?"

"Yaşlanmaktan kurtulmak için vericilerin ipliklerini kullanıyor," dedi Jax. "Zaman ipliklerini başka insanlardan alıp Kincaid'in ipliklerinin içine yerleştiriyoruz."

"Verici isteyerek yapar," diye mırıldandım.

"Bir ölüden daha fazla isteklisi olamaz," dedi Jax.

Kincaid'de fark ettiğim parlak zaman ipliğini anımsadım. Deniel bana saldırdıktan sonra ondan alınan iplik miydi? Önemli değildi. Kincaid bunu nasıl yapmış olursa olsun rezillikti ve övrü yoktu. Cormac ve diğer Lonca yetkilileri de bu şekilde mi hayatta kalıyorlardı?

"Jost ve Erik'e haber vermemiz gerek," dedim kapıya doğru dönerek.

"Önce, daha önemli bir şeyle ilgilenmemiz gerek," dedi Jax. Paravanı işaret etti ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Paravanı

itti ve bir masanın üstünde bilinçsiz olarak yatan Dante'yi gördüm. Koluna serum bağlanmıştı ve bir maske nefesini düzenliyordu.

"Ona ne oldu?" dedim güçlkle nefes alarak.

"Uyutulmuş," dedi Jax.

"Uyandır onu," diye bağırdım.

"O kadar kolay değil..."

"Uyandır onu!"

Dolapların içini el yordamıyla arayan Jax küçük bir sıvı şişesi ortaya çıkardı. İlacı uzun bir şırıngaya boşalttı ve derin bir nefes aldı.

"Onun kollarını tut," dedi Jax bana emrederek. Söylediğini yaptım. Ne yapmayı planladığını sormama fırsat kalmadan şırıngayı Dante'nin göğsünün ortasına sapladı. Etki anında ortaya çıktı. Dante'nin gözleri birdenbire açıldı ve güçlkle solumaya başladı. Yüzünden maskeyi çektiğim anda şaşkınlıkla bana baktı.

"Rahat ol," dedim.

"Ad?" Anlayabildiğim tek sözcük buydu. Kelimeler ünlü ve ünsüz harflerin düzensiz bir karışımından oluşuyordu.

"Gitmek zorundayız," dedi Jax. Dante'ye kolunu uzatırken ben de serumun iğnesini yumuşak bir şekilde kolundan çektim. "Bir dakika sonra her şeyi anlatırız."

"Erik'le Jost'un yanına gitmeliyiz," dedim, Dante'yi dengede tutmak için diğer kolunu omzuma atarak.

Dante bizi iterek kendinden uzaklaştırdı. "Yürüyebiliyorum."

Jax ve ben endişeli bir ifadeyle birbirimize baktık ama tek başına yürümesine izin verdik. Sendelemesi olasılığına karşı ona yakın duruyordum ama kapıya doğru yürümedi. Onun yerine bir sonraki paravana doğru ilerledi.

"Burada başka biri daha var," dedi Dante. "İlaç dozları arasında fark ettim."

“Kim?” dedim, paravanı itmek için heyecanla hareket ederek.

“Valery,” dedi Dante titremeye başlayarak.

“İlaçlar sistemine karışıyor,” dedi Jax ve eski bir battaniye olarak Dante’nin omuzlarının üstüne yerleştirdi.

Valery de paravanın arkasında bilinçsiz yatıyordu. Kolundaki torbadan besleniyordu ama görünüşe bakılırsa bir süredir burada tutuluyordu.

“Ne kadar zamandır burada?” dedim yüksek sele. Ten renginin solgunluğuna bakılırsa birkaç gündür uyutuluyor olmalıydı. Kincaid’in yola çıkarken Valery’nin de göreve katılacağından söz ettiğini anımsadım.

“Malikânenen asla ayrılmadı,” dedi Jax tiksintiyle. “Kincaid bize yalan söyledi. Burada olanlar hakkında parçaları birleştirmem birkaç günümü aldı ve sonra da burada çalışmak için birini ikna etmem gerekti. Dante’ye çok yakın olduğumu bildiği için Kincaid bana güvenmiyor.”

“Ben onu taşıyım. Kendi başına yürüyemez.”

“Peki, sonra ne olacak?” diye sordum. Tanıdık panik duygusu yine içimi kaplamaya başlamıştı.

“Arkadaşlarını bulup kaçırmalısın,” dedi Jax.

“Her yer kilitli,” dedim karşı çıkarak. “Buradan çıkmamız olanaksız.”

“Bu konuda endişelenme,” dedi Jax. İçinde bulunduğumuz ciddi duruma karşın bana göz kırptı.

“Jax bir arbedeye neden olma konusunda uzmandır,” dedi Dante zayıf bir sesle.

“Onları oyalayacak mısın?” dedim tahmin yürüterek.

“Kincaid’in tüm güvenlik ekibini nasıl oyalamayı düşünüyorsun?”

“Büyük bir gümbürtüyle.”

“Peki, sonra ne olacak?” diye sordum. “Nereye gideceğiz? Gidecek hiçbir...”

Dante beni susturmak için titreyen elini kaldırdı. “Bir planımız var. Halka’nın nerede olduğunu biliyorum.”

“Ne?” dedim.

“Halka, Alcatraz Adası’nda,” dedi Dante alçak sesle. “Geçit-ten gelen adamın getirdiği istihbarat buydu. Kincaid bilmiyor ama bizim çok hızlı hareket etmemiz gerekiyor. Malzemelere... şişme bota ve su geçirmez giysilere ihtiyacımız olacak. Oraya ulaşmak kolay olmayacak.”

“Ben bununla ilgilenirim,” dedi Jax. “Siz gitmek için herkesin hazır olmasıyla ilgilenin ve ben de istediğiniz malzemelerle yüklü bir sürüngenin hazır beklemesini sağlayacağım.”

“Falon’a ulaşmaya çalış. Neler olduğunu ona anlat ve nereye gittiğimizi söyle.” Güçsüz durumdayken bile Dante mantıklı emirler veriyor ve planlar yapıyordu.

“Valery ne olacak?” diye sordum. “Onu burada bırakamayız.”

“Jax onunla ilgilenecek. Onun için giysi bul ve onu sürüngen- ne götür.” Dante ona bakınca, Jax başıyla onayladı.

“Valery’nin odasından Falon’a mesaj iletirim,” dedi Jax.

Dante’ye baktığımda yüzündeki kararlılığı fark ettim. “Buradan cehennem olup gidelim.” Verdiği son emir bu oldu.

Erik’in kapısını öyle hafifçe tıklattım ki yanıt vermedi. Kapıya bir kez daha hafifçe vurdum. Kapıyı açtığında saç baş dağılmıştı ve tişörtü kırışmıştı ama uykudan kalkmadığı anlaşılıyordu.

“Girebilir miyim?” diye sordum. Değişik taktikler deneyerek Erik’le Jost’u gelmeleri için ikna etmek benim görevimdi. Bu arada Jax güvenliği oyalayıp Val ve Dante’yi sürüngene götür- cekti. Plan doğru ve isabetliydi. Tam da bu yüzden sorun çık- cağına neredeyse emindim.

Erik beni görünce alışılmadık şekilde telâşlandı ama Jost’a

söylediği şeyler hakkında henüz konuşmamıştık. Gerçekten mi öyle düşündüğünü ya da benim ne hissettiğimi konuşmamıştık. Çünkü hâlâ emin değildim. Kolunun altından içeri daldım ve kapıyı iterek kapattım.

“Sana söylemem gereken bir şey var,” diye başladım ama devam etmeme fırsat kalmadan Erik kolunu arkamdan kapıya yaslayarak bana doğru eğildi. Birdenbire nefes alamadığımı hissettim. Bana öyle yakındı ki gözlerinin iris tabakasının etrafındaki altın benekleri görebiliyordum. Tıpkı okyanusta yüzen yıldızlara benziyorlardı.

“Uzun bir süredir konuşmamız gerekiyordu,” diye mırıldandı.

Bu kadar yakından üst dudağının alttakinden daha dolgun olduğunu görebiliyordum. Daha çok yaklaşmasını istiyordum. Şu an Valery ve Jost’u unutmuştum. Beni öpmesini istiyordum.

Ama bunun yerine onu ittim. Erik iç çekip yatağına devrildi ve başını eline yasladı. O anda elini delicesine kışkırdım. Dağınık saçları arasında gezinen elini kışkırdım.

“Bizim hakkımızda değil,” dedim onu durdurarak. “Sorun var. Şu an anlatamayacağım kadar büyük bir sorun.”

“Öyle mi?” dedi, devamını bekleyerek.

“Buradan çıkıp gitmeliyiz. Daha sonra açıklarım.”

“Şimdi açıkla.” Bileğimi yakaladı ve yürümeme engel oldu.

Aval aval ona baktım ve kendimi geri çektim. Sorusuna yanıt vermeye fırsat kalmadan kapı hızla açıldı ve içeri biri daldı. Bir an yakalandığımı sandım ama sonra arkasında duran Jost’u fark ettim.

Demek sonu böyle olacaktı.

Ama Jost beni şaşırtarak yumruğunu kaldırdı ve sertçe Güneşdağıtan’ın çenesine vurdu. Adam durduğu yerde sallandı ama düşmedi ve çok geçmeden Jost’la boğuşmaya başladı. Yerde dövüşmeye devam ederlerken fırlayıp ayağa kalktım ve

yanlışıyla odayı ya da içindeki birini parçalara ayırmadan nasıl yardım edebileceğimi düşündüm.

Güneşdağtan Jost'u yere yapıştırmış ve kolunu onun boynuna dolamıştı.

"Biraz yardım etsenize," dedi Jost soluk soluğa.

Etrafıma bakıp, Güneşdağtan'a saldırmak için bir şey aradım ve tam o sırada oda tüm renkleriyle, mor, altın rengi ve koyu kırmızı ayrıntılarıyla gözümün önünde hayat buldu. Değiştirme becerilerimi kullanabilirdim.

"Hadi yap artık," dedi Jost boğuk bir sesle.

Ben bir şey yapmadan Erik ileri atıldı ve Güneşdağtan'ı şaşırtarak Jost'un üzerindeki kolunun gevşemesine neden oldu. Fırsattan faydalanan Jost durumu lehine çevirerek adamı yere yatırırken Erik tedavi edici viski şişesini saldırganın kafasına indirdi ve onu etkisiz hale getirdi.

"Neler oluyor?" dedi Jost hızlı solumaya devam ederek.

Erik'e baktım ama ikimiz de konuşmadık. Gelmeleri için ikisini aynı anda ikna etmeyi planlamamıştım. Bu bir mucize gerektirecekti.

"Adamın size ne yapacağını biliyor muydunuz? Burris'in görevde olduğunu sanıyordum," diye devam etti Jost, yerde yatan adamı işaret ederek. "Kincaid Burris'i çay getirmesi için buraya göndermemiştir. İnanın bana. Öldürmesi... ya da daha kötü bir şey yapması için göndermiştir."

"Neden biri bizi öldürmek istesin?" diye sordu Erik.

"Ben de size bunu soruyorum," dedi Jost.

"Neden Burris'e sormuyorsun?" dedi kısa süren kardeş samimiyetini bırakarak ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Çünkü şu an pek konuşkan değil," dedi Jost. "Ve ayrıca bana zaten söyledi."

"Sana ne söyledi?" diye sordum.

“Bir casus yakaladığını ve onun peşinden gittiğini söyledi,” dedi. “Sanırım senden söz ediyordu.”

Bana baktığında kalbim deli gibi çarpmaya başladı. “Buradan hemen gitmeliyiz.”

“Peki, nereye?” dedi Jost. “Kincaid peşinden gelecektir.”

“Halka’nın nerede olduğunu biliyoruz,” dedim ve gece boyunca başıma gelenleri elimden geldiği kadar mantıklı sözcükler kullanarak anlattım. Ama olayları açıklamayı bitirdiğimde ikisi de şaşırmış görünmüyordu. Erik kolunu omzuma atınca Jost’un gerginliğini fark edip silkinerek uzaklaştım.

“Neden hâlâ buradayız?” diye sordu Jost. Gözleri yere kenetlenmişti. “Dante Halka’nın nerede olduğunu biliyorsa, gitmemiz gerek.”

“Jax’ı beklemeliyiz. O onları oyalamak için bir şey yapmadan güvenliği geçemeyiz,” dedim Jost’a bakarak. Bir an bakışlarımız karşılaştı ve içimde karmaşık duygular belirdi.

“Bu iyi olmalı,” diye mınıldandı Erik. “İyi derken... çok, çok kötü demek istiyorum.”

OTUZ ALTI

Jax'ın sözünü ettiği oyalama, ana binanın bizi tehlikeye atmayacak kadar uzağında ama güvenliğin aceleyle hareket edeceği kadar yakınında bulunan bir garajı havaya uçurmak oldu ve böylece evin arka tarafındaki bir girişi kullanarak dışarı sıvışabildik. Enkazdan duman yükselirken, çaldığımız sürüngele malikâneyi terk ettik. Dante, Valery ve bir çanta dolusu yiyeceklerle içecek araca yüklenmişti. Jax sözünü tutmuştu. Kapılarda nöbetçi yoktu ve insanlar gittiğimizi göremeyecek kadar meşguldüler. Kincaid'in arka bahçesine başımı çevirip bakmadım. Orada beni ilgilendiren hiçbir şey kalmamıştı. Dante'nin taslak olarak hazırladığı haritayı izleyen Jost aracı kuzeye doğru sürüyordu.

"Umarım adamlar ilk önce benim gittiğimi fark ederler," dedi. Elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı. "Belki de Erik'i öldürmeye gittiğimi varsayarlar. Aslında fantastik bir gerekçe olabilir."

"Evet," dedi Dante, arka koltuktan. "Çünkü çok inandırıcı."

"Ama beni öldürmeyeceksin, öyle değil mi?"

"Kim bilir?"

"Birbirimizi öldürmeden adaya varalım da," dedi Dante ara-

ya girerek. Bedenindeki adrenalinin etkisi yavaş yavaş azaldıkça sesi daha sakin çıkmaya başlamıştı. Havada hâlâ tehdit kokusu olsa da sessizliğe gömüldük. Artık Erik, Jost ve benim aramızdaki dramı herkesin bildiği açıktı.

Malikânenen ayrılıp, Buzbölge'de insanların yaşadıkları yerden uzaklaştıkça yol düzensizleşiyordu. Yolculuğun midemi bulandırmayacağını umarak Dante'ye döndüm. "Jax'e bir şey olmayacak, öyle değil mi?" dedim çenemi koltuğa dayayarak.

Patlamanın yıkıntısıyla ilgilenmek için malikânede kalmıştı. Dante sırtıttı. "Endişelenme. Doğruca Gündem'in yanına gidecek ve sonradan Falon'la buluşmamızı sağlamak için onlara olup biteni anlatacak."

"Seni hücrede yakaladığım gece," dedim, Dante'nin moralini bozmamayı umut ederek. "Annemi dışarı mı çıkardın?" Ne zaman ve nasıl alındığını bilmeden, Dante'yi muayene masasına bağlanmış gördüğüm andan beri bunu merak ediyordum.

Dante yutkundu ve başıyla onayladı ama hiçbir ayrıntı vermedi.

Annemin özgür olması yine peşime düşeceği anlamına geliyordu ama endişelenmem gereken yeni düşmanlarım vardı. Annem olarak bildiğim kadın ölmüştü. Onu değiştirsem bile, yapıları silebileceğimi sanmıyordum. Yaptığını anımsayacak mıydı? Öldürdüğü kişileri hatırlayacak mıydı? Davranışlarının ölümlere neden olduğu hakkında kafa yorarak birçok gece geçirmiştim. Enora, babam, acımasızca sökü� attığım isimsiz iplikler... O hareketlerde edildim ama kazanım gecemde ayaklarıma bulaşan, siyah ve yapışkan madde gibi, onların da kanım ellerimde hissediyordum. Geçmişten kurtulamazdım çünkü sürekli zihnimde yaşıyor ve beni hasta ediyordu. Annem ruhunu ve ahlâkını elde etse bile yaptığı şeylerden kaynaklanan acı gerçeği unutabilecek miydi?

Ve bir şeyi kesin olarak biliyordum. Annem Halka'yı ve Amie'yi bulmam için beni desteklemek isterdi. Henüz bundan vazgeçmemiştim. Önce Amie'ye ulaşip onu Cormac'm kontrolünden kurtarmadan, Arras'la Yeryüzü'nün birbirinden ayrılmasına izin vermeyecektim.

Ama Loricel'in çoğunluğun iyiliği sözü kulaklarımdan gitmiyordu. Annem için bir fırsatı feda edemeyeceğim gibi, kardeşim için de dünyayı feda edemezdim. Bunu yaparsam ölümlerin ruhları yakamı bırakmaz, bana seslenip durur, sonunda beni delirtirdi. Loricel seçeneklerim hakkında düşünmemi istemişti. Başkalarına yardım etmek için dokuma tezgâhında kararlar vermişti. Şimdi tezgâhım yoktu; yalnızca taşan bir baraj gibi içimde yükselen bir tutku vardı. Bazen daha iyiye hizmet etmenin tek yolu savaşmak olabilirdi.

Sahil boyunca sessizce ilerleyerek terk edilmiş şehirlerin, sarmaşıkların sardığı benzin istasyonlarının, dik çatılı ufak evlerin ve sayısız karanlık harabenin yanından geçtik. Hiçbir hayat emaresi yoktu. Arayüzey'in merkezinde ne bulunduğunu düşündüm. Bir gün, her şey bittiğinde bunu keşfedip Yeryüzü'nü yeniden inşa edecektim. Hiçbir şey bulamazsam kendi dünyamı kuracaktım.

Arkama baktım. Erik sessizce sürüyordu. Jost Erik'le aramda bir şey geçmediğini bilse de anlamsızdı. Erik'i öpmemişim ama öpmek istemiştim. Aralarında asla kapanmayacak, daha derin boşluk yaratmıştım.

Erik o gece beni öpmemişti çünkü aralarında tüm geçenlere karşın kardeşini seviyordu.

Arayüzey sınırının ötesine vardığımızda, gri gökyüzünde parıldayan yıldızları ve ayı gördük. Arras'ta zamanı devam ettiren, havanın nasıl kararacağını belirleyen, günbatımının turuncu mu, pembe mi yoksa mor mu olacağına karar veren bir Doku-

macı bulunurdu. Gökyüzüne yapay bir ay yerleştirirdi. Yeryüzü potansiyelden doğan bir güçtü. Kincaid'in kütüphanesindeki kitapları düşündüm. Yeryüzünün kökeniyle ilgili teorilerden söz eden, evrendeki her şeyin bir afet sonucu oluştuğunu ve Yaratıcı'nın buna neden olup bizleri de buraya yerleştirdiğini anlatan kitabı hatırladım. Arras'ta yaratıcı fikrinin arkasında neler bulunduğunu görmüştüm ve bu yüzden rastlantısallık fikrini daha çok seviyordum. Sayısız olasılıktan doğuyor ve evrenin dokusu içinde yeni hayat ürettiyorduk. Yukarıda kendini gösteren ay, orada öylece duruyordu. Başka birinin ellerinde hayatımı yaşamak istemiyordum. Şimdi kendi hayatımı yaşayıp, kaderime kendim karar vermek istiyordum.

Alcatraz'da bizi bekleyen neyse, her şeyi değiştirebilirdi ama ben kendim karar verme yolunu seçiyordum. Halka'yı bulup, dünyaları birbirinden ayırmayı başarsak da kendimi dinleyecektim. Parmaklarım bileğimdeki mühre takıldı.

Amaç kim olduğumu hatırlamak olmamalıydı. Kim olduğumu *keşfetmek* zorundaydım.

Alcatraz Adası, derisinde yara izleri bulunan kadın ve erkeklerle doluydu. Hayal ettiğimiz eski tesise benzemiyordu. Metal masalar ve boş duvarlar beyaz ışıkla aydınlatılmıştı. Hücrelerde parmaklık yerine yalnızca kalm camlar vardı. Tutuklular camlara vuruyor, çiziyor ve üstünde derinden kesilmiş tırnaklarının kanlı izini bırakıyorlardı ama biz onları duymuyorduk. Yalnızca buraya enerji sağlayan gücün uğultusunu duyuyorduk. Gittikçe güçlenen uğultudan kulaklarım zonklamaya başladı. Sesi başımın içinde, gözlerimin arkasında ve tenimin altında hissediyordum. İçimden silkip atmak istiyordum ama yok olmuyordu. Dante'nin elini çekip tuttum. Bana en yakın olan oydu ama koridorun diğer ucundaki siyah kapılara doğru ilerleme-

ye devam ediyordu. Beni burada da duyamıyordu. Seslendim ama kulaklarımda gümbürdeyen sestem kendimi duyamadım. Etrafımızdaki hücrelerde Kalıntılar Şeffaf duvarlarının arkasında toplanmış cama vurmaya başlamışlardı. Yüzlerine yırtıcı ifadeli bir maske geçirmiş gibiydiler. Ellerini yumruk yapmışlardı. Onları duymama gerek yoktu çünkü hissedebiliyordum. Ayağımın altında zemin titriyor, beton stnlardan üstümüze toz yağıyordu. Hapishane her an çökecek gibiydi.

Jost'a koştum ve kolunu çekip, Kalıntıların kaçıp kurtulacağını söyleyerek uyardım. Ama bana döndüğünde saçının rengi açılmaya başladı ve Erik'e dönüştü. ığlık attım.

"Ad!" Dante'nin sesiyle irkilip uyandım ve koltuğumda doğrulup uykulu gözlerimi ovuşturdum.

"Uyuyordun," dedi Erik.

"Bir kâbus gördüm," diye mırıldandım.

"Burada seni ilaçla uyutacak kimse yok," dedi Erik buruk bir gülümsemeyle ama Kincaid'in ihanetine gülmek için henüz erkendi.

"Biraz durmak ister misin?" diye sordu Dante. "Etrafı dolaşmaya ne dersin?"

Başımı salladım. Kincaid ve malikâneye olan korkumla arama mesafe koymak istiyordum. İlerlemek istiyordum. Halka'ya ve geleceğime ulaşım hayatıma devam etmeyi her Şeyden çok istiyordum. Arras üzerinde mutlak denetim kurmaya hevesli değildim ama başka biri tarafından kontrol edilmesine de izin veremezdim. Kincaid'e kesinlikle izin veremezdim. Halka bana hatalarımdan çoğunu telâfi etme Şansını verecekti.

Geceyle birlikte sürüngenin dışındaki hava karardı. Gökyüzü siyahtı; karanlığı yıldızlar ve beyaz ışık Őeritleri aydınlatıyordu. Okyanusun kenarında ilerliyorduk ve kaldırımdan ufalanıp denize düşmüş parçaları fark edebiliyordum.

"O köprünün güvenli olduğunu düşünüyor musun?" dedi Erik, uzaktaki soluk, bordo köprüye bakarak.

"Pek sanmıyorum," diye yanıtladı Jost. "Ama zaten geçmemiz gerekmiyor."

Direksiyondan bir elini kaldırdı ve okyanusun ortasında dikilmiş bir şeyi işaret etti. Denizin ortasında, kuleleri bulunan bir yerleşke yükseliyordu. Taş kulelerin tanıdık görüntüsü sinirimi bozuyordu.

"Nedir bu?" dedim nefes nefese.

"Alcatraz Adası," dedi Dante. "Toplu Göç'ten önce bir hapisaneydi. Lonca şimdi Halka'yı orada saklıyor. Geçitten gelen adam... bunu öğrenmiş."

"Bu kadar yıl sonra," dedim, gözlerimi dikip okyanusa bakarak, "onu buldun."

El değmemiş bir kıyı şeridi parçasına ulaştığımızda Jost sürüngeyi yavaşlattı. Durduğumuz yer kayalarla ve uzun çimenlerle kaplıydı. "Sular yükselmiş," dedi Erik bana bilgi vererek ve sürüngenden inmem için yardım etti.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Balıkçının oğluyum," dedi hatırlatarak. "Su kıyıya çok yaklaşmış. Yeniden geri çekildiğinde, sahil daha büyüyecek."

"Altında ne var?"

"Suyun mu? Kayalar, yosun ve deniz kabukları."

"Deniz kabukları mı?"

"Asla deniz kabuğu görmedin mi?"

"Hayır, gördüm. En azından yayınlarda. Ama şimdiye kadar asla okyanusu görmemiştım." Kule'deki pencere ekranlarıma programlanmış, yapay okyanusu saymıyordum.

"Sana yüzmeyi öğretemedim." Parmağıyla yanağıma dokunan Erik'in sözleri bir özür dileme niteliğindeydi.

"Yanağı mı içerden ısırdım ve söylememem gereken bir şeyi

söylemeye cesaret ettim. “Öğretirsin.”

Suyun kenarında Erik’le gezinmeye başlayınca gün ışığı olmasını ve denizi hissetmek için ayaklarımı suya daldıracak kadar ılık olmasını diledim. Su sonsuzluğa uzanıyor gibiydi. Zaman zaman sakindi ama bazen büyük dalgalar sahile vuruyor ve neredeyse ayaklarımıza ulaşıyordu.

“Çok güzel,” diye mırıldandım.

“Köyümden kaçtım,” dedi Erik fısıldayarak, “ama asla özlemekten vazgeçmedim.”

“Sonsuz Deniz bunun gibi miydi?”

“Evet ve hayır. Daha sakindi,” dedi.

Merakla görkemli dalgalara baktım. Okyanusun güçlü ve kaygan ipliklerinin bir dokuma tezgâhında ne kadar güzel hissedileceğini hayal edebiliyordum ama burada durup, nerede bittiğini bilmeden seyretmekle kıyaslanamazdı.

“Bize yardım eder misiniz?” diye seslendi Jost ve döndüğümde yere kalın, plastik bir örtü serdiğini gördüm.

“Bu nedir?”

“Salımız. Hâlâ gitmeyi düşünüyorsak,” diye karşılık verdi. Sözlerinden acı çektiği hissediliyordu. Her zaman böyle mi olacaktı? Erik’le sohbet ettiğim anda ona acı mı çektirecektim? Erik’i önemsemeyerek, onu kırmak daha mı iyi olacaktı? Arkamda okyanus dalgaları düzenli olarak sahile vuruyor, bana ne kadar küçük ve önemsiz olduğumu anımsatıyordu.

Erik ve Jost işe koyulup büyük bir bot haline getirene kadar salı şişirdiler. Dürüst olmak gerekirse bu dalgaları aşmak için pek güçsüz görünüyor.

“Oraya nasıl gideceğiz?” diye sordum kınlgan sala bakarak.

Jost ve Erik malikânenen ayrıldığımızdan bu yana ilk kez baktılar. Gerçek şu ki okyanus onların uzmanlık alanıydı ve bunu inkâr etmeye gerek yoktu.

“Sizi iteceğiz,” dedi Erik.

“Nasıl?” diye sordu Valery, şaşırarak. Yolculuğun büyük bir kısmında sessiz kalmıştı ama şimdi çekinmeden konuştuğu için onu suçlayamazdım.

“Siz salın üstünde oturacaksınız, biz de salı yüzdüreceğiz,” diye yanıtladı.

“Bu iyi bir fikir mi?”

“Ben de yardım ederim,” dedi Dante gönüllü olarak.

“Okyanusta çok zaman geçirdin mi?” dedi Jost.

Dante başını salladı. Beden ve güç olarak onların dengiydi ama ben bile bunun suda salı itme becerisine sahip olduğu anlamına gelmediğini anlıyordum.

“Bunu yapabiliriz,” dedi Erik bizi temin ederek. “Ne de olsa balıkçının oğullarıyız.”

Yutkundum ve başımla onaylamak için kendimi zorladım. Bu fikri gittikçe daha az seviyordum ama yapabilecek beceriye sahip olduklarına güvenmek zorundaydım. Bu arada Dante bize köpüğe benzer bir malzemeden yapılmış tulumları uzattı.

“Bunları giyin,” diye emretti. “İçine girerseniz su sizi öldürecek kadar soğuk.”

İçine girersem, ilk endişeleneceğim şeyin soğuk olmayacağını düşündüm. Ama giysiyi giymek için çabaladım. En sonunda kalın ve dar giysinin fermuarını kapatmak için Valery ile birbirimize yardım ettik. Su geçirmez olmaları için kollarını da kapatırken Jost ve Erik kendi giysilerini giyinmişlerdi bile. Giydikten sonra hareket edebileceğim kadar esnek olduğunu fark ettim ama dardi.

“Oraya çıktığımızda ne olacak?” diye sordum ileriye düşünmeye çalışarak. Bir salda oturup hayatta en önem verdiğim iki insanın suda boğulması fikrinden nefret ediyordum.

“Kürek,” dedi Jost, uzun bir sopayı görmem için kaldırıp bana göstererek.

Endişeli bir şekilde ona baktım. “Bununla ne yapmamı istiyorsun?”

Jost sopayı daire şeklinde havada çevirdi ve yassı ucunu daldırıp yeniden havaya kaldırarak hareketi tekrarladı. “Arkadan sağ ve sol darbeler diyebiliriz. Akıntıya karşı gideceğimize göre zamanlamamızın iyi olması gerekecek.”

Jost’un arkasında suyun sertçe kayalara çarptığını gördüm. Önceden tahmin edilemeyen bu dalgaları aşıp nasıl adaya ulaşacaktık?

“Dört tane küreğimiz var,” dedi Jost. “Ad ve Dante önde birer tarafı kontrol edecekler, Erik’le ben de sizi sala bindirdikten sonra arka tarafla ilgileneceğiz.”

“Ya ben?” dedi Valery. Dışarıda bırakıldığında genellikle yaptığı gibi darılmış gözüküyordu.

“Ortada oturup güzel görünmeye çalışacaksın,” dedi Erik.

Valery ona dokunaklı bir ifadeyle baktı ama ortaya geçmesi için yardım etmesine ses çıkarmadı.

“Ya suya düşerse?” diye sordum rüzgârın kuvvetlendiğini fark ederek.

“Düşersen sana yardım edemeyiz,” dedi Jost. “Düşersen hızlı akıntıya karşı dayanamazsın.”

Etrafıma bakınıp boğulmamla sonuçlanmayacak bir köprü, bir tekne ya da benzeri bir şey aradım ama zamanımız olmadığını biliyordum. Su hâlâ yüksek olduğundan Dante’yle ben salın arkasından bir, iki metre yürüdük. Bir dalga ayak bileklerime çarpınca ne kadar güçlü olduğunu şaşkınlıkla fark ettim. Salın üstünde nasıl ilerleyeceğimizi hayal bile edemiyordum.

Erik’in kolunu belimde hissedince hayretle ona baktım. Sala çıkmaya çalışırken dengede kalmamı sağladı ve bana küreği uzattı.

Gergin görünüyor olmalıydım ki kulağıma doğru yaklaştı.

“Sağ dediğinde küreği suya daldır. Büyük dalgaları geçer geçmez tam arkanda olacağım.”

Başımı eğerek onaylarken kulağım dudaklarına dokundu.

Jost ve Erik salı sertçe ittikleri anda büyük bir dalgayla karıştık. Bir an Jost’un başının gözden kaybolduğunu fark ettim ve çığlık atmak üzereyken yeniden ortaya çıktığını ve bizi itmeye devam ettiğini gördüm. Özellikle dalga gelip yükseldiğimizde ve devrilme tehlikesi yarattığında, bu durumdan kesinlikle hoşlanmıyordum. Her dalgayla sinirlerim harap oluyordu ama iki kardeş bizi dalgaların arasında ilerletiyordu. Gel-git dalgalarını arkamızda bırakır bırakmaz, Jost ve Erik salın iki tarafından asılarak kendilerini yukarı çektiler. Üzerlerindeki giysilerle bile donuyor olmaları gerekirdi ama hiç vakit kaybetmeden kürek çekmeye başladılar.

Akıntı bizi batıya, okyanusun ortasına doğru itip adadan uzaklaştırmaya çalışıyordu ama biz akıntıya karşı ilerlemeye çabalıyorduk. Rüzgâr sesini bastırса ve emirlerinin çoğunu alıp götürse de küreğimi Jost’un emirlerine uygun olarak suya daldırmaya çabalıyordum. Dalgalar uzaktan küçük görünüyordu ama yaklaştığında kalbim hızla çarpmaya başlıyordu. Küreğimin darbelerinin zamanlamasına odaklanıp çaresiz paniğimden kurtulmaya çabalıyordum.

Ufukta hapishaneyi görebiliyorduk. Ada boyunca uzanmış, gözümüzün önünde duruyordu. Tüm yanıtlar orada yatıyordu.

O sırada sala bir dalga çarptı ve kürek hareketini kaçırdım. Okyanusun gücü küreği elimden çekip alınca düşünmeden küreğin arkasından uzandım. Panik içinde son bir nefes aldım ve suya düştüm.

Su soğuk ve karanlıktı; beni büyük bir güçle itiyordu. Basınca karşı kollarımı çırpıyordum ama su beni gittikçe aşağı çekiyor ve kaslarım ateş gibi yanıyordu. Çok geçmeden yanma

hissi yok oldu ve su beni yavaş yavaş aşağı çektikçe rahatladım. Ağzımı açtım ve okyanusun bir parçası olana kadar suyun içime akmasına izin verdim. Ama bedenimden son hava zerresi çıkarırken basınca karşı güçlükle soluyordum. Sonunda akci erlerim pes etti ve her şey karardı.

OTUZ YEDİ

Buz gibi soğuk su, kırık parçalar gibi derimi acıtıyordu. Karanlık... bir boşluk gibi beni hiçliğe itiyordu. Ölmüştüm ya da ölmek üzereydim.

Cormac kazanacak.

Ve aniden hayata dönüp karanlıktan çıktım. Gözkapaklarım titremeye başladı. Önce maviyi, sonra siyahı gördüm. Boğazımdan suların aktığını hissettim. Havayı içime çektim. Dışarı akan su yüzünden öksürüyordum ve göğsüm alev alev yanıyordu.

“Adelice!”

Yanıt vermek istiyordum. Yanıt vermek istiyordum.

“Ad, gitmene izin vermeyeceğim. Benimle kal.” Erik’in sesi telaşlıydı ve dudakları dudaklarımın üstündeydi. Dudaklarıyla nefes vererek göğsümün içine hava pompalıyor gibiydi.

Hayatımı kurtarıyordu.

Hayatımı değiştiriyordu.

Kendimi çok ağır hissediyordum. Kayalık sahile kenetlenmiştim. Yuvarlanmak ve içimdeki suyu yere boşaltmak istiyordum ama gerekli gücü bulamıyordum. Bitkindim. Erik yanımdaydı ve koluyla beni sarmıştı ama hareket etmiyordu.

Bedenim tepki gösteremiyordu. Haftalardır ilk kez ağla-

mak... hüznümü altımdaki su birikintisine boşaltmak istiyordum. Gözyaşlarımın aktığını fark ettim. Arras'ta kaybettiğim hayat için... Anılar film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Kız kardeşim kıkırdarak günün dedikodularını anlatırken annemle babam mutfakta dans ediyorlardı. Enora giysimle ilgili titizleniyordu. Gereksiz yere koşuyordum, koşuyordum, koşuyordum çünkü koşmak istiyordum. Nefes almak için durmak istiyor ama duramıyordum ve Alcatraz'm garip gölgesi altında bütün dünya kasvetli görünüyordu.

Ayağa kalkmak için çabaladım ama kaslarım engel oluyordu ve anında pişman oldum. Acı çekmekle kalmıyor, ayrıca üşüyordum. Üzerimdeki tulum belime kadar inmişti. Erik'in beni kurtarmak için giysiyi indirdiğini fark ettim. Aşağı doğru ona baktım. Hareket etmiyordu ve tüm bedenim beni saldan kapıp koparan dalgalar kadar güçlü şekilde titremeye başladı.

Soğuk, bedenimdeki sarsıntıyı şiddetlendiriyordu. O anda giysimin ıslak olduğunu fark ettim. Elimden geldiği kadar sakin bir şekilde kendimi tekrar yere bıraktım ve Erik'in kollarına uzandım.

"İyi misin?" diye mırıldandı. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Sanırım." Ama konuşurken dişlerim takırıyor, soğuk içime işliyordu.

Erik gözlerini açtı ve kaygılı bir şekilde bana baktı. Az sonra ıslak düğmelerimi açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum, geri çekilecek gücü bulmaya çalışarak.

"Benimle savaştan vazgeç," dedi ceketimi çıkarırken ve bluzumla ilgilenmeye başladı.

"Erik," diye söze başladım ama titremekten dilim sözcükleri kurmama izin vermiyordu.

Konuşmuyordu, yalnızca bluzumu çekip çıkarmaya çalışı-

yordu. Kendimi garip hissedemeyecek kadar yorgundum ve üşüyordum. Ve sonra, Erik soyunmaya başladı.

“Erik!” Seslenmek değil çığlık gibiydi.

Erik kollarını bana doladı ve iyice kendine çekerek bedeninin sıcaklığını hissetmemi sağladı. Bedenim onun ısınısını aldıkça kendine geldi ve her yanım ateş gibi yanmaya başlayana dek birbirimize baktık.

“Seni kaybettiğimi düşündüm,” diye mırıldandı.

“Kaybetmedin,” dedim.

“Adelice, ben...”

“Biliyorum,” dedim onu susturarak.

Dudaklarını yaklaştırdı ve yumuşak öpücüğüyle arındığımı hissettim. Onu istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Birbirimizin kollarında kendimizi kaybettik. Ağzının her noktasını, üst dudağının hafif eğikliğini, alt dudağının yumuşaklığını keşfediyordum. Geri çekildiğimizde nefes nefeseydi ve gözlerini açmıştı. Gözlerindeki yansımadan, benim de onun kadar heyecanlı olduğumu görebiliyordum.

Birkaç derin nefesten sonra güldüğümde o da gülümsedi.

“Korkunç bir zamanlamamız var,” dedim.

“Hayır,” dedi, bana onlarca küçük öpücük yağdırarak. “Geç olsun, güç olmasın.”

Beni beklediğini fark edip gitmemiz gerektiğini anladım. Diğerlerini bulmalıydık.

“Birlikte çok zamanımız olacak, Ad,” dedi bana söz vererek.

Uzanıp saçlarını düzelttim ve kulaklarınm arkasına doğru ittim. Artık üşümesem de parmaklarınm hâlâ titrediğini fark ettim. Ona inanmak istiyordum.

Kıydaki zeminde hareket etmek zordu. Çimenin yardımcı olacağına güvenmek olanaksızdı. Birazı kendimi kaldırmam

için bana güç veriyordu ama bir sonraki adımda zorlanıyordum. Tepenin daha yukarısında olan Erik bir an durdu.

“Biliyor musun Ad, seni yukarı taşıyabilirim,” diye seslendi, rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak.

“Bir un çuvalı gibi mi?” diye sordum alaycı bir ilgiyle.

“Hayır, yeni evli bir kadın gibi,” diye seslendi. “Bir yalanlar hapisanesinin eşğine,” dedi.

“Her genç kızın rüyası,” diye bağırdım. Tırmanmaya devam ediyordum ama iyi tarafım Erik’in beni taşımaya çalıştığını görmek istiyordu. Kötü tarafımın ise kollarında olmayı istemek için başka nedenleri vardı.

Erik sendeledi ve bir, iki metre aşağı kaydı ama ben ilerlemeye devam ediyordum. Çabamın sonunda düz ve sağlam bir zemine elimi koyarak ödüllendirildim ve kendimi yukarı çekerek yolu gördüm. Yana yuvarlanarak oturdum ve tırmandığım sarp kayalıktan aşağı bacaklarımı sarkıtarak Erik’i beklemeye başladım.

Bana baktı ve sızlanarak konuştu. “Kendini beğenmiş bir haliniz var Bayan Lewys.”

“Öyle hissediyorum,” dedim, kabullenerek ve ayaklarımı ileri geri sallamaya başladım.

“Böbürlenmeye bir an için ara verip bana elini uzatır mısın?”

Ayağa kalktım ve eğilip kolumu uzattım. “Yardımseverlik, birçok üstün özelliğimden biridir.

Erik dengesini bulmak için beni kullandı ama beni yormaya özen gösterdiğini hissedebiliyordum.

“Arras aşkına” dedim kolunu sıkıca kavrayıp çekerek ama sonra o kolumu çekince sendeleyip öne doğru gittiğimi fark ettim. Çılgılık atmak üzereyken Erik’in yola çıktığını fark ettim. Beni kollarına almak için çekmişti.

Bedeninden bana ısı yayılıyordu. Havadaki nemden saçları kalın dalgalar halinde kümelenmiş duruyordu. Gecenin karan-

lığında gözleri gümüş grisiydi ve aşağıdaki okyanus kadar coşkuluydu.

“Biliyorum,” dedi karşı çıkmama gerek kalmadan ve bana doğru eğildi. “Zamanımız yok.”

Zamanı dondurmak istiyordum. Kayalara gürültüyle çarpan dalgalar, martıların içe işleyen çığlıkları ve bizi içine çeken puslu karanlık.

“Zamanı yaratabilirim. Bu da üstünlüğümün bir başka yanı,” dedim ona hatırlatarak. Ama dudaklarımız arasındaki mesafe kapanmadan üstümüzde gözleri kör edici bir ışık belirdi.

“Ad, ben babanım,” Dante’nin uzaktan bağırın sesini duydum. “Midemi bulandırmadan şu çocuktan uzaklaş.”

“Babalık iddialarıyla ilgili onunla konuşmam gerek,” dedim homurdanarak ama Erik gülüyordu.

Diğerleri adanın yan tarafına kıvrılan yolun köşesinde bekliyorlardı. Erik’le ben onlara doğru koştuk. Yanlarına vardığımızda Dante’nin bana sarılmasına şaşırdım. O anda kazanım geceme, son kez anne ve babamın kollarını üstümde hissettiğim ana geri gittim. Az sonra Dante kollarını indirip geri çekildi. Gözlerime bakamıyordu.

“İkinizin de boğulduğunuzu sandık,” dedi Valery fısıldayarak ve kolunu koluma doladı. “Ama Jost ve Dante aramaktan vazgeçmediler.”

Yüzü hüzünlüydü ama aksi ve yorgun çehresinden duygular hakkında karara varmak zordu. Kolumu onun beline dolayınca başını omzuma yasladı.

Gözlerim Jost’u aradı ama yüzüme bile bakmadan başını çevirdi. Erik’le ilişkimin nereye gittiği konusundaki kuşkuları artık ortadan kalkmış olmalıydı. Bana bakmadığı için onu suçlayamazdım. Ama hiçbir şeyi değiştiremezdim ve bu yüzden yorgun argın yürümeye başladım. Dante garip bir ifadeyle bana

bakarak başını eğdi. Babalık duygularını şaka yoluyla ifade edebiliyordu ama şimdi gösteremiyordu.

“Hapishanenin girişini buldunuz mu?” diye sordu Erik.

“Sizi arıyorduk,” dedi Jost. Sesi bıkkın olsa da suçlayıcı değildi.

“Bizi buldunuz. Hadi, gidelim,” dedim, hedefimize yakın olmanın verdiği enerjiyle.

“Ad.” Jost kolumu yakaladı ve beni yana çekti. “İyi olduğuna sevindim. İkinizin de.”

Garip bir şekilde birbirimize baktık ve bana sarılabileceğini düşündüm ama öyle bir şey yapmadı. Onun yerine bana gülümsedi ve dönüp yürümeye devam etti.

Ada karanlıktı ve rüzgârın altındaki saat kulesinde ışık yoktu. Tek ışık kaynağı yıldızlar ve siyahımsı gökyüzünde ışık saçan hilâl şeklindeki aydı. Biz yaklaştıkça kalenin görüntüsü büyüyordu. Gözümü korkutmalıydı ama tek hissettiğim şey tanıdıklıktı. Gökyüzüne yükselen taş duvarlar, güzelce yerleştirilmiş küçük bir kule... tüm bunlar Kule’den pek de farklı değildi ama bu hapishanenin pencereleri vardı ve bu özellik Lonca’nın bize izin vermediği bir ayrıcalıktı. Ama pencerelere rağmen buradan kaçmak olanaksız görünüyordu.

Çevrede çeşitli binalar bulunuyordu ama hepsinde ölüm sessizliği vardı. Arada bir hareket eden ışık da döner dönmez yok oldu ve hiçbir hayat belirtisi kalmadı.

“Ya burada kimse yoksa?” dedim Dante’ye.

“O zaman bakmaya devam edeceğiz,” dedi beni temin ederek ama sözcüklerin içine işleyen kuşkuyu hissedebiliyordum. Belki geç de olsa bir babanın rolünü anlamaya başlamıştı. Yalan da olsa beni rahatlatmaya çalışıyordu.

Alcatraz terk edilmiş olduğuna göre nereden başlayacaktık? Son kararımızın aramaya devam etmek ya da geçidi kullanarak

Arras'a geri dönüp ailelerimizi kurtarmak olacağını biliyordum. Keşfetmenin eşiğinde, ilk kez geri dönme olasılığıyla yüzleştim. Geri dönemeyeceğimi... dönmeyeceğimi biliyordum. Bütün dünyaya Amie'yi tercih edemezdim. Bunu fark etmenin verdiği acıyı önemsememeye çalıştım çünkü hislerime yenilirim pa-ramparça olacağımı biliyordum.

Avlu, beton bir duvarla çevriliydi. Duvarların üstünde kötü bir şey olacağını hissettiren kablo devreleri vardı. Çevresinde uzun bir süre döndükten sonra bizi girişe götüren bir yükleme rıhtımı gördük.

"Daha sıkı güvenlik olacağını düşünmüştüm," dedi Jost. El fenerinin ışığının hapishanenin ön cephesini aydınlatması için ileri doğru birkaç adım attı.

"Evet, burada hayat belirtisi yok," dedi Valery alçak sesle. "Belki geri dönmeliyiz."

"Hayır," dedim kararlı bir sesle. "Burası çok büyük. İçeri girene kadar emin olamayız."

Valery sızlanarak razı oldu. Dante kılıfından bir silah çıkararak Erik'e uzattı. Jost'un elinde zaten bir tane vardı.

"Bir şey olursa, yapabileceğin en iyi şey bize bir güvenlik alanı yaratman," dedi Dante bana dönerek.

Bu düşünce kanımı dondurdu. Yeryüzü'nün canlı iplikleri üzerindeki kavrama kontrolünde uğraşarak bile zorlanıyordum. Yanlış ipliği seçersem, onlardan birini koparabilir ve Alcatraz'ın üstümüze yıkılmasına neden olabilirdim.

Dante durdu ve elini omzuma koydu. "Yapabilirsin Adelice. Yapmak zorunda kalabilirsin."

Hapishanenin içine giden bir yol arayarak yavaşça girişten geçtik. Pes etmek üzereyken bir gıcırta sesiyle irkilerek olduğumuz yerde durduk. Kimse hareket etmiyordu ama saniyeler geçtikçe karşımızdakinin rüzgârın sesinden başka bir şey olmadığını

fark ettik. Giriş, Buzbölge'deki sığınakta kullanılanlara benzer bir geçide açılıyordu. Diğer taraftaki kapı kilitli değildi. Halka burada olsaydı şartlar konusunda bu kadar dikkatsiz davranmazlardı. Arkamdaki duvarı sarsan bir silah sesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Öyle affalamıştım ki yere yatmam için Dante beni itip tüfeğini ateşlemek için hazır edene kadar yerimden kıpırdamadım. Kurşunlar bizi çevreleyen geniş betona sekip dururken evrenin dokusunu görmek için acele ettim. Beni şaşırtacak kadar kolay bir şekilde görüntüye odaklandım ve tahmin ettiğimiz gibi boş ve eski bir binayla karşı karşıya olmadığımızı anladım. Hapishane hem doğaya hem de zamana karşı güçlendirilmişti.

Zaman iplikleri alışmış olduğum şekilde uyumsuzluk içinde değillerdi. Coşkulu değil, sert ve kararlıydılar. Bu özellikleri onları görmemi kolaylaştırıyordu ama onlarla oynayıp değiştirmemi zorlaştırıyordu. Adrenalinin bana neler yaptırdığına inanamayarak uzun ve kalın bir ipliği sabitlendiği yerden bükerek elimin içinde buruşturdum. Yarattığım güvenlik alanı anında bir kurşunu engelleyerek etkisini gösterdi. Engellemeden dolayı kurşunlar ipliklere çarpıp sekiyor ve yere fırlıyorlardı. Uzakta bize ateş eden muhafızın bir sütunun arkasına gizlenmiş olduğunu ve olanlara şaşırmış şekilde bizi gözetlediğini görüyordum. İhtiyacımız olan açıklık buydu ve Dante engellediğim noktanın etrafından adama ateş ederek onu omzundan vurdu. Muhafızın silahı takırdayarak yere düştü ve sırtüstü yuvarlandı. Hayattaydı ama sersemlemişti.

Ayağa kalkıp hızla ona doğru koştuk. Erik adamın silahını kaptı ve pantolonuyla kemerinin arasına sıkıştırdı.

"Diğerleri neredeler?" dedi Dante silahının namlusunu yaralı adamın şakağına dayayarak.

"Başka kimse yok," dedi muhafız tükürükler saçarak. "Yalnızca ben varım."

“Onları buluruz,” dedi Dante tehdit ederek.

“Yalnızca benim ailem var. Lütfen onlara zarar vermeyin,” dedi yalvararak ve yaralı omzunu tuttu.

“Ailene zarar vermeyeceğiz,” dedim yumuşak bir sesle. “Söz veriyorum. Başka muhafızlar olup olmadığını öğrenmek istiyoruz.”

“Burada bilim insanından başka hiç kimse yok,” dedi aceleyle.

“Bilim insanı mı?” dedi Dante yineleyerek ve bana baktı.

“Onu öldürecek misiniz?” diye sordu titreyen bir sesle.

“Onu kurtaracağız,” dedim.

Muhafızın gözleri tek tek hepimizi taradı. Kim olduğumuza ve neden geldiğimizi anlamaya çalışır gibiydi. “Onu burada tutmuyorlar.” Başıyla arkasındaki sessiz hücre bölümünü işaret etti. “Eski, hapishane müdürü evinde yaşıyor.”

Bir ada hapishanesine gizlenmiş bir bilim insanıyla karşılaşacağımızı tahmin etmemiştim.

“Akıllıysan, karına gider ve yaranla ilgilenmesini söyler, sonra da adadan çekip gidersin. Bizi bulmak için geri dönersen, bu senin sonun olur. Anlıyor musun?” dedi silah namlusunu hâlâ adamdan uzaklaştırmadan.

Belli ki görevi ve hayatı arasında bocalayan adam, baş hareketiyle kabullendi.

“Bize yine saldırırsan, ailene zarar vermeyeceklerine söz veremem Lucas,” dedim, adamın yıpranmış üniforması üzerindeki isim etiketini okuyarak.

Adam çıkışa doğru koşarken Dante silahını indirmede ve ben de onu vurup vurmayacağını korkuyla bekledim. Adam kapıya varır varmaz Dante seslenince merakla durup ne söyleyeceğini bekledim. “Lucas, senin yerinde olsam üstlerimi aramazdım... elbette aileni korumak istiyorsan. Senin yerinde olsam gizlenirdim.”

“Nereye?” diye sordu Lucas umutsuz bir sesle. “Onlardan saklanacak bir yer yok.”

“Buzbölge,” diye yanıtladı Dante.

“Orası dört saat uzaklıkta.”

“Öyleyse bir an önce hareket et,” dedi Dante. “Ve arkana bakma.”

Yüzünde birbirine karışan tiksinti ve utanç ifadeleriyle başını eğerek onayladı.

“Bir bilim insanını adada ama hapishanenin dışında tutmalarının nasıl bir nedeni olabilir?” diye sordum. “Burada birçok hücre var.”

“Tutuklular parmaklıklar arkasında olduklarını unuttuklarında daha mutlu olurlar,” dedi Erik bana hatırlatarak.

“Peki, kilit altında olmadığına göre neden buradan gitmiyor?” dedi Valery titreyen sesiyle. Korkudan yüzünün rengi solmuştu.

“Şu kayalığa bak,” dedim ona dönerek. “Buradan kaçış yok.” Hapishanenin bileşimiyle ilgili düşüncelerimi kendime sakladım. Lonca yapay olarak değişiklik yaptıysa, nasıl ve neden böyle kaynaklar kullandığını anlamak için biraz daha incelemem gerekirdi. Aslında şimdiden iyi bir fikrim olduğunu düşünüyordum. Jost’la Kule’deki buluşmalarımızı, dondurduğum anların çatısı altında gizlediğim gibi Lonca da bazı sırları yalnızca adada gizlemekle kalmamış, zamanın içine sıkıştırmıştı.

“Aslında hapsedilmemiş olması iyi bir şey,” dedi Dante Valery’yi rahatlatmaya çalışarak.

Valery boş gözlerle ona baktı. Ben de söylediğini anladığımdan emin değildim.

“Bilim insanının yiyeceği vardır,” dedi Dante çıkışa doğru yönelerek. “Acıktım.”

OTUZ SEKİZ

Müdür odası, hapishanenin arkasında bulunuyordu. Kullanışlı olacak kadar yakın ama kuytu olacak kadar uzaktı. Taştan yapılmış ön cephesinde zarif çizgiler vardı ve çatısı kiremitlerle kaplıydı. Kapıya yaklaşırken, büyük pencerelerden içerde parılayan ışığı gördük. Erkekler silahlarını hazır tutuyorlardı ve Dante'nin omzunun üstünden arkaya baktığını fark ettim.

Köhne verandada toplandık ve kapıyı tıkladım. Sonra, nefes bile almadan yanıt beklemeye başladık.

Kapı açıldığında, şaşkınlıktan dilimi yutacaktım. Bilim insanını tanıyordum. Eski Hediyelik Eşya dükkânında, gazete kumpüründeki ve Kincaid'in malikânesinde izlediğim propaganda filmindeki adamdı. *Kairos*'tu. O zaman olduğundan daha yaşlı değildi. Aynı kırıksık cilde ve darmadağın saçlara sahipti. Gözleri yorgundu.

"Konuklar," dedi. İfadesi içtendi ama sesli harfleri uzatarak garip bir vurguyla konuşmuştu. Kendisine doğrultulan silahları önemsemedi. "Çay yapıyordum. Biraz daha su eklesem iyi olacak."

"Olduğun yerde kal," dedi Dante.

"Oğlum," dedi bilim insanı ve sesindeki hafif değişikliği fark ettim. Öfkelenmemişti ama sıkılmış gibiydi. "Ben bilimle ilgile-

nirim, şiddetle değil. Mecbursanız silahlarınızla girin ama kaynar suyla size saldırmayacağıma söz veriyorum.”

Gülmek için dudaklarımı ısırdım. Kimse arkasından içeri girmek için hareket etmeyince öne doğru bir adım atıp onu izledim. Bir saniye içinde Erik yanı başımda beliriverdi. Silahını indirmişti ama hâlâ elinde tutuyordu.

“Arkadaşın bana güvenmiyor,” dedi bilim insanı.

Temkinli davranışımızla onu aşağıladığımız için utanarak kızardım. Arras’ı ve ilk dokuma tezgâhlarını kuran adamın karşısında olduğumu düşününce tepkimi tuhaf buldum.

“Biraz korumacı davranıyor,” dedim, özür diler gibi.

“Ah, sevgilin demek?” dedi yaşlı adam göz kırparak ve biraz daha kızardım.

“Sizi vurmalarına izin vermeyeceğim,” dedim.

Adam su doldurduğu çaydanlığı önemsemeden başını arkaya atarak kahkahalarla gülmeye başladı. “Seni sevdim. Bunun bir şaka olduğunu ve arkadaş olduğumuzu varsayacağım. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim kabullenerek ve gülümsedim.

“İsimleriniz nedir?” diye sordu, çaydanlığı ocağın üstüne koyarak. Sallana sallana dolaba doğru yürüdü ve içini karıştırdı. Yanımda parmaklarını çatırdatan Erik’e durması için işaret ettim.

“Ben Adelice Lewys,” dedim.

“On İkiler Loncası’m yok etmek için mi buradasın?” Alaycı bir şiddetle konuşmuştu ama ses tonundan isteğimizle alay etmediğini yalnızca önemsemediğini anlamıştım. Yıllardır Lonca’yı bozguna uğratma konusunda birçok başarısız denemede onun da payı olmuştu.

“Sanırım,” dedim. “Dünyaları ayırmak istiyorum. Onları aynı mahvetmek niyetinde değilim.”

“Saygın bir tutku,” dedi. “Ama aynı zamanda gülünç.”

Dürüstlüğü beni şaşırttı. İçine poşet çay konmuş fincanı bana uzattı. “Benim işaretimi taşıyorsun.”

Uzattığım elime ve bileğimdeki mühre bakıp başımla onayladım. “Kairos. Sizin isminiz.”

“İsmim değil ama bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. İhanetle suçlayıp buraya atmalarından önce bana Dr. Albert Einstein diyorlardı,” dedi.

“Dr. Einstein, ben Adeline,” dedim ve bu kez tokalaşmak için sağ elimi uzattım. Solak olduğum için zorlansam da el sıkışmayı başardık.

“Albert,” dedi kararlı bir sesle. “Bana Albert de. Bana o kadar uzun zamandır Dr. Einstein olarak hitap edilmedi ki bu ayrıcalığı kaybettiğimi düşünüyorum.”

“Birçok sorumuz var,” dedi Erik. Çay fincanıyla silahı elinde dengelemeye çabaladığını görünce gülmeye başladım.

“Sanırım bunu yana bırakabilirsin,” dedim silahını işaret ederek. Erik uzun uzun Albert’e baktı ve yeniden bana döndü. Cesaret verircesine başımı eğdiğimi görünce silahı pantolonuyla kemerinin arasına yerleştirdi.

“Evet, ama onları yanıtlamak işinize yaramayacak,” dedi ve çaydanlıktan fokurdayan suyun sesi gelince, “çayımız hazır,” dedi.

Albert özenli bir şekilde fincanlara suyu boşalttı ve ellerimize sıçrayan damlacıklar için özür dileyip durdu. Bizim için bir tehdit değildi ama yardımı da dokunmayabilirdi. Fincanları taşımak için ona yardım ettim ve onları diğer odaya götürüp Dante’ye, Jost’a ve Valery’ye verdik. Üçü de oturma odasında rahatsız bir şekilde duruyorlardı. Albert giriş kapısını kapatmaya giderken oturmaları için onlara işaret etti.

Döndüğünde kendini tanıttı ve sabırlı bir şekilde diğerlerinin de isimlerini söylemelerini bekledi. Hafızasına kaydetmeye çalışır gibi her ismi tekrarladı.

“Birçok sorumuz var Albert,” dedi Dante. “Birincisi de, neden burada yaşadığınız.”

“Soğuk hapisane yerine mi?” dedi Albert tahmin yürüterek. “İyi halden dolayı bir ayrıcalık diyelim. On İnkiler Loncası beni fiziksel değil, zihinsel olarak bir tehdit gibi görüyor. İnsanlar benden uzak oldukça, tehlikeli değilim.”

“Ya muhafız ve ailesi?” diye sordu Jost.

“Lucas ve ailesi sıradan insanlar. Akşam yemeği için sevimli konuklar ama benim anlamsız ve karışık bilimsel çalışmalarım-
la zerre kadar ilgili değiller.” Fincanını dudaklarına yaklaştıran Albert duraksadı. “Onlara zarar vermediğinizi umarım,” dedi.

“Onları buradan gönderdik,” dedim onu rahatlatmaya çalışarak. “İnsanlara zarar vermek için burada bulunmuyoruz.”

“İlginç bir devrim yöntemi.”

“Masum insanlara zarar vermek için burada bulunmuyoruz,” dedi Dante sözlerimi düzelterek.

“Ama masumiyet nedir?” dedi Albert düşünceli bir ifadeyle. “*Cehalet mi?*”

“Belki,” dedi Dante oturduğu yerde hareket ederek.

“Yoksa iyi niyet mi?” diye ekledi Albert. Odada oturan yol arkadaşlarıma göz attım. Rahat olan tek kişi Erik’ti. Çayını üfleyerek küçük yudumlarla içiyordu. Diğerleri omuzları çökmüş bir şekilde oturmuş, Albert’in ağzından çıkan sözcüklere kilitlenmişlerdi.

“Belki de içgüdüsel bir tepki,” dedim. “Lucas emirlere göre hareket ediyordu. Bunu *hepimiz* affedebiliriz.”

“Sen de emir altında çalıştın demek,” dedi.

Loricel’in denetimi altında dokuma tezgâhından kaldırdığım kalın ipliği anımsadım. İyi niyetle emirlere uymuştum ama Albert’in delici bakışları altında kendimi temize çıkmış gibi hissetmiyordum.

“Evet,” dedim, itiraf ederek. “Ama artık değil.”

“Ve böylece bir isyankâr oldun,” dedi. “Arras’tan mı geldiniz yoksa Yeryüzü’nde mi doğdunuz?”

“Mülteciyiz,” dedim.

“Ne kadar çok genç var. Gerçeği nasıl keşfettiniz?”

“Görevlendirilmiştim,” diye başladım.

“Kaçak bir Dokumacı ha? Çok hoş.”

“Adelice yeni Yaratıcı olarak seçilmişti ve aynı zamanda değiştirme de yapabiliyor,” dedi Erik araya girerek. Sözümü kestiği için ona ters bir bakış attım ama belli ki lafı uzatmamam gerektiğini düşünüyordu.

“Öyleyse beklediğim sizsiniz.” Öyle yavaş konuşmuştu ki benden başka kimsenin duymadığını, yalnızca bana söylendiğini düşündüm. “Her birinizde Kairos işareti var mı?”

“Hayır,” dedi Dante. “Yalnız Adelice ve bende var. Gerçek isyan yıllar önce yok oldu ama biz şimdi yeniden ortaya çıkarmak istiyoruz. Önceki kuşaklarla aynı gündeme sahip olduğunu iddia eden bir adam olsa da...”

“Şimdi yapay bir isyan mı var?” Albert uzun bir uykudan uyanmış birinin merakıyla soru soruyordu. Buraya bırakıldığından beri dışarıda neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

“İsmi Kincaid olan biri Halka’yı bulmak istiyor,” dedim.

“Kincaid’i tanıyorum,” dedi Albert karamsar bir ifadeyle. “Lonca’nın gözünden düşmüş olsa da hafife alınacak biri değildir.”

“Ne yazık ki bunu anlamamız pek kolay olmadı,” dedim.

“Demek bu kadarsınız,” dedi Alberet. “Utandırın isyanın son çocukları.”

“Hayır, başkaları da var ama Lonca’ya karşı çıkacak kadar kalabalık değiliz.” Dante Yeryüzü’ne nasıl umutlarla geldiğini, annesinin, yani büyükannemin ona fısıldadığı, Arras’ı özgürleş-

tirecek güçlü birlikler hikâyelerini bana anlatmıştı. Ama onlar yalnızca hikâyelerdi ve o zamanlar isyan henüz kendi ayakları üstünde duramayacak kadar yeniydi.

“Beni burada tutsak ettiklerinde, ordu bana destek oldu,” dedi Albert geçmişini düşünerek. “Ama aksini iddia etseler de benim askerlerim değillerdi.”

“Neden?” diye sordum şaşırarak.

“Çünkü başka bir savaş başlatmakla ilgilenmiyordum. Lonca’yı ya da onun siyasetini sonlandırmanın da benim işim olduğuna inanmıyordum. Yalnızca bu gezegende kalanları yok etmelerine engel olmak istiyordum. Bunu yapmanın en iyi yolu dünyaları ayırmak ve Arras’ın Yeryüzü’ne bağımlılığını bitirmekti.” Kollarını sallarken çayı dökülecek gibi oldu.

“Ama Lonca’nın neler yapabileceğini biliyor olmalıydınız,” dedim.

“Lonca Yeryüzü’ndeki hükümetlerden pek de farklı değildir. İç savaş, dünya savaşı, bunlar insanların buluşları,” dedi. “Korkunç buluşlar ama insanlık tarihinin bir bölümü. Belki günün birinde bizim türümüz de şiddet konusunda evrim geçirir.”

“Ve Lonca’nın böyle bir gelişim yeteneği olduğunu düşünüyor musunuz?” dedi Jost alaycı bir ses tonuyla. “Lonca’nın neler yapabileceğini gördüm. Hiçbir evrim olmadı.”

“Evrime değişime bağlıdır. Nesillerin değişimine. Çocuklar anne, babalarının hatalarından öğrenirler. Küçük farklılıklar dalgalanma etkisi yaratarak birçok şeyi etkiler ve insanların gelişimine neden olur. Ama nesiller engellenmişse, nasıl böyle değişiklikler gerçekleşebilir?” diye sordu.

“Bu durumun sorumlusu olan ölümsüzlerin soyundan bahsediyorsunuz,” dedi Dante öne eğilerek. Çayını yanındaki masanın üstüne bırakmıştı. “Yarattığınız ölümsüzlerin,” dedi.

“Çok üzücü bir yan etki,” dedi Albert kabullenerek. “Düşman-

larımızla savaşıırken zaman kısıtlamamız vardı. Mihver güçlerinin yetkinleştirdiği silah herkesi öldürebilirdi. Yeryüzü'nün daha önce asla görmediği bir bombaydı. Müttefik güçleri uyardığımda hayatı sürdürürebilmek için alternatif bir çözüm sundular," dedi.

"Cypress Projesi mi?" dedim, tahmin yürüterek.

Albert başıyla onayladı. "İplikleri birbirine ekleme fikri ben-den çıktı. Amacım hastalıkları önlemek ve toplumu güçlendirmekti. Bu yeni dünyanın bağışıklık sistemi üzerindeki etkisini öngöremedik. Yenileme bantları sisteminin amacı toplumu korumaktı."

"Ama Lonca yarattığınız teknolojiyi kötüye kullandı."

"İnsanlığın yaşam şartlarını iyileştirmek her bilim insanının rüyasıdır. Ama tahmin edeceğiniz gibi, Lonca yetkilileri yaşlanmayı önlemek için bu teknolojiyi kullanabileceklerini fark ettiler. Böylece güçlü kalmalarını sağladılar."

"Mutlak güce sahip oldular," dedim.

"Çok tehlikeli bir şey," dedi Albert iç çekerek. "Geçmişe bakarak bu sorunu tahmin etmeliydim ama hükümet dokuma tezgâhı yaratmak ve projeyi başlatmak dışında bize düşünecek zaman bırakmıyordu. Tezgâhların nasıl yanlış kullanılabileceğine kafa yormak için durup düşünmedim. Endişe duyduğum tek konu Arras'ı toplum için işlevsel ve güvenli kılmaktı. Katılımımdan dolayı sık sık pişmanlık duydum ama yapılan işteki rolümü kabul ediyorum."

Yüzünde utanç ifadesi belirdi ama eyleminin arkasında yatan nedenleri anlayabiliyordum. Beni başkalarının iyiliği için kullandığını kabul ettirmeye çalışan Cormac gibi değildi. Albert en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmış ama yaratacağı korkunç yan etkileri çok geç fark etmişti.

"Neden Arras'a bomba atıp, parçalara ayırmadınız?" diye sordu Erik. Duygusuz önerisini duyunca yüzümü buruşturdum.

Albert'in yanıtı düşüncelerimin bir yansımasıydı. "Hayat kurtarmak istiyordum, yok etmek değil," dedi.

"Peki, başarılı oldunuz mu?" dedi Dante meydan okuyarak.

"Bir kez daha niyetimin iyi olduğunu söyleyeceğim. Rolümü kabul ediyorum ve siz de aynı şeyi yapabilirsiniz, yolumuza devam edebilirsiniz," diye karşılık verdi.

Sert sözleriyle odaya bir sessizlik çöktü. Herkes farklı bir tepki gösterdi. Dante oturduğu yerde doğruldu. Jost ve Erik birbirlerine baktılar. Kambur bir şekilde oturan Valery dikkatini pencereye çevirdi.

"Lonca'nın tezgâhları kötüye kullanacağını tahmin etmediğinizi söylediniz," dedim, daha anlamlı konulara dönmesini sağlamak için.

"Tahmin etmedim," dedi. "Etmeliydim. Hükümetin projeyi ilerlettiğini ama On İki Ülkelerini kuranın onlar olmadığını anlamamız gerek."

"Lonca, bu ülke hükümetlerinden oluşmuyorsa, kim bu adamlar?" Cormac Patton kim?" diye sordum.

"Ah... Patton iğrenç ama çok zengin bir adamdır. Hepsi öyleydi. Savaş Amerika'nın para kaynaklarını felâketin eşğine getirdi. Aileler kendilerine verilen erzakla idare etmeye çalışıyorlardı. Yardım etmek için herkes elinden geleni yapıyordu ve Cypress Projesi'nde yer alan diğer uluslar da aynı şeyi yapıyordu."

"Arras gerçek olduktan sonra o erzaktan kurtulmayı düşünmemeleri çok garip," dedi Jost mırıldanarak.

"Yaşamak için halkın tamamen size bağımlı olduğunu bilmek güvenlidir," dedi Albert. "Cypress Projesi'nin özünde bir şeyin bozulduğunun ilk belirtilerinden biri buydu. Projenin mali destekçilerinin yetkili makamlarda oturması beni huzursuz etmişti ama ben yalnızca bir bilim insanıyım. Kimse beni dinlemedi."

“Çözümü yaratan kişiyi kimse dinlemiyor,” dedi Erik gülererek. “İşlerin yolunda gitmemesine şaşmamalı.”

Albert içinden çıkılmaz durumun saçmalığına kadeh kaldırır gibi fincanını eline aldı. “Devlet memurları projeye fazlasıyla karışmışlardı. Güçlü, çok zengin adamlardı ve servetlerinin azalmayacağı bir dünyayı güvence altına alacak olumlu bir sonucu saplantı haline getirmişlerdi.”

“İki numaralı uyarı işareti,” dedim.

“Doğru. Tezgâhların kendi işlerine nasıl fayda sağlayacağına yatırım yapmışlardı. Dünya, insanlar ve müşterileri hakkında kendi düşüncelerini bize kabul ettiriyorlardı. Açgözlülüklerini fark ediyordum.”

“Ama dokuma tezgâhlarını bir gençlik kaynağı gibi kullanma hırslarını fark etmediniz,” dedi Dante dikkatimizi çekmeye çalışarak.

“Böyle saçma bir kavramla ilgili asla bir saplantım olmadığından fark edemedim. Kendimi her zaman bir bilim insanı olarak gördüm. Ölümsüzlük ve şeref peşinde koşmadım. Asla aklıma gelmedi,” dedi Albert.

“Ama öyleyse nasıl yaptılar? Yardım etmediğinize göre...” dedim.

“Bütün biliminsanları benim ideallerimi paylaşmasa bile aklımı paylaşıyorlardı. Cormac ve Kincaid gibi adamlar dokuma tezgâhlarını nasıl kendi yararlarına kullanacaklarını öğrenmek için değil, hangi biliminsanlarının bu olası yararları sağlamalarına yardımcı olacaklarına emin olmak için ortalıkta dolaşarak soru sorup duruyorlardı.”

“Demek adamlarınızdan bazıları size ihanet etti.” Bu yorum Valery’den geldi.

“Evet, bayan. Görevliler onlara planlarını gerçekleştirmek için kimlerin yardımcı olacağını kararlaştırıp Arras’taki gizli laboratuvarlarda harekete geçtiler.”

“Ve kendilerini ölümsüz kıldılar,” dedim.

“Tam olarak doğru değil.” Albert beni durdurdu. “Gerçek anlamda ölümsüz olmak için, neredeyse dokunulmaz olmalısın. Onlar hastalık ve yaralanmaya karşı hâlâ savunmasızlar.”

“Ama değiştirme ve iyileştirme yapan kişilere sahipler.”

“Evet, ama onların sözde ölümsüzlüğü hassas bir çizgide doluyor. Bir saniye içinde ellerinden alınabilir.”

“Demek Cormac öldürülebilir,” dedim.

“Evet,” dedi Albert onaylayarak. “Gerekli görüyor musun?”

“Başka ne şekilde insanları kurtarabiliriz? Yeryüzü’nü Arras’tan nasıl ayırabiliriz?” dedi Dante yüksek sesle. Sözcükler Cormac’ın kaderinin hararetle bir hükmü gibiydi. “Lonca’nın zamanı doldu.”

Albert bana baktı. Bize basit bir soru sormuyordu, bana ahlâki bir soru soruyordu. Bana iç dünyama bakmamı ve nereye kadar gitmek istediğime karar vermemi söylüyordu.

“Dünyaları ayırırsak, Arras kendi kaynaklarına bağımlı olmayı öğrenmek zorunda kalacak. Bir devrim olacak. Bir değişiklik,” dedim yumuşak bir sesle.

“Evrin süreci yeniden başlayacak,” dedi Albert karşılık vererek.

“Neler konuştuğumuz hakkında bir ipucu olan var mı?” diye sordu Erik ama Dante ona susmasını söyledi. Diğerleri konuşmayı izleyemiyorsa, araya da girmemeleri gerekirdi.

“Nereden başlıyoruz?” diye sordum.

“Size yol gösterebilirim,” dedi Albert. Bıyığın altında dudaklarının hüznüyle tebessümle kıvrıldığını görebiliyordum. “Ama zor olacak,” dedi. “Arras Yeryüzü’nün kaynaklarını ve zamanını çeken zarar verici bir evren ama Arras’ın kenarları bağlanıp serbest bırakılırsa Yeryüzü’nün bileşimi kritik kütleyle ulaşacak ve Arras’ın, Yeryüzü’nden ayrı olarak kapsayabileceği

uzay-zamanda bir aralık meydana gelecek. Arras iyileşebilir. O zaman dokuma tezgâhları gereksiz olacak ama Arras kendi kendine yetebilecek.”

“Ve Halka bunu yapabilir mi?” diye sordum nefes nefese ve Albert’in söylediklerini kafamda toparlamaya çalıştım. Arras Yeryüzü’nden ayrılırsa her ikisi de var olmaya devam edebilirdi. Hangi dünyayı kurtaracağımı seçmek zorunda kalmayacak ve aralarındaki büyük savaş tehdidini önleyebilecektim.

“Halka Arras’ın kenarlarını birbirine bağlayabilir ve onları dokuma tezgâhlarından ayırıp, Arras’ın zamanını sonsuz bir dokumanın içine örebilir.” Albert parmaklarını birbirinin içine geçirerek bir daire çizdi ve onları gözleri yaklaştırdı. “Zaman başlangıçtan sona doğru sürekli bir hayat döngüsü içinde akıp gidecek.”

“Bu yüzden size ihtiyacımız var. Halka’ya ihtiyacımız var,” dedi Dante.

“Ah, sevgili oğlum, Halka’ya sahip değilim.”

“Öyleyse nerede?” diye sordu Jost. Yerinden kalmış, şömine rafını tutmuştu. Arras’a dönüp Sebrina’yı kurtarma konusunda ki çaresizliği yüzündeki kederli çizgilerde yazılıydı.

“Halka bir şey değil. O bir insan,” dedi Albert.

“Halka sensin,” dedi Dante, tahmin yürüterek.

“Hayır,” dedi Albert başını sallayarak. “Halka o.”

Parmağı doğruca beni işaret ediyordu.

OTUZ DOKUZ

Sözlerinin ağırlığı üstüme çöktü ve midemi sıkıştırdı. Diğerlerinin nasıl tepki gösterdiğini bile duymadım. Görüntüleri bulanıklaştı ve bir kez daha sorumlulukla yüzleşmek zorunda kaldım. Güç ve zorunluluğun bu karmaşık dansına alışmış olmalıydım ama kalbimin sıkıştığını hissediyordum. Kendimi ve Amie'yi kurtarmak bir yana, korkunç ve müthiş bir gücü tek başıma yöneterek dünyayı kurtarma fikri, katlanabileceğim ötesinde bir bilgiydi.

"Adelice." Erik yanımdaydı ve beni şu ana geri getirmeye çalışıyordu. Sıcak elleriyle bileklerimi kavramıştı. "İyi misin?"

Onun varlığı sayesinde kendime gelmeye çalıştım. Onu kavrayabilir ve gücünü içime çekebilirsem bundan sonra gelecek sorunla yüzleşebilirdim.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" diye sordu Dante, Albert'a dönerek. Onun sözlerine odaklanarak vereceği bilgiyi öğrenmeye çalıştım.

"Onun Yaratıcı olduğunu söylediniz," dedi Albert. Ama bir şey gizliyor gibiydi. Bunu görebiliyordum.

"Yaratıcı olmam gerekiyordu," diye düzelttim. "Eğitimi asla bitirmedim."

“Demek doğa unsurlarını yakalayıp onlara hükmedebiliyorsun,” dedi. “Başka? Fazlası da olmalı.”

Başım la onaylayarak uyuşmuş zihnimden bilgiyi dışarı çıkardım. “Bir Terzi gibi değıştirme yapabiliyorum.”

“Demek her iki güce de sahipsin,” dedi.

“Evet, bu özellikleri annemle babamdan almış olmalıyım,” dedim onu Dante’yle aramızdaki tuhaf ilişki konusunda ve iki dünyanın tamamen farklı sürelerinde yaşarken zaman genişlemesinin hayatımızın yönünü nasıl etkilediğı konusunda bilgilendirerek.

“Annende deneme yapıldı mı? Onun genetik yapısını öğrenmek ilginç...”

Onu durdurdum ve boğazımda oluşan yumru yüzünden kısılan sesimle konuştum. “Annem bir Kalıntı. İşbirliği yapacağından kuşku duyarım.”

“Annesiyle benim genetiğim özel ve eşine rastlanmaz bir şey yarattı,” dedi Dante araya girerek.

“Tam olarak öyle değil, sevgili oğlum,” dedi Albert ama sonra duraksadı. “Neredeyse yetişkin bir kızın olduğunu öğrendikten sonra sana böyle hitap ettiğim için garip hissettim.”

“Hepimiz için de tuhaf bir durum,” dedi Erik.

“Genetik beceriler atlayarak geçer ve görünüşe bakılırsa garip bir şekilde ortaya çıkar ama rasgele değil. Dünyaları ayırmak için bir yöntemim olduğu anlaşılınca Lonca bunu önlemek için hararetle çalıştı,” dedi Albert.

“Neden? Neden Yeryüzü’ne bağımlı kalmak istesinler?” diye sordu Jost. “Yeryüzü onlar için bir tehditti.”

“Ve aynı zamanda bir olanak. Bunların işadamları olduklarını unutmamalısn,” dedi Albert. “Yeryüzü’nün kaynakları vardı ve Lonca daha çok kaynağı sahip olmak konusunda kararsızdı. Ama bu dünyanın olanağından yoksun kalmak istemediklerini

düşünüyorum. Daha sonra kendilerine fayda sağlayacak şekilde kullanabileceklerini öğrenme olasılığını değerlendirmiş olabilirler. Ve ayrıca planlarının keşfedilmesi durumunda saklanacaklarını bir yer olması gerekliliği de vardı.”

“Her şeyin altında aynı kişilerin parmağının bulunduğu ortaya çıkma olasılığını da unutmamak gerek,” dedim.

“Ama bu sırrı gizleyecek Terzileri vardı,” dedi Dante.

“Evet, ama insanlar değişkendir. Kitleleri elinizde ne kadar sıkı tutarsanız tutun yine de ayaklanmalar çıkabilir. Yeryüzü onlar için bir sigortaydı ama daha önemlisi, Arras’ı Yeryüzü’nden ayırmak dokuma tezgâhlarını kaybetmeleri demektir. Böylece güçlerini yitirmiş olacaktı.”

“Olağandışı ana babalık hikâyen sorularımdan çoğunu yanıtlıyor,” diye devam etti Albert. “Senin var olmanı önlemek için Lonca elinden geleni yaptı.”

“Önlemek için mi?” Bu, benim için yeni bir bilgiydi. Varlığım konusunda her zaman fazlasıyla istekli görünmüşlerdi.

“Evlilik kanunları, ayrımcılık, tanışma randevuları. Bir dünyayı yönetmek için tuhaf yöntemler, öyle değil mi?” diye sordu Albert.

“Saf olmamız gerektiğini söylüyorlardı.”

“Çağdışı bir kontrol sistemi ama ne yazık ki birçok iyi niyetli ebeveyn ve yetkili makamlar bu saçmalıklara inanıp desteklediler. Bu kanunlar Lonca’nın eylemlerinin ardındaki gerçek dürtüyü gizlemesini sağladı.”

“Peki, neydi bu?” dedi Dante.

“Dokumada beliren kişilerin genetik özelliklerini kontrol etmek,” dedi Albert. “Dokumacıları görgülü, yaratıcı ve hayat veren kadınlar olarak düzenledik ama Terziler beklenmedik bir yan etkiydi.”

“Nasıl oldu?” diye sordum.

“Erkek çocukları da inceledik. Deneylerin erkek çocukları nasıl etkileyeceğini bilmemiz gerekiyordu. Gerekli becerilere sahip gibi görünmediler ve biz de kitleyi denetleyebileceğimize emin olduk. Hangi kızların yetenekle doğacağını kolayca kestirebiliyorduk. Evlilikler ayarlanıyor, çocuklar izleniyordu ve biz de işaretleri bekliyorduk.”

Loricel’in beni nasıl izleyip örtbas ettiğini anlattığını anımsadım. Kimse onun nedenlerini sorgulamazdı. On yıllarca özveride bulunduktan sonra belli ki sistemle işini bitirmek istemişti ama nasıl olmuş da en çok korktukları şeyin ben olabileceğimi anlamamışlardı?

“Demek bizi işaretlediniz,” dedi Dante hoşnutsuz bir ifadeyle.

“Korkarım öyle. Erkek çocukların genetik becerisinin doğasını yanlış anladığımızı fark ettiğimizde bunun bir fırsat olabileceğini gördüm. Dokuyabilme ve değiştirme genetik yetenekleriyle doğmuş bir çocuk Yeryüzü’nü kontrol edebilirdi. Her şeyin merkezi o çocuktı.”

“Öyleyse bir erkek olamazdı, öyle değil mi?” diye sordum.

“Hayır, yalnızca bir kız her iki genetik özelliğe sahip olabilirdi. Dokuma özelliği erkek çocuklarda kendini göstermiyordu ama değiştirmeye bir kızda rastlanabilirdi. Lonca toplumu izleyerek buna engel olmak için çaba gösterdi,” dedi Albert.

“Ama anlamıyorum,” dedi Jost araya girerek. “Aynı düzenlemenin sonucu olduğuna göre nasıl her iki yeteneğe de sahip olabilir?”

“Genlerin bizi daha akıllı ve dirençli yaparak evrim geçirdiği şekilde genler gelişti. Bir kitaptaki satırlar gibi düşünün.” Albert masanın üstünde duran kitabı aldı ve bir sayfa açtı. “Dokumak birinci satırdır ve Terzilik ya da değiştirme ikinci satır. Genetik şifrenin iki ayrı satırı. Adeline anne ve babasından her iki genetik özelliği de almış. Temelde yapıları ve bileşimleri çarpıcı

şekilde benzer olsa da bunlar farklı ve eşsiz beceriler.”

“Bende her ikisi de bulunduğu için Arras’ı...”

“Bağlayabilir ve esas yapısını derin bir şekilde değıştirebilirsin,” dedi Albert.

“İyi,” dedim gözlerimi kırıştıarak. “Bunun kolay olacağını beklemiyordum.”

“Anlamanın zor olduğunu farkındayım,” dedi Albert.

“Evet ve süremiz de kısıtlı,” dedi Dante araya girerek. “Bu karmaşık yapıyı gidip başka bir yerde çözmek zorundayız.”

Albert meraklı bir şekilde ona baktı. “Lucas’m size ihanet edeceğini mi tahmin ediyorsunuz?”

“Kincaid’in nasıl oyununa geldiğimizi size anlatmıştık,” dedim sakın bir sesle. “Elinden sıvışarak kurtulduk ama izimizi bulması uzun sürmez.

“Anlıyorum,” dedi Albert. “İddia ettiğın yeteneklere sahipsen benim için bu adayı terk etmenin zor olacağını bilmelisin. Yardımına ihtiyacım olacak.”

Durdum ve anlamayan gözlerle ona baktım.

“Görmelisin,” dedi. “Görme yeteneğini kullan Adeline.”

Benimle ilgili her şey dokumanın içinde gözden kaybolarak arka planda kaldı. Oda karmakarışık renkler ve ışıklar şeklinde gözümün önünde canlandı. Zaman iplikleri mekânın içinde donmuştu. Gözlerimi dikip Albert’a daha dikkatli bakarak bileşimini görmeye çalıştım. Benim için hâlâ zordu ve güçlkle nefes alarak kendimi bırakıp Albert’ın evrenin ipliklerine dönüşmesini izledim. İplikler odanın zamanına bağlanmıştı.

“Bu yüzden burada yaşamınıza izin vermişler,” dedim. “Sizi bu zamana, bu eve bağlamışlar.” Onu zaman ve mekânından çözüp çıkarma becerisine sahip birinin yardımı olmaksızın, Albert istese de buradan ayrılamazdı. Bir yer ve zaman hapishanesinde tutuklu kalmıştı.

“Ne diyorsun?” diye sordu Jost.

“Değiştirilmiş. Albert’in ipliklerini buradaki zaman ve maddeye bağlamışlar.” Benim kadar net şekilde gördüğünü bildiğim için yalvaran gözlerle Erik’e döndüm ama başını salladı. Sırrını ortaya çıkarmayacaktı ve ona verdiğim sözün ağırlığını hissettim.

“Demek Albert evin bir parçası,” dedi Erik yavaşça, numara yaparak.

“Aşağı yukarı,” dedim onaylayarak, diğerlerinin anlamasını sağlamak için.

“Onu, nasıl desem... çıkarıp koparabilir misin?” diye sordu Erik.

“Sanırım yapabilirim.”

“Senden biraz daha güven beklerdim,” dedi Erik.

“Yapabilirim,” dedim, kendime güvenerek. “Elbette *Dante*’nin yardımıyla.” Erik’in gönüllü olmasını istemiştım ama değiştirme becerilerini kardeşine itiraf etmeyeceğini açıkça anlatmıştı.

Albert’i ve odadaki nesneleri gözlemleyen Dante başıyla onayladı.

“Siz neden dışarıda beklemiyorsunuz?” dedi Dante.

Diğerleri dışarı çıkar çıkmaz Dante yanıma geldi ve yüzünde aynı odaklanma ifadesini gördüm. Albert’in bileşimini ve odadaki nesneleri görebildiğini biliyordum. Yardım etmesi için yeterli olmalıydı.

“Görebiliyor musun?” dedim.

“Sanırım... ama Ad, ben senin kadar yetenekli değilim,” dedi elimi sıkarak. “Albert’in ipliklerini görebiliyorum ama basit değiştirmeden daha ileri seviye bir çalışma gerektirdiği çok açık. Gerçek eğitimi olan birine ihtiyacın var. Lonca’nın işini benden daha iyi bilen birine...” Son sözü havada asılı kaldı. Erik’in değiştirme yapabildiğini biliyordu ama önerisinde ısrarcı davranmadı.

“Biliyorum ama bu yüzden *sana* ihtiyacım var,” dedim vur-gulayarak. “Büyük resmi görebiliyorum. Zamanı nasıl değiştir-diklerini görebiliyorum ve onu serbest bıraktığım anda senin bağlayıp birleştirmen gerekecek.

“Bağlamak mı?” dedi Dante emin olmayan bir sesle.

“Göreceksin. Onun ipliklerini izle. Odanın zamanından kur-tulduğu anda, kanamaya benzer bir durum yaşayacağını sanıyo-rum. Kanamayı durdurman gerek. Senden istediğim bu.”

Bu sırada Albert oturmuş, büyülenmiş şekilde bizi izliyordu.

“Denememiz için hazır mısınız Doktor?” diye sordum.

“Evet,” dedi.

“Hiçbir şey için güvence veremem,” dedim onu uyararak.

“Bunu anlıyor ve kabul ediyorum. İçimdeki ölümlü insan kuşkusuz biraz korkuyor. Ölümünden fazla acıdan korkuyor. Bunu bana yaptıklarında iyi hissetmemiştim. Ama içimdeki bilim insa-nı bu serüven için çok istekli. Becerileriniz beni büyülüyor.”

“Umarım haklı çıkarsınız,” diye mınıldandı Dante.

Derin bir nefes aldım ve dikkatimi toplayarak odaya odak-landım. Bileşiminde birçok iplik vardı ama belki de Arras'ın yapay dokumasını anımsattığı için kendimi tuhaf şekilde ra-hat hissediyordum. Odanın nasıl var olduğunu anladığım gibi Albert'ın onun içinde nasıl yer aldığını da anlıyordum. Evi oluş-turan daha büyük resmin bir parçasıydı ve eşyalarla evin yapı-sının altında yatan zaman ipliklerine bağlıydı. İşin püf noktası, Albert'ı hızla ve mümkün olan en az acıyla onlardan koparıp almaktı. Albert'ın zaman ipliklerinin girift bir şekilde evin za-manına dokunarak oraya kilitlendiğini görmeyi başarana kadar iyice dikkatimi topladım. Onun ipliklerini ayırıp, odanın iplik-lerinden koparmam gerekiyordu. Başarısız olup Albert'ın doğal zaman ipliklerinden birini koparırsam sonuç felâket olabilirdi ama bu seçenek hakkında düşünmemeye çalıştım.

“Kanca gibi bir şeyim olmasını isterdim,” diye mırıldandım.

“Neden?” diye sordu Dante titreyen sesiyle.

“Bir şeyi söküp atmam gerek. Kancayla daha kolay olurdu.”

“Arras’ta sökmeyi nasıl başarıyordun?” dedi Dante.

“Gerçekten çok öfkeli oluyordum,” dedim itiraf ederek.

“Belki de öfkeni duvarın üstüne yönlendirebilirsin,” dedi Dante öneride bulunarak. “Zamanı koparıp oraya aktarabilirsen, onu ipliklerinden çekebiliriz.”

Bu yüzden Dante’nin yardımını istemiştim. Onun görüşü paha biçilmezdi. Odanın zamanını Albert’in içinden koparmayı planlamıştım ama karışıklığa neden olacak bir plandı.

“Sinirlenmem bana yardımcı olabilirdi,” dedim Dante’nin dikkatini çekerek.

“Öfkelenmek için yardıma gerek duyuyor musun? Deneyelim bakalım... Kincaid sana ihanet etti. Kardeşin Kule’de ve kim bilir ona neler yaptılar? Ba... babanı öldürdüler.” Sözcüğü kekeleyerek söyledi. “Tüm dünyanın yalanlar üzerine kurulu. Yardımcı olabildim mi?”

Tanıdık öfke duygusunun içimde kabarmaya başladığını hissediyordum.

“Ve sen bunu yapmazsan, Lonca’nın elinde öleceğiz,” dedi Dante yumuşak bir sesle. “Beni ve onu öldürecekler. Jost’u ve Erik’i öldürecekler. Elbette onları önce canavara dönüştürmezlerse...”

İçimde bir şeyin koptuğunu hissettim. Mantıksal bir açıklama bulmak istemiyordum ve uzanıp odanın dokumasını yırttım. Ortadan ikiye ayrılıp açık dururken, içinde bulunduğumuz oda değişmeye başladı. Eşyalar çatırdıyor ve duvarlar ufalanarak parçalanıyordu. Oda kendiliğinden çözülüyordu.

“Bunun olacağını tahmin etmeliydim,” dedim.

“Albert!” diye bağırdı Dante. Önümüzde titriyor ve gözleri-

mizin önünde yavaş yavaş yaşlanıyordu. Korku içinde gözlerimizi dikmiş ona bakıyorduk.

“Onu hemen koparıp çıkarmalıyız. Odayla birlikte parçalanacak.”

Dante’yle birlikte işe koyulup ayrılmış zaman ipliklerini kavradık ve onları kaydırarak Albert’ten çekip odanın içindeki zaman dokumasından onu dışarı çıkardık. İçinden çekilen her iplikle acı çekiyordu ama yaşlanma yavaşlamış ve nefes alıp vermesi normale dönmüştü. Hızlandırılmış enerji yüzünden hâlâ yaşlılık izlerini taşıyordu am artık özgürdü.

Oda etrafımızda uflanmaya devam ediyor, köşelerden dökülerek toza dönüşüyordu. Dante bana yardım etmeseydi Albert’i zamanında oradan çıkarmam olanaksızdı. Dante Albert’i çekerek kaldırdı ve ön kapıya doğru koşarken yaşlı bilim insanı omuzlarımıza yaslandı.

Parçalanan duvarların ve tahtaların arasında Albert bana doğru eğilerek kulağıma bir şey fısıldadı. Zamana karşı hareket ederken dalgın zihnim sözcükleri pek kavrayamasa da orada yer etti. Şimdi ne anlama geldiği konusunda kafa yoracak zamanım yoktu.

Dışarıda, diğerleri bekliyorlardı. Jost verandada yürüyüp dururken, Erik evin cephesine yaslanmış duruyordu ama Valery parmaklığı kavramış, körfezin çırpıntılı suyuna bakıyordu.

“Oldu mu?” dedi Jost, Albert’i dışarı getiren Dante’ye yardım etmek için ileri atılarak.

“Evet, ama buradan uzaklaşmalıyız. Ev sağlam değil,” dedim.

“Belgelerim,” dedi Albert inleyerek.

“Neredeler?” diye sordu Dante. “Ben gidip alırım.”

“Çalışma odamda. İkinci katta, üçüncü kapı. “ Albert’in sesi zayıf ve yorgundu.

Dante’yle ben bakiştık. İçeri geri dönmek tehlikeliydi ama

onu durduracak bir şey söylememe fırsat bırakmadan koşarak eve girdi.

“Buradan gitmeliyiz,” diye seslendi Valery.

“Kendini toparlaması için ona bir iki dakika verelim,” diye önerdi Jost.

“Hayır!” Valery’nin karşı çıkışıyla irkilip ona döndüm. Karanlık gökyüzünde küçük görünüyordu ama Valery’nin neden ısrar ettiğini anladım. Uzakta bir hava gemisi suyun üzerinde süzülüyor ve her saniye, adaya biraz daha yaklaşıyordu.

“Konuklarımız var,” diye bağırdım.

“Kim?” diye sordu Erik, yanıma yaklaşarak. “Kincaid mi?”

“Bilmiyorum,” dedim.

Valery bize baktı. Karanlıkta bile yüzündeki tuhaf ifadeyi görebiliyordum. “Lonca.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

Duraksadı... tahmin ettiğim yanıtı beni korkutmaya başlamıştı.

“Çünkü onlara burada olacağımızı söyledim.”

KIRK

“Ne diyorsun sen?” dedim. Arkamda parçalanmış evi, uzaktan yaklaşan hava gemisini ve Valery’nin ihanetini aynı anda algılamaya çalışıyordum.

Hepsi, aynı anda biraz fazla gelmişti.

Ama Erik silahını çekmişti. “Bize katılmanı biraz kuşkuyla karşılamıştım. Neden yaptın bunu Valery?”

Valery korkuyla geri çekilirken Erik ona biraz daha yaklaştı. Ama Valery ondan kaçmadı. “Bana kötü şeyler yaptılar. Laboratuvarları gördün Erik. Hatırlamıyor musun?”

“Ve şimdi de fikir mi değiştirmek işine geldi?” dedi Erik homurdanarak.

“Erik!” diye seslendim.

“Hayır, öyle olmadı,” dedi Valery. Gözlerinden yaşlar boşalarak bana döndü. “Senin hatan olduğunu söylediler. Onlara yardım edersem Enora’ya yeniden sahip olabileceğimi, ama...”

“Ama?” dedim tekrarlayarak.

“Bana onu unutturmaya çalıştılar. Başka şeyler istememi sağladılar. Cormac beni normalleştirdiklerini ve Arras’a döndüğümde mutlu olacağımı söylüyordu,” dedi boğuk bir sesle. “Çünkü Lonca’ya hizmet etmiştim.”

“Seni buraya bizi gözetlemen için gönderdiler,” dedi Erik onu suçlayarak.

“Senden nefret ediyordum,” dedi Valery bana bakarak. Anlamam için yalvarıyor gibiydi ve bir yanım anlıyordu. Enora’nın ölümünden dolayı kendimi suçlayan yanımdı bu. “O nefret öyle güçlendi ki, sonunda gerçekliğinden emin olduğum tek duygu haline geldi. Beni yiyip bitiriyordu. O gün pazarda seni gördüğümde, dar bir sokakta kısıtınıp, Lonca’nın yapmayacağı bir şeyi yapmak istedim.”

Tüylerimin ürperdiğini ve bedenimin buz gibi olduğunu hissettim. Demek o gün Valery’yi gördüğümü düşündüğümde yanılmamışım ama onun da beni gördüğünü bilmiyordum.

“Ama yapmadın Valery. Senin olmanı istediklerinden daha iyi birisin.”

“Hayır, emirlere uyuyordum. Gerçeği bulmak üzere alışveriş yapmanı sağlamak için seni yönlendirdim. Kincaid’i arayıp, sonra da Lonca’nın kollarına düşmeni sağladım. Sonunda buraya geleceğini biliyorlardı ama elbette Kincaid’i de aynı yere yönlendirdikten sonra.”

Yeryüzü’ne vardığımızdan bu yana, her anımız tasarlanmış ve şu anda burada durmamızı sağlayacak şekilde, dikkatle gerçekleştirilmişti. Tüm kararlarımız Valery tarafından mı yönetilmişti? Bize ilk başta soğuk davrandıktan sonra nasıl yakınlık gösterdiğini ve sonra yine soğuklaştığını anımsadım. Deniel’la, bana saldıran Terziyle olan ilişkisini düşündüm. Gerisi bulanıktı.

“Deniel’ı sen yolladın,” dedim onu suçlayarak. “Böylece Kincaid’den şüphe duymamı sağladın.”

“Cormac’ın fikriydi,” dedi Valery, itiraf ederek. “Burnunu her şeye sokarsan Kincaid’e düşman olacağını biliyordu. Yapmamız gereken tek şey burnunu her şeye sokman için fırsat yaratmaktı.”

“Kumar oynamışsınız,” dedi Erik.

“Sorun da bu zaten. Adelice’ten nefret etmemin en büyük nedeni. Güç ve birlik karşısında bile doğru olanı yapmaya çalışıyor.”

“Ve bunun için benden nefret mi ediyorsun?”

“Bu kadar basit olmadığı için senden nefret ediyordum,” dedi ağlayarak. “Neyi feda ettiğini görmüyor musun? Kimi feda ettiğini?”

Bu kez titreyen bedenimle, yumruklarımı sıkarak ben ona doğru ilerledim. “Bunu asla istemedim. Elimden gelenin en iyisini yaptım. Benim de odaya kilitlenmiş bir başka Yaratıcı olup elimden geleni yapmamı mı isterdin? Yoksa Cormac’ın istediği gibi, daha kötüsünü mü?”

“Şimdi anlamaya başlıyorum.” Valery ellerini öne doğru uzatıp ona daha fazla yaklaşmama ve sözlerime engel olmaya çalıştı. “Senden nefret etmeye devam etmek için çabaladım ama artık yapamıyorum.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Jost. Ona inanmadığı açıkça anlaşılıyordu.

“Duygusal ve psikolojik değiştirme karmaşıktır,” dedi Dante. Döndüm ve onun geri gelip Valery’nin itiraflarını dinlediğini fark ettim. “En yetenekli Terzilerin uzmanlık alanıdır. Gerektiği gibi yapılmazsa asla tam olarak başarıya ulaşmaz ama fazla değiştirmenin sonucunda yarı insana dönüşmüş bir yaratık ortaya çıkarabilir. Bir insanın psikolojisini değiştirmenin şiddetli sonuçları olabilir ve kişiyi boşluğa düşürebilir.”

Çocukken kapı komşumuz olan Beth kendi farklı dünyasında yaşırdı. Cypress halkı, ben yeni okullarının açılış kurdelesini keserken duyarsızlıkla izlemişti. Enora Lonca’nın beni şekillendirme planını, yüzünde boş bir ifadeyle anlatmıştı. Arras’taki yaşamım boyunca bunu ben de kendi gözlerimle görmüş ve Lonca’nın parmaklarının çevremdeki insanların zihnine ne de-

rinlikte girmiş olduğunu asla anlamamıştım.

“Onu geri istiyordum,” dedi Valery, titrek bir sesle. “Bunu anımsıyorum. Benden isteyecekleri her şeyi yapmama yetecek kadar hatırlıyorum.”

“Onu sana geri veremezlerdi. Enora’nın öldüğünü biliyorlardı,” dedim.

“Biliyorum. *Biliyordum* ama önemi yoktu.”

Acı garip bir duygu olmalıydı. Olmayan şeyleri görmemize ve gözümüzün önünde duranı önemsememize neden olan bir şeydi. Umutsuzluk, öfke, küstahlık ve binlerce yıkıcı dürtüye dönüşerek kendini gösterebiliyordu. Bunu herkesten iyi biliyordum.

“Peki, neden şimdi?” dedi Jost.

“Çünkü artık çok geç,” dedi Erik.

“Hayır, geç değil,” dedi Valery. “Adanın diğer ucundan kaçabiliriz.”

“Bize yeterince zaman sağlamaz,” dedi Dante Valery’ye dönerek. “Bize şimdi söyledin çünkü değiştirme işe yaramadı. Adalice’ten nefret etmiş olabilirsin ama insan fikrini değiştirirse duygusal değiştirme işe yaramaz. Artık ona kin duymadığını söylesem, yanılmış olur muyum?”

“Denedim. Ondan nefret etmeye devam etmek istedim çünkü o zaman daha kolay olacaktı,” dedi.

Albert elini kaldırdı ve zayıf bir sesle, bizle konuşmaya başladı. “Hiçbir şey özgür iradeyi yok edemez. Özgür irademiz ruhumuzun derinliğine bağlıdır. Bu, insanlığımızı tanımlayan şeydir.”

“Gerçekten kaçıp kurtulmamızı mı istiyorsun?” dedim yalnızca Valery’nin duyabileceği kadar alçak bir sesle.

“Evet,” dedi. “Burada kalacağım ve onları yanlış tarafa yönlendireceğim. Ama siz hemen gidin.”

Valery’yi arkamızda bırakırsak ona ne yapacaklarını biliyor-

dum ve bir parçam gitmek istiyordu. Aylardır onun ihanetine uğramış olmaktan bocalayan yanımdı bu. Ama Valery Enora'nın da yapacağı türde bir fedakârlık yapmıştı. Bu yüzden birbirlerini sevmişlerdi. Valery'yi, öfkeli olduğu ve etrafa saldırdığı için suçlayamazdım. Ben de aynı şeyi yapmamış mıydım? Kule'de, zeki ve düşüncesiz ağzımı açarak birçok kişinin hayatını tehlikeye atmamış mıydım?

"Kimse burada kalmıyor," dedim. "Tekne nerede Jost?"

"Seni ararken adanın etrafında tur attık. Şimdi adanın kuzey tarafında," dedi.

"Gemi güneyden geliyor. Demek Valery haklı. Hemen gidersek, kaçmak için yeteri kadar zamanımız olabilir," dedim. "Hadi, gidelim."

"Ad," dedi Erik, boğuk bir sesle. "Asla o gemiden daha hızlı olmayız. Biri burada kalmalı. Ona izin vermezsen, ben kalacağım."

"Ödemen gereken borçların olduğunu düşündüğünü biliyorum ama kendini kanıtlamaya çalışmaktan vazgeç," dedim. "Kim senin burada kalmasına izin vermeyeceğim... özellikle de senin."

Arkamızda hapishane müdürünün odası çatırdadı ve Dante Albert'i çöken duvardan korumak için çekerek uzaklaştırdı. Alçıdan kalkan toz etrafımızda uçuşuyordu.

"Gelecekleri ilk yer burası," dedim. Burada beklememeliyiz."

Herkes aceleyle hapishanenin geniş, beton avlusuna ve bizi tekneye götürecek yola doğru hareketlendi ama ben henüz adım atmadan Erik bileğimi yakalayıp beni durdurdu.

"Gitmelisin Adeline. Sen ve Albert için geliyorlar. Seni almalarına izin veremem," dedi.

"Neden şimdi bana bunu söylüyorsun? Hep birlikte gidebiliriz," dedim.

"Hayır, gidemeyiz," dedi. "Senin için bir kaçış olasılığı varsa gidemeyiz. Kafalarını karıştırıp hapishanenin içine girmelerini

sağlayabilirim. Saklambaç oynarız. Eğlenceli olur.” Soğukkanlılıkla omuz silkmeye, sevimli ve kaygısız görünmeye çalıştı ama omuzları fazla yukarıdaydı ve gözlerinde parıltı yoktu.

“Bunu yapmana izin veremem,” dedim fısıldayarak.

“Verebilirsin.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü birbirimizi seviyoruz,” diye mırıldandı. “Ve bugünün geleceğini ikimiz de biliyorduk.”

Dudaklarımı dudaklarının üstüne koyarak sözlerindeki gerçeği yok etmeye çalıştım. Onu öperken ne yapmam gerektiğini biliyor ve korkuyordum. Dudakları dudaklarımda, eli bileğim-deydi. Bedenlerimiz birbirine daha fazla yaklaşmak için çabalamıyordu. Yumuşak ve asla yerine getirilemeyecek vaatlerle dolu bir öpücüktü. Bende derin bir acı bıraktı. Uzun zaman önce paylaşmamız gereken ama asla fırsat bulamadığımız bir öpücüktü ve şimdi artık çok geçti. Bir vedadan farklıydı... pişmanlıktı.

Şimdi. Hiç olmazsa şimdi, dedi içimdeki ses, ısrar ederek.

Ben de Erik'i öptüm. Ona veda etmek için öptüm. Asla paylaşamayacağımız anlarımız için öptüm çünkü onu sevdiğimi biliyordum.

Çünkü ondan ayrıldığımı biliyordum.

KIRK BİR

Okyanustan gelen esintiyle ürperdiğimi gören Erik geri çekilip omuzlarımı ovuşturarak üşümeme engel olmaya çalıştı. O an ikimiz de nerede bulunduğumuzu unutacak kadar şaşkındık.

“Ah, genç âşıklar,” diye mırıldandı bir ses. “Ne tatlılar, öyle değil mi?”

Hızla sese doğru döndük. Önümüzde olan diğerleri, oldukları yerde donup kalmışlardı. Kimse kaçmaya çalışmıyordu. Herkes durmuş, neler olacağını anlamaya çalışıyordu.

“Bizi beklemiyor muydunuz?” diye sordu Kincaid. “LCV’ye yanıt vermiştik.”

“İşte bu çok can sıkıcı,” dedim Erik’in kolunu tutarak. “Ama daha önceden verilmiş bir sözümüz var.”

“Öyle mi? Çok yazık,” dedi Kincaid ve eldivenin parmaklarını tek tek çekerek elinden çıkardı.

Yaklaşan ayak sesleri... birçok kişinin ayak sesleri dikkatimi dağıttı. Kincaid bile başını çevirip baktı ama yaklaşan Cormac Patton’ı görünce yüzünün ifadesi değişmedi. Ben yüzümü umutsuzlukla buruşturdum. Sayıları bizimkiyle kıyaslanmayacak kadar çoktu.

“Tavırları konusunda ona yardım etmeye çalıştım,” dedi Cormac. Sesi rüzgârı bastırıyordu. Peşinde küçük bir orduyla, gürül-

tülû şekilde kaldırma yaklaştı. “Ama değışmeye karşı dirençli.”

“Bundan hoşlanıyorum,” dedim ona dönerek ve kulaklarım-daki uğultuyu önemsememeye çalıştım. Cormac’ı yaklaşık iki aydır görmüyordum ama ona göre bu süre birkaç yıld. “Değışmeye karşı dirençliyim. Sözde bir ölümsüzden gelince, sanırım bu sözleri bir iltifat olarak kabul etmeliyim.”

“Sözde mi?” Cormac bir kaşını kaldırdı. “Beni küçümseme.”

“Ve şunu da söylemeliyim ki Cormac, hiç yaşlanmamışsın.”

Cormac’ın yapmacık gülümsemesi daha da belirginleşti. “Ar-tık aramızda sır kalmadığı için seviniyorum. Artık sana ne suna-bileceğimi biliyorsun. Erik,” dedi dikkatini ona yönlendirerek. “Sanırım neden geri gelmediğini biliyorum. Patronun karısının peşinden gitmek kaba bir davranış.”

“Adelice senin karın değil,” dedi Erik bana doğru bir adım atarak.

“Olacak,” dedi Cormac. “Onu izlemen gerekiyordu, kaçma-sına yardım etmen değil.”

“Neden söz ediyor?” diye sordu Jost.

“Ağabeyinin sır saklamada ne kadar usta olduğunu biliyor-sundur, Jost. Anlaşılan sana asla...” diye başladı Dante.

“Sivri dilini kimden aldığı anlaşılıyor,” dedi Cormac araya girerek. “O kadar şaşırma Adelice. Velery bizi olan biten tüm iğrenç gelişmeler konusunda bilgilendirdi.”

“Alçağın tekisin sen, pislik,” dedi Kincaid Cormac’a parma-ğım sallayarak. “Ondan hoşlanacağımı biliyordun.”

“Bir pislik bunları bilmeli,” dedi Cormac.

Konuşma samimi, hatta eski dostların şakalaşması gibi eğ-lenceliydi.

“Yeter!” diye bağırdım ayağımı yere vurarak. “Birbirinizi öl-dürmek istemiyor musunuz?” Çünkü ben ikisini de öldürmek-ten hoşlanabilirdim.

“Elbette,” dedi Cormac.

“Ama bu konuda kibar davranabiliriz,” dedi Kincaid.

Erik’in itirazları arasında ileri atıldım.

“Ondan nefret ediyorsun,” dedim Kincaid’e bakıp Cormac’ı işaret ederek. “Ve tahminime göre o da senden nefret ediyor. Bu maskaralığa ne gerek var?”

“Ondan nefret etmiyorum,” dedi Cormac. “Ona acıyorum.”

Kincaid homurdanarak eldivenleri bir elinden diğerine geçirdi. “Senin merhametine ihtiyacım yok Cormac. Halka’yı buldum. Kız kendine düşeni yaptı ve onu serbest bıraktı. Şimdi senin kutsal dünyan, evrenin içinde çözülecek. Tek üzüntüm yıldızların arasında yok olurken, sen içinde olmayacaksın. Ama izleyebilirsin. Uğruna çalıştığın, yalan söylediğin, öldürdüğün her şeyin yok olup gittiğini düşün.”

“Kedi uzanamadığı ciğere mundar dermiş,” dedi Cormac sahte bir gülüşle ve Kincaid’in tehdidini önemsemedi. “Arras’a geri gel. Ben başbakanım. Bu gevşek kenarı bağlarsak her şey düzgün olarak devam edecek.”

Beni işaret ettiğini görünce şaşırdım. “Bana ihtiyacın var,” dedim ona hatırlatarak.

“İhtiyaç mı? Belki *istek* daha doğru bir ifade olur. Biraz bekle, sana reddedemeyeceğin bir önerimolacak tatlım ama şimdi erkeklerin konuşma zamanı,” dedi Cormac parmağını sallayarak.

“İlgi çekici bir öneri,” dedi Kincaid. “Ama korkarım Yeryüzü’nü çok seviyorum. Daha önce söküp attığımız, gazeteleri olan adamın elinden almakta sakınca görmediğim malikânem çok güzel.”

“Hearst mü? Onu anımsıyorum. Baş belâsının tekiydi,” dedi Cormac. “Hem de kendini beğenmişti.”

Aralarındaki garip iletişimi ağzım açık izliyordum. Birbirlerine bakıyor, ayaklarını hafifçe yere vuruyor ve zaman kazanıyorlardı. Her ikisi de diğerini mahvedecek en iyi yolu belirlemeye

çalşıyordu.

“Sorun şu ki... Arras çok tekdüze,” dedi Kincaid sıkılmış bir ses tonuyla. “Aynı standartları kullanıyorsunuz. Kitleleri denetlemek için yeni teknikler ekliyorsunuz. Orada ilgi çekici hiçbir şey yok ama Yeryüzü’nde gerçek olmayan bir oyun alanı yaratınız. Oysa buranın kralı benim.”

“Yani çözülmesini mi sağlayacaksınız?” dedi Cormac ve parıltıdayan gözleriyle bana baktı. Bunu duymamı istiyordu.

“Evet,” dedi Kincaid söylenerek. Josin’in önümde gözden kaybolduğunu gördüğüm gibi, Yeryüzü’nün yavaş yavaş yok olmasını izlemek istiyorum. Güneşin içinde yandığını görmek, o güneşi her gün tenimde hissetmek ve onu senden alıp *oraya koyduğumu* bilmek istiyorum.”

“Zarar vermek onu geri getirmeyecek,” dedi Cormac. “Ayrıca, tatlı intikam rüyaların olmadan bu kaybın üstesinden nasıl geleceksin?”

“Gidecek başka diyarlar var,” dedi Kincaid. “Belki de uzak. Belki bir gün ölüm. Bu benim yalancılarla, hileyle ve Arras’ın istenmeyen adamlarıyla dolu dünyam, benim halkım. Her biri Arras’ta kalan tüm memurlardan daha dürüsttür.”

“Peki, ya ayaklanıp bir savaş başlatırlarsa?” dedi Cormac ona meydan okuyarak. “Onları nasıl denetleyeceksin?”

“Denetlemeye ne gerek var? Öldürmek daha iyi bir çözüm. Kayıp sayılmaz. Benim adamlarım var. Bildiğin gibi onların becerileri var. Önemsemsem yeniden başlarım.”

“Senin sözlüğünde önemsemek yoktur,” dedi Cormac. “Önemseme becerin onunla birlikte öldü.”

“Bu yüzden mi beni sürgüne gönderdin?” diye sordu Kincaid. “Böylece ona yaptığının bedelini sana ödetemeyecektim, öyle değil mi?”

“Ben ona hiçbir şey yapmadım.” Cormac’ın yumuşak sesi

beni şaşırttı. “Ona yalanlar söyledin. Bana düşman kesilmesini sağladın,” dedi Kincaid. “Neden Cormac? Neden benden nefret etmesini istedin?”

“Sana yardım etmesini istedim. Yaptığın deneyler Lonca kanunlarına uymuyordu.”

“Ne tür deneyler?” diye sordum, malikânenin laboratuvarlarında saklanan röntgenleri ve ölçümleri düşünerek.

“Kincaid Terzileri denetlemeyi hayal etmenin yanı sıra, kendisi de bir Terzi olmak istiyordu,” dedi Cormac bana dönerek.

“Evrimin doğal bir aşaması,” dedi Kincaid homurdanarak. “Ve sen her şeyi mahvetmeseydin, başarmak üzereydin.”

“Ben onu uyardım. Hepsi o kadar. Senin ona yaptığın... çılgınlığının bir sonucuydu.”

“Benim aklım tamamen başımda,” dedi Kincaid. “Ama sen uyuyan devi uyandırdın.”

“Şairane,” dedim mırıldanarak.

“O biliminsanlarına sana yapacakları şeyler için ne ödediğini bilmiyorum ama seni bir Terzi’ye dönüştüremediler, Kincaid. İnsanlığını yitirdin. O yüzden Josin’i öldürdün.” Bunu söylerken Cormac’ın zafer kazanmış gibi bir ifadesi yoktu. Üzgün görünüyordu.

Ve haklı olduğunu fark ettim. Kincaid’in Cormac gibi güç ve kontrol tutkusu yoktu. O çok daha tehlikeli bir şey istiyordu. Yok etmek istiyordu. Mutlak hiççiliği istediği. Kaybedilen güç için oynanan bir oyun değildi. Cormac’la Kincaid arasındaki sorun, Kincaid’in kalbinin derinliğindeydi. Bu bilgiyi benden gizlemişti çünkü değişim ve kontrole olan tutkusunun ruhunu nasıl düzeltilemez şekilde kötüleştirdiğini görmemi istememişti.

“Peki, ya ben?” diye sordum onların dikkatini üzerime çekerek. “Bana yapacağınız öneri nedir? Bana ne vereceksiniz?”

“Yanmasını izleyebilirsin,” dedi Kincaid coşkuyla. “Senden

aldıkları şeyler, baskı yaptıkları şeyler... Lonca'nın denetimi dışında, yeni bir çağa merhaba derken ilk sıradan izlemek için bir koltuğun olacak.”

“Senin denetiminde bir çağ,” dedim, açıklık kazandırarak.

“Kontrolü paylaşacağım,” dedi Kincaid.

“İyi öneri ama sanırım benimki daha cazip,” dedi Cormac parmaklarını şıklatarak.

Arkasındaki muhafız ordusu hareketlenip iki yana açıldı ve siyah üniformalılar arasından bir kız ortaya çıktı. Sarışındı ve yüzü, solgun tenini hoş bir şekilde ortaya çıkaracak şekilde boyanmıştı. Gözleri koyu renk kirpiklerle çevriliydi ve narin yüzünü ortaya çıkaran saçları toplanmışsa da, birkaç bukle kurtulup kulaklarının arkasına düşmüştü.

Şimdi benim yaşımdaydı ya da yakındı ve zaman farklılığının şaşırtıcı kanıtını karşımda gördüm. Birkaç ayın önemli olmadığını kendi kendime söyleyip duruyordum. Amie kaç yaşında olacaktı? On beş. Hâlâ bir kız. Ama şimdi önümde gördüğüm, genç bir kadındı. Benim eşitimdi. Parlak gözleri beni tanıdı. Son kez onu Cypress'ta bir kalabalığın arasında gördüğümde, kazanım gecemden sonra yeniden dokunduğu için başka biri olduğunu sanıyordu. Cormac bu mükemmel tuzak için uzun zamandır hazırlık yapıyor olmalıydı. Karşı koyamayacak kadar zayıf olduğumu bildiği için kız kardeşimi kullanıyordu.

“Amie,” dedim fısıldayarak. Bocalayarak öne doğru bir adım attım ve Cormac'a baktım. Kardeşime yaklaşılabileceğimi başıyla onaylayarak işaret etti ve Amie'ye sarılmak isteyen yanım bunu kabul etti ama içimden bir ses, Cormac'm hiçbir iyiliğinin karşılıksız olmadığını hatırlatıyordu.

Kollarımla onu sarınca o da bana sarıldı. Beni tanıdığını fark edince kalbim mutlulukla doldu ve bir an için yıllar öncesine, karanlık kilere gittim. O zaman boyu daha kısaydı ve başını

göğsüme yaslardı. Şimdiyse başı omzuma geliyordu ve sabuna benzer temiz kokusunu alıyordum. Ve o anda neden onun için savaştığımı, neden ona kavuşma umuduna sarılmaya ihtiyaç duyduğumu anımsadım. Neşeli gevezeliklerini, bitmeyen dedikodularını düşündüm. Amie'nin coşkusunun ne kadar bulaşıcı olduğunu hatırladım. Benim dünyamın güneşiydi. Yeryüzü'nde herkesin güneşi olabilirdi. Bunun için her şeyi feda edebilirdim.

Uzun bir süre öyle kaldık. Kimse konuşmuyor, kimse büyü-yü bozmuyordu. Cormac'ı ya da onun sinsi niyetlerini düşünmemeye çalışıyordum.

Geri çekildim ve bir korku belirtisi görme endişesiyle Amie'nin yüzünü inceledim ama gördüğüm şey mutluluktan.

Sevinçti.

"Sana zarar verdiler mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi gülerek. "Eğitimdeyim. Olağanüstü bir şey. Bir Dokumacıyım. Ben! Annemle babam bilseler, şaşırılmazlardı?"

Dilimi ısırdım. Anne, babamıza ne olduğunu düşündüğünü ona sormak istedim ama yapmamam gerektiğini biliyordum. Cormac onun beni hatırlamasına izin verse de anılarını değiştirmiş olabilirdi.

"Herhangi bir şey anımsıyor musun?" diye sordum ve bakışlarım Amie'den Cormac'a kaydı. Fazla ileri gidip, kardeşimin bir kez daha elimden alınmasını istemiyordum. "Neredeydin?"

Gözkapakları titredi ve bir anıyı canlandırmak isteyip de başaramıyor gibi bana baktı.

"Kule'deydi," dedi Cormac araya girerek. Kazanım gecemden sonra ona ve anne, babamıza neler olduğu konusundaki gerçeğin Amie'yi yıkmaması için bu yalana sarılmamı sağladı.

"Orada mutlu oldun." Sözcükler ağzımdan kesik kesik çıkıyordu ve yalan boğazımı tıkıyordu ama üstünde durmadım. Amie'nin Riya'yı ve evimizin altındaki tünelden onu sürükleye-

rek çıkaran adamları hatırlamaması daha iyiydi. Bir gün, anlayabildiği zaman, ona gerçeği anlatabilirdim.

"Kalpsiz bir insan değilim," dedi Cormac.

"Asla öyle olduğunu söylemedim," dedim soğuk bir ifadeyle. "Yalnızca küçük bir kalbin var."

"Yeter artık," dedi Kincaid, bana ve Amie'ye doğru yürüyerek. "Kardeşini de yanına al. Kalanıyla adamlarım ilgilenir."

"Neden seninle kalacağımı düşünüyorsun?" diye sordum ve güvenli bir mesafede olması için Amie'yi arkama ittim.

"Cormac'la geri dönmek mi istiyorsun? Giyinip kuşanmak ve bir Kule'de oturup dünyayı mı dokumak istiyorsun?" diye sordu Kincaid.

"Ne deliliği kurallarla tedavi edebilirsin ne de çılgınlığı ipek ipliklerle bağlayabilirsin," dedi Cormac.

"Aferin Cormac," dedi Kincaid.

"Shakespeare her duruma yakışır," dedi Cormac gözlerini bana dikerek. "Onun hayat ipliği çok çabuk dağılmamıştı."

Cormac'ın bana ilettiği mesaj netti. Kincaid'in çok kötü olduğunu söylüyordu. Ne yapmam gerektiğini anladım. Bilincimin yavaş yavaş yok olduğunu hissettim ve etrafımdaki dünyanın temel özelliklerine odaklanmaya çalıştım. Alcatraz'm iplikleri karanlıktı ve burada zaman yavaş ilerliyordu. Binanın içinde olduğu gibi donuk değildi ama yine de doğal olmayan bir şey vardı. Bu adadan bir an önce ayrılmak iyi olacaktı. Ama adayla değil, bana doğru ilerleyen adamla ilgilenmeliydim. Bileşimi bana Albert'in yapısını hatırlattı. Ve yeni kazandığım becerimle şimdi Cormac'a baksam, benzer özellikler göreceğimi biliyordum. Durgun ve ağırbaşlı zaman ipliğinin etrafına özenle yamalanmış bir iplik kitlesi. Kincaid'in yıpranmış zaman ipliği daha yeni ipliklerle karıştırılarak ürkütücü bir kırkyama haline getirilmişti. Lonca'nın teknolojisinin uzağında, yaşamını sür-

dürmek için her yolu denemiş olmalıydı. Onun yaşayabilmesi için kim bilir kaç kişi ölmüştü?

Öne doğru bir adım attım. Bunun yapıldığını görmüştüm. Şimdi aynısını tekrarlayabilirdim ama Cormac'ın ordusunun Kincaid'in adamlarına karşı beni destekleyeceklerine güvenmem gerekiyordu. Cormac'ın da, bizi burada bir araya getirme nedeni bu olmalıydı. Kincaid'e ulaşmamızı sağlamak için neden Valery'yi göndermişti? Sahne arkasından bunun düzenlenmesini uzun zamandır yapıyordu. Bir seçeneğim olduğunu biliyordu: onu ya da Kincaid'i yok edecektim. İkisini birden yapamazdım ve şimdi riskli seçeneğimin ne olduğunu biliyordum. Arras'ın gökyüzünde yavaş yavaş yok olup gitmesini izleyebilirdim ama binlerce neşeli öğrenciyi, bebeğine sarılan anneyi, âşık olmayı öğrenen çifti göremeyecek kadar bitkin değildim. Bir adamı ya da Lonca'yı mahvetmek için onları yok edemezdim. Bir başka yolu vardı ve şimdi oyun sırası bendeydi.

Vazgeçmeyecektim.

Kararımın bilinciyle içime bir güç doldu ve malikânede saldırya uğradığım gece hissettiğime benzer bir öfkeyle ileri atılarak parmaklarımı Kincaid'in varlığının ta içine daldırıp zaman ipliklerini buldum. İpliklerin yerlerinde kalma çabalarına karşı, çok sertçe çekmem gerekiyordu ama her şey buna bağlıydı ve bu bana, bende var olduğunu bilmediğim bir güç verdi.

Kincaid'in acı dolu çılgınlığını önemsemedim ve en saf şekline dönüşmesini izledim. Et ya da kemik görmüyordum. Tek gördüğüm dağılmak üzere olan ipliklerdi. Ruhunun gümüş rengi, ince ipliği karanlık gökyüzünde yok olurken, doğal olmayan zamanı, yani yaşamının altın rengi ipliği parmaklarımın arasına dağılıp gitti. Tam olarak kendime geldiğimde etrafımda bir kargaşa vardı ve ayaklarıma toz saçılmıştı.

Toprak toprağa dönüşmüştü.

KIRK İKİ

Cormac'ın adamları, umduğum gibi davranarak onlarla kapışmaya cesaret eden birkaç Terzi'ye ateş açtılar. Birçoğu koşarak uzaklaşacak kadar akıllı davrandı ve hatta birkaç tanesi ateş menziline dışına kaçtı.

“Bırakın onları,” dedi Cormac saygısız bir ifadeyle. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı ve bu nedenle ondan nefret ediyordum. “Doğru kararı vereceğin konusunda sana güvenebileceğimi biliyordum Adeline.”

“Doğru nedir?” dedim, düşünceli bir şekilde. Amie'ye döndüm ama suratı kül gibiydi ve yanımdan uzaklaşmıştı. Onun gözünde bir canavardım ama önemli değildi. Bunun olacağını biliyordum. Daha sonra öğrenmesinden şimdi olması daha iyiydi.

“Ne yaptın sen?” dedi soluk soluğa ve bir eliyle boğazını tuttu.

“Bir karar verdim,” dedim sakın bir sesle. Amie bu hayatı istediğini düşünüyordu ama bu hayatın gerçekten ne gerektirdiğini bilmesi gerekiyordu. Kirli işleri, dokuma tezgâhlarının ardındaki dehşeti, Lonca'nın iktidarını ve ne tür seçimler yapması gerektiğini görmesi gerekiyordu.

“Ve şimdi bir seçim daha yapman gerekiyor,” dedi Cormac. “Seni burada bırakamam Adeline. Çok tehlikelisin.”

“Ve seninle gelmemi mi istiyorsun? Arkadaşlarıma sırtımı dönüp, beni mükemmel eşe dönüştürmen için kliniğine gelip yatmamı mı bekliyorsun?” diye sordum.

“Eş mi?” dedi Amie geveleyerek.

“Cormac ve ben nişalıyız. Sana söylemedi mi? Tıpkı annemi-ze ne yaptığını söylemediği gibi mi? Ve babamıza...” dedim ama sesim öyle soğuktu ki onunla bu kadar acımasızca konuştuğum için pişmanlık duydum. Amie de bizler gibi Cormac’ın kurbanlarından biriydi.

“Hadi gel sevgilim,” dedi Cormac. “Daha çekici bulacağın bir önerim var. Onun hayatı karşılığında senin hayatın. Sen benimle gelersen, Amie arkadaşlarının yanında kalabilir.”

Amie şaşkınlıkla ve üzülerək gözlerini ona dikip bakıyordu ama Cormac’ın önerisi beni kesinlikle şaşırtmamıştı. Amie’yi kullanmak her zaman onun son hamlesi olmuştu.

“Ya onlar?” diye sordum, arkadaşlarıma işaret ederek. “Gidebilirler mi?”

“Hepsi de, hatta zavallı bilim insanınız bile gidebilir. Sen olmadan işe yaramaz,” dedi Cormac. Demek biliyordu. “Einstein’ın sensiz bağlantıyı tamamlayamayacağı gerçeğini... aslında Halka’nın sen olduğunu Kincaid’e söylememekle iyi ettin.”

“Gittikçe akıllanıyorum,” dedim dalgın bir ifadeyle. Cormac’ın onları özgür bırakacağına güvenmiyordum ama konu artık yalnızca benim seçimim değildi.

“Onu da bırakacağım ve sen benimle döneceksin. Işığı gördüm Adeline,” dedi Cormac. “Artık değiştim. Belki başbakan olmam bunu sağladı. Dünyaları ayıracağız. Onun notlarına sahibim. Mantıksız değilim. Benim dünyama geri gelersen, onlara kendi dünyalarını veririm. Orada sana ihtiyacımız var Adeline. Başka hiç kimse bunu yapamaz. Ve buna karşılık, sana dokunmayacağım.”

Çekici bir şekilde sunulmuş tatlı bir sözdü ama gizlediği zehri ve umutsuzluğu hissettim.

Başımı eğerek onayladım.

“Adelice!” Erik arkamdan seslendi. Şu ana kadar tek bir söz bile söylemeden izlemişti. Kardeşi de kararlı bir şekilde yanında duruyordu. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Al onu,” diye seslendim, Amie’yi ona doğru iterek. Hıçkırıyordu ve ona güven vermek istiyordum ama gördüğü şeyden sonra bunu nasıl yapacaktım?

Erik somurtarak başını eğdi. Hayat boyu tutamayacağımız sözler yerine bana son bir söz verecekti.

“Seninle geleceğim Cormac ama saçımı bile değiştirmeye çalışırsan seni ikiye bölerim,” dedim, alçak sesle onu uyararak.

Cormac yüzünü buruşturdu. Bunu yapabileceğimi biliyordu. Bunu kendi gözleriyle görmüştü. Bu gerçek güvenliğimi sağlamazdı. Yalnızca kedi, fare oyunumuzu daha heyecanlı hale getirirdi. Ve onun bilmediği bir şey biliyordum. Her şeyi değiştirecek bir şey. Doğruysa ve Amie eğitim görmüşse, küçük direniş grubumuz bir şey dışında, gereken her şeye sahip olmuş olacaktı. Onu da ben onlara verecektim: zamanı.

Cormac kolunu uzattı ve omzumun üstünden geride bıraktığım, sonsuza dek kaybettiğim hayata bir kez daha bakmaya cesaret edemeyerek, kararsız şekilde koluna girdim.

Başımın üstünden vınlayarak geçen kurşun sessizliği bozdu ve o anda korkuyla arkamdan geldiğini fark ettim. Hem korkmuş, hem de kızmışım. Bugün burada yeteri kadar kan dökülmüştü.

“Budala!” diye bağırdı Cormac, muhafızları bize doğru koşarken. “Zaten boş yere bir baba kaybetti.”

Dante. Kendisinden ne bekleneceği belli olmayan, beni tam olarak istemeyen ve benimle ne yapacağını bilemeyen adam şimdi benim için savaşıyordu. Hızla onlara doğru döndüm ve kaldı-

nlmış silahlarını gördüm. Ama bu kadar adamla başa çıkamazlardı. Valery Albert'a yardım ediyordu ama Amie'yi göremiyordum. Onu bulmak için başımı çevirdim ama çekilmiş silahların ve ateş sesinin arasında gözden kaybolmuştu. Valery ve Albert'la birlikte kaçtığına ve gecenin karanlığında gözden kaybolduğuna inanmak istiyordum... çünkü yapacak son bir şeyim vardı.

Arkalarında parçalanmış evi ve kopmuş zaman ipliklerini düşündüm. Albert hatırlamamı, bu dünyaya bakmamı istiyordu. Kincaid'i yok etmiştim ama önce her şeyi inceledim ve silahlar kaldırılmış, eller tetikteyken, şimdi ani öfkemi kullanabileceğimi anlayıp, beni saran dünyaya baktım. Bu çatışma silahla çözülemezdi ve başka birinin hayatını kaybetmesini izlemektense Cormac'la gitmeliydim. Tek bir seçimle kan dökülmesini durdurabilirdim. Parmaklarım doğru ipliği buldu. Uzun ve coşku-luydu. Yeryüzü'nün karşısında kırıldı ve uzun bir koruma engeli oluşturdu. Döndüm ve birkaç noktanın daha şeklini değiştirerek etrafımızı bir koruma çemberiyle sardım. Arkadaşlarım bana ulaşamazlardı ama Cormac'ın adamları da onları vuramazlardı.

Boğuk çığlıklarını duydum ve Dante'nin yüzündeki ifadeyi gördüm. Ben kafesimi inşa ederken kararlı bir ifadeyle diğerlerine kaçmaları için işaret ediyordu. Sevdiklerimi korumanın tek yolu kendimi Lonca'yla birlikte kafese koymaktı. Onlar için bu silahlı adamlar kadar tehlikeliydim.

Erik diğerleriyle birlikte koşmadı ve öne doğru yürüyüp elini aramızdaki açıklığa koydu. Bana ulaşamazdı ve ben ona dokunamazdım ama bir süre elimi oraya koyup durdum. Son bir vedaydı.

"Git!" dedim tıkanarak. Duyamasa bile anladığını biliyordum. Hareket etmiyordu... nefes bile almıyordu.

"Gidemem." Sözcükler rüzgârda kayboldu ama görebiliyordum.

Ben de anlaması için her sözcüğü tane tane söyleyerek Shakespeare'in dizesini fısıldadım: " Ben aşk demem aşka, şartlar değiştiğinde değişiyorsa."

Dudağını ısırды ve gözlerindeki çaresizliği gördüm ama Jost geldi ve Erik'i geri çekip yarattığım ılık ve zaman kafesinden onu itip uzaklaştırdı.

Jost bana döndü ve sözcükleri zor da olsa anladım. "Bul onu."

Karalı bir şekilde başımla onayladım. Onun yerine Sebrina'yı bir şekilde koruyacaktım.

Belki sonsuza dek dönüp gitmeden elini kaldırdı ve yumruk yapıp kalbinin üstüne koydu.

"Dramatik yeteneğini özlemişim," dedi Cormac. "Biraz gereksiz ama erkeklerini kontrol edemiyorsan..."

"Kimseyi kontrol etmeye hevesli değilim," dedim karşılık vererek.

"Kontrol etmen gereken bir dünya var. Sözlerini yeniden değerlendirmem gerek," dedi.

Demek incelikler terk edildiğinde böyle olacaktı. Birkaç adam beni kelepçeledi ve bekleyen hava gemisine doğru götürdü.

"Onları yine de öldürebileceğimi biliyorsun, öyle değil mi?" diye seslendi Cormac yeleşinden yassı bir şişe çıkararak. "Ama yapmayacağım ve sen merhametli olabileceğimi göreceksin."

Söyleyecek doğru sözü bulmak için bocaladım ve sonunda en basit kelimeler ağzımdan döküldü: "Teşekkür ederim."

"Gittikçe daha terbiyeli davranıyorsun," dedi mırıldanarak. "Onu benim daireme götürün ve ellerini kontrol altına alın. Uzaklaşmasını istemem."

Hava gemisinin içi çok büyük ve gösterişten uzaktı. Yukarıda büyük metal pervazlar kavis yapıyordu ve muhafızlar beni yürütürken ayak seslerim metal zeminde yankılanıyordu. Ellerim

esnek olmayan eldivenlerle kaplanmış ve onları kullanmama engel olunmuştu. İnce metal duvarlara ve bastırılmış camdan pencerelere gözüm takılınca kaçabileceğimi... kaçmam gerektiğini düşündüm. Ama istediğim bu değildi. Cormac beni tam da gitmek istediğim yere götürdüğünün farkında bile değildi.

Ev parçalanıp yıkılırken Einstein'ın kulağıma fısıldadığı sözler zihnimde yankılandı: *Dokuma tezgâhlarını yok et. Bu yolu seçersen, Halka olduğun için diğerleri de seni izleyecekler. Onları kucakla ve onlara güven ama kalplerinin içini görmeye çalış. Tıpkı kendi kalbini görmek gerektiği gibi.*

Kararımı vermiştim. Kaderimi kendim seçmiştim.

Ayağa kalkarak yuvarlak küçük pencereye yaklaştım ve dışarı baktım. Hava gemisi Arayüzey'de asıllı bir dizi ince iplik boyunca kayıp gidiyordu. Altımızdaki dünya, ışığın eksikliğinde, gri ve siyah bloklar olarak gözüküyordu. Akıntıya karşı dalgalarla savaşılan tekneimizi hayal ettim ve huzur buldum.

"Çok hoş."

Cormac'ın sesiyle irkildim ve başımı çevirince kapının eşiginde durduğunu gördüm.

"Çok hoş," diye yineledim, ifadesiz bir sesle.

"Tadını çıkarmalısın. Arayüzey'in," dedi. Bir iskemleye oturup kendine bir içki koydu. Sahne tanıdıktı ama ben artık Cormac'm emirler yağdırdığı kız değildim.

"Pek ilgimi çekmiyor," dedim.

"Enerjisi seni etkilemiyor mu? Evrenin saf ve acımasız gücü?" Cormac içkisinden büyük bir yudum aldı ve bardağının üzerinden beni incelemeye başladı. "Ona bu kadar yakinken bundan kuşku duyarım."

Pencereden arkaya doğru baktım ve geminin örümcek ağına yakalanmış sinek gibi iplik karmaşasının içinde, gökyüzünde nasıl hareket ettiğini gördüm.

“Peki, şimdi ne olacak? Yeniden şekillendirme mi? Değiştirme mi? Düşün mü?”

“Karşılıklı yarar sağlayacağımız bir çözüm üzerinde birlikte karar vereceğiz,” dedi Cormac. “Ben sözümün eri bir insanım Adelice.”

“Ne zamandan beri?”

“Kincaid gibi değilim. Yıkımla ilgilenmiyorum,” dedi homurdanarak. “Birlikte çalışabiliriz. Seni ölümsüz yaparım.”

Başım la onayladım ama kendimize yalan söylediğimiz gibi birbirimize de yalan söylediğimizi biliyordum. Lonca’nın dünyayı nasıl kontrolü altına almak istediğini görmemezlikten gelmeye niyetim yoktu. “Arras ve Yeryüzü’nü ayırmana ve bağlama yardım edeceğim ama ölümsüz olmak la ilgilenmiyorum.”

“Bunu söyleyen akılsız gençliğin.” Bana nutuk çekmek için bardağını masaya bıraktı. “Zaman uçup geçtiğinde ve otuz yaşına geldiğinde konuş benimle.”

“Yanıtım aynı olacak,” dedim.

“Kuşku duyarım.”

“Hayatta yalnızca tek bir amacım var.”

Cormac başını yana eğerek düşüncemi paylaşmamı bekledi.

“Asla senin gibi olmamak,” dedim.

Yüzündeki gülümseme kaybolmadı ama iskemlesini iterek ayağa kalktı. “Güçlüsün Adelice. Bunu kabul etmenin zamanı geldi. Arras’ın sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Orada sorunlar var ve barışı sağlamak için bana yardım etmen gerekiyor.”

“Barış,” dedim yineleyerek. Cormac’ın bunun ne anlama geldiğini bildiğinden şüphe duyuyordum. Benim bile bildiğimden emin değildim.

“Bu konuyu düşün,” dedi Cormac. “Şimdi iznini rica ediyorum.”

“Tuvaleti mi ziyaret edeceksin?” diye sordum.

“Kıvrak zekânı özlemiştim.” Kıkırdayarak kapıyı açtı.

Amie, kollarını göğsünde kavuşturmuş, koridorda bekliyordu. Beni görünce dudaklarını ısırdı ve yüzüme bakmak yerine gözlerini yere indirdi. Eldivenlerin içindeki ellerim kasıldı.

“Sözünün eri bir insan olduğunu söylerken bunu mu kastediyordun?” dedim bağırarak.

“Gidebileceğini söyledim,” dedi Cormac. “Ama o kalmayı seçti.”

“Söz verdin.” Sözler ağzımdan fısıltı gibi çıktı.

“İkisini aynı anda savunamazsın,” dedi Cormac. Amie gözlerime bakamıyordu. “Özgür iradene sahip çıkarken, bir başkasını özgür iradesinden yoksun bırakamazsın.”

“Bunu hep yapıyorsun,” dedim ve elimden geldiği kadar sakin şekilde kapıya doğru yürüdüm.

Amie’nin Cormac’ın arkasına doğru adım attığını üzümlere gördüm.

“Amie,” dedim yumuşak bir sesle. “Seçim yapma fırsatın var. Her zaman da olacak. Ama bu yanlış bir hayat.”

“Kararımı verdim,” dedi.

Yutkundum ve ağzımdan dökülmek üzere olan sözcüklere engel oldum. *Yanlış karar verdin.*

“Kararını değiştirirsen, ben buradayım,” dedim.

“Değiştirmeyeceğim.” Sesi kararlıydı. “Sen delisin.”

Amie ona döndüğünde Cormac’ın bakışları bendeydi. Amie’nin omzunu sıvazladı ve ona yol gösterdi. Kız kardeşimin, kâbuslarımin canavarını seçmesini izledim.

Dışarıda, Arayüzey daha büyük görünüyordu. Gökyüzü gözleri kör eden bir beyaza dönüşürken ışık pencere camına yansıyor. Diğer tarafta, sonunda yüzleşebildiğim bir karanlık ve beni Kule’ye geri götüren kader uzanıyordu. Dokuma beni tüketse de bu kaderin kontrolünü elimde tutacaktım.